CIPRIAN ULEA
Luminile oraşului

conţinut:
Partea 1, Cap I – XXXIV
Partea 2, cap 1 – 3

1

Acoperişul mirosea a smoala încinsă. Se apropia de orele 23 iar aerul era statut, încins. Mirosul de catran se îmbină cu cel al tomberoanelor dezgustătoare de lângă clădire. Los Angelesul făcea fata cu greu gunoaielor, ca de altfel toate serviciile publice, însă efectele suprapopulării erau din ce în ce mai acute. Bogătanii stăteau în apartamentele luxoase din cartierele mărginaşe coastei sau în centrul oraşului. Cealaltă parte era la cheremul muştelor, magherniţelor de tabla şi gunoaielor.

TJ se răsuci într-o parte. Filtrul căştii anula mirosurile groaznice de afară. Uniforma izolată termic îi dădea o senzaţie de confort ca un sac de dormit. Se întinse

şi privi spre umbra tăcută aflata la 2 metri de el. Nu mai scosese o vorbă de 10 minute şi îşi închipuia ca a adormit.

— Chris, ai adormit? făcu el.

— Aş vrea eu se auzi vocea ei îmbufnata şi clară. Se conversau prin cablul întins între ei. În ziua de azi nu mai ştiai unde sunt plantate microfoane, sau cine e pe recepţie, şi cu tot echipamentul lor păstrau tăcerea radio. De ce naiba nu apare tâmpitul ăla? Uite ce se agita chinezoii aia…

Într-adevăr, în depozitul aflat la o mila chinezii se agitau de zor. Probabil se întrebau dacă nu cumva fuseseră păcăliţi. Santinelele lor se dublaseră, acum aveau câteva puncte avansate de cercetare pe clădirile apropiate. Le ascultaseră convorbirile cu ajutorul antenei omnidirecţionale şi în ultimele 15 minute se dăduseră doar ordine scurte pentru a întări paza.

— Ba eu stau destul de comod aici…

— De 2 ore, completa Christina. Începe să mi se facă foame.

— Foame nu ştiu, însă am prevăzut unele chestii rânji TJ sub casca sa. Duse mana la combinezon şi trase afara două cutii de 330 ml de bere. Mmm, e încă rece, făcu el pofticios.

— Eşti diliu, chicoti ea incantata. Da una încoace. Doamne, ce pute, făcu ea după ce îşi trase filtrele căştii.

— E mirosul tehnologiei, făcu el. Bucură-te ca trăieşti în glorioasele state ale Americii. Măcar noi respiram chiar şi aerul ăsta… Chiar simt un val de buna dispoziţie. 2018 e un an bun pentru tehnologie.

— Să mai facem şi treaba, zise ea şi arunca un ochi aparatelor. Bun, făcu ea incantata. Nimeni nu trage cu urechea la noi. Chiar să nu mai fie nimeni pe contractul ăsta? Suma e destul de buna, iar Lipiński nu mi se pare o ţinta prea dificila.

— Da’ pentru noi. Aparatura speciala de ascultare şi detectare, proiectile dirijate, arme silenţioase, muniţie speciala, blindaj metamorfic. Îţi dai seama cât ar da aia de acolo din depozit să aibă aşa ceva… Sper ca nu vor avea

aşa ceva niciodată. Nu cred că de la japonezi se ca scapă vreodată ceva.

— Şi la noi am rămas doar noi. Dacă cineva ar bănui doar ca mai existam…

— Nu. Sunt convinşi că suntem duşi de mult, zise el hotărât. Brusc îşi aminti de tara natală şi ofta. Dar acum Brazilia era un loc unde nu se mai putea trăi. De patru luni de zile avuseseră loc câteva tentative de lovitura de stat, şi astea cele publice. Tara se afla măcinată de război civil, iar armata se răfuia cu cine putea.

— Vine, făcu ea scurt. Îşi puse casca şi se concentra la aparate. TJ se trase mai aproape de arma, verifică a zecea oară crăcanele, muniţia şi calibrarea sistemului de ghidare, aşteptând indicaţiile fetei. Uite ce au intrat chinezoii aia în mişcare, rase ea. OK, îl atingem la punctul de întâlnire. Direcţie 336, distanta 1.014, ETA 5, perforante. Viteza vântului 14 pe direcţia 229.

— Gata de tragere, făcu el. Grozav, făcu satisfăcut. Ce fata o să facă cu toţii când o să intre graunţa aia prin Hummerul ăla blindat se bucura el. Fixa arma bine în umăr. Datele de tragere erau trimise în casca. Mai rad altceva, întrebă el?

— Negativ trăgător, replică ea. Adică poate. Trage şi tu acolo în mutrele care nu-ţi plac dar lasă pe Tanaka în pace şi un pic de economie la muniţie, ştii tu.

— Mulţumesc observator, am înţeles, trag în ce mişcă, găuresc şi BMW-ul?

— Normal. Motor sau rezervor?

— Pai mai bine în rezervor ca să fie mai frumos… Da’ o să trag una în motoru’ la Hummer, aşa să văd ce mai rămâne din el. După ce îl curat pe Lipiński se înţelege.

— Un minut, făcu ea. 40… 30… 20… convoiul dădea colţul şi intra în raza vizuală. 10 secunde, anunţa ea.

— Okaaay… făcu el. Gata, zise scurt şi apasa vesel de 3 ori pe trăgaci ţintind bancheta din spate prin plafonul maşinii. Detunăturile nu se auzeau aproape de loc din arma, o bijuterie a tehnicii japoneze, prototipul Maki M1, care nici măcar nu fusese încă botezat la data cu care

fuseseră ei dotaţi. O mila mai încolo glonţul perfora Plafonul Hummerului, capul şi umărul lui Lipiński, apoi capul conul autoghidat pentru o deviaţie de 35 de grade exploda degajând o căldură enorma încât se păru ca maşina se aprinsese scurt ca un chibrit. TJ mai trase o dată în rezervorul maşinii BMW care exploda aruncând totul în jurul lui. Oamenii fugiră din camionul care preceda Hummerul, camionul plin cu arme şi muniţii, obiectul tranzacţiei. TJ urmări repetitorul Christinei, se întoarse într-un cot, mai trase de 6 ori şi cele 6 posturi avansate ale chinezilor.

— Ai văzut cum au pocnit chinezoii aia? întrebă incantat TJ… Ia uite-i cum se învârt pe acolo, rase el incantat.

— Hai să ne cărăbănim, făcu ea. Liber. Lua echipamentul de observare şi u o întinseră pe scara de serviciu în jos repede. TJ îşi fixa arma de distanta lunga în spate şi trase arma normala, botezată tot cu un număr, Maki M³. Amândoi mai aveau două mitraliere mici la solduri şi două pistoale la gambe, numite tot Maki M5 şi M7, numai numere fără soţ, japonezii nu ştiau nici ei de ce. Se furişară nevăzuţi în întuneric. Combinezoanele uşor blindate îi făceau aproape invizibili şi ziua, noaptea nu se vedea nimic. Camuflajul metamorfic nu intrase încă în dotarea nici unei armate regulate. De fapt, singurele costume utilizabile erau puse la punct de cercetătorii japonezi şi brazilieni, din care rămăseseră acum doar japonezii care aveau de recuperat, însă şi aceştia aveau echipa lor de luptători urbani. TJ pretindea în gluma ca el e cel mai bun soldat din lume.

Cu paşi siguri o luară pe aleile întunecate spre mica Toyota jerpelita care îi aştepta, cu motorul ei supradimensionat Să montezi un motor de 3 litri pe o maşină de 750 de kilograme uşurată la 700 prin aruncarea a tot ce era de prisos în ea fusese o idee a Christinei. Maşina prindea aproape 260 kilometri pe ora şi avea un demaraj înfiorător, iar maşina părea că o să se rupă. aruncară la repezeala echipamentul sub bancheta de

aluminiu falsa din spate. Amândoi scoaseră din torpedou două pistoale obişnuite de 6 mm, aproape fără recul.

Demarară în linişte. Începea să se adune şi poliţia. LAPD era prompta ca de obicei. Sigur ştiau că se pusese preţ pe capul lui Lipiński şi ca de obicei aveau o grămadă de piste de urmărit. În sinea lor poliţiştii mulţumeau celor ce făcuseră treaba, Lipiński punea în circulaţie o grămadă de armament pe străzi. Mica Toyota trecu pe lângă locul incidentului. Chinezoii picaseră, camionului cu marfa ardeau în continuare cauciucurile din fata, marfa era neatinsa, gata să fie recuperata de poliţişti. Un sergent furios le făcu semn să o ia la stânga, TJ îl înjura şi făcu la stânga, sergentul îl înjura şi el mai retitut văzând figura delicata şi fragila a fetei pe scaunul din dreapta încadrată de bucle scurte.

În scurt timp depăşiră locul incidentului.

TJ accelera scurt pe străzile mizerabile. În curând părăsiră cartierul şi se îndreptară spre căsuţa modesta de pe plajă, cumpărată la un preţ nu prea mare. Preţul acestor căsuţe mici şi cu o mică curticica scăzuse mult. Bogătanii preferau apartamentele bine dotate aşezate lângă centrele comerciale. Aceste căsuţe erau locuite mai mult de pensionari mai înstăriţi, care nu îşi permiteau un astfel de apartament. Zona era relativ curata şi păzită. Rata infracţiunilor nu era foarte mare tocmai datorită faptului că zona nu era foarte populata. În anul 2018 încă mai existau 3 clase sociale. Ei erau clasa de mijloc.

* * *

Se anunţă o zi de sâmbătă însorită. Ploaia de aseară curăţase aerul. Era 8 şi jumătate dimineaţa. Tolănită în hamac aştepta somnoroasa ca TJ să aducă micul dejun.

TJ se sculase mai devreme, şi ca întotdeauna când era bine dispus sarise din pat. Renta lunara de la Guvernul Braziliei sosise. Acoperire era încă impecabila. Era tot ce le rămăsese, iar ei se amuzau teribil. De 4 luni de zile figurau ca studenţi străini la Universitatea din California iar Guvernul Brazilia le oferea suma cuvenită lunar. Chiar nici în Brazilia nu se mai ştia nimic de cei doi şi scopul lor.

Cu toate frământările politice, Brazilia cauta în SUA un aliat, aşa ca în continuare finanţau pe cei doi despre care se credea cu certitudine că sunt studenţi. Figurau pe numele lor reale, TJ Larkin şi Christina Silva, de 20 de ani, studenţi, TJ la specializarea biologie marina iar Christina la electronica. El era foarte incantat de cursurile sale, aproape că se simţea student, iar Christina avea oricum înclinaţie spre computere şi electronica. În realitate aveau amândoi 24 de ani şi fuseseră în urmă cu jumătate de ani locotenenţi în armata braziliana, într-un experiment de echipa speciala derulat împreună cu armata nipona pentru lupta urbana, controlul maselor, întreruperea comunicaţiilor, a surselor de apa şi electricitate. După evenimentele ambigue din tara toţi responsabilii proiectului fuseseră eliminaţi din prostie înainte să se afle ceva despre proiect. Japonezii încetaseră orice colaborare cu armata braziliana, iar TJ şi Christina, trimişi în State în scopul eliminării câtorva indizerabili rămăseseră acolo sponsorizaţi în continuare de Guvern, întocmai ca acoperire lor. Trebuia să câştige ceva bani ca să poată fugi în Australia cea bine păzită, locul spre care se îndreptau dorinţele tuturor emigranţilor, ultimul continent respirabil cât de cât.

TJ apăru cu micul dejun, totul numai un zâmbet. Reuşeau să se descurce din suma primită din tara destul de bine. Obţinuseră şi banii pe contract, 30.000 de dolari americani, Lipiński fiind primul lor contract serios. Primele trei contracte valoraseră 7500 de dolari americani luate cu totul, dar era vorba de ţinte neînsemnate. Ţinte de antrenament pe care oricum le folosiseră până acum gratis, adică proxeneţi sau mici traficanţi de droguri sintetice. Antrenament şi deratizare zicea TJ, realmente îi făcea plăcere să mai cureţe oraşul, îi plăcea să tragă în asemenea ţinte reale. Chiar şi pentru Christina rămânea o enigmă cum el ar fi evitat să omoare şi un şobolan, însă în oamenii aceştia trăgea cu evidenta plăcere, însă începuse să-i facă şi ei plăcere după ce făcuse cunoştinţă mai bine cu populaţia din LA.

— Azi ne răsfăţăm. Mâncare, plaja, fără antrenament, casca el. Mâncăm în oraş, mergem la parcul de distracţii…

Fata dădu să se ridice din hamac, dar îşi pierdu echilibrul şi căzu cu o bufnitura înfundată. Se ridica mirata cu parul vâlvoi. TJ se prăpădea de ras. Nici măcar nu se auzise zgomot la cât cântarea ea, cam 45 de kilograme la un metru şi 65 de centimetri. Numai mutra milităroasa nu avea, o figura de şoricel mereu zâmbitoare, îmbrăcată de obicei destul de sobru. Aceasta era şi cauza pentru care fuseseră aleşi pentru echipa. Nu arătau a militari. TJ avea aproape un metru şi optzeci, însă era aşa slab încât nu avea 70 de kilograme. Tuns nu foarte scurt, cu parul în sus şi în direcţiile în care se nimerea, nu avea ţinuta solida a militarilor. Amândoi proveneau de la Contrainformaţii. Colegii lor japonezi pe care îi văzuseră o dată arătau şi mai şi. Locotenentul japonez avea puţin peste un metru şaptezeci iar partenera sa de echipa cu zece centimetri mai puţin. La antrenamente păreau toţi patru o trupa de excursionişti tâmpiţi, toţi patru râdeau din orice ca nişte adolescenţi cretini.

— Să speli Toyota o făcu ea pe bosumflata. Ce e aşa hazliu? Eu am ras de tine când te-ai fost împuşcat singur în fund?

— Nu… doar de 2 ori pe zi de 4 ani încoace, rase el. În urmă cu 4 ani, când începuseră antrenamentul special, TJ trăsese cu arma în mecanismul de închidere al unei uşi blindate. Intuind ce se va întâmpla, ea se aruncase la pământ, iar glontele ricoşase din 2 pereţi în fundul lui TJ care ţinea arma cu gesturi de poliţist new-yorkez. Oricum a avut partea bună ca acum echipamentele noastre sunt blindate şi pe fund adică, continua el. Şi asta e un lucru bun. Avansul tehnologic cere sacrificii, continua el.

— Numai la blindajul ăla nu-mi stătea mie grija, rânji ea. Părţile vitale nu?

— Crede-mă, un glonte în fund nu este binevenit niciodată, declara el solemn…

— Pai eşti primul împuşcat în fund de care am cunoştinţă, rase ea.

Mâncară veseli. Apoi el spala mica maşină în timp ce ea aranja un pic armamentul din fosta mica pivniţa de vinuri. Lua 4 pistoale mici de calibrul 6 împreună cu o mână de încărcătoare şi veni la maşină.

— Nu crezi ca exagerezi? zâmbi el. Ia doar 2, ce naiba... şi o tonă de încărcătoare?

— Să fie acolo, lasa.

— Bagi doar unul în torpedou, restul în spate, da?

— Bine profesore, glumi ea. Dacă îi găsea poliţia cu un pistol încărcat era ok. Arma era mica, nu era o arma populara, era ca un pistol de dama, însă era o arma italiana marca Beretta, foarte rezistenta la umezeala, mica, rapida şi fiabila, aparent silenţioasă, iar muniţia din cupru şi nichel avea ceva efect. Multă lume purta ilegal arma, iar poliţia nu făcea decât să o confişte în cel mai rău caz şi să le dea o amenda. Nu părea prea periculoasa fata de pistoalele de calibru mare cu care se mândreau toţi.

— Hai să mergem, zise el şi se urcară în mica Toyota care era destul de economică atunci când nu i se cerea prea mult. Motorul pocnea încetişor în timp ce plecau spre parc.

* * *

Era aproape miezul nopţii când părăsiră parcul acvatic. Erau frânţi de oboseala, înotaseră, făcuseră plaja, apoi seara se distraseră în parc pana nu mai puteau. Mâncaseră dar deja începuse să-i ia foamea din nou. Ieşiră pe poarta ca o pereche tânără, TJ ţinea mana după umerii ei şi se înghionteau prieteneşte, însă altceva nu era între ei. El abera despre jefuirea unui cazinou din vecinătatea parcului iar acum începuse şi pe ea să o convingă, deşi se opusese la început, nevrând să bată la ochi. Deja făcea planuri, însă mai mult în gluma, nu avea chef decât de un somn bun. Se urcară în maşină şi porniră.

— Ţie nu ţi-e foame? întrebă ea într-o doară.

— Cam da, făcu şi el. Mai avem ceva acasă?

— N-ar strica să luăm nişte sandvişuri spuse ea căscând.

— Şi bere, casca şi el. Stam la o bere şi un sandviş şi

facem rezultatul realizărilor pe ziua de azi, zâmbi ştiind că vor adormi în balansoare de-abia spre dimineaţă, când se va răcori puţin.

— Aici, hotăra ea în faţa marketului de după colţ. Pare că ar avea ceva comestibil. Sari din maşină şi îşi întinse oasele, apoi redeveni serioasă. Intrară amândoi şi cotrobăiră ceva timp până luară totul. TJ rămase un pic în urmă cu ochii pe nişte cotlete grozave, îndesa punga cu cupmarаturi în braţele Christinei şi o lua la picior spre ele. Când ieşi victorios cu ele, Christina era înconjurată de 3 namile, dintre care una avea un pistol iar cealaltă un cuţit. Se controla inutil în buzunar, însă ştia că pistolul este în maşină, aşa ca înjura. Cristina afişa o mutră înspăimântată obligatorie în astfel de situaţii. Trase cu ochiul spre colţul clădirii, unde în umbra se mai zăreau câţiva complici ai celor trei. TJ făcu un zgomot, ea se uita la el înspăimântată. Namila întoarse pistolul spre TJ, cara făcu o mutră îngrozită.

— Vino încoace făcu tipul. Era cu un cap mai înalt ca el şi avea peste 120 de kilograme, cel mai urat om pe care îl văzuse TJ.

Celălalt, cuţitarul, rânji. Era mic şi ras în cap. Celălalt avea un fes roşu în cap şi tenesi de cauciuc. TJ înainta precaut. Lasă punga cu cotlete cu grija sa nu se răstoarne. Observa cu plăcere ca punga cu cumpărături fusese aşezată cu grija de fata pe capota Toyotei. Ofta uşurat. Christina cotrobăia înspăimântată după banii din mica geanta pe care o purta şi TJ se minuna de aerul speriat şi nevinovat, de felul serios în care se potrivea mica poşeta cu taiorul şi fusta care îi dădeau un aer de studenta studioasa. Doar el apuca să vadă micul pistol şi se gândi iarăşi ca dacă ar fi totul după el ar fi împuşcaţi dintr-o prostie într-o bună zi. Şi el era meticulos, însă ea chiar se gândea la toate. Privi cu gura căscată mutra nevinovata a fetei.

Christina trase calma micul pistol de 6 mm cu rapiditate şi zâmbind îl împuşca în gât de jos în sus pe cel cu pistolul aţintit spre TJ. În cădere prinse pistolul masiv al

acestuia, şi îl arunca la TJ care de-abia îl prinse, zâmbind zăpăcit. În acelaşi timp fata trase un glonte direct în inima celui cu cuţit. Zâmbind ridica arma spre fesul roşu şi apasa pe trăgaci. Din grupul celor de după clădire se auziră două împuşcături care o făcură pe fata sa sara repede după maşina, însă un glonte o atinse la sold, se împiedică şi căzu după maşină. TJ îngheţă. Se repezi la maşina uitând să tragă şi ajunse lângă fata.

— Eşti bine? o scutura el înspăimântat?

— Jigodii, se auzi glasul furios al fetei. Era sa ma atingă, au nimerit maşina jigodiile. Şi cina noastră.

Alte câteva gloanţe bubuiră, ricoşând pe asfalt. TJ rânji apoi rânjetul îi pieri când două se înfipseră în capota maşinii. Christina se ridica scurt din adăpost şi înaintă trăgând spre grupul de atacatori. TJ îi văzu cum cad unul după altul. Resemnat se uita la pistolul de mare calibru din mână şi trase în aer de două ori aşa de fantezie. Într-o clipă urla şi se arunca brusc pe burta când Chris se întoarse cu arma spre el.

— Eşti tâmpit, făcu ea. Vrei încă un glonţ în fund? Aşteptam poliţia?

— Nu, îşi făcu el calculul rapid. Ajungeau la locul faptei atraşi de împuşcături în cinci minute. Peste tot erau plasate microfoane ce triangulau zgomotele, aşa ca puteau interveni rapid în cazul în care aveau cu ce, iar zona era destul de buna, deci puteau ajunge în cinci minute. Cum o să le spui că ai curăţat vreo opt inşi înarmaţi cu pistoale aşa ca o studentă de treaba care se întoarce de la o petrecere? Arunca pistolul cel greu. Hai să mergem. Dacă mai porneşte maşina, mârâi el. Maşina era înmatriculata cu toate formele ok, aşa ca începu să se gândească la ce gogoşi să toarne dacă era nevoit celor de la poliţie. Se uita în jur dacă erau mulţi spectatori ascunşi.

Chris se urca şi porni motorul.

— E OK, urca, făcu ea.

Urca rapid şi apoi se dădu jos şi mai repede.

— Cotletele, tipa el panicat. Lua punga şi în treacăt o lua şi pe cealaltă, găurită de un glonţ. Bine ca berea e

intacta, răsuflă uşurat.

Ea dădu din cap şi rase. Nu avea rost să te superi pe el. Oricum teoretic pe vremea când erau în armata el era şeful echipei. Demara rapid.

— Nu prea se cunosc găurile, făcu el. Oricum ce maşina mai e întreagă în zilele astea… Grozav ai tras.

— Şi tu stăteai şi te uitai ca la un meci. Ce aşteptai, o îngheţată cu fructe?

— M-am gândit ca tunul ăla se auzea prea tare, se scuza el.

— Păi atunci de ce ai mai tras în aer cu el pe urmă?

— Aaa… ca să mă conving, normal, hotăra el.

Ea dădu din mana a lehamite şi frâna. Încetini şi îşi continua drumul încet. Amândoi îşi luară un aer obosit când trecu o maşină a LAPD pe lângă ei cu sirena urlând. Făcu la dreapta. În curând luminile lămpilor decolorate se pierdură în întuneric. Totul se mesteca printre luminile oraşului.

Luminile oraşului II

Restaurantul gemea de lume bună. Bărbaţii erau îmbrăcaţi în costume de culoare închisă iar damele erau pe jumătate dezbrăcate, acoperite mai mult de bijuteriile scumpe şi de bun gust îndoielnic care atârnau pe ele. Era încă lumina afara iar oaspeţii importani trebuiau să sosească. Contrar obiceiului o parte din ziariştii de scandal aveau acces la petrecerea de după nunta. Senatorul Spears dorea să păstreze aparentele, iar băieţii buni ai lui Alberto Rissi fuseseră şi ei convinşi. Spears era băgat pana în gât în scandaluri de când cu asocierea cu Rissi, acum nunta lui Spears Jr. cu fica omului de afaceri de origine italiana în faţa presei urma să-i mai spele din păcate. Dintre invitaţi, vreo treizeci de membri ai Senatului, plus oficialităţile locale, guvernatorul statului California, şefi şi şefuleti ai poliţiei, în total cam 300 de invitaţi. Dacă ar fi căzut o bomba între ei şi ai fi adunat resturile ai fi putut să

hrăneşti tot LA timp de o lună întreagă. Paza era grotesc de serioasă. Poliţişti în uniforme patrulau peste tot, cu agenţii FBI şi CIA de rigoare infiltraţi, poate se puteau trage ceva foloase vreodată. Gărzile lui Rissi de asemenea patrulau, din care jumătate erau foşti poliţişti sau militari. Agenţi ai Secret Service asigurau paza personalităţilor federale. Contribuţia lui Rissi la cele trei sedii ale LAPD dotate după ultimul răcnet incluzând şi parcuri auto cu maşini Ford şi Chevrolet noi-nouţe îl aduseseră pe acesta de la rangul de fost proxenet şi traficant de tot ce se poate la rangul de om de afaceri respectabil, care acum se înrudea cu senatorul de California Charles Spears. Mirii şi părinţii aveau să sosească în convoaie separate. Erau destui care voiau să vadă ca parteneriatul acestora se termina, iar cu ocazia petrecerii câţiva nebuni se puteau gândi să rezolve mai multe lucruri dintr-un foc.

Agentul Gray Barnes era şeful securităţii membrilor senatului. Membru al Secret Service, cu 35 de acţiuni sau raiduri la activ în America de Sud, toate încununate de succes, era unul din cei mai de încredere membrii ai agenţiei. La cei 40 de ani era o namila de om, în forma maxima, iar în dosul mutrei de gorila se găsea un creier care dezminţea mutra. Era un om rece, calculat, cinic, cu anumite tente de sadism. Se încrucişă cu şeful gorilelor lui Rissi şi strâmbă de dezgust pentru gangsterii ăştia. Nu simţea nicio stima pentru gorila eleganta cu automatul în mână, mai repede l-ar fi pocnit cu plăcere. Se gândi ca mai încolo o să caute el un motiv de certa cu acest Luigi. La rândul lui Luigi arunca o privire amuzata spre gorilor şi îşi ajusta costumul impecabil. Spre deosebire de Barnes era elegant, iar în timp ce Barnes era cât un tanc, Luigi era subţire şi părea un tânăr om de afaceri.

— Perimetrul e asigurat domnule, auzi în casca. Zona fast-food.

— Echipa mea a cercetat clădirile din jur pe o rază de 1 km, se auzi şi glasul locotenentului de poliţie. Nu e nimeni, oricum vom avea echipe de trăgători pe acoperişuri, în locurile cu vizibilitate. Echipa SWAT se

desfăşoară chiar acum cu echipamentul lor.

— Bine, făcu Barnes. Niciun semn deci. Poate ca s-au hotărât să nu încerce nimic, dar nu e sigur. Din toate căutările pe Internet plus informatorii săi putea spune cu certitudine ca cel puţin două contracte serioase, unul de 80.000 şi altul de 65.000 se emiseseră pe capul celor doi. Bonusul de 15.000 care nu se ştia de cine e acordat era pentru tinerii însuratei. Ştia cu certitudine ca unul din contracte era luat de oamenii Trishei Lang şi ai locotenentului ei Springer. Altul de frăţiorii Wood. Se pare ca cei implicaţi în asasinarea lui Lipiński erau şi ei pe faza, însă erau la primele lor contracte şi probabil că nu mai aveau şansă pe care o avuseseră lu' Lipiński. Însă era posibil ca nici unii să nu considere că merită riscul, paza fiind foarte stricta. Totuşi era prea de tot nimic.

— Şeful SWAT recepţie, ordonă el.

— Lehrer, se auzi vocea seaca în casca.

— Asiguraţi partea din spate şi fiţi gata să plecaţi la semnalul poliţiştilor. Agenţii mei vă vor arăta unde să plasaţi echipamentele. Voi trebuie doar să păziţi de o ambuscada. Înţeles?

— Prietene, se auzi accentul german în cască, cred că te-a muşcat de fund ceva… Suntem aici şi ne vom face treaba. Tu şi agenţii tai puteţi trece la culcare. Noapte bună.

Barnes înjura. Secret Service se ocupa de paza demnitarilor, LAPD colabora cât de cât cu ei dar nu accepta ordine, FBI era acolo plus câţi agenţi or mai fi fost sub acoperire, probabil ca CIA era prezenta, era vorba şi de trafic internaţional în caziul lui Rissi. SWAT ca întotdeauna se dădea în stamba, ăştia nu ştiau decât de forţa bruta, se hotăra el şi pleca brusc spre curtea din spate a restaurantului unde parcase duba albastra cu însemnele LAPD SWAT Te-am. Porni cu paşi apăsaţi şi pe nevăzute veni lângă dubita, gata să dea nas în nas cu o huiduma cu mutra de doberman blond în uniforma neagra, înarmată pana în dinţi şi cu gradele de locotenent.

— Tu eşti Lehrer?

— Locotenent Lehrer şeful Plutonului 4 Special Weapon And Tactics. Civilii nu au ce cauta aici, hotăra el brusc. Ai permis pentru arma asta? se strâmbă huiduma cu ochii la masivul Colţ. E ceva bun la radio în seara asta? arata spre micuţa casca ce ieşea din urechea agentului.

— Agent Special Barnes Secret Service, asigur paza speciala.

— Tu eşti şefu' la paza la ştabi? Pai intra înăuntru şi păzeşte-i. Fii fără grija că ne ocupam noi de ce e afară.

— Anna 5B făcu scurt Barnes în casca. Tu poliţaiule intri în subordinea mea imediat, se adresa locotenentului buldog. Postezi oamenii la intersecţii şi pe clădiri să nu treacă nici musca, m-ai înţeles? O duzină de agenţi apărură după colţ şi se îndreptară hotărâţi către locotenent. Barnes zâmbi incantat.

— Ambuscada! zbiera vesel locotenentul SWAT şi îndată oamenii săi se repeziră asupra agenţilor. Începură sa se scuture puţin, SWAT erau superiori la număr şi la fel de eficienţi ca antrenament.

— Încetaţi tâmpiţilor! se auzi un glas puternic. Apăruse şeful LAPD. Vă credeţi în poligon nemernici cretini? Barnes, cară-te în faţa clădirii şi vezi de treaba ta. Lehrer fă-ţi treaba pentru care ai fost pus aici.

— Ia uite tâmpiţii s-au luat la bătaie, făcu Springer cu ochii la ecranul digital. Era vesel. Reuşiseră să infiltreze doi oameni printre chelneri şi acum aveau o vedere panoramica. Camerele ascunse între degetele de la picioare trecuseră de toate controalele. Mai aveau camere nedescoperite pe traseu prin clădirile apropiate, făcuseră ceva cheltuieli dar şi câştigul era promiţător. Îşi trecu mana prin parul pieptănat cu grija pe mijloc, care cădea pana peste urechi. Îşi reverifica echipamentul special pe care îl folosea pentru prima oară. Era ultima tehnologie care ieşise pe piaţă şi din câte ştia el nu intrase încă în posesia prea multor particulari. Echipamentul conţinea arme Ingram şi Heckler modificate cu proiectile dirijate şi telemetre laser, detectoare de toată gama începând de la microunde pana la acustice. Ca arme de bătaie lunga

aveau armele Remington. De-abia avuseseră patru zile sale încerce în păduricea de la marginea gropii vestice de deşeuri. Însă ultima găselniţă era camuflajul metamorfic care permitea luptătorului să se confunde aproape cu mediul înconjurător. Noaptea era aproape imposibil să detectezi ceva. Totul era strict secret, iar armamentul intrase de două săptămâni în noua unitate Urban Warrior a Navy Seal. Scopurile adevărate ale acestei unităţi de elita puteau fi doar bănuite.

— Şi când te gândeşti ca trebuiau să-i păzească mai rău ca pe un preşedinte de stat, zâmbi Trisha. Provenea din CIA, iar Springer era un fost membru LAPD. Springer era cel mai de încredere tip pe care îl cunoscuse, în aparenta distrat şi nepăsător. Ea avea şi ea un simţ al umorului negru foarte bine dezvoltat, însă dezminţit de fata serioasa, ca de gheata, cu ochii albastrii şi pletele blonde pana la umeri.

Deja subcontractaseră lucrarea pe 30.000 oferind logistica pentru încă 2 echipe de trăgător plus observator. Totodată activau şi ca concurenta. Dacă îl împuşcau ei câştigau 80.000. Dacă făcea asta una din echipe câştigau oricum 50.000. Distanţa de la care aveau de gând să lovească era de peste mile. Amândoi aveau puşti Remington modificate pentru programul Urban Warrior cu gloanţe perforante de calibrul 8, 33 cele mai puternice arme de distanta lunga din lume. Sistemele de ochire băteau până la 5 mile depărtare, iar armele tot atâta. La trei mile aceste arme de o viteză înspăimântătoare puteau perfora peretele restaurantului şi lovi ţintele din interior, ţinte reperate cu telemetrele laser ale celor din interior. Apărarea era formată din armele Heckler şi Ingram. Pentru orice eventualitate luaseră şi două aruncătoare de rachete cu ei. Nimic nu avea voie să rămână în urma din acest echipament…

Repriza a treia începu în uralele oaspeţilor din local. Steve Wood trecu să stea de vorbă cu barmanul. În decurs de 30 de minute încercară să depisteze care erau agenţii sub acoperire şi care veniseră să bea doar o bere.

Depistase vreo 5 agenţi, iar timpul era cam scurt. Trebuia să execute lucrarea în timp ce ceilalţi se ocupau de agenţi. Oricum era hotărât să nu-şi asume riscuri inutile chiar pentru de la 65 la 80 de mii de dolari. Făcu un semn vesel spre tânără lui sotie şi se grăbi cu cele două halbe spre ea. Fratele sau revenea de la toaletă barului.

— Cred că o s-o lăsăm balta, prea complicat, şopti el.

— Ei, măcar vedem meciul şi bem o bere, mâncăm ceva, ne distram nu? rase fratele său. Ce ziceţi?

— Da, dacă nu merge nu ne riscam inutil. Ceilalţi ştiu asta. Tare sunt curios dacă o să o facă altcineva. Sigur Trisha este pe contractul ăsta. Poate ea nu-l scăpa. În cazul în care intra în belele îi acordam un sportiv foc de acoperire şi tot ne vom alege cu ceva.

— Întocmai ca acum un an cu vasul de Hong-Kong.

— Întocmai ca eu vasul de King-Kong, rase Steve. Cu un an în urma aveau un contract pentru un capul unui traficant de imigranţi din Hong-Kong, din partea concurentei chinezeşti. Paza era mult mai bună decât îşi închipuiseră, iar când Springer găurise căput ţintei gorilele acestuia erau să-i găurească pe Trisha şi Springer dacă nu interveneau fraţii Wood. Nu se cunoscuseră niciodată însă un respect tacit se formase între cele două grupuri.

— Alfa 2 în poziţie detectoare desfăşurate nimic suspect.

— Charlie 2 în poziţie încep detecţia.

— Charlie 4 nimic suspect.

— Bravo 3 reperat 2 suspecţi la ATD66 – 01 cu termica. Roşu. Poseda detectoare infraroşu şi armament cu bătaie lungă.

— Bravo 3 elimina. Roşu însemna că e un civil şi nu un albastru adică poliţist, verde adică militar sau negru o alta instituţie cu atribuţii speciale.

— Bravo 3 executat. Fără zgomot cei doi intruşi fura lichidaţi pe loc de la o mila şi ceva distanta fără să ştie ce i-a lovit.

— Charlie 3 detectat emisie radio. Emisia a încetat

înainte de a o putea localiza.

— Charlie 3 scanează frecventele în continuare.

— Bravo 2 în poziţie.

— Charlie 5 în poziţie.

— Detecţie pasiva. Repet interdicţie de emisie până la 2130. Flash la 2, 5.

Locotenentul Burrow zâmbi în casca. Toate mergeau ca pe roate. Nimeni nu ştia că sunt aici, paznicii nevăzuţi. Nici măcar mahărilor de jos nu li se spusese nimic. Aceasta misiune era secreta şi aleasa pentru antrenament. Porni detectorul acustic pasiv. La o jumătate de mila de el o matahala în negru se ameninţa de zor cu un locotenent SWAT. Îşi aranja mai bine Remingtonul, pregăti şi Hecklerul mai mult de fantezie şi se distra ascultând cearta celor doi.

Conversaţia continua prin cablu. Nicio măsură de precauţie nu mai era în plus acuma.

— Crezi că am feştelit-o? întrebă încât Springer. Ei sunt cel puţin o duzină.

— Cred că putem face foarte bine şi treaba, replică ea. Ei sunt Urban Warrior, însă nu ştiu ca şi noi avem echipamentul ăsta. Putem face treaba însă trebuie să fim foarte discreţi. Dacă ăştia o să continue cu antrenamentele pe aici o să fie cam greu pentru unii să-şi facă meseria. Ai văzut cum i-a intrat lui Zelevici proiectilul drept în gura? Cred că sârbii ăştia oricum deveniseră cretini. Iar rusnacii nici ei nu au văzut de unde vine. Cretinii comunicau între ei ca la cârciumă. Se pare ca reprezentanţii Europei de Est au cam dispărut din concurenta noastră.

— Ca întotdeauna aştept comanda ta, rânji el. Şi dacă vrei să facem vreo nunta ca aia de jos să ştii că nu ai nevoie de puşcoacele alea sa ma convingi.

— Mai taci idiotule, chicoti Trisha şi îl ciocăni cu antena radio pe casca. Ce băşcălie o să fie când o să înceapă vecinii aia să tragă în noi…

Barnes urmări cu ochi reci limuzina care se opri. Circul era complet. Dădu ordin pazei să se regrupeze pe poziţiile retrase prestabilite pentru clădire. Lunetiştii

asigurau. Clădirile din jur. Echipa SWAT trecu la asigurarea spatelui clădirii. Barnes o lua agale spre intrare. Privi satisfăcut la maşinile tractate la o intersecţie depărtare, unele şi gâdilate un pic pe alocuri, mai ales un Jaguar verde căruia oamenii lui în îndoiseră o aripă şi simţi că se încălzeşte de satisfacţie. Era un contrast grozav între Jaguarul mare şi luxos şi mica Toyota alba şi jerpelita parcata cu două roti pe trotuar. Mai făcu doi paşi spre clădire când deodată imaginea i se preschimba în nuanţe de alb şi negru şi simţi că îi plesneşte capul. Căzu la pământ şi simţi că îi curge sânge din nas. Urla ceva în microfonul care părea inutil şi scoase doar două pârâituri jalnice.

— Ce mama dracului e asta? se ghemui Springer mai tare. Zona se luminase ca ziua, toate luminile din clădiri se stinseseră, iar el încerca să se facă cât mai mic, se între parca în acoperişul cladurii pe care stătea.

— Echipa recepţie! urla locotenentul Burrow. Detectoarele mergeau cam anapoda. Într-o fracţiune de secundă îşi dăduse seama că fuseseră lansate o mulţime de grenade EMP şi flash, care acoperisere toată zona, inclusiv cea patrulata de Urban Warrior pe un perimetru de 3 mile. Echipamentul era însă ecranat pentru astfel de situaţii aşa că îşi reveni. Recepţie, urla iarăşi.

— Charlie 2 recepţionat, echipamentul îşi revine.

— Bravo 4 am pierdut termica. Acustica funcţionează dar e inutil.

— Alfa 2 cred că toată electronica e dusă, în afară de cea a armamentului.

Echipele raportară pe rând. Detectoarele se duseseră în majoritate, armele erau însă pregătiie să facă fata la aşa ceva.

— Rămâneţi în observare.

— Bravo 3 răspunde. Ştie cineva ceva de Bravo 3? Toată lumea confirmaţi recepţia.

— Charlie 2 confirm.

— Charlie 3 a încetat emisia!

Panica începuse să-l prindă pe locotenent.

— Regrupare pe poziţie defensiva la locaţia lui Alfa 2 răcni el. Alfa 2 acoperă retragerea.

— Alfa 2 recepţionat, vă aşteptăm.

Barnes privi în jur. Oamenii erau năuciţi de la explozii. Se întrebă de unde vin grenadele. Zona fusese puricata pana la o mila distanta şi toate camerele şi alte dispozitive de detecţie montate acolo fuseseră distruse cu grija. O grămadă de suspecţi ciripeau în faţa agenţilor Secret Service. Se îndrepta spre unul din agenţii săi care se deplasa spre clădire când acesta căzu la pământ ca electrocutat. Barnes avu timp să vadă câteva bucăţi din vesta antiglonţ cum zburară. Rămase cu gura căscată cât o mai putea casca în condiţiile în care timpanele îi plesneau. Glontele trecuse dintr-o parte în alta a vestei. Sabotaj, gândi el cu groaza. Privi în restaurant prin uşa dărâmată şi parca i se strânse stomacul. Invitaţii zăceau la pământ cu sângele ieşind prin urechi şi prin nas. Agenţii săi îşi regăsiseră calmul şi se pregăteau să înfrunte inamicul invizibil până acum. La fel şi echipa SWAT care trecuse de la spaima la furie. La câteva mii de metri mai încolo doi membri ai Urban Warrior fugeau spre locul de refugiu cu o viteză uimitoare, mai mica însă decât cea a celor două gloanţe ce se înfipseră în ei. Rămâneau doar şase membrii ai plutonului care se adunară la locul unde Alfa 2 îi aştepta cu o gaură cât o portocală drept în inimă. La 500 de metri de restaurant TJ îşi continua înaintarea prin gardul viu. amândoi convergeau spre SWAT Te-am, care în poziţie de apărare expedia câteva mii de proiectile pe minut în direcţia lor.

Cei doi înaintau tăcuţi la câţiva metri unul de altul. Christina făcu un mic popas.

— Aici e un loc potrivit, se auzi vocea neutra a fetei.

— Gata, veni şi el lângă ea. Zâmbiră amândoi sub căşti. Alergară direct spre grupul SWAT cu armele Maki 3 la foc automat. Prin uşa din spate pătrunseră în incinta. Una din ţinte era deja eliminata. TJ privi. Era senatorul Spears. Se ridica, îi puse un picior în piept şi trase de câteva ori în capul acestuia. Camera digitala din casca

înregistra totul.

— L-am găsit pe Rissi, se auzi vocea ei în casca.

— Trăieşte? întrebă el.

— Da, se grăbi ea. Mă rog, totul e relativ. Acum nu. Dar era destul de bine acum o secunda, confirma ea.

— Ieşim, hotăra el. Prin fata.

— Gata.

Amândoi se repeziră spre ieşirea din faţă. Haosul era generalizat. Echipele de intervenţie se grăbeau spre cele două ieşiri, aşa ca fura nevoiţi să ocolească clădirea spre dreapta. Christina privi echipamentul lui TJ şi îşi dădu seama că fusese lovit de câteva proiectile însă razant iar blindajul uşor îşi făcuse datoria. O rafală de gloanţe le dădu de ştire că au fost detectaţi. Răspunseră la întâmplare iar în monitorul din casca li se păru că erau mai puţini atacatori.

— Nu din nou se auzi zbieretul lui TJ în casca.

— Ai fost lovit? se panica ea.

— Da, în fund.

— Înapoi zbiera ea. Trase încă o grenadă flash. Înapoi! După mine!

Fugiră spre atacatori şi trecură printre ei nu fără a-şi mai descărca arma de câteva ori. Christina îşi dădu seama că fusese lovita la braţul stâng. Bine că nu era piciorul. TJ uitase de glonţul sau din fund. Înconjurară clădirea pe unde veniseră iniţial şi se ciocniră de două matahale care alergau cot la cot. Barnes şi Lehres. Camuflajul metamorfic nu mai era câtuşi de puţin folositor la distanta aceea. Ciocnirea avusese loc frontal. Christina fusese aruncata doi metri mai încolo, TJ rămăsese un pic ameţit pe zidul clădiri. Matahalele erau de două ori mai mari. Lehrer rămăsese în picioare iar pistolul din mana lui o caută pe Christina neînarmată şi căzută pe iarba. TJ se arunca cu capul înainte în mâna cu pistolul. Prinse, răsuci şi musca. Lehrer scapa arma din mână şi se repezi cu o ploaie de picioare asupra atacatorului. Barnes se ridica în acelaşi timp cu Christina. Avu o mică ezitare şi porni spre ea. Descoperise ca sub statura mica nu se afla un bărbat.

TJ reuşi să apuce piciorul locotenentului SWAT care căzu amândoi se ridicară. Atacară în acelaşi timp. Cu o forţă îngrozitoare locotenentul spre repezi spre TJ. Era cu aproape 20 de centimetri mai înalt şi cu vreo patruzeci de kilograme mai greu. Piciorul sau atinse superficial abdomenul acestuia în acelaşi timp în care simţi o lovitură groaznica sub stomac. Pe altul l-ar fi făcut praf, însă nu şi pe Lehrer. Se redresa şi se îndrepta spre TJ tocmai la timp pentru a se întâlni cu bocancul acestuia plecat cu toată greutatea celor 70 de kilograme spre capul lui. Instantaneu capul se dădu pe spate iar coloana cervicală parai în urechile sale cu un sunet de mobila sfărâmată. TJ se redresa. La doi metri de el Christina făcea semne nerăbdătoare. celălalt colos zăcea cu ambele picioare fracturate.

Urgia se abătuse spre cei doi. Micul părculeţ devenit refugiu părea pe cale de a fi făcut praf. Ce mai rămăsese din SWAT, Secret Service şi LAPD trăgeau în ţintele detectate de curând. Încă erau convinşi că fuseseră atacaţi de cel puţin o duzină d oameni bine pregătiţi.

Situaţia devenise un pic disperată. Christina se uita înspre TJ.

— Ca în război… ofta el visător. Expedia rafala după rafala bine ţintite. Se uita atenta la el. TJ făcuse toată campania argentiniana iar amintirile lăsate în urma din cei doi ani de război reveneau. Se lipi aproape de el. Ea nu participase la luptele terestre, fusese în unităţile speciale de guerila, toate poveştile despre infanteria braziliana aruncata la măcel fără niciun fel de creier îi trecură prin cap iarăşi. TJ provenea din acea infanterie pornita la drum fără niciun reper. Singura lui educaţie de ofiţer erau tiradele unor ofiţeri depăşiţi ai Academiei Militare şi frontul. Ce învăţase la Academie era de mult uitat. Îşi aminti cum glumeau pe seama bobocilor din infanterie trimişi drept carne de tun la luptă. Se înfioră. Produsul acelor lupte se afla în faţa ei acum fără să manifeste nicio emoţie. Era convinsă că va rămâne aici pana va termina cu toţi atacatorii, aşa că îşi depăşi spaima de o clipă şi lua

poziţie lângă el. Casca lui se întoarse spre ea. Mana dreapta lasă arma şi o pocni uşurel pe umăr şi apoi pe casca, apoi apuca iar arma Maki. Ea îşi aduse aminte de cele câteva povesti despre mizerie şi camaraderie de care râdea cu ironie când TJ mai povestea uneori.

— Terminam cu cât mai mulţi apoi o ştergem Chris, făcu el repezit. Din direcţia opusa vin cei şase Seals care au rămas. Poate se vor răfui un pic din greşeală cu poliţaii. Oricum noi trebuie să trecem de aia. Gata, hotăra el. Mişcarea! Cară-te!

Christina fugi înapoi. TJ trase scurt foc de acoperire apoi lansa câteva grenade. Fugi după ea.

— Se cam duc şi muniţiile, anunţă el… fugi.

Fugiră cât îi ţinea picioarele. terenul era accidentat. Alergară o mila când Christina simţi ca respiraţia o luase razna iar pieptul parcă nu mai trăgea aer.

— Mişcă-te, o îmboldi el. Hai! O apuca de braţ şi o grăbi. Brusc o împinse şi se arunca lângă ea.

— A început! făcu el. Sunt acolo.

Ea se ridica într-un cot şi îşi pregăti arma. Echipa Urban Warrior se desfăşurase în formaţie şi erau hotărâţi să vâneze ucigaşii camarazilor. Proiectile bine ţintite nimeriră periculos de aproape, însă locul de camuflare al celor doi era foarte bun aşa ca riposta nu întârzie. Cu o luciditate înspăimântătoare Chris se descoperi un moment şi trase. Rămăseseră doar cinci inamici.

— Grozav, făcu el admirativ. Schimbam poziţiile independent. Acum.

Amândoi se grăbiră spre poziţiile alese de fiecare. Un glonte trecu şi prin braţul stâng al lui TJ făcându-l să scrâşnească de durere. Alte două îl loviseră doar mai jos un pic de umăr însă i se păru ca paralizează de durere.

— Patru, se auzi vesela fata.

— M-a atins, făcu el trist. de-abia îmi mişc braţul stâng.

— Stai acoperit, ai o poziţie prasta şi acum toţi patru se pregătesc să te ia. Înapoi, înapoi! zbiera ea în casca.

TJ se descoperise brusc. Trase de două ori. Fostul

Charlie 2 primi un glonte în gât. Sângele ţâşni un metru prin artera jugulara. Locotenentul Burrow pierdu casca şi jumătate de ureche. Înspăimântat de zgomot se retrase. Christina trase iar locotenentul pierdu şi o jumătate de creier. TJ se strâmbă de durere. Primise două proiectile în piept, însă din fericire blindajul activ detonase. Avea însă probleme serioase de respiraţie. Scoase trusa de urgenta şi se injecta în braţ. Era soluţia pe care o agrea cât mai puţin. Închise ochii, apoi efectele drogului începură sa se simtă. Camionul care parca stătea pe pieptul sau demara în jos şi îşi pierdu greutatea.

— Chris, m-am injectat, făcu el stins. Trebuie să terminăm repede. O lua la picior spre atacatori. Disperata, Christina trăgea un foc de acoperire bine ţintit însă cei doi atacatori erau elitele US Marine Corps iar armele lor găsiră imediat ceea ce trebuiau să găseaca. Gloanţele porniră, însă în acelaşi timp trase şi fostul infanterist din războiul Braziliano-Argentinian. Trase în cădere, însă nu cu gloanţe ci cu o grenadă flash. Atacatorii rămaseră pe loc o secunda mai mult decât trebuia. Suficient pentru a fi făcuţi şvaiţer de gloanţele celor doi care apăsau pe trăgaci să rupă arma. TJ se scula năucit din iarba. Antebraţul drept era zdrelit rău, însă de-abia acum simţea. Christina alerga la el, îl inspecta înspăimântată rapid apoi îl trase în viteza. Foştii urmăritori din paza restaurantului se apropiau.

Îi venea să urle de durere însă îşi dădu seama că nici măcar nu mai are putere să facă asta. De zece minute mergea tras de mana de Christina. Singurul lucru de care era conştient era ca vede doar ca printr-un tunel. Îşi pierduse vederea periferica, gândi el, mândru de găsirea termenului.

— Asfalt, asfalt, aiura el. Mergem acasă…

— Am ajuns acasă, făcu ea. îl împinse în mica Toyota. El o ajuta cum putu să-i scoată echipamentul. Aruncară totul sub bancheta falsa. Christina păstra cele două mitraliere uşoare Maki asupra ei şi câteva încărcătoare. Nu mai conta. Dacă îi oprea cineva va trebui să tragă. TJ

zăcea drogat şi plin de sânge. Şi ea era plină de sânge. Mica Toyota porni cu o viteză înfiorătoare pe străzi. În curând ajunse departe de zona luptei şi se pierdu printre luminile oraşului.

Luminile oraşului III

Zgomotul senilelor se apropia. Se auzeau glasuri răstite. Încerca să se afunde cât mai mult în mlaştină, se apasa cât putea în pământul galben, închizând ochii, încercând să se facă invizibil. I se părea că se dematerializează şi asta îi dădu o stare brusca de confort care se schimba brusc în frica şi mai mare. Vocile oamenilor se auzeau şi mai tare. Ce mai rămăsese din pluton, patru oameni, erau îngropaţi alături şi încercau să nici nu respire. Vocile erau deasupra. Simţea că se sufoca sub covorul de frunze. Zornăitul de senile se auzi la mai puţin de jumătate de metru distanta. Cel puţin o companie de tancuri grele, recunoscu după tancurile de Gaulle de 72 de tone cu tunul enorm de 150 mm precum şi Jullietele cu tunuri de 105. În ariergarda erau transportoarele Puma cu tunurile lor de 75. Se făcu mic de tot, una cu pământul. Zgomotul se depărta. Simţea că se sufoca. Mai trebuia să stea câteva minute măcar, se ma auzea ceva, se destinse şi cu frica se dezgropa din stratul de turba împuţită. Nu mai era nimeni în jur. Se uita prostit la arma. Încărcătorul şi patul Schmeisserului pe care îl lăsase lângă el îngropat erau o grămadă de fiare îndoite. Se repezi în jur şi începu să sape. Tot ce găsi fu un morman de zdrenţe, oase şi sânge. Lângă el cineva se ridica alb la faţă. Văzu tresele de caporal prin ceata…

Plutonul stătea în jurul focului. Se uita la ei cu atenţie. Erau cei trei camarazi ai săi din recenta campanie. Apoi jumătate de duzina din veteranii primelor campanii, oameni care văzuseră totul într-un an de război greu. Duzina de pifani proaspeţi alcătuia restul plutonului. Cu toţii mâncau la cartofii găsiţi în cabana şi făcuţi pe jar.

Pifanii stăteau mai timizi la o parte. De fapt şi el şi cei trei camarazi rămaşi nu era cine ştie ce de capul lor.

— Peste o oră ne începem deplasarea către rău. Tot ce nu e necesar îngropaţi. Până atunci vă odihniţi, pregătiţi armamentul şi muniţia. Înţeles? făcu el.

— Domnule locotenent, eu zic să nu plecăm înainte de ora 3. Acum încă patrulele sunt mai dese, în plus până la 3 mai sunt 4 ore de odihna, ne putem reface. Eu aş zice să facem de paza cate 2 oameni cate o jumătate de oră fiecare.

Se uita la Carriciola şi dădu din cap obosit. Avea dreptate din nou. Ca întotdeauna nu contesta deciziile plutonierului său. Dacă la început i se părea că îi ştirbeşte din personalitate, acum îl durea în fund. Ştia că omul are dreptate. Carriciola zâmbişi el fără urma de ironie. Grupul de veterani la fel. Avea impresia ca intrase sub protecţia lor, şi funcţia sa de locotenent se transformase mai mult în una de mediator între pifani şi veterani. Pifanii încă îl recunoşteau ca o autoritate din cauza gradului de ofiţer, veteranilor puţin le pasa de el, iar el ştia asta. Ordinele le dădea el, însă de fapt Carriciola hotăra totul în companie. Probabil ca de asta şi supravieţuiseră atâta.

— Am format echipele domnule locotenent. Puteţi dormi fără grija, dacă e ceva va scol imediat. de altfel şi eu o să trag un pl de somn imediat. Fiţi fără grija, am pus cate un veteran şi un boboc, aşa ca nu vom fi luaţi prin surprindere.

— Mulţumesc plutonier, casca el. Se trânti pe covorul de iarba şi adormi instantaneu.

O rază de soare îi trecu printre gene. Să fi dormit atâta? Se ridica în capul oaselor şi se uita după plutonier.

— Salut, se auzi vocea obosita de lângă el. Apăru chipul tras la fata al Christinei. Mult ai mai dormit.

TJ se uita la el. Era bandajat, curat, întins între cearşafuri, îmbrăcat în sort şi un tricou subţire. Christina îl privea de lângă pat. Probabil ca a adormit rezemată de pat săraca, gândi el văzând-o cum se ridica zâmbind. Părea foarte obosita.

— Dormi de 2 zile, zise ea zâmbind.

— Şi tu ai stat să te uiţi la mine? De ce nu dormi?

— Am dormit şi eu, stai fără grija. Dar am fost să fac transferul în conturi, totul e în regulă acum. Ai dormit atâta că ai fost drogat la greu, mai erai şi obosit. De-abia te-am carat în pat. În rest rani superficiale. Credeam că ţi-a atins plămânul, îţi curgea sânge din gură, însă ţi-ai muşcat buza. În câteva zile eşti ca nou. Coincidenta a fost că ai mai luat un glonte în fund. În aceeaşi parte. Cred că poţi fi sigur ca niciun glonte nu te va mai atinge acolo, care ar fi şansele? Ai mai şi visat urat cred. Eu am doar rani uşoare la braţ şi la picior.

— În două-trei zile suntem gata să luăm alt contract, zise el.

— Ba pe naiba, am lipsit patru zile de la şcoală, făcu ea. Începe aia să intre la idei.

TJ rase cu pofta. Amândoi luau foarte în serios chestia cu şcoala, se prezentau la cursuri şi examene. Era cea mai bună acoperire a lor. Chris trecea printre primele 10 studente din an la specialitatea ei. TJ era şi el un student bun, însă doar la unele discipline. Gândea ca chiar ar fi plăcut să fie biolog marin.

— Gata, mâine mergem la şcoală, zise el.

— Am spus că am avut un accident de maşină. Am avut un mic accident încercând să eviţi un puştan cu bicicleta, ai intrat cu maşina în bordura şi ne-am lovit destul de serios. Toată lumea ne-a transmis însănătoşire grabnica.

TJ rase incantat. Chris avea mai mult colegi iar el colege. În special el era mulţumit de asta, glumea mereu, însă cu grijă, deoarece nu voia să spună ceva ce nu trebuie. El şi Chris nu aveau nicio relaţie în afară de cea de prietenie, însă fără ca vreunul dintre ei’s vrea asta, se părea ca până la urmă e inevitabil. Niciunul dintre ei nu avusese vreo legătură serioasă cu colegii sau cu altcineva aiurea. Cum ar putea să aibă intimitate cu cineva? TJ nu ştia să vorbească decât de camarazii săi, de ziua în care rămăsese singurul supravieţuitor al bombardamentului,

având norocul să se rupă podul la câteva secunde înainte ca proiectilul incendiar să explodeze şi să iasă la suprafaţă trăgând disperat oxigenul aproape consumat de napalmul arzând, privindu-şi camarazii care se transformau în mici păpuşi arzând. Chris nu ştia decât de camarazii săi şi de nopţile în munţi, de infiltrarea în bazele argentiniene, de lichidarea santinelelor cu un cuţit în beregata şi de mirosul sângelui cald pe mâinile ei, de fuga prin sarma ghimpata şi şanţurile de apărare în timp ce camarazii ei mureu sfâşiaţi de câinii de lupta, sărind pe minele antipersonal şi împuşcaţi de militarii argentinieni după ce preferaseră fuga din încercuire decât închisorile şi torturile argentiniene. Fuseseră aleşi în trupele de elita tocmai fiind singurii supravieţuitori ai unor evenimente din acestea.

Seara trecu calm şi plăcut. Cinară ca de obicei în curte, ascultând posturile de radio cu ştiri şi muzica. Trebuiau să-şi refacă puterile, iar duzina de aripioare la grătar şi cartofii prăjiţi îi ajutară. Şase sticle de bere groaznic de rece făceau să mâncarea sa alunece mai repede pe esofag. Ştirile din lume erau amestecate. Statele Unite îşi înfrunta cu succes duşmanii din afară şi din interior, tânărul stat independent Texas semnase tratatul militar cu Statele Unite. Mexicul era iarăşi în război civil. Ţările Americii de sud erau pline de frământări interne. Foştii camarazi se împuşcau acum între ei. Uniunea Europeană încerca să stăpânească refugiaţi din Rusia şi pe cei din Federaţia Est Europeană, sătui de regimul neocomunist. Proaspătul cel de-al patrulea Reich se confrunta şi el cu acel val, însă măsurile sale erau mult mai drastice, incluzând scurtele campanii ucigătoare pe teritoriul Poloniei şi Ucrainei. De asemenea tratatul între UE şi cel de-al patrulea Reich se semnase, împotriva imigraţiei care amenința să-i sufoce. Resturile celor două grupuri de armata ale Chinei şi Indiei aliate se întorceau în debandada în China, hartuite fără milă de armata Japoniei. TJ zâmbi. Mica armata a Soarelui Răsare era aşa cum o ştia el, groaznic de eficienta, atacând cu armata de tancuri, elicoptere şi rachete comandate de la distanţă.

Dronele nu cunoşteau frica sau mila, iar militarii ce le manevrau stăteau la căldurica la o bună distanţă în cabinele de comanda. Infanteria japoneza avea doar rolul să protejeze aceşti soldaţi-operatori care nu puseseră de prea multe or mana pe o arma, care aveau puţin peste 20 de ani, însă reprezentau grosul armatei japoneze. Australia îşi întărea forţele armate pregătindu-se de o eventuală invazie asiatica, iar alianţa cu Japonia le adusese numai avantaje militare, aşa cum Brazilia beneficiase de pe urma alianţei cu Germania şi Japonia, însă prea târziu. Războiul se încheiase pe poziţii de remiza cu Argentina, bine sprijinită de Franţa. Condiţiile de egalitate fuseseră însă dictate şi de apariţia noilor tancuri germane Tigru, Pantera şi Leopard care surclasau tancurile Franceze. Sau de avioanele Messerschmit şi Heinkel care se luptau de la egal la egal cu aparatele Rafale şi Tornado furnizate de Franţa Argentinei. O lume dementa, marcată de foamete şi dispariţia resurselor, de suprapopulare, carne de tun eficienta, kur de vânzare pentru conducătorii statelor. TJ pretindea în gluma că va fi obligatoriu la un moment dat ca femeile să nască cel puţin 4 copii şi să scurteze perioada de sarcina la 7 luni pentru a forma mai repede noile armate necesare ţarilor combatante.

Luminile oraşului IV

Aerul era încă curat, era 8 dimineaţa, se anunţă o zi însorită, era un pic morat şi părea că va fi una din rarele zile respirabile. Campusul universitar arăta parca mai bine decât în urmă cu aproape o săptămână de când îl văzuse ultima oară. Strecura uşor mica Toyota cu eşapamentul lovind de caroserie între un Chevrolet cochet roşu şi un Prowler nou nouţ. Coborâră din maşină, iar TJ deschise uşa mai mult, lovind uşor Chevroletul roşu. Închise portiera şi constata cu plăcere ca zgâriase din nou un pic Chevroletul. O lua pe Chris de braţ şi pleca spre clădire foarte mulţumit de sine. În parcare, mica Toyota părea

scârbită de compania fudula din jurul ei. Se despărţiră, fiecare cu facultatea lui. TJ era incantat că era student, el nu fusese decât la Academia de Război. Chris pleca la cursurile ei de electronica mai plictisitoare, iar el o lua incantat spre laboratorul de lângă micul ponton. Îşi îndreptă rucsacul pe umăr, se agăţase în gluga tricoului cu mâneca scurta, îşi ridica pantalonii cu buzunare multe care îi treceau un pic de genunchi şi o lua la fugă. Chris pufni în ras văzându-l cum aleargă ca un adevărat pui de american spre sala de curs. Realiza că mai aveau 3 ani de facultate şi nu ştia cum ar putea să-l convingă să fugă în Australia mai devreme, cum stabiliseră înainte, când vor avea suficienţi bani. Acum el părea mai reticent cu câştigarea banilor, nu se mai grăbea îi plăcea viaţă „cinstita" de student un pic tocilar, însă şi un pic şmecheraş, iubitor de baschet, fotbal şi soccer, fan al clubului de înot, în general prezent la toate evenimentele sportive şi tâmpite ale campusului şi ale unor petreceri la care mai era invitat. În general petrecerile la care mergeau ei erau cele ale seriei facultăţii de biologie marina, unde era invitat de grămadă de colege pe care le avea şi care se obişnuiseră ca vine cu Chris, colega de bursa din aceeaşi tara, iar petrecerile la care îl lua Chris pe el erau cele ale electroniştilor şi programatorilor, pe lângă care chiar şi un student la biologie marina părea un macho. La petrecerile serioase ale celor de la facultăţile serioase de ştiinţe economice, politice, drept, afaceri, litere sau jurnalistica nu erau invitaţi deoarece nu îşi aveau rangul de cool. Aveau viaţa studentului american obişnuit, cu un statut mediu, şi care încercau să-şi sporească popularitatea aşa cum era la moda. Chris intrase în echipa de soccer ca o rezerva obscura. TJ era tot rezerva însă în echipa de înot şi avea un statut mai bun de când pocnise pe unul din fundaşii echipei de fotbal cu două săptămâni în urma când se ajunsese la un mic conflict între trei din membrii echipei de înot şi câţiva din echipa de fotbal care erau „crema" şcolii şi care nu aveau altceva de făcut decât să facă glume proaste. de asemenea, TJ se

bucura de popularitate de câteva săptămâni şi după ce colegii săi aflaseră de modul în care parca el mica Toyota lângă Chevroletul lui Raging Bull, unul din pionii de baza ai apărării echipei. Oricum începuse să se gândească să-şi schimbe locul de parcare, colegii îl sfătuiseră să-şi ia o trusa medicala cu el, iar Chris îl rugase să parcheze de mult în altă parte şi nu în zona rezervata şmecherilor îi explicase ca o aventură cu cauciucuri tăiate şi ochi umflaţi nu e foarte bună, însă TJ o ţinea pe a lui că trebuie să facă şi câte un lucru tâmpit pentru a avea credibilitate.

— Hello TJ, zâmbi Helen.

— Hello Helen, Jamie… răspunse TJ bucuros. Îi plăceau colegii şi colegele sale.

— Ce ai păţit de fapt?

— Un puştiulică mi-a tăiat fata cu bicicleta şi am luat contactul cu bordura şi pe urma cu parbrizul. Nu e grav. Mai nasol e ca a trebuit să caut tot oraşul un amortizor şi o rotulă de direcţie, şi de-abia am găsit şi m-a jupuit de bani un mexican. Pe lângă asta de-abia am reuşit să fac janta la loc rotunda şi a mai trebuit să iau şi o anvelopa nouă. A trebuit să îndrept cât am putut bara de protecţie şi am vopsit şi eu pe acolo cum am putut şi arata destul de naşpa, dar merge, făcu el cam supărat.

— Şi acum ai reparat-o? întrebă Sara, care se alăturase discuţiei. Era o chestie foarte macho să strângi un şurub la o maşină, majoritatea erau ori de bani gata şi le duceau în service, ori prea ignoranţi să facă asta. Iar printre colegii săi biologi, TJ avea un statut mai aparte, de student mai răsărit şi mai popular. El ţinea foarte mult la ei.

— Merge. Chris are un cucui mare de tot în frunte, o baga el în discuţie. Zâmbi văzând mutra fetei. Sara era una din fetele care se cam bosumfla când TJ aducea aminte de Chris. Tot la fel cum colegii ei strâmbau din nas când Chris îl tara pe TJ peste tot după ea. Mă duc să mă schimb, zise el repede.

Fugi la vestiare şi îşi trase costumul de neopren şi buteliile. Studiau modul de prindere al anumitor tipuri de

alge de stabilopozi, şi recţia chimica la anumiţi compuşi de poluare, care le dădea diverse culori. Studiau într-un bazin învecinat cu oceanul, în care reproduceau anumite condiţii. TJ adora genul ăsta de lucrări practice.

Apa curgea din sort pe pontonul fierbinte de lemn. Se auzi un zgomot apăsat de paşi pe ponton. TJ se ridica în fund. Jeff venea ţopăind un pic caraghios pentru un tip de un metru şi 85 de centimetri şi peste 80 de kilograme. Jeff era cel acre îl luase pe TJ ca rezerva în echipa de înot. Lui TJ îi plăcea mult de Jeff, era un surfer de excepţie şi un sportiv în general bun. Printre puţinii tipi de la biologie marina nu erau mulţi prea răsăriţi, iar Jeff era concurenta amicala a lui TJ în privinţa fetelor. Spre deosebire de TJ care nu depăşea faza flirturilor ocazionale şi care se îndrepta uşurel spre o relaţie cu Chris, Jeff schimba prietenele cam la o săptămână, făcuse şi nişte calcule în privinţa unui termen de garanţie al prietenelor sale. Recordul sau personal era de opt prietene în acelaşi timp. Jeff era campionul facultăţii lor, înotător, în plus avusese printre prietenele sale şi vreo două majorete, ceea ce îl făcea o legendă. De o lună de zile Jeff avea însă o prietenă stabila, prezentată de Chris, Lisa, o şatena drăguţă şi foarte timida. Părinţii lui Jeff aveau un oarecare statut, tatăl sau era ofiţer al Pazei de Coasta iar mama directoare adjuncta a unui institut oceanografic. El era pasionat de surfing şi alte sporturi extreme. În spatele sau mergea Nick, un alt prieten bun, prieten din copilărie cu Jeff, tot un surfer însă blond cu parul până la umeri aşa cum arătau surferii în poze, un pic mai înalt ca TJ şi cu nişte muşchi mai solizi şi că ai lui Jeff. Acesta era trioul de soc al facultăţii lor. Şi în afara şcolii mai fuseseră împreună la surfing sau în skatepark. În general după cursuri se opreau pe plaja su aiurea în altă parte cel puţin 2 – 3 dintre membrii grupului.

— Aţi adus? privi TJ printre gene.

— Normal, făcu Jeff şi scoase din buzunarele încăpătoare trei cutii de bere de la gheata. Le puse pe ponton şi sari în apă. Brr da reci au mai fost, buna e apa

asta caldă.

— Doar trei?

— Fratele Nick are şi el trei, pufni apa pe nas Jeff.

— Şi unde e fratele Nick?

— În spate cu trei tipe. Auzi omule, are asta un noroc, de când noi rămaserăm la o singură prietena sar pe el toate, deja omul le face programare de zici că e dentist. Uite-l ca vine.

Blondul veni cu pantalonii largi atârnând şi cu parul prins la spate. Mai mult ca orice altceva te aşteptai să-l vezi cu o placa de surf sub braţ. Avea parul aproape alb decolorat de la soare.

Se adunară şi ceilalţi pe lângă el. Jamie, sudentul eminent, Charlie, ochelaristul şi fetele, Helen, Jenny, Sara şi Tia. Grupul lor.

Nick sari şi el în apa apoi ieşi pe ponton şi se scutura ca un câine. Primi o palmă serioasa pe spinare de la Jenny. O prinse şi îi ciufuli rău parul roşcat şi des. Nick avea o slăbiciune pentru fata roşcată şi pistruiata şi se tachinau tot timpul.

— Aţi înnebunit? făcu Charlie. Bere? Dacă ne prinde careva?

— Ei nu te mai kaka pe tine, făcu Jamie protector. Cei doi contrastau cu ceilalţi trei colegi ai lor. Charlie şi Jamie erau slabi şi măruntei, aşa cum Jeff, Nick şi TJ arătau ca nişte atleţi. Jeff cu statura sa ar fi putut fi selecţionat şi în echipa de fotbal, însă o lovitură în genunchi îl făcură să piardă selecţia. Uite-l şi pe Fat Nick, rase el.

Ultimul membru al echipei se apropia. Fat Nick era numit aşa pentru a nu se încurcă cu Nick. Fat Nick era opusul lui Nick, la el burta era cea mare iar pieptul se îngustă. Nu avea mai mult de un metru 70 şi asta îl făcea să arate şi mai gras. Era un pachet doldora de bancuri şi anecdote.

— Mergem în golfuleţ, nu ne vede nimeni. Golfuleţul era un loc la 50 de metri de ei, plin de ierburi şi cu câţiva copaci, ca un mic intrând în apă. Era ca un loc al lor, nimeni nu mergea acolo, nu era nisip de plaja, doar un

noroi şi nişte rădăcini. Şi multă linişte. Puseră cutiile de bere în lada de plastic cu gheata şi o luară spre golfuleţ. Scurtară drumul şi o luară înotând prin zona cu curenţi. Apa nu depăşea doi metri, iar ei trecură pe rând prin locul cu apa mai mică. Jamie şi Charlie trecură uşor, Fat Nick opunea o mare suprafaţa apei dar trecu în cele din urmă şi el. Fetele trecură şi ele. Helen era cea mai neîndemânatică şi mai firava şi trecu mai greu. Blonda Sara trecu şi ea dincolo, cu ochelarii prinşi de gât cu o cordeluţă şi îşi scutura parul scurt, apoi trecu şi Tia cu pielea ei neagră. Ca de obicei Jenny trecu în stilul propriu înotând pe la fund. Urmară cei trei. TJ se gândea vesel ca Chris era la cursurile plictisitioare pe căldura asta.

Se înghesuiră în mica limba de pământ cu toţii. Aveau hamburgeri, cartofi pai şi bere. Următoarele 30 de minute trecură repede.

— Ar cam trebui să ne întoarcem. Asistentu' trebuie să apară să vadă ce am făcut.

— Cât e ceasul? făcu micuţa Helen căscând.

— Zece jumate, răspunse Nick. Ar cam trebui să ne mişcăm de aici.

TJ dădu din cap afirmativ fără a avea vreun chef să se ridice. Privi printre gene la colegii şi colegele sale. Formau cu toţii un grup ciudat şi eterogen. Erau Jamie şi Charlie, firavi, neîndemânatici, cu reputaţie de tocilari. Fat Nick era grasul care glumea tot timpul şi era luat în ras de mai toată lumea. Jeff şi Nick erau cei doi surferi, ca doi sportivi renegaţi de comunitatea lor, nefiind consideraţi populari decât în cercul lor restrâns. TJ se încadra şi el în aceasta clasificare. Fetele erau şi ele diferite. Helen era şi ea genul de tocilara timida, inteligenta, drăguţă, subţire şi neîndemânatică, Sara era mai autoritara, tunsa băieţeşte şi cu nişte ochelari subţiri care îi accentuau impresia de intelectuala, iar Tia era o negresa înaltă de un metru 75, slaba, foarte sarcastica, extrem de inteligenta şi autoritara. Roşcata Jenny era foarte dinamica, era o sportiva bună. De fapt se presupunea ca având o specialitate ce impunea contactul cu apa trebuiau să fie

buni înotători cu toţii. Nu era chiar aşa, însă şi dintre fete Tia şi Jenny aveau loc în echipa de înot a universităţii ca rezerve. Niciunul din grupul lor însă nu era un sportiv cu performante deosebite şi nici nu aspirau foarte mult la asta, erau mulţumiţi cu mediocritatea şi avantajele acesteia. În general TJ şi Jenny erau consideraţi liderii grupului, aveau cea mai multă imaginaţie.

Trecură înapoi pe ponton, Fat Nick cu mai multă dificultate decât la dus. Dădu din picioare disperat şi reuşi să ajungă cu picioarele pe nisip. Jeff era sa se înece izbucnind în râs cu capul jumătate sub apa la încercările grăsunului. I se măriră ochii în cap, apoi tuşi de două ori, smuci din braţe şi se trase la ponton tuşind de zor aproape vomitând. Nick cel gras îi dădu câteva în spate iar respiraţia lui Jeff reveni la normal.

Îmbrăcară costumele de neopren şi intrară în apa chiar când profesorul asistent veni lângă ei. Eprubetele se sedimentaseră între timp şi făcură observarea compoziţiei apei. Comparară cu mostrele centrifugate. Cursul practic se termina la ora 12, se schimbară şi porniră spre cantina. Grasul se opri brusc.

— Nu simţiţi nimic?

— Ce să simţim? întrebă TJ. Nu simţim nimic.

— Peste prăjit. Au pregătit prima transa la Freddy’s. Şi cartofi. Avem bunătăţi la masa azi, făcu el incantat.

— Şi simţi de aicea? OK, fura toţi de acord. Micul fast-food era la 100 de metri în afara campusului, pe plajă, şi merita drumul. Peştele de acolo era grozav, iar după nasul lui Fat Nick puteai să te iei cu încredere maxima când era vorba de mâncare bună. O luară înapoi pe plaja. Fat Nick o lua la picior cu paşi de uriaş spre micul restaurant, urmat de Sara, care trebuia să verifice tot ce lua grăsunul. Restul grupului îi aştepta să vină uitându-se la ceas. În 10 minute apărură, Fat Nick gâfâia grăbit de blonda sa nu întârzie cumva.

— Ce porcărie, uite prietenii noştri vechi, mormăi Jeff. Un grup de trei huidume din echipa de fotbal se îndrepta spre călători. O minge zbura şi se opri în spinarea

grasului care evita un conflict şi grăbi pasul.

— Hei grasule unde fugi aşa, zbiera Hank, una din brute. Nu îi ştiau celălalt nume, iar multă lume pretindea ca nici el nu şi-l ştie. Tipul beneficia de o bursa sportiva şi toată lumea era convinsă ca nu poate număra până la 20 decât dacă se descalţa.

— Probleme, făcu Jeff, şi porniră cu toţii. Se întâlniră la jumătatea drumului.

— Ce aveţi voi acolo tembelilor, făcu Hank? Masa noastră de prânz?

— De ce nu îţi vezi de ale tale tu? întrebă Tia sec.

— Ei frumoaso, ai şi glas? interpela unul din fotbalişti. Erau groaza universităţii, cei mai tari, spaima tocilarilor.

— Ei gata, Hank, făcu impacuitor Jeff. Şi tu acuma… nu ţi-au făcut nimic. Nu avea chef de confruntare, deşi era şi Nick şi TJ acolo, matahalele îi dominau.

— Ce e băiatu' nu ţi-e bine? de ce nu te duci să te joci cu delfinii?

— Pai asta am face, făcu încetişor Helen, însă câteva mamifere primitive nu ne lasă. Subestimase însă auzul celor trei.

— Ce ai zis broscuţo? făcu contrariata una din matahale prompt şi făcu un pas spre ia întinzând mana. TJ reacţiona prompt fără să vrea. O simpatiza foarte mult pe fata cea subţire şi timida. Fără să vrea apuca mana matahalei în timp ce piciorul se aşeză sub genunchiul agresorului, pe la spate. Acesta căzu într-un genunchi cu mana prinsă la spate. Îi dădu drumul şi se trase cu un pas înapoi.

— Gata, făcu el impacuitor, haide să ne potolim da?

— Ce spui tu? făcu furios agresorul. Acum avea un motiv serios de bătaie. O să-ţi scot dintii apoi şi tocilarei ăsteia aşa de distracţie să văd cum arata fără ei. Ochii i se injectaseră de furie şi se îndrepta spre TJ. Ridica pumnii.

TJ se dădu înapoi în timp ce toată lumea privea speriată. Matahala rânjea acum. Brusc văzu roşu în faţa ochilor. Revăzu în minte fetele mutilate de la San Giuliano.

Ca prin vis făcu un pas înainte şi lovi brusc cu toată forţa direct în faţa agresorului. Se linişti tot aşa de brusc. În faţa sa matahala căzuse pe spate cu sângele curgând din nas şi din gură. TJ se îngrozi la gândul că ar fi putut să-i rupă gâtul, totuşi nu îşi pierduse cumpătul şi îl lovise să doară nu să producă stricăciuni. Lovise însă cu plăcere să lase semne. Acum cel de jos avea nasul spart, buza de sus sparta, iar TJ auzise trosnetul unui incisiv. Instantaneu ceilalţi doi săriră pe el. Cu promptitudine Nick reţinu pe unul din ei punându-i o piedica. Fără să lovească, înjurând, Hank bruta împinse pe Jeff la o parte şi se repezi cu un pumn la TJ. Acesta se feri şi pumnul nu îl atinse. Era însă lent în mişcări, cu gândul aiurea. Al doilea pumn enorm i se opri în stomac în plin. Fără să vrea încordă muşchii stomacului şi se ridica uşor în sus. Forţa loviturii îl împinse cam un metru înapoi. Se încruntă apoi se uita brusc şi lucid la Hank. Acesta lovise cu toată forţa iar acum pe fata i se citea groaza. Nimeni nu rezistase până acum la un asemenea pumn, iar acum slăbănogul din fata lui îl privea mirat. Brusc TJ se destinse iar piciorul pleca direct inacelaşi loc unde pumnul sau lovise mai devreme pe celălalt agresor. La fel ca şi înainte, şi acesta căzu lat, însă de data asta lovise mai cu mila şi îşi dădu seama că în afară de sângele care curgea din nas nu va mai fi decât o vânătaie. Cel de-al treilea se potolise. Nimeni nu mai zise nimic. TJ ajuta pe primul lovit să se ridice. Era ameţit, avea un dinte care se mişca, însă nimic altceva. Hank era mai mult ameţit. TJ dădu din umeri. Pleca iar grupul îl urma. Porniră în linişte spre cantina.

— Unde ai învăţat să dai aşa omule, rupse tăcerea Nick. Era cel mai volubil. Eu am braţul încă o dată cât tine dar nu l-aş putea lăsa pe ăla lat din prima.

— Până la 17 ani am stat în mahalalele din Rio… Pana am aflat că am un tată cu o mulţime de bani. Acolo nu se bătea nimeni după reguli şi toată lumea practica artele marţiale. Ştii, Capoeira, care e la moda şi în State. Am încasat la scânduri pe spinare încât nu le mai ştiu numărul. Nu prea erau mulţi sportivi pe acolo.

— Grozav omule, eu am făcut câţiva ani de Taie Kwon Do, continua blondul, da' aşa ceva nu era nimeni în stare să facă. Cum de-ai făcut mobilitatea asta? Numa cu dansul ăla amestecat cu arte marţiale?

— În mare da, dar nu prea m-am mai caftit de mult cu nimeni. Cel puţin în Brazilia mereu stăteai cu frica sa nu iei un cuţit în spate. Şi nici pistoalele nu erau chiar aşa demodate. De ăştia e doar gura nimic altceva.

— Eu am pus în fund pe unul din ei anul trecut şi îmi puseseră gând rău, tot m-am ferit de ei câteva săptămâni. Până la urmă au uitat, dar mă aşteptam să iau o mare bătălie de la toată trupa. Oricum pusesem toată gaşca de la South Beach în alerta şi eram pregătit să-mi iau şi eu revanşa dacă era cazul.

Desfăcură pachetele la măsuţele de piatră. Mirosul de peste îi stârnea şi mai tare. Mâncară cu toţii cu plăcere. TJ observa că era privit mai altfel.

— Hei mai lăsaţi-mă în pace, făcu el. La câtă ciomăgeala am luat pe străzile din Rio ăştia sunt mici copii. Voi habar n-aveţi, aţi stat în cartierele voastre bune, aţi învăţat să vă bateţi ca un sport, câtă lume a văzut cum e într-o bandă…

— Eu am fost într-o bandă, făcu Nick. Şi Jeff la fel, cu mine.

— Da? Şi ce făceaţi? Noi ne ciomăgeam şi pentru mâncare. Voi de ce va băteaţi?

— Nu ştiu… teritoriu… asta a fost scurt timp, erau alţii care chiar îşi disputau anumite zone, spărgeau maşini, case…

— Aha şi voi eraţi surferii periculoşi, izbucni TJ în ras… Halal banda…

— Cam aşa ceva, rase Jeff. Chestii de adolescent tâmpit.

Ziua continua agreabil. La sfârşit apăru Chris. Auzise şi ea de isprava lui TJ, aflase toată universitatea. Plecară spre casa cu mica Toyota. TJ nici măcar nu mai zgârie portiera Chevroletului. Era satul de violenta pe ziua aia. Baga în viteza şi porniră. Începea să se însereze. Fusese o

zi din cele mai puţin poluate, de-abia acum se vedea cerul închis la culoare şi începură mirosurile să se facă simţite. Pana şi apa oceanului fusese mai curată. Echipele de intervenţie mai curăţaseră petele de petrol ce se apropiau de coasta. Maşinile poliţiei goneau pe străzi cu sirenele urlând. Oraşul îşi începea viaţa de noapte.

Undeva lângă o mică cazarma de lângă port ofiţeri importanţi ai Navy Seal dezbăteau încă problema nerezolvata, anihilarea a jumătate din efectivele Urban Warrior în timpul unui exerciţiu de antrenament. Acum erau siguri ca cantităţi oarecare de armament ajunseseră la diferiţi particulari. Nu se ştia încă cât, se spera ca nu prea mult. Din informaţiile poliţiei şi FBI se părea ca mai multe trupe de asasini plătiţi aveau această posibilitate, în special cea a Trishei Lang şi a lui Carl Springer, deşi nimeni nu avea vreo dovada. Mica Toyota pâraia liniştită din motorl supradimensionat, cu eşapamentul zdrăngănind jalnic la fiecare groapa din străzile lăsate în voia întâmplării.

Luminile oraşului V

— Şi totuşi avem nevoie de ceva mişcare, susţinu el.

— O să fie nasol, ceda ea în sfârşit. Mai ales cu gura ta aia mare.

— Acuma o să mi-o ţin. Promit solemn! ridica el două degete.

— Încă o dată. Sub nivelul apei sunt senzori de toate felurile. Termici, cu ăştia nu ai treaba dacă nu întârzii într-un loc. Chimici, şi ăştia ar trebui să fie păcăliţi de rebreathere. Infraroşiile nu sunt problematice. Mai sunt detectoarele acustice active şi pasive. Trebuie să ne mişcăm încet şi cu mare atenţie, detectam unde e frecventa cea mai mare şi trecem fără zgomot. În cazul în care nu se poate anulam operaţiunea.

— Dacă o anulam scăpăm şi câteva proiectile pe fuga în baza. Aşa de siguranţă ca să întărească paza poate mai vin şi alţi amatori.

— Fa tu asta şi ai să vezi cum fugi cu o întreagă divizie blindata la kur sprijinită de elicoptere. Maine vine tot circul şi să vezi demonstraţii. Totuşi eu cred că telemetrul ăla trebuie văzut şi de noi.

— M-aş mira să nu avem aşa ceva. Ca întotdeauna când eu dormeam tu ai fost de o inteligenţă sclipitoare şi ai reuşit să-i tragi ăluia casca de pe divla şi cutia aia de pe spinare. Şi ai văzut ca toate electronicele lor sunt încă sub ale noastre. Încep să se apropie, dar cred că o să mai avem avantajul tehnologic ceva timp. Japonezii sunt avansaţi, ei au acelaşi echipament cu noi, probabil ca acum armata lor începe să se echipeze serios. Îţi spun eu Chris că se simt obligaţi să facă ceva parada de telemetrele lor şi de marea surpriză a camuflajului metamorfic în varianta definitiva după ce le-am curăţat jumătate din efectivele lor de elita. Probabil ca la armament sunt destul de in urma fata de noi. Camuflajul lor este la fel de bun ca al nostru, aşa e, însă blindajul lor este mai greu şi nu foarte eficient, la asta şi la armele de atac au rămas în urmă. În schimb, la detectoare şi electronice sunt pe picior de egalitate cu noi.

— Bun. Deci îl dam draku de telemetru şi îi facem transferul imediat ce punem mâna pe el.

— Cum naiba eşti tu mereu de acord cu mine, dădu el din cap. După ce o ştergem din tara asta împuţită o să mă rog de tine să fii soţia mea.

— În regulă, numai să-ţi păstrezi până atunci gura închisă şi ambele mâini pe fund… zic eu ca în cazul tău blindajul ăla tot nu e suficient şi gloanţele alea tot sunt atrase de fundul tău ăla mare.

TJ casca indolent şi se lăsă pe spate relaxat. Privi în sus la coroana bogata a unicului copac din micuţa curte şi se mai întinse o dată. Încerca să se întindă după cutia de bere dar era prea departe. Ofta de plăcere. Şezlongul din lemn şi material textil era de o comoditate înfiorătoare. Mai casca o dată şi se întinse. Bara de lemn se desprinse

brusc din braţele şezlongului şi TJ se trezi bulversat în praf. Se ridica urgent şi cerceta şezlongul. Era doar o piuliţă care scăpase. Răsuflă uşurat şi o înşuruba la loc. Se aşează cu grija înapoi în şezlong. Chris privea operaţiunile în linişte, zâmbind. Nemulţumit TJ se duse în casa după o cheie. Veni cu o tubulara. Chris privea de după gard coasta oceanului, la câţiva metri mai jos. Părea mica şi fragila, în sortul alb scurt şi maioul albastru Lasa cheia pe masa şi veni lângă ea. Îi puse mâinile pe umeri, apoi o cuprinse de mijloc pe la spate. Fără să-şi dea seama foarte clar ce face începu să o sărute pe gât uşor ridicându-i uşurel maioul peste sânii ce păreau mari pentru un corp aşa firav. Ea se degaja râzând uşor, se întoarse, îi puse mâinile pe umeri şi îl sărută. Statura aşa un timp.

Lumina intra prin colţul jaluzelei iar TJ îşi dădu seama că dimineaţa asta era cam înnourată. Se scula fără chef şi privi afară, era un nor trecător, şi brusc îi reveni buna dispoziţie. Privi în pat la Chris, ghemuita într-o parte, iar buna dispoziţie crescu din nou. Îşi dădu seama că se trezise şi îl privea printre gene. Zâmbi.

— Eu scot micul dejun şi tu faci patul făcu el bine dispus. Avem timp să prindem cursurile de la primul până la ultimul…

Sari şi ea din pat şi se apuca să aranjeze patul. El se grăbi spre frigider.

Mâncară afară. Se anunţau câţiva nori, nu mai plouase de câteva zile iar aerul începea să pută. Nu păreau nori de ploaie şi TJ se gândi ca pe la prânz o să fie groaznic de cald şi smogul se va simţi şi mai rău. Totuşi spera să fie urat ca draku mâine noaptea când aveau să pătrundă în baza puşcaşilor marini. deocamdată începură să facă veseli planuri pentru ciordirea telemetrului şi a echipamentului de camuflaj. Reuşita misiunii le putea aduce o sumă considerabila, 140.000 de dolari americani, mai mult decât toate de până acum, dublu orice contract de până acum. Misiunea era foarte grea şi de fapt contractul se scosese mai mult pentru militarii din paza interesaţi să scoată obiectele pe poarta pentru o sumă considerabila sau

pentru vreun aranjament în timpul transportului. Totuşi ei se hotărâseră să intre din afară, mai ales ca misiunea putea fi anulata imediat şi retragerea în siguranţă nu era tocmai o problemă, puteau s-o şteargă imediat chiar şi din baza puşcaşilor.

Peste patruzeci de minute mica Toyota zdrăngănea amarnic pe şoselele Californiei cu motorul sau mare păcănind pe caroseria de maşină de mic litraj care părea că se desface în multe bucăţi din cauza vibraţiilor motorului supradimensionat înghesuit cu chiu cu vai sub capota. Chris era la volan, se grăbeau şi de obicei ea conducea mai repede. Pe mica porţiune de-a lungul coastei fata chicoti scurt şi calca acceleraţia incantata. Acul vitezometrului trecu spre 160 kilometri pe ora. Amândoi regretau ca maşina nu e decapotabila de tot, însă oricum mare parte din acoperiş era din plexiglas care acum era dat jos, maşina aducând cu o săpuniera victorioasa pe şosea. Chris se holba în oglinda la un Pontiac Tranş Am galben cu motor de 5 litri ce venea din spate vijelios la întrecere cu un Mitsubishi Evo 723, modelul nou nouţ supersport de 3, 8 litri, roşu.

Chris trecu pe dreapta şi accelera. Pontiacul era în faţa şi veni paralel cu ei. Chris o mai calca puţin. Aveau 180 la oră, iar maşina lor cu toate modificările entuziaste aduse de ei la suspensii, direcţie şi frâne depăşea sigur 260 lejer dar nu stabil, atinsese viteza asta lejer însă mai mult nu avusese curaj TJ să-i dea într-o cursa în care o ameninţase pe Chris la întoarcere ca vine acasă pe jos dacă conduce ea la întoarcere. Demarajul în treptele inferioare era groaznic de puternic. Acum TJ îşi trase mai bine centura de siguranţă şi înghiţi nodul din gât. Ştia că va urma o cursă şi se ghemui în scaun fără să-şi mai bată capu’ să o convingă să se potolească. Se gândi cu groaza la cei 3 litri ai motorului cu 6 cilindri opuşi, o construcţie care nu avusese succes datorită costurilor de fabricaţie, dar care furnizase 315 de cai putere pe o maşină de o tonă şi jumătate cu câţiva ani în urma pe maşinile Toyota B_6 Shadow Racer. Mica Toyota nu cântarea nici 800 de

kilograme cu motor cu tot, iar nici ei nu erau prea grei. Zâmbi în sinea lui totuşi. Pontiacul era în accelerare iar tinerelul de bani gata de la volan păru de-abia acum să ia seama Toyotei inconştiente care mergea cu 180 la oră. Dădu din cap râzând şi accelera însă Toyota impertinenta alerga cu 200 la ora în acelaşi ritm cu el. Accelera puternic la 240 şi privi în dreapta. În mica săpuniera care trosnea Chris se uita nervoasa la ceas iar TJ cu un aer destins citea un ziar. Incredulul goni şi mai tare.

Cu o mutră plictisita TJ lua ochii de pe ziar şi se uita la vitezometru. Se înţepenise de mult dincolo de 220, iar micul cadran de dedesubt luat de la Toyota de formula arata 260. Plictisit îşi continua lectura. Habar n-avea ce scrie acolo. Una din paginile de reclama avea scrisul mai mult deschis la culoare şi TJ se gândi că e tocmai buna la nevoie ca probabil va trebui să se şteargă la fund cu ceva după cursa asta. Începu să mediteze destul de serios la asta când simţi ca maşina accelerează încă.

Şoferul Pontiaculu accelera în disperare. Acul se îndrepta spre 280 şi era hotărât să ia şi peste 300 la ora dacă e cazul, ştia că maşină poate fugi aşa. Mitsubishi-ul din spate nu slăbea nici el de loc ritmul, şoferul era la fel de îndrăcit să-i dea o lecţie Pontiacului. Văzuse un tinerel la volan, iar el era pilotul de încercare al firmei japoneze şi era hotărât să se distreze pe seama pustiului, mai ales ca asta era şi meseria sa. Era incantat.

TJ văzu pe deasupra ziarului cabina roşie a salvamarilor. Autostrada se termina iar el nu radia chiar aşa de bucurie. Brusc Toyota frâna. Cele două maşini de curse se depărtară rapid. Toyota frâna zdravăn datorită discurilor de frâna mari. Chris voia să prindă mica parcare de lângă plaja. Opri maşina. Coborâră uşor. Tăcut TJ o lua spre micul chioşc din răchită care funcţiona ca băruleţ în mica parcare.

— Hei încotro? întrebă ea.

— Mă duc să fac p. ipi, făcu el cu un glas foarte liniştit, serios. Pleca agale spre chioşc.

Chris rase şi văzu cum se depărtează nesigur pe

picioare. Nici ea nu era prea vioaie. Mâncaseră bine dimineaţa şi se duse să ia două cafele slabe să se mai liniştească. TJ se întoarse ceva mai vesel. Reuşise să nu vomite şi acum cumpărase un pachet de ţigări camel.

— Ha, buna cafea, făcu el vesel. Te-ai gândit şi la mine ca de obicei. Trase din ţigară şi se simţi mai bine. Îşi aprinse şi ea una, simţea nevoia după cursa aceea. În general nu fumau decât rar, la o masă buna, la o bere buna…

Terminară cafelele şi ţigările şi o luară agale spre Universitate. Peste zece minute trecură pe lângă o maşină a poliţiei. Lângă ea parcate Pontiacul galben şi Mitsubischi-ul roşu. Şoferul mai în vârstă făcea haz de situaţie în timp ce tinerelul din Pontiac nu se mai oprea din dat din mâini. TJ se gândi ca stăteau la parlamentari de cel puţin un sfert de oră. Văzând mica Toyota, şoferul arata spre ea, poliţiştii se uitară cu mila la el iar şoferul maşinii roşi dădu a lehamite din mână.

— Hoţomanule, îl admonesta prieteneşte Jeff, mi s-a părut mie bine de dimineaţă… puteam să pun pariu ca pana la urmă o să fiţi împreună. Locuiţi amândoi aşa ca deja jumate sunteţi căsătoriţi, glumi el.

— Poate îţi trag un picior undeva unde să nu-ţi mai arda de căsătorie… se strâmbă la el TJ ca tot grupul începu să râdă.

Luminile oraşului VI

Plimbarea subacvatica nocturna nu-i făcea vreo plăcere deosebita, deşi altă dată ar fi fost incantat de scooterul propulsor care îl tara. Afară ploua cu găleata, excelent pentru operaţiune, însă tocmai ca nu îi plăcea timpul, de aceea era bosumflat. Convoiul adusese echipamentele în unitatea militară, acum aşteptau să fie furate de diverşi întreprinzători. O mână imperativa îl

scutura. Chris.

— Ce naiba, nu pot să ţin aspiratorul ăsta cu o mână şi să te şi trag de mânecă. Am ajuns, zise ea.

TJ ridica micul periscop din fibra optica. rău acolo unde trebuie. Ploua cu găleata. Oraşul se vedea la 20 de kilometri prin ploaie. Era tot negru, mirositor, iar luminile sale difuze îi dădeau atracţia sa speciala. TJ se mai lumina.

Lăsare scooterele bine ascunse în albia râului. Mai aveau vreo 50 de metri, începeau detectoarele. Înotară amândoi uşor, fără zgomot, încercând să nu mişte o cantitate prea mare de apă. Apa era tulbure, nu vedeau nimic, înotau doar după busola şi harta GPS pe care marcaseră înainte poziţia şi care le arata teoretic drumul la milimetru. Înotară încă vreo 50 de metri în interior apoi TJ făcu semn de oprire şi scoase iar mica sarma afară. Erau bine bine nou. Lucrau repede. Lăsară rebreatherele ascunse în apa şi porniră spre colţul depozitului învecinat. Apasă butonul care starta emiţătorul. Humvee-ul se afla ca circa 120 de metri de ei şi se îndreptară tăcuţi în partea aceea.

— După harta ne aflam lângă depozitul de haleala acum, visa TJ. Ăştia sigur mănâncă bine nu cum mâncăm noi pe vremuri, ofta el. Dacă am fi avut fripturile ăstora atunci pe front sigur altfel se câştigă războiul…

— Hei mai taci şi tu, făcu ea iritata un pic.

— Ei taci tu. Va durea în fund pe voi ăştia de la trupele speciale, haleala la greu când hălăduiaţi prin păduri nu ştia nimeni de voi, haleaţi ce prindeaţi.

— Da, concentrate… îşi aduse ea aminte. Mai taci. Tu pifan viteaz care stăteai cu fundu’ în tranşee toată ziua şi trăgeai la măsea vârtos.

Continuară sa se condaneasca pana aproape de clădire când TJ o opri ferm.

— Câini fir-ar a dracu’ de treaba, trebuia să fie câini? Câini de aia mari.

O umbră trecu uşor aproape de ei. Camuflajul îi apara şi de detecţia cu feromoni special pentru câini, însă TJ avea o aversiune totala fata de aceste animale de când

fuseseră atacaţi într-un sat şi cu câini de lupta. Pierduseră 12 oameni în lupta aceea, dintre care opt fuseseră sfâşiaţi de câini. reuşiseră să fugă şi omorâseră trei dintre ei care se aventuraseră în goana duma soldaţi.

— Rottweiller, făcu şi ea. Nu ne-a simţit.

— Noroc ca javrele astea sar pe tine şi nu lătra. Dobitocii ar fi trebuit să ia şi nişte pechinezi de alarma.

Înaintară cu precauţie.

— R.ahat, se auzi în casca vocea agitata a Christinei. TJ se întoarse şi văzu dihania neagra repezindu-se spre fata. Ea fu mai rapidă. Trecu arma în stânga şi apuca imediat cuţitul de lupta. Orice foc de arma, chiar şi din armele lor, ar fi fost imediat detectat. Câinele îşi făcu vânt spre beregata fetei care înainta un pas şi lovi dihania cu umărul, dirijându-l spre zid. Imediat cuţitul fetei ajunse în inima animalului care căzu ca o cârpă. TJ de-abia avu timp să observe ca mai apăruse o a doua jigodie care alerga de data asta spre el. Duse mana la cuţit însă dulăul era prea aproape, aşa ca scapă arma din mana fără a apuca cuţitul. Lovi cât putu de tare cu piciorul în animal la întâmplare. Simţi o durere acuta, semn ca lovise în cap, simţi o satisfacţie însă se repezi la câinele care îşi revenise imediat din lovitura de frica sa nu latre, însă animalul nu avea de gând să facă asta. Înainte de a apuca să sară TJ îl apuca de gât şi începu să-l lovească cu capul în duşmănie de zidul clădirii. Simţi sângele pe combinezon şi continua sa lovească şi după ce câinele nu mai mişca. Îl lăsă jos şi îi trase un picior cu răutate.

— Un pechinez… făcu incredul TJ. Într-adevăr un pechinez se apropie de picioarele sale. Nu-i venea să creadă. Chris era perplexa.

— Becky… hei Becky… se auzi vocea unui soldat… Bai, ai văzut javra lu’ căpitanul Jamis? se adresa altui soldat.

Câinele începu să mârâie şi scapă un scurt lătrat gutural chiar în momentul în care TJ îl suta cu aplombul unui jucător profesionist de fotbal. Fascinaţi priviră amândoi javra care pornise în decolare, descrise o curba

lunga şi apoi dispăru în noapte. Aproape imediat se auziră lătraturi furioase de câine mare şi îşi dădu seama că pechinezul aterizase în mijlocul unei conferinţe a câinilor de atac.

— Aoleu idiotule, au mâncat-o pe Becky, ai dat de dracu', se auzi un gles vesel. Un caporal voios alerga spre locul unde aterizase pechinezul. Bai idiotule vino să vezi a mai rămas doar o bucată de coada din el. Ar trebui să te gândeşti serios să-ţi ceri transferul.

— Baiii, de unde a atrerizat javra? se auzi alta voce fericita. Cred că a sărit de pe magazie drept în mijlocul la dulăi. Închisoarea militară va paste, hohoti el.

Nici că se putea mai bine. TJ şi Chris ajunseră la clădire şi se strecurară în sistemul de ventilaţie. Nu ara nimic acolo montat pentru detecţie, cum era şi normal pentru un bunker. Buncărul se continua şi sub pământ, însă se aşteptau ca echipamentul să fie la suprafaţă. Numerira din prima. O cămăruţă mica, discreta. Închisă, nimeni în ea.

— E doar telemetrul, şopti ea. restul probabil e în altă parte.

— Uite fishetul ăla metalic. Acolo, arata el.

— Imediat. Sari uşor pe podea. TJ ţinea grilajul aerisirii. O văzu ca da aprobator din cap. Veni sub el şi îi arunca rucsacele mititele. Ea îndesa o parte din echipament în unul din ele, iar telemetrul în celălalt. Lua şi o mică arma automată şi o casca. Contractul era pentru telemetru şi uniforma metamorfica însă ea se hotăra pe loc să arunce o privire în linişte la casca siu dispozitivele de ghidare ale armamentului. Nu ocupau prea mult loc. Arunca spre el rucsacele şi îl urma. TJ puse şurubelele la loc. deja îi amorţiseră picioarele în locul acela strâmt. Chris îi făcu un semn că e liber. Ieşiră din bunker pe unde intraseră şi găsiră drumul spre rebreathere cu oarecare dificultate.

— Unde sunt porcăriile astea? TJ era în apa nămoloasă pana la piept.

— Le-am găsit, icni ea. Ce apa scârboasă.

Intrară în apa de tot iar peste 15 minute ieşeau în partea cealaltă fără incidente. Apăreau stelele, norii se duseseră, apa era tot tulbure, părea întuneric, sumbru şi ireal. Senzaţia persista şi în mica Toyota în drum spre casă. La intrarea în oraş se destinseră şi începură să vorbească diverse. Reclamele şi vitrinele luminoase se reflectau în parbriz. Cartierul liniştitor îi aştepta. În linişte parcară maşina şi duseră echipamentul în fosta pivniţa de sub casă, care altă dată depozita o mică cantitate de vinuri, dar asta se întâmplă în vremurile bune.

Ieşiră amândoi în curte şi senzaţia de nelinişte dispăru. Hotărâră să meargă la cumpărături. Nu mai ploua, mai era puţin şi se lumina de ziua, însă nu aveau chef să doarmă ci să-şi încheie ziua cu bere şi pizza. Dormiseră toată după-amiaza. Mulţumită, Christina urca în maşină lângă TJ care baga în viteza şi demara uşor. Începea să se lumineze şi TJ îşi făcu mulţumit în gând planul ca după masa vor merge la surfing dis de dimineaţă. Părea o dimineaţă frumoasă, un pic cam rece, cu valuri tocmai bune.

Luminile oraşului VII

Se uita iarăşi afara pentru a nu ştiu câtă oară. Era a patra zi de ploaie. Chris îl privea de la geam cum se învârtea nervos. Ieşi după el în ploaia cenuşie şi se zgribuli. Temperatura scăzuse până la 10 grade.

— Ce-ar fi să facem un pic de antrenament? propuse ea. Diseară, dam o raită prin cluburi. Facem un plan scurt, 10 minute, apoi îl schimbam din mers. 5 obiective 2 minute de obiectiv de la prima ţinta, alegem armele fiecare.

TJ chicoti. Se părea ca ceva parte de acţiune vor avea. Îşi freca mâinile şi intra în căsuţă.

— O luam pe terasele Joey’s, Maxi’s, Black Ice, Two Spiders, Motor Club, Zero Hour în principiu. Sunt zonele cele mai rău famate, alegem cinci dintre ele sau până la

urmă luam şase ţinte. Poliţia urmăreşte şi ea de zor locurile. Echipament normal. Pentru lupta de aproape cate două bucăţi Maki 7 cu ochelarii. Comunicaţii verbale, propuse ea.

— La Two Spiders nu ştiu dacă nu vom aştepta degeaba dar oricum îmi place locul. Totuşi zic eu să încercăm şi de aproape ceva, din interior. Măcar la Motor Club unde mereu e cate un scandal. Arme Heckler Koch 128 de 5, 56 cu luneta. O să ne ajungă, e suficient de lunga pentru portabilitatea ei. Şi da, Maki 7 pentru lupta de aproape în cazul necesar, dar nu două bucăţi, luam un Maki 5 şi un 7, s-ar putea să avem nevoie de ceva putere de foc.

— O are Hecklerul, contrazise ea. Nu are rost să tragem în ce vedem cu Maki, şi nici nu ducem lupta de guerila de la o stradă la alta. Discreţia primează. Propun Maki 7, două bucăţi.

— Maki 7 două bucăţi, capitula el. Ca să nu tragem ca nebunii. Cred că e o idee bună. Gata, s-a hotărât, făcu el. Simţi palma mica cum îl pocneşte amical pe ceafă.

— Gata şefu' eşti întotdeauna luminat, rase ea. A fost ideea ta, da' a venit mai târziu.

— Normal. Eu mă gândesc la toate. Nu te-aş lăsa singura în ploaie cu un pistol înconjurată de persoane duşmănoase care îţi vor răul.

— Hai să tragem un pui de somn, propuse ea.

— Asta nu. Am dormit toată săptămâna, nega el cu vehementa.

Mica Toyota înaintă prin rafalele de ploaie. Strâmbară din nas. Primul obiectiv Joey's. Un bar destul de curăţel, unde funcţionăraşii cu bani veneau regulat. Avocaţi, oameni de afaceri medii veneau aici. Nu era un local prea rău, doar câţiva traficanţi de xtc şi proxeneţi. Bun pentru început. Mica Toyota opri şi ocupanţii scoaseră de sub bancheta din spate armele Heckler nu prea mari, le băgară sub scurtele de ploaie şi plecară. Găsiră scara de serviciu şi urcară zgomotos. Nimeni nu ar fi ieşit afară pe

ploaia torenţială. Clădirea era un mic bloc de locuinţe, cu apartamente mici dar destul de curatele. Ajunseră sus. Incantat TJ descoperi prelata a ceea ce era folosit ca o mică terasa şi o mică sera. Era bucuros ca alesese clădirea asta. Clădire bine întreţinută, oameni cu venituri bunicele. Se trase la adăpost. Vedeau faţada barului. Rămaseră în aşteptare cu armele pregătite.

— Destrula lume cu ploaia asta, făcu şi ea bucuroasă. Perspectiva acţiunii o incanta.

TJ se încordă. Un Mercedes luxos oprea în faţa localului. Duse arma la ochi şi trase repede ca să nu o ia Chris înaintea lui. Persoana de culoare se prăbuşi pe asfalt iar din Mercedes irupseră alţi trei haidamaci cu pistoale în mâini. Mai trase un foc, apoi încă unul.

— Doi, trei la zero, anunţa mecanic.

— Trei la unu, se grăbi şi Chris. Dar în unul am băgat şi eu gloanţe.

— După mine. Deja se întindea la un somnic pe asfalt. Nu se punctează e 3 – 1.

— Corect, fu ea de acord. Timpul optzeci de secunde. Deja se agita compotul, zise ea. Doi agenţi de securitate ai localului se îndreptau cu atenţie spre Mercedes.

— Patru, făcu el. Amortizorul făcu doar un sunet de aer care trece cu presiune printr-o ţeavă. Cinci la unu. E măcel, comenta el.

— Ce ai avut cu aia? îşi făceau doar meseria.

— Sigur că da. Erau nişte îngeraşi. 5 la 1. Douăzeci de secunde. Nimic nou.

— Gata, plecam. Hai, făcu ea. Mai am patru locuri unde să mă revanşez.

Farurile luminau la doi metri în faţa maşinii care înainta cu 30 – 40 km/h. La Maxi’s distracţia era în toi. Spre deosebire de Joey’s, era un loc mai select, preferat de multe personalităţi ale lumii interlope, oameni care îşi câştigaseră banii prin metode semilegale. Nu era un local foarte rău famat, erau micii rechini şi peştii lor remora care se învârteau în jurul lor. Era plăcut, discret, aerisit şi

civilizat. Clienţii stăteau la nişele discrete în lumina predominanta de roz pal, în atmosfera de linişte şi bunăstare. Habar n-aveau ca în acel moment se îndreptă încet spre ei moartea implacabila în mica Toyota rablagita, şi ca mai rămâneau sortii să-i salveze. Se scurgeau ultimele clipe pentru unii din ei şi nu o ştiau. Şi mica Toyota parca în spatele unei clădiri de unde vederea în diagonala dădea perspectiva ferestrelor în local.

— Mai iau o bere, hotăra Terry. Mia?

— Da. Cât e ceasul?

— 22: 30. Chiar să nu se întâmple nimic în seara asta?

— Avem toată noaptea la dispoziţie, dădu ea din mână.

— Nu-mi place deloc. Mai bine ne facem ca nu vedem nimic. O să fie ca acum două săptămâni. Ar trebui să stăm liniştiţi şi să treacă valul peste noi. Când iei un glonte în braţ ai o alta perspectiva.

— Poate că ai dreptate. Nu ştiu ce să facem. De data asta însă şi Dawson pare hotărât. Nu cred să fie căpitanul în toate astea. Treaba e ca habar n-am care ar putea fi cârtiţa. Mai bine treceam la FBI.

— Nici acolo nu stai pe roze, îi spuse el. De aia am şi refuzat. Mai bine LAPD.

— Zău? Şi acum ce facem?

— Nu ştiu însă totuşi în ăştia de la Narcotice am încredere.

Terry se lăsă pe spate relaxat însă încordarea i se citea în priviri. Se silea să nu privească spre masa aflata la câţiva metri de ei la fereastră.

O tăcere brusca se lăsă în local. Roland Martin stătea cu capul pe masa cu ochii ficşi. O balta se lăţea în jurul lui. Ochii ficşi priveau la Terry. Alţi ochi priveau la figura îmbrăcată în costum elegant care îşi odihnea capul pe masă. Nimeni nu îşi revenise din surprindere. Pistolarul din dreapta lui Martin căzu pe spate fără o urma vizibila. Perforante, gândi involuntar Terry fără să ia vreo decizie. Pur şi simplu stătea şi privea ca toţi ceilalţi. La masa

alăturată celor doi detectivi, chiar în spatele Miei, cetăţeanul gras se prăvăli încet sub masă. Toată lumea stătea hipnotizata. Un alt glonte şuieră şi un alt comesean al lui Martin se clătină ca o frunză şi căzu încet pe mocheta. La două sute de metri distanta moartea îşi alegea victimele în funcţie de vizibilitate. numărătoarea începuse. Mia avea pistolul în mâna însă nu cuteza să se mişte. Deja fiecare masa de la fereastra pierduse cel puţin un om din ce puteau ei vedea. Toate în afară de a lor. Cei doi detectivi încercau să nu respire.

Statura aşa parca o veşnicie. Apoi un urlet de femeie isterica şi mulţimea navali spre uşă. Uşa masiva din plexiglas rezista cu succes iar clienţii începură sa se calce în picioare încercând să iasă cate zece pe o uşă pe care încăpeau doar doi oameni. Cei doi detectivi o porniră şi ei uşor. Mia băgase pistolul la loc în toc. Nu aveau ce face. După ce am văzut cine a crăpat, aş vrea să strâng mâna celui care a făcut asta, gândi el. Munca poliţiei pe cel puţin opt luni de zile terminata în câteva minute. Multe întrebări îi treceau prin cap, mai ales cine şi de ce. Puţin îi pasa cum. Asta aveau experţii în balistica sa descopere. Deşi nu putea afla răspunsurile, era mulţumit.

* * *

Scaunul scârţâi.

— Zece la şase, făcu el. Nu ai recuperat nimic. Chris, nu prea eşti vioaie în seara asta.

— Ai avut trei ferestre iar eu doar două, se strâmbă ea. Dacă aveam poziţia ta curăţăm tot localul. Ai tras ca un agent de poliţie proaspăt pensionat.

— Niciodată valoarea nu îmi este recunoscuta just, se plânse el.

— Ştiu, dar eu tot ţin la tine, se ghemui ea confortabil în scaun.

— Şi acum către maica Rusie, zise el vesel. Black Ice era fieful traficanţilor ruşi şi ucraineni. Nu cei mai influenţi însă în mod sigur cei mai cruzi şi mai violenţi. Foşti militari. TJ îi ura în mod aparte, în campania argentiniana primiseră ajutor un batalion, cate un pluton răspândit prin

unităţi. Un astfel de pluton intrase în alcătuirea companieu lor. Profesionişti cruzi şi marcaţi de sadism. TJ fremăta de nerăbdare.

Mica Toyota opri la 50 de metri de local. În loc să ia poziţia obişnuită TJ pleca hotărât spre intrarea în local. Privi reclama luminoasă cu litere de neon albastre.

Localul era aglomerat. Igor privi o clipă dansatoarele apoi se grăbi spre cealaltă parte a tejghelei. Era multă aglomeraţie şi era în aşteptarea unu bacşiş baban, deşi se saturase deja pana peste cap. Începea să pută a alcool şi a transpiraţie. Fetele dădeau tot ce puteau, câteva deja plecaseră cu clienţii în spate. Era o noapte bănoasă. Apuca paharul şi îl şterse maşinal. Îşi trecu mana peste ţeasta cheala şi rămase aşa cu privirea pironita la silueta de la intrare. Se arunca imediat sub tejghea chiar în clipa în care arma începu să toace. Se tara pe sub scaune curios să privească. Se îngrozi de amploarea măcelului. Silueta în hanorac impermeabil mânuia o arma Heckler pe care o dirija cu rafale scurte şi extrem de bine direcţionate spre mese. Aproape imediat apăru o a doua silueta mai mica cu o arma de acelaşi model şi lua în primire partea cu tejgheaua. Uimit Igor văzu cum rafalele ocoleau pe angajaţii localului. Fetele stăteau urlând îngrozite pe podiumul central iar gloanţele parca în adins le ocoleau. Brusc siluetele se retraseră şi se făcură nevăzute în ploaie. Mirosea a urina şi a sânge, a alcool din sticlele sparte.

Chris mai privi în urma la cei doi paznici care stăteau în fund cu câte un glonţ în pieptul aparat de inutila vesta. Încă nu îi ieşise din cap bucuria sadica cu care TJ trăgea schimbând încărcătoarele. Adevărul e ca şi ea trăsese cu plăcere, dar se întrebă cât putea el să-i urască pe ruşi. Din experienţele altor militari îşi închipuia foarte bine cât.

Intrară în maşină. Observa că era tăcut, însă nu era decât savurarea victoriei. Tot el rupse tăcerea.

— 28 la cât?

— La 14. I-ai numărat pe ai tai?

— Se înţelege. Dar am cam avut de numărat. De data asta ai rămas mult în urmă.

— Dar am voinţă.

— La Motor Club îţi dau voie să foloseşti aruncătorul. Pentru tine o să fac o derogare de la reguli. Eşti şi tu mica şi meriţi asta din plin.

— În regulă. Mulţumesc, făcu ea ştrengăreşte.

O prinse după gât şi o sărută pe obraz. Ea îl ciufuli uşor.

* * *

Mica Toyota cauta o poziţie buna de fuga în partea localului în care se întâlneau toţi umflaţii care cheltuiau pe maşini sau motociclete într-o luna cât trei familii obişnuite într-un an. Erau oamenii cărora li se permitea orice, de la accidente de circulaţie pana la devastarea barurilor în gluma şi ciomăgirea clienţilor. Scorul rămăsese la aceeaşi diferenţă, 29 la 15, la Two Spiders fiind o treabă discreta, doi traficanţi de cocaina jamaicani fiind foarte discret eliminaţi, fără să observe cineva pana la plecarea lor din local. Se folosiseră armele Beretta cu un amortizor de zgomot. Fusese o treabă curata şi erau mulţumiţi. TJ întoarse maşina în stradă.

— E mai bine acolo, zise el. Mergem… se opri brusc la şuieratul aerului comprimat. Întoarse capul spre Chris şi văzu proiectilul plecând în linişte cu zgomotul desfacerii unei sticle de bere, apoi la vreo patru metri îşi desfăcu aripioarele portante şi porni în regim de racheta. Aoleu, ai făcut-o, se vaita el şi calca acceleraţia pana la fund. Maşina porni ca o racheta şi dădură colţul de-abia apucând să vadă două geamuri fără nicio flacără. Normal, Chris folosise proiectil de mare fragmentaţie, şi se întrebă ce vor găsi înăuntru echipele de intervanţie. Racheta nici măcar nu făcuse un zgomot prea puternic explodând.

TJ conduse în forţă două străzi apoi frâna şi continuară drumul în linişte.

— Eşti nebuna, dădu el din cap vesel.

— Tu ai fost cu ideea cu aruncătorul, rase ea. vrei să intrăm să-i numărăm? îi făcu ea cu ochiul.

— Ma recunosc învins, făcu el.

— Hai, bine egalitate, făcu ea generoasa. Ce găsim la

Zero Hour?

Găsiră traficanţii de droguri sintetice obişnuiţi care se învârteau şi se mulţumiră doar cu doi dintre ei care erau afară din local. Unul tocmai plasa marfa dealerului sau iar celălalt cobora din maşina sa de teren. Nici măcar nu se mai obosiseră să se camufleze prea bine. Trăseseră cu armele sprijinite elegant pe crăcanele mititele chiar pe plafonul Toyotei la 200 de metri, dintr-o parcare goala în faţa unui market, apoi urcară liniştiţi în maşină. TJ chiar insista să intre să ia ceva de mâncare din market dar fata îi dădu una în umăr cu cotul aşa ca trase un chicotit scurt şi puse contactul. Ploua groaznic. TJ se uita la ceas. Era 2 noaptea. Îi era somn, ura ploaia, se simţea fizic rănit, însă acţiunea din noaptea aceasta îl făcea să se simtă bine dispus. Ambreie şi porniră spre casă. Trecură şi pe lângă alte localuri însă fără a avea vreo intenţie.

* * *

— La dracu'!!! urla căpitanul Dawson. Şi tu Hendrix şi tu Rengel. Dormiţi? urla el la şeful narcoticelor şi cel al SWAT Te-am. Voi narcoticele eraţi calare pe Joey's iar voi tâmpiţilor trebuia să intraţi peste ruşi. Şi nu ştiţi nimic nimic!!! Aveţi vreo explicaţie cât de cât semiambigua?

— Doi inşi au intrat cu două puşcoace automate şi au curăţat vreo 25 de ruşi. Mai clar ca asta nu se poate, dădu din umeri Rengel. Dacă mi-ar fi cerut ajutorul l-aş fi dat din toată inima.

— Voi conştientizaţi ca două sau mai multe persoane au luat trei, patru sau chiar cinci localuri la rând în câteva ore?

— Pai la Motors au terminat repede, făcu candid Rengel. De acum SWAT Te-am va sta la panda poate intra în vreo belea şi să fim pe acolo… Nu vreţi să dăm anunţ ca angajam ceva personal? triumfa el.

— Dobitocule, tu o iei ca o glumă şi primarul îmi vrea capul. Idiotule. Şi tu Hendrix ce rânjeşti aşa?

— E groaznic, făcu Hendrix. Încă două raiduri şi o să fiu trimis în şomaj.

— Nu bai ca şefii rămân, rânji Rengel. Noi o să fim

eroii, îl încuraja el. Nu fi tembel. Rămânem noi şi căpitanul aici de fată.

— Căraţi-vă trupa de imbecili, se răsti el.

— Să trăieşti, Înălţimea Voastră, rânjiră ei. Plecară veseli şi zgomotoşi.

Luminile oraşului VIII

Pentru a nu ştiu câtă oară privea cerul care se degaja. De la prima oră făcea asta, de când se trezise. Încă mai burniţa uşor şi promitea ca soarele să răsară. Intra în casă, se învârti un pic şi Iaşi din nou. Intra la loc în casa şi se duse la frigider şi îşi caută ceva de mâncare. Chris îl privea zâmbind şi veni şi ea la masă.

Ploaia se oprise. Pata de albastru începea să se mărească. Aerul era încă plăcut, curat, răcoros, aşa cum rar mai era în LA, doar după ploile ma lungi uneori. Deja ploua de şase zile. O ploaie scârboasă, fără pic de vânt, niciun surfer nu ieşise. TJ se hotăra. Monta portbagajul pe mica Toyota şi fixa bine BMX-ul. Arunca în portbagaj skateboardul, inline-urile Christinei, apoi şi pe ale lui. Gândul îi stătea tot la BMX, de când cu ploaia asta era uns şi lustruit de aproape îi luase vopseaua. Continua să se învârtă prin curte.

Deja se luase la întrecere cu câteva maşini. Vorbeau într-una bine dispuşi. Chris era fericită ca revenise la normal. TJ ura ploaia şi deşi încercă să o ascundă, devenea mai iritat de faptul ca nu poate face nimic. Acţiunea recentă de antrenament îl înviorase, însă încă trei zile de ploaie începuseră să-l enerveze iar. Maşina accelera de-a lungul coastei şi cu o frâna scurta opri în faţa parcului. Chris îşi lua rucsacul.

Cu fiecare trecere pe vert amplitudinea creştea. Îi venea să zbiere de bucurie. Obişnuiţii cunoscuţi începeau să se strângă în parc. Trecu pe extensie şi la revenire, cu o viteză înfricoşătoare, sari pentru un alley-up-540-over-the-

gap. Îşi dădu seama de viteza şi înălţime şi se dezechilibra în aer după primele 360 de grade şi o lua cu capul în jos. Nu percepea decât o imensă bucurie în aşteptarea loviturii, o satisfacţie cretina. Văzu handrail-ul trecând pe lângă el. Întoarse capul în sus şi îl cuprinse îngrijorarea. Cadrul greu se îndrepta spre el. Hoffman Bikes, văzu el cu coada ochiului şi se ghemui. Contactul cu materialul pipeului nu fu dur. Se rostogoli ca un nătărău spre jumătate, iar după ce se opri lua un ghidon în coaste de la BMX care îl făcu să se strâmbe de durere. Se ridică şi lua bicicleta cu un aer de profesionist şi ieşi de pe rampa.

Se însera. Mototoli cutia de suc recent băută. Se scula de pe banca şi arunca cutia la gunoi. Normal că nu nimeri şi lua cutia de jos cu o strâmbătură şi o arunca în coş de aproape. Cam toată lumea era pe picior de plecare, cu mic cu mare. TJ îşi mai examina o dată juliturile şi o luară amândoi la picior spre Toyota. La ora 21: 30 voiau să ajungă la meciul de fotbal al universităţii. Ca spectatori.

* * *

Ieşiră sporovăind din grupul de fani. Grupul se destrăma şi îşi luară la revedere.

— Ei, îi băturăm şi pe ăştia… făcu bucuros din mana TJ.

Chris dădu din cap. Ei nu prea îi plăcea din cale afara fotbalul american.

— Stai, frâna el. Să luăm ceva de haleala şi o bere. Cauta un loc de parcare în faţa micului magazin şi îl găsi de-abia după colţul străzii. Urca maşina pe bordura ceea ce îi zgâlţâi cam serios.

— Ma întorc în cinci minute, făcu el vesel. Scoate pistolul dacă ţi-e frică, mai rânji el.

Marketul era plin. Îşi dădu pumni în cap ca alesese unul aşa aproape de campus. Totuşi stătu la coada de la casă, plăti şi o lua la trap spre maşină. Intra cu totul într-un grup de colegi fotbalişti şi câţiva fani. Căzu în fund şi scapă punga pe jos. Se uita în sus. Era amicul Hank, vedeta liceului, quarterbackul Lenny Gregor şi încă un fundaş, plus încă trei suporteri. Se strâmbă la ei. Lenny îl

ajuta să se ridice de jos.

— Băieţi, mai slăbiţi şi voi ca produceţi accidente, glumi TJ. Acuma trebuia să vă dau în judecata pentru atac, rase el.

Tinerii din grup începură sa rada.

— Scuze omule, făcu Lenny.

— Ai jucat beton omule, Hank a fost şi el la înălţime ca de obicei. Ce-ţi face braţul după ce te-a lovit tâmpitul ăla? Am crezut că ţi l-a scos din umăr de tot.

— Cam doare dar nu aşa rău. În trei patru zile trece.

— Hei, se auzi deodată glasul strident al lui Hank, tu eşti tipul care m-a pocnit acum două săptămâni. Va să zică ne întâlnim din nou.

— Ei, a fost o tâmpenie, ciondăneala ca între colegi, făcu indiferent TJ. Oricum am făcut pace, nu? continuă el impacuitor.

— Poate ai făcut pace tu, din partea mea mai puţin. Asta cu prietenii lui Jeff şi Nicky surferul cu grupul lor de tocilari sunt prietenii în cauza cărora ne-au pocnit pe mine, pe Johnny cel mare şi pe Sam.

— Piticul ăsta? făcu Lenny.

— Mi-am cerut scuze, a fost o neînţelegere.

— Sigur că da, şi noi o să ne cerem scuze nu băieţi?

TJ se uita la mutrele lor. Iarăşi redeveniseră gorilele scăpate din cuşcă. Îl înconjurară. Erau şase contra unu, dintre care trei cărora nu le ajungea nici pana la gât. Ofta, lasa repede punga de hârtie pe asphalt, cu grija sa nu se răstoarne, apoi făcu un pas drept în mijlocul lor, fără ca aceştia să poată reacţiona. Brusc mişca piciorul şi îi lovi pe rând între picioare. Poziţia pe care o adoptaseră în jurul lui parca atrăgea. Se uita îngândurat la cei şase care se tăvăleau înjurând cu mâinile între picioare.

— Hei, ce dracu’ faceţi aici netoţilor? vocea era autoritara. TJ se întoarse. Apăruse antrenorul Feinberg. Se lăsă brusc la pământ, îşi puse mâinile între picioare întocmai ca agresorii săi şi începu să se vaite.

— Vrem să deschidem un club culinar, domnule antrenor, făcu TJ printre suspine. Asta este salutul clubului

Omleta…

— Cretini… dădu antrenorul din cap.

— Pai dacă-i pe aşa io nu fac parte din club, făcu TJ contrariat. Se ridica, culese punga de lângă zid şi pleca spre maşină. La revedere, făcu el scurt, cu un glas supărat.

— Hei, ce-ai întârziat atâta? îl chestiona Chris severa când ajunse la maşină.

— Hei şi tu, am făcut pace cu Hank.

— Fundaşul?

— Da. Vrem să deschidem un club. Cu toţii iubim ouăle.

— Ce aiurezi tu acolo?

— Serios, niciodată nu mă crezi. Am discutat tot felul de chestii serioase despre oua.

Chris dădu din cap. era mai bine să nu ceara explicaţii. Dar când mica Toyota dădu colţul străzii îi văzu pe cei şase care încă se mai ţineau cu mâinile între picioare.

— Aaa, rase ea… Oua… Aţi ajuns la vreun rezultat?

— Da. Mai bine întregi decât omleta.

* * *

— Chiar nu credeam vreodată să se pună preţ pe capul lui Bill Sadley, făcu el dând din cap. Cel mai tare recuperator de fonduri, cel mai eficient, cel mai discret şi mai dureros… Ce naiba o fi făcut?

— Dacă nu mă laşi să zic pana la cap… Se pare ca omul nu a predat toate diamantele recuperate de la Hawkins acum o săptămână şi s-a gândit să-şi tragă şi un mic profit.

— Ei pe naiba, are atâtea comenzi, atâţia clienţi…

— Bai, e vorba de vreo 15 milioane de dolari. Cu banii ăştia trăieşte bine-mersi oriunde vrea el.

— Dacă poate să le vândă, făcu TJ incredul.

— Poate şi a şi făcut-o, însă întâmplător a fost descoperit. Unul din intermediari s-a făcut manga la un hotel de pe Sunset şi a debitat totul din el. Păcat ca nu ştim cine îi vrea capul, eram curioasa cine l-a angajat să recupereze diamantele.

— Bun, şi cât se oferă recompensa şi pentru ce?

— Pentru predarea lui într-un anume loc, ce se va stabili ulterior, explica ea răbdătoare. Restul bandei poate să dea ortu' fără discriminare.

— Şi ălora care îl prind nu le da prin cap să facă jumate-jumate cu Sadley?

— Pai în primul rând ar lua destui bani cine face treaba asta, adică 200.000 de dolari americani. Şi oricând poate să o păţească la fel ca Sadley, nu? În plus Sadley avea nişte legături de speriat dacă s-a apucat să le valorifice aşa repede. Cine crezi că ar mai avea tupeul ăsta?

— 200.000. Fluiera el. Era mult. Enorm. Însă Sadley era cel mai sadic şi mai crud asasin posibil, avea o grămadă de asociaţi puternici, iar numele sau şi al oamenilor săi erau echivalent cu teroarea. În cazul în care şterpeleai ceva sau uitai să-ţi plăteşti datoria, trăiai cu frica lui. Nu dădea greş niciodată. Un om calculat, însă sadismul său şi plăcerea de a-şi chinui victimele îi aduseseră şi faima de nebun, ceea ce pentru el era în regulă, deoarece clienţii erau mulţumiţi iar victimele nu protestau sperând la un tratament cât mai uman din partea sa. Merita, hotăra el.

— Merita? Hai că eşti simpatic, făcu ea. Merita să-i curăţăm pe toţi, l-am fi curăţat de mult pe Sadley dar e al naibii de periculos pentru a fi un simplu antrenament. Acum e altceva. Trebuie să-l prindem viu. Asta e greu. Apoi să-l facem să ne spună unde sunt pietrele alea. Asta e uşor, făcu ea cu ochiul. E partea frumoasă, cum s-ar zice, pe lângă împuşcatul găştii.

— Şi noi cum le vindem? întrebă el?

— Alea sunt nu pentru acum. Peste câţiva ani, când vom fi în Australia sau Noua Zeelandă, o să uite lumea de ele în parte. Eventual poate aflam cine era clientul şi îl scăpăm şi pe el de grija zilei de mâine cu ocazia asta. Apoi le vindem liniştiţi în Elveţia, Brazilia, Argentina, Cayman, Mexic, Letonia, Rusia, ca să dau aşa câteva exemple. Sper ca nu mă întrebi şi ce o să facem cu atâta bănet nu?

— Păi, o privi el cu admiraţie, ar fi o chestie. E mult bănet, mult peste ce ne trebuie nouă. Ce facem cu el? Ne deschidem un hotel?

— Asta acuma ţi-a venit? întrebă ea şocata. Mama, ce idee buna… Zona curata, liniştită, un hotel mic, un colţ de plaja, câteva rânduri de bungalouri, un restaurant, un băruleţ, un debarcader… Nu se poate să nu-mi fi venit mie ideea asta. Gata, se entuziasma ea brusc. Asta e!

— Asta e! Nu o văzuse niciodată aşa entuziasmata, însă ştia că are de ce să fie aşa. El se gândise de cava timp la viitoarea lor ocupaţie. Chiar începuse să se gândească deja la cum să-şi fabrice identitatea pentru aşa ceva. Numai să fi lăsat asta ceva, cate diamante crezi ca a vândut până acum?

— Naiba ştie, făcu ea. A mai rămas sigur ceva şi pentru noi dacă se oferea 200.000 pentru el.

— Asta necesita un plan bun… discutat la cină. O sticlă de vin la lumina lumânărelelor, cu multă pizza. Iar acum o tura pe plaja sa ne facem pofta de mâncare.

— O tura pe plajă, fu ea de acord. Deja gândul unei pizza enorme şi cu de toate o făcea să calce cu paşi de uriaş.

— OK, pregătesc saltele, prosoape, totul. Tu pune plăcile în maşină. Poate prindem ceva valuri.

— Sigur prindem, făcu ea bucuroasă. Iau şi camera video?

— Nuuu, de ce să stăm şi cu grija ei? De fapt ia-o şi bag-o în maşină bine ascunsa şi dacă merita filmam ceva. Îi sun pe băieţi şi pe fete?

— Da. Câţi crezi ca vin?

— Nick sigur. Jeff sigur nu. Grasul vine. Aia mici, Jamie sigur vine. Sara, Helen şi Jenny vin. Tia are de făcut cu Charlie o analiza şi sunt în laborator până la miezul nopţii, iar Jeff sigur fuge după materiale şi ce le mai trebuie. L-a cam luat la ochi profesorul Himmel.

— La ochi, ca de auzit am auzit ca nu prea mai aude moşul, făcu ea. Bine, sună-i şi să mergem.

Luminile oraşului IX

Blocul era curat, cartierul era bun. Din baruri se auzea o muzică de bun gust, luminile în nuanţe de roz te duceau cu gândul la alte timpuri. Totuşi putoarea rămânea peste oraşul care se sufoca în fiecare zi încetul cu încetul. Clasa medie era din ce în ce mai împovărată de taxe, iar alţii trăiau în lux. Democraţia era lege, iar gloata vota legile menite să-i ţină flamanzi dar în viaţă. Reclamele luminoase străluceau, iar maşinile cu motoare electrice silenţioase treceau uşor. Economia de combustibil nu făcuse maşinile electrice mai ieftine, din contra, maşinile cu motor termic, întocmai ca mica Toyota erau mult mai ieftine, deoarece trebuia să plăteşti credite de poluare din ce în ce mai mari, care totuşi nu ajungeau la preţul unei maşini noi. Deşi benzina şi motorina costau mult, preţul electricităţii creştea şi el. Resursele se duceau iar haldele de deşeuri radioactive se înmulţeau cu fiecare zi. La începutul anului 2028 se dăduseră încă o serie de legi drastice contra poluării, stimularea clienţilor pentru achiziţionarea unei maşini hibride eficiente şi consumului redus, însă energia electrică sarise la preţ în aşa hal încât realimentarea cu energie se apropia ca preţ de cea cu benzina. Singurele diferenţe erau taxele pe emisii, în fiecare trimestru automobilele erau duse la testele de noxe, se plătea taxa de emisii şi se punea ştampila pentru încă 3 luni.

Trista şi blazata, tânăra subţire citea o carte la lumina mai liniştită de la masa din colţ. Şi totuşi nu scapa din ochi intrarea în apartament. Plictisita mai sorbi o gură din cocteil. Duse telefonul la ureche.

— Dobitocul ăsta nu mai vine, zise ea încrâncenata însă cu o mutră trista şi nevinovată. Stau de două ore aici şi lumea începe să creadă ca doresc să mă îmbăt. Am vărsat deja pe jos 2 pahare şi trebuie să mă fac un pic dusă. Deja vreo doi idioţi s-au dat la mine. Ar fi trebuit să

le rup picioarele şi pe urma şi ţie.

— Nici eu nu stau mai bine aici, se auzi vocea de la capătul celuilalt. Chris, tipul ăsta are o casă de bun gust. Păcat de ea.

— Pe aici lumea se ameţeşte însă nu e un lucru rău nici asta. Sper să vină idiotul mai repede. Unde e?

— La depozit. Însă am evitat să mai intru în reţeaua poliţiei. Ma benoclez doar într-o cameră cel mult două. Oricum nu a plecat.

— OK, o să mai iau o margarita… ofta ea.

ŞI TJ se duse la barul din living şi îşi mai lua o bere rece din micul frigider. Bill Sadley era un tip bine aprovizionat. Mai arunca o privire spre tipul din fotoliu. Respira liniştit, umflat de droguri. Jed Springer era singurul om de care Bill Sadley se temea ca de dracu'. Pe când acesta lucrase în poliţie, Springer îl înfundase pentru violenta asupra unui om de afaceri. Scăpase basma curată datorită bunelor relaţii. În urma scandalului Jed Springer zburase din poliţie. Sadley încercase să se răfuiască cu acesta, prima oară când se răzbuna pe cineva, fusese un act gratuit. El cu încă trei gorile îl încolţiseră pe acesta într-un bar, însă primise un glonte în picior, în timp de două din gorile ajunseseră la morga. Erau chit, puterea lui Sadlei crescuse în LA. Springer era în partea neagra a societăţii, el lucra pe ascuns, în schimb Sadley trecea drept un om prosper de afaceri. De doi ani Springer acţiona împreună cu Trisha Lang, fosta CIA. Era o tânără educata, de o frumuseţe şi maniere desăvârşite, rece, o blondă cu ochii cei mai verzi posibili. Tandemul lor ajunsese celebru, iar numele lor inspira groaza. Aveau cu totul alta munca fata de Sadley. În timp ce acesta era o matahala de doi metri şi 140 de kilograme, pusă numai pe bătaie şi torturi sălbatice, Springer era un tip elegant, cu o mutră de şmecher, cu mare trecere la femei, înalt de un metru şi optzeci şi cinci de centimetri, cântărind optzeci de kilograme, numai oase şi muşchi. El şi Trisha făceau impresie oriunde, de la o recepţie eleganta şi de prost gust pana la cel mai select şi finuţ bar din oraş. Toată lumea

ştia cu ce se ocupa cei doi, erau cei mai solicitaţi şi cei mai buni, o pereche eleganta şi zâmbitoare, doi oameni deschişi. Ei niciodată nu chinuiseră un om. Doar împuşcau în cap fără remuşcări. Aveau mulţi prieteni, aveau puţini duşmani, iar duşmanii lor nu erau aşa dementi încât să încerce să-i cureţe. Acum Jed Springer zăcea pe un fotoliu, iar Trisha Lang oferea sume nelimitate pentru informaţii asupra celui ce dispăruse cu 16 ore înainte fără să lase vreun semn sau să poată fi găsit. TJ îşi făcuse planul şi în privinţa lui. Mai controla o dată monitorul.

— Chris, vine în zece minute dacă nu mai face vreo oprire.

— Uf, se ridica ea uşurată. Închise telefonul, plăti consumaţia cu un aer încurcat. Şi porni spre colţul străzii.

— Hei scumpo, dădu fuga unul din tinerii în costum şi cravata de la bar.

Christina strâmbă din nas şi dădu colţul grăbită. Idiotul îşi luase inima în dinţi cam târziu.

— R.ahat, făcu ea când văzu că el dăduse colţul străzii după ea. Se opri plictisita. Tinere, lasă-mă în pace te rog.

— Hei baby, tot ce vreau e să-ţi ofer încă o băutură… era destul de afumat, altfel nu părea băiat rău, unul din acei oameni de birou îmbrăcaţi cât îşi permit ei de elegant, tinerii cu aspiraţii care munceau de dimineaţă până seara pe un salariu decent, în pragul unei crize de nervi. Îi era mila de el, însă ştia că va scăpa greu de tip. Îşi aduse aminte de micul aparat de şocuri electrice şi îl puse aproape de gâtul omului. Apasă pe buton şi tipul căzu lat. Oftând amarnic îl împinse pana la boschetul cel mai apropiat cu greu. Era un tip nu prea masiv, însă oricine era cu mult peste gabaritul ei. Se grăbi bodogănind şi ajunse în spatelele blocului. Deschise uşiţa de fier de la transformatorul electric şi scoase echipamentul. Bine că nu a fost vreo pana de curent, gândi ea. Îmbracă în graba combinezonul peste pantalonii şi taiorul elegant. Scoase mica saltea pneumatica şi pregăti pastila care o umfla întocmai ca un airbag. Puse casca.

— Gata, făcu ea.

— Acu intra în bloc, zise el. La naiba, sunt trei.

Se deplasa în micul hol. Uşa se deschise aproape imediat. El reuşise să decupleze toate sistemele de alarma când intrase şi mulţumit constată că făcuse treaba bună. Intrară trei bărbaţi solizi, în costume elegante gri. Toţi erau cam de aceeaşi statura şi tunsoare. TJ dădu din cap oftând.

— Hei idioţilor…

Cei trei se întoarseră cu stupoare cu mâinile spre arme. TJ apuca să vadă care e Sadley aşa ca trase cate un glonte în gâtul celor doi tovarăşi ai săi. Se auzi doar fâsâitul amortizorului şi cei doi se prăbuşiră.

— Mâinile sus, morman de kakat, făcu TJ. Îl împinse spre zid şi îşi dădu seama că-l urăşte pe acel om. Inconştient se lasa descoperit, iar Sadley profita de situaţie şi lovi. Lovi cu sete iar TJ fu proiectat de perete. Sadley se întoarse cu fata tocmai la timp să primească un pumn între ochi şi un şut în plexul solar. Se apleca. O mână îl apuca de par şi îl lovi cu capul de perete cu putere. Sângele îi sari dintr-o tăietură. Se sprijini cu mâna stângă de perete şi un bocanc lansat în viteza poposi pe degetele sale. Se auziră oasele pocnind şi începu să urle. Urletul fu întrerupt de bocancul care îl lovi în ceafa şi îl dădu definitiv cu capul de perete.

— Gata, făcu TJ.

— Bun, făcu ea. trase şnurul şi arunca pastila în salteaua pneumatica ciordita de TJ de la o unitate de pompieri în timpul unui exerciţiu de-al lor. Într-o clipă se umfla.

— Springer vine primul, zise el şi îl arunca cu grija de la etajul al patrulea. Nimeri pe saltea. Chris îl trase jos.

— Gata, vine Sadley, se opinti el. Fir-ai al dracului de umflat nenorocit, făcu cu năduf. Sadley era al naibii de greu. Îşi lua avant şi îl arunca pe geam. Ateriza pe saltea iar Chris îl rostogoli pe pământ. Sari şi el imediat.

— OK, făcu ea, eu îl car pe Springer tu pe asta.

— Ei drăcie nu pot cara matahala asta pana la

maşină, se plânse el.

— Tu l-ai vrut pe Springer, acum cara bagajul. Leagă-l cu o sfoara de urechi şi trage-l după tine pana în parcare dacă vrei.

— OK, OK, se vaita el. Springer o să trebuiască să dea de băut la greu pentru asta... Încerca să-l aducă pe Sadley în poziţia în care pompierii îşi cara victimele însă căzură grămadă amândoi. Enervat TJ îi mai trase un picior. Îşi scoase cureaua de la jeanşi şi i-o prinse de piciorul stâng. Trase de ea. mergea, însă trebuia să-şi cam tina pantalonii cu mana sa nu cada şi îl cam incomoda. Bombăni ceva şi îl arunca în maşină pe Sadley, lângă Springer. Nu avu importanta că se mai pocni o dată rău la cap, atâta timp cât respira era bine. Nu aveau mult de mers.

* * *

Depozitul părăsit arata sinistru. TJ îi trecu o pereche de cătuşe lui Springer pe mâna. Cătuşele-i aparţineau tot lui Springer. Îl sprijini pe Sadley de perete şi îi arunca o găleată cu apa împuţită în faţă. Sadley îşi reveni încet suflând ca o foca. Nemulţumit TJ îi mai trase un picior în nas şi o cascadă de sânge ţâşni pe jos.

— Stai mai la stânga, se ruga Christina de TJ. E tocmai bun de film. Porni mica camera digitala. Aveau nevoie de dovezi, mai puţin momentul în care Sadley va spune locul unde a ascuns marfa. Îşi făcuseră un plan care poate ţinea.

— Unde ai pus diamantele băiatule, făcu TJ.

— Cine eşti tu, făcu Sadley apărându-se de lumina proiectorului pe care TJ îl îndesă în ochii săi.

— Boule, făcu TJ. Piciorul se abătu încă o dată spre figura lui Sadley. Îi veneau în minte victimele din ziare şi pe care le văzuse pe Internet, prostituata de 22 de ani cu ochii scoşi, filmul în care rupeau mâna unui om de afaceri mărunt cu bată de baseball în direct şi apoi o tăiau cu toporul lăsând omul să sângereze până la moarte, alte filme care băgau groaza în tine. Sadley îşi cultiva cu grija reputaţia. Îşi pierdu cumpătul şi îşi făcu vânt şi lovi cu

piciorul în capul lui Sadley încă o dată.

— Gata, stai, interveni Chris. Ea l-ar fi ciuruit pe îndelete începând de jos în sus. O să avem timp pe urmă.

— Diamantele Sadley.

— Două milioane… atâta… vă ofer totul. Atâta am ascuns.

— Unde Sadley?

— Port… e un cargou, Steel Warrior, în reparaţii de şantier de un an.

— Două milioane deci. Restul pe ce le-ai dat boule? TJ îl calca pe genunchiul întins. Îşi lasa greutatea pe el.

— Vândute… Elveţia, Cayman… Argenţia… Columbia. O să scot totul din banca. Începuse să plângă. Putem face transferul de aici de pe calculator în orice cont vreţi voi.

— Lasă ca mai vedem noi, făcu TJ. Trebuia să bage spaima în el. Declarase doar două milioane şi era bine. Ştia sigur ca Sadley avea cel puţin zece – doisprezece, iar planul era ca prima suma pe care o spune să pară veridica. Apoi aveau să scoată de la el totul. Deocamdată trebuia să-l înspăimânte, să spună adevărul când va fi drogat.

— De ce plângi omule? făcu TJ. Îţi sta îngrozitor. Am spus ceva trist? Aici totul e vesel, doar o lepădătură care va da ortul încet. Ştii Sadley, oricum vei crăpa, însă tu vei spera ca repede. Îţi putem face chiar şi o injecţie cu benzina, însă probabil că vom folosi ceva chimic, avem ceva, o surpriză pentru tine. După ce te vom injecta te va roade pe dinăuntru ca un acid şi vei crăpa în două trei ore de chinuri îngrozitoare. Un bărbat aşa bine şi solid ca tine va rezista chiar patru ore.

— Opreşte omule, urla Sadley. Eşti sadic.

— Oh, da, am nişte apucături îngrozitoare omule. Ţi-e sete? Uite nişte acid. E proaspăt, acum îl storc din acumulator, cât mai natural posibil, crede-mă. Marfa buna, bateria e de la un Caddy, 60 de amperi, baterie noua, în garanţie încă un an. Nu ţi-aş da să bei acid expirat niciodată. Oricât de scârbă ai fi tu, eu ţin să respect omul…

Sadley plângea.

— Spune unde şi cât, făcu Chris. Încă o dată. Injecţia.

TJ aduse injecţia. Totul era pe film. Era de fapt un drog uşor, care dădea tulburarea ochilor întocmai ca serul folosit de poltisti pentru depistarea adevărului, care devenise legal cu 6 luni în urmă.

— Spune, făcu Chris.

— Port... cargou. Diamante de două milioane. Restul am scăpat de ele.

— Cum? O să te pun să-mi arăţi facturile.

— Prin bancherii elveţieni... prin Papagalul o parte aici la noi, altă parte în Mexic.

— Eşti isteţ tu. Şi chiar ai reuşit să plasezi atâtea atât de repede?

— De mult aşteptau ei marfa... nu a fost greu. Asculta... îţi pot oferi tot restul, pot aduce înapoi până la ultimul bănuţ, pot face la loc cei 20 de milioane...

— Parca erau 15? Sadley, eşti un om deştept... dar te-ai întins prea mult. Billy...

— 15 în diamante plus ceilalţi 5 în aur... o să răscumpăr totul.

— Omule, cheltuieşti prea mult. Dacă ar mai fi rămas jumătate să zicem, te omoram pe loc, aşa simplu, însă în situaţia asta mai durează ceva. Hopa nu adormi, făcu ea prieteneşte şi îi arunca o găleată cu apa pe fată.

— Noul automat AK 88, apăru deodată cu o arma în mâna cu un stil de reclama curata TJ. Avea pe ochi o basma neagra, întocmai ca teroriştii arabi, care deveneau din ce în ce mai la moda. AK 88, continuă el, cu sunetul sau diafan, cadenţa uimitoare, observaţi atenţia la detalii, patul rabatabil şi lucrat cu grijă, gesticula el cu arma în mână. Deşi are mai puţin de 4 kilograme, priviţi, făcu el. Lovi cu patul metalic al armei piciorul lui Sadley care urla disperat. Şi tibia şi peroneul deodată, priviţi, apuca el de picior şi trase uşor. Minunea tehnicii adusa din Europa, Rusia, o tară cu tradiţie în fabricarea armelor bune, imita el accentul arab. Şi nu la un nevolnic, la marele Bill Sadley, asasinul, torţionarul. Speram să veniţi la magazinele noastre unde personalul specializat vă va ajuta pentru a

găsi arma care vi se potriveşte. Se dădu la o parte.

— Omule, vorbeşte, făcu Chris. Uite ce se întâmplă, prietenul meu e obsedat de publicitate, a lucrat la o agenţie pana a fost concediat şi a trebuit se devină asasin... Dacă mai trăiai să ştii că îţi ofeream 10%, însă aşa îi împărţim între noi. Să vezi când se va apuca să facă reclame la detergent şi la bortmasini... Vorbeşte, ca poate o să dai ortul mai uşor.

— Ha, ha, ce dur eşti Sadley, făcu TJ. Asasinul. Mai, dar victimele tale când plângeau? Mai ştii? Ştii ce? Eşti un bou fără imaginaţie. Vei vedea câtă am eu. Devin un vizionar când te văd. O să iau un fierăstrău, nici măcar unul electric şi o să-ţi tai pe rând membrele, apoi vom cauteriza rana, nu vrem să mori, doamne fereşte.

— Ei te doare, făcu compătimitoare Christina. Cred că ai apendicita. Deschide-l, făcu spre TJ. Nu vezi ca suferă omul? De ce să-l chinui atâta? Dacă face peritonita?

— Da aşa e, se apleca TJ cu cuţitul în mână. Hei, nătărăul are un punctuleţ, are făcută operaţia. Pai măcar o să-i fac o circumcizie şi îi tai biluţele, făcu el cu părere de rău.

— Dacă nu ţi-e scârba, făcu ea dezgustata...

— Nu, nu, uite aşa... Scoase pistolul Beretta şi trase între picioarele lui Sadley. Acesta urla cu câtă putere mai avea.

— Doar două milioaneee, urla el. Da-mi calculatorul, uite banii aici, se scremu el. TJ îi împinse mica jucărie. Îi dădu un cont gol şi Sadley transfera în 5 minute aproape 18 milioane în cont. Era ok. Ei nu se atingeau de bani iar dacă cel ce îi angajase avea tupeul, era binevenit. Deja asta venea ca un bonus. Ei doreau doar valorile furate.

— Gata, ai scăpat Sadley, făcu TJ. Sadley îl privea cu speranţă. TJ ridica piciorul şi lovi cu el în capul lui Sadley pana se lărgi pata de sânge pe perete. Gata, făcu el. Tăiaţi, făcu spre camera.

* * *

Springer îşi revenea din ce în ce mai mult. Scenele de groaza îi accelerau revenirea la viaţă. Văzuse cum cei

doi o luaseră la încă o repriza pe matahala de jos după ce opriseră camera şi îi făcură încă o injecţie. Era legat cu propriile sale cătuşe la nici 30 de metri de scena de groază. Nu auzea ce spuneau cei doi, nu le vedea fetele decât în umbră. Se întreba cine naiba ar putea fi. Smuci de cătuşe uşor. Erau un model nou şi nu le putea desface pentru a încerca să evadeze. Oricum în starea în care era nu ar fi putut să fugă din calea unora care îl tocau mărunt pe torţionarul celebru culcat la pământ. la final văzu cum lui Sadley i se aplică metoda preferata pe care el o aplica atunci când tortura victimele. I se tăiară urechile, iar în plus cate un deget de la fiecare mana, care i se îndesă în urechile desprinse. Probabil ca să ia aminte la sfaturi mai bine. Totuşi îl omorâră. Silueta mica, despre care baniua că e o fată, trase un glonte exploziv în artera femurala a lui Bill Sadley, iar Springer ştia că în 20 de minute acesta nu va mai respira. Cei doi veniră spre el. Fără să vrea închise ochii şi îl apuca o spaimă groaznica care îi făcea să se chircească matele.

— S-a trezit, făcu TJ. Hei, nu o mai face pe mortul. Ia, ridica mâna, nu o face pe deşteptul. Îi puse mâinile la spate în cătuşe. Un fes negru i se puse pe cap.

— Unde îl lăsăm? întrebă un glas subţire de fată.

— În lumea bună. Pe un colţ dosnic de strada, pe South Terrace. Acolo o să fie luat drept beţiv. Oricum va fi doar ameţit, iar aerul marin îl va trezi în 10 minute şi va pricepe ce e cu el. Hei Springer, sper ca nu mă dai în judecata, dar nu ţi-am mai recuperat Hecklerul. Era oricum o arma obişnuită, nu din cele ciordite de voi de la amicii Navy Seal, războinicii aia urbani. Prietena ta blonda Lang te caută de ceva ore bune şi sper să fiţi amabili să-mi faceţi cinste de câte ori voi intra în barul vostru dacă oricum te-am şi scăpat de aici. Ce credeai că te curăţăm? Te-ai tâmpit, crezi că m-am chinuiam să te car pana aici pe tine? Cred că te-ai prostit, ţi-ai pierdut îndemânarea dacă Sadley a pus mâna pe tine. Fiind însă colegi de meserie nu te puteam lăsa pana la gât în r. ahat, nu? Dacă vreodată o să tragi după mine ai pus-o, însă pe mâna porcului ăla de

colo care acum e doar un hoit dezgustător nu as lăsa pe nimeni, cu atât mai puţin pe tine, coleg de breaslă... eventual poate ne facem şi un sindicat. Îl arunca cu grija pe bancheta din spate. Ştii cătuşele sunt ca să nu-ţi vina vreo idee tâmpită, se scuza el.

— Mai taci odată, făcu ea enervata. Accelera şi dispărură în noapte

* * *

Silueta ameţită a lui Jed Springer se topea în întuneric. Îl lăsaseră pe o bancă lângă faleza stand drept ca un băţ. TJ îi pusese în mână o sticlă de rom şi o cafea fierbinte luata de la un automat din apropiere. În cinci minute ajungeau în port...

* * *

TJ parca maşina în curte. 12 milioane, din care zece ale lor, cele două rămăseseră în locul stabilit. Urmarea filmului uploadat din depozit, suma de 200.000 de dolari câştigaţi prin munca lor îi aştepta în cont. Chris se duse să dosească bine mica cutie de valori, într-un loc unde nimeni nu avea să le găsească pana peste câţiva ani de zile când se vor gândi să le valorifice. TJ constata că este murdar de sânge şi pe tricou şi jeanşi şi strâmbă dezgustat din nas. Se îndrepta spre casă. Avea nevoie de un dus şi să arunce hainele în maşina automata. Auzii paşii lui Chris urcând şi îşi reclama primul dreptul la dus. Închise uşa, care se deschise şi Chris intra zâmbitoare. El dădu din umeri zâmbind. Dacă făceau amândoi deodată dus era şi mai plăcut.

Luminile oraşului X

* * *

Micuţa casa din lemn era frumoasa văzută de afară. Părea fragila, ca toate casele braziliene construite după războiul sângeros.

Mai arunca o privire şi se urca în jeepul prăpădit. Pana în orăşel erau mai puţin de 5 kilometri…

Locuitorii păreau mai abătuţi ca de obicei. Sau poate era o părere a lui, sau poate era căldură, noroiul şi norii cenuşii de pe cer. Poate era doar faptul că se certaseră destul de rău în dimineaţa asta. Nu ţinea minte de ce, cum niciodată nu mai ţinea minte de la ce începeau certurile lor. Absent cumpăra presa. Cumpără şi un dejun sărăcăcios, alimente nu se mai găseau, iar ajutoarele guvernamentale fuseseră vândute de mult la preţuri de specula îngrozitoare… Se urca în maşină şi o porni spre casă.

Văzu coliba care ardea doar după ce dădu curba pe micul drum forestier. Frâna şi sari cu prudenta din maşină. Focul se întindea. Privi cu atenţie mica silueta în genunchi, sprijinită de gărduleţul de lemn. Ochii Christinei priveau drept înainte, parul răvăşit flutura. Gaura din ceafa era destul de mare iar TJ gândi fără să vrea ca folosiseră un pistol cu glonţ moale de plumb, de viteza mica, probabil un Tokarev rusesc. Incapabil să gândească se grăbi maşinal spre mica silueta trecută de curând prin fata nemilosului pluton de execuţie ad-hoc. În stânga sa auzi un zgomot şi văzu silueta în verde cu o puşcă AK 88. Duse mana la arma, însă reflexele nu-l mai ajutau. Văzu focul la gura ţevii soldatului şi parca trecu o grămadă de timp până simţi lovitura în piept. Capul îi bălăngăni în jos şi văzu cum propriul sânge ţâşneşte afara prin câteva găuri, iar tricoul gri se preface în roşu aprins.

Luminile oraşului XI

Făcu o ultimă sforţare să se ridice şi izbuti. Simţi o durere groaznica în cap şi o lumina alba. Deschise ochii tocmai când cu un zgomot îngrozitor o duzină de chei îi cădeau pe picior. Brusc memoria îi reveni, văzu amortizorul Toyotei atârnat, grămadă de iese şi roata

scoasa alături. Îşi dădu seama că îl durea ascuţit capul acolo unde îl lovise de menghina, iar o cheie zdravănă îl lovise în glezna, simţind o durere acuta şi acolo. Nici măcar nu înjură. Era bucuros că se trezise, mişca braţul vioi şi răsturnă sticla de bere. Simţi burta goală. Îşi reaminti ca de la 4 dimineaţa plecaseră la surfing iar la prânz mâncaseră în grabă, apoi el plecase la dezmembrări un amortizor pentru Toyota cea mica şi se apucase să-l monteze după vreo două beri. Cum amortizorul era înţepenit şi treaba mergea mai greu, însă era cald, berea aluneca pe gât în jos iar el adormise ca nătărăul sub banc în micul garaj. Se lasă la loc în fund apoi îşi dădu seama că avea chef să iasă la aer şi se înjura că se lăsase în fund, acum trebuia să se ridice iar să ajungă afară şi nu avea chef să se ridice. Se întinse şi parcurse cei aproape 2 metri căscând, sprijinindu-se pe mâini şi pe fund, ciufulit şi pe jumătate adormit, cu un gust de cocleala în gura şi peştişori plimbându-se prin burta şi prin cap. Numără 6 sticle de bere care se rostogoleau pe sub maşină. Se întinse şi dădu un cap în stâlpul de lemn. Înjura. Aşa îl găsi Chris care se strâmbă de ras când văzu în ce stare era.

— Amortizorul ăla tot nu l-ai schimbat, hohoti ea. Eram sigur că o să adormi, ţi-am zis eu că trebuia să o laşi pe mâine. Deja te odihneai când ţi-am adus ultima bere, hohoti ea din nou. Dar gata, hai că am făcut pizza… şi avem bere rece, rase ea.

TJ se scula în picioare. Se uita la ceas. 17 şi 30. Începea să se mai ducă căldura şi de-abia acum îşi aduse aminte ce zi superba fusese. Şi după mutra Christinei nici nu se terminase.

— Mai eşti în stare de o partidă de surf? întrebă ea.

— După o pizza şi două beri? Ai înnebunit? Sigur că da.

— Foarte bine, ca a sunat Nick. Mergem cu toţii pe plaja şi peste vreo ora vin să ne ia, le-am spus ca merge greu cu amortizorul ăla… începu să râdă din nou. Îţi aduc ceva pentru cap?

— Pizza, bere şi tu… ce naiba crezi ca mai îmi

trebuie? Durerea de cap o să-mi treacă după o tura cu planşa, ştii foarte bine. Dă-mi şi mie ketchupul ăla iute… ce vis tâmpit, niciodată nu am suportat să dorm după amiaza zise el dar în gând şi înjura încă odată cu năduf, tot în gând.

* * *

Luminile oraşului XII

Fata de la medicina se numea Alyssa Chambers.

Era frumoasă, însă nu ieşea din comun prin nimic.

Nu era foarte populara în universitate, nu participase la nimic, la niciun concurs de frumuseţe sau ceva de genul acesta, singura activitate sportiva fiind doar aceea de rezerva în echipa feminină de baschet. Era talentata dar atât, niciodată nu îşi desăvârşise talentul prin munca şi puţin îi pasa. Era genul comun de studenta, neiesind în evidenta prin îmbrăcăminte sau ca multe din colegele sale prin modul în care reuşea să se dezbrace părând îmbrăcată totuşi. Nimic mai comun, purta culori deschise şi vesele, la fel ca şi Fordul Mustang decapotabil roşu deschis pe care îl conducea. Fata blonda avea o situaţie materiala destul de buna, tatăl ei era scenarist la Hollywood iar ea îl ajuta ocazional când avea vreo idee, şi ea avea ceva talent la scris şi la povestit.

Deşi nu avea o cohorta de admiratori, fata blonda de la Medicina avea şi ea clubul ei mic de admiratori secreţi. Mic dar aproape fanatic. Admiratorii ei erau mai mult tocilarii, nu cei populari.

Erau destui aceia care se opreau şi priveau din dosul unui arbust înflorit cum închide portiera maşinii cochete şi coboară zâmbind.

Fata blonda zâmbea mereu, avea ochii căprui blânzi. Chiar şi atunci când era supărată pe cineva zâmbea, însă zâmbetul era tăios. Zâmbea liniştitor. Mărturie puteau sta cel puţin o duzină de studenţi depresivi cărora o întâlnire

pe hol cu fata blonda le readucea pofta de viaţă. Fata de la Medicina devenise un medicament antidepresiv.

Şi totuşi era comuna. Şi totuşi ieşea în evidenta din orice grup. Era îmbrăcată mai altfel întotdeauna, hainele ei erau mai vesele decât ale celorlalţi. Nimeni nu îi adresase vreodată vreo vorba urata şi chiar şi cei mai urâcioşi îşi controlau fără să vrea vocabularul în preajma ei.

Întreaga cohorta se prezenta regulat la meciurile de baschet ale echipei în speranţa să fie introdusa în joc. Întotdeauna juca doar câteva minute. Nu strălucea prin jocul ei calm, iar antrenorii mai mult ca sigur ca o introduceau mai mult pentru cei care veneau la meci. Juca calm, fără greşeală, însă fără a străluci. Când intra pe teren şi când primea mingea, o parte din galeria echipei parca exploda, erau cei care veneau pentru ea. Pana şi antrenorilor le venea greu să-i reproşeze ceva. La fel ca şi antrenorii, profesorii o tratau cu zece perechi de mănuşi, era o studentă buna dar nu eminenta, iar în plus notele ei erau puţin mai mari decât cele pe care le-ar fi meritat.

Nu avea un grup al ei de apropiaţi, nimeni nu putea spune că sunt intimi. nu se ştia că ar fi avut vreun prieten, nu ieşea decât rar prin localurile frecventate de studenţi, cu vreo două din prietenele sale mai apropiate. Nimeni nu îndrăznise să o invite undeva vreodată, nici măcar cei mai populari tipi din şcoala nu erau pregătiţi pentru un refuz.

Fata blonda nu avea simpatii şi antipatii prea mari. Ea era indiferenta. Dintre colegele sale, doar două erau ceva mai apropiate.

TJ era un admirator al fetei, însă nu intra în clubul celor fanatici. El şi fata blonda aveau două cunoştinţe comune. Una din ele era Christina Silva. Fetele erau relativ prietene când se organiza cate un eveniment sportiv, Chris era rezerva la soccer iar Alyssa la baschet, iar echipele sportive feminine erau destul de apropiate spre deosebire de cele ale băieţilor. Prietenia lor consta mai mult în faptul ca semănau foarte tare la felul de a fi, deşi Christina făcea eforturi pentru a fi cât mai obscura. Ca înfăţişare fizica nu

aveau nimic comun, doar faptul ca majoritatea accesoriilor feminine cu care erau împopoţanate restul fetelor lipseau la ele cu desăvârşire. prietenia lor era de scurta durata. O alta prietena mai apropiata făcea parte din grupui lui TJ, era micuţă şi fragila Helen. Era singura persoana pe care Helen o admira în totalitate.

Alyssa se integrase în grupul lor perfect în urmă cu câteva săptămâni când echipa lor de la biologie marina avusese nevoie de serviciile unui student la medicina, iar faptul ca Alyssa fusese detaşată la acel proiect aproape lăsase fără suflare şleahta lor. Se înţeleseseră bine cu toţii, pana şi sarcastica Tia nu găsise nimic de comentat la adresa ei, lucru ce nu se mai întâmplase până acum. Era o tipă liniştită, şi nici măcar nu părea să ia seama cum Fat Nick transpira şi se făcea roşu în jurul ei, cum Jamie şi Charlie erau la un pas de infarct miocardic când se apropia la mai puţin de un metru de ei. Jeff făcuse încercări timide de a se apropia de ea, însă nu avusese curaj mai mult. Blonda Sara găsise mult ajutor profesional la ea, amândouă lucraseră excelent, Sara era uimită de colaborarea lor. Roşcata Jenny era şi ea incantata de noua lor colaboratoare care nu se supără niciodată la glumele mai proaste ale ei. Mai era puţin şi începeau să se roage de ea să-şi schimbe facultatea.

Deşi lucraseră aproape o săptămână împreună, doar se salutau când se vedeau pe holurile universităţii iar relaţiile nu se apropiaseră. Fata blonda rămânea rezervată.

În continuare rupea inimi sau declanşa paiuni secrete fulgerătoare. Fata care zâmbea întotdeauna era perfecta.

Cu o expresie mirata, Alyssa Chambers stătea sprijinită cu spatele de Mustangul roşu. Zâmbea în continuare. Cele două automobile implicate în schimbul de focuri dispăruseră iar timpul parca se oprise în loc. Mai exista un rănit, un student de anul 2, rănit superficial de rafala la gât. Focul accidental o nimerise însă pe Alyssa direct în inimă. Se sprijinise parca obosita de maşină. Era un glonţ din acela perforant destinat să treacă prin caroseriile blindate, o nimerise în spate şi ieşise prin piept

nelăsând decât o găurică mica, aproape invizibila. Fata blonda zâmbea în continuare ca atunci când era încă în viaţă. Sirenele maşinilor de poliţie se auzeau încă şi ea tot zâmbea. O pală de vânt uşoară îi răvăşiră o şuviţă blonda şi te aşteptai să ridice mana sa şi-o îndrepte. Timpul îşi relua cursul cu paşi de uriaş.

Ca de obicei suspecţii fura eliberaţi din lipsa de probe. Una din maşini fusese găsită incendiata. Toată lumea ştia că cele două bande care luptau pentru supremaţia desfacerii de droguri pe piaţa larga a universităţii îşi reglaseră conturile cu totul şi cu totul întâmplător în faţa campusului. Nu murise fiul sau fiica vreunui ştab, ci doar a unui scenarist cu succes mediu de la Hollywood. Cele două bande pierdeau frecvent din oameni în încăierări minore, se pare însă ca ele cotizau serios la lefurile unor şefi din poliţie şi a unor politicieni. Poliţiştii necorupţi ştiau că trebuie să se ţină deoparte. Oameni ca locotenentul Hendrix de la Narcotice şi rengel, şeful SWAT, care începuseră să treacă peste ordinele superiorilor şi colaborau fără înştiinţarea acestora, începuseră să câştige ceva teren ordonând câteva razii pe cont propriu, deşi li se cam jumuliseră penele şi lor şi căpitanului Dawson. Se mulţumeau să împuşte din când în când cate un membru al organizaţiei şi încercau să prindă un prilej să cureţe cât mai mult din cele patru bande mari care se luptau pentru teritoriu în LA, plus o duzină de bande mai mici, semiindependente.

Nici Hendrix şi nici Rengel nu erau afectaţi de moartea fetei blonde care atunci când zâmbea aducea soarele de vara. Nu ştiau ca în curând vor mai avea de a face doar cu două bande. Niciodată nu s-ar fi gândit ca banda Zeilor Mascaţi şi cea denumita Cadillac vor dispărea aşa curând şi în totalitate. Nimeni nu ştia încă, însă din cauza unui glonte rătăcit aveau să moară peste 400 de persoane în doar o singură noapte. Un adevărat măcel. Nici măcar acest măcel nu putea aduce înapoi pe fata cea blonda. Însă setea de răzbunare tot nu se termina. Începea o perioadă crunta în istoria traficului de droguri din LA,

fără ca cineva să ştie asta. La nici 24 de ore după moartea unei fete blonde cu ochii căprui, care surâdea mereu.

* * *

Erau reci şi lucizi ca întotdeauna. Totul era ca de obicei, numai ca de data asta muniţia suplimentara era în exces.

La capătul străzii 16, la ieşirea dinspre port era sediul bandei Zeilor Mascaţi. Într-un vechi depozit uriaş, la subsolul căruia se găsea un laborator de preparare. La ora 23 pregătirile erau în toi şi distribuitorii nu mai conteneau. Ca de obicei toţi şefii bandei erau acolo trimiţând instrucţiuni oamenilor de pe teren. Maşinile ieşeau din când în când pe poarta depozitului vechi. Cu toţii mai aveau o jumătate de oră de trăit.

Aproape fără zgomot cei doi paznici se prăbuşiră în faţa intrării. O grenadă EMP ateriza fără zgomot lângă clădire şi detona. Detona e prea mult spus, pocni uşor. Curentul electric în depozit se opri, la fel ca şi generatorul de rezerva cu care bineînţeles erau dotaţi membrii bandei. Era ca o uzina bine utilata. pana şi personalul şi-l alegeau cu aceeaşi grija cu care o mare firma de cosmetice o face. Totul era bine pus la punct. Cele două umbre invizibile se apropiară de intrarea blocată. Aşteptară. Nu era nevoie’s forţeze drumul înăuntru. Luară poziţie la un metru în faţa intrării pe burtă. Camuflajul metamorfic îi făcea invizibili noaptea chiar şi la distanta aceea. Amândoi strângeau în mâini cate un automat Maki 3 setat la cadenţa maxima, iar lângă ei zăceau câteva încărcătoare pentru a încărca rapid. Pe solduri ţineau cate două Maki 5, arme care puteau descărca încărcătorul de 40 de proiectile în mai puţin de 4 secunde, arme mici, foarte portabile, de o precizie mai mica însă grozave în lupta de aproape.

Cu mii de precauţii uşa blindata a depozitului se deschise. Câteva figuri, majoritatea de culoare, apărură în uşa. Aveau capul ras sau vopsit blond şi se voiau a fi înspăimântători. Numele de Zei Mascaţi fusese ideea unui puşti din banda şi li se pruse tuturor grozav. Şeful cel mare era poreclit Cuţitul, nimeni nu ştia cum îl cheamă în

realitate. Cei doi întinşi pe burta în faţa intrării nu aveau habar cum arata.

— Am vizibilitate pana în fundul curţii, făcu TJ vesel. Rafale scurte, oricum o să treacă prin mai mulţi.

— Iau de la dreapta la stânga, se auzi glasul calm al fetei. Încep tragerea în 2. Aleluia.

Cu un şuierat ca al unui curent de aer care trece printr-o ţeavă lunga, rafala porni din arma japoneza. Armele nu scoteau nici măcar foc la gura ţevii.

În depozit haosul era în toi. Mai întâi şeful bandei crezu ca a început vreo răfuială între membrii bandei, gloanţele şuierau peste tot iar în jurul sau oamenii cădeau loviţi. Se vedeau siluete vagi la lumina lunii prin ferestrele minuscule.

Totul dura maximum jumătate de minut, apoi rafalele se potoliră. Nici măcar nu era prea mult fum. Membrii bandei începură sa se ridice, unii cu armele pregătite, alţii ghemuindu-se scâncind să se ascundă. Nimeni nu se gândea sa ajungă iar la posturile camuflate aparate de arme grele. Atacul fusese scurt şi ucigător, mai rămână de văzut câţi rămăseseră în viaţă.

Nu se auzea nimic, niciun zgomot de maşini accelerate. Era linişte. Cele două umbre erau acum în picioare. Tăcuţi îşi căutau un loc potrivit, apăraţi împotriva unor rafale trase la întâmplare.

— În poziţie, se auzi Chris. Treci după butoiul ăla.

— Acolo ma duceam. Încep tragerea.

Măcelul reimcepu, însă de data aceasta mai selectiv. Micul birou metalic din colţul cel mai îndepărtat parca era voit uitat, iar şefului bandei i se făcu subit frica. Nu puteai vedea nimic în întuneric, decât câteva focuri trase aiurea de oamenii săi. Rafalele erau din ce în ce mai scurte şi mai rare şi el se gândi ca aduce a execuţie. Apoi câteva lovituri de picior îl loviră.

— Adu sarma aia, se auzi un glas indiferent. TJ şi Chris renunţaseră la vorbitul în căşti, vorbeau liber iar efectul era şi mai înspăimântător. Şeful bandei simţi cum este legat strâns cu o sarma şi simţii alţi tovarăşi ai săi

lângă el. Se auziră zgomote. Se părea ca restul de oameni erau traşi în depozit şi aruncaţi ca baloţii după uşi, cât de cât camuflaţi.

— Să aşteptăm un pic, se auzi o voce. Să vină curentul.

Linişte… liniştea devenea materiala aproape când o lumina strălucitoare se aprinse doar cât să lumineze colţul celor ce rămaseră în viaţă.

— Avem vreo 8, număra un glas bărbătesc. TJ mai ştia sa numere se pare.

— Salut băieţi, se auzi un glas vesel. Era o tipă subţire, tunsa mai scurt, cu parul uşor ondulat şi o fată slaba, alba, zâmbitoare. În alte imprezurari ar fi semănat cu o puştoaică de liceu, însă acum ţinea în mână o arma automată un model ciudat. Care din voi e Cuţitul?

Ochi speriaţi şi obosiţi se întoarseră spre bărbatul de culoare masiv care stătea sprijinit de perete.

— Oricum nu are importanţa făcu tipul de lângă ea. Nu era cineva impunător, era înalt dar nu foarte, slab, cu o fată trasa şi parul pieptănat în sus, un pic cam mare. Avea o figura obosita uşor şi zâmbitoare. Spre deosebire de fata expresiile feţei sale erau mai concludente. Zâmbetul sau se opri şi se uita atent la cei de jos. Oricum spectacolul va fi acelaşi pentru toţi. Aveau lângă ei pe o masa o grămadă de arme albe.

TJ lua doi tipi la întâmplare şi îi lega cu sarma de o mână de acelaşi stâlp de susţinere metalic. mana dreapta era libera. Lua de pe masă o bată de baseball şi un cuţit lung. Puse cate o arma în mâinile celor doi.

— OK băieţi, avem gladiatorii americani. daţi-i drumul să vedem care ajunge în finala. Sunteţi 8 cu toţii dar ne grăbim, mai avem de omorât o grămadă şi tocmai în partea cealaltă a oraşului. Start, daţi-i drumul, triumfa el.

Cei doi se priviră unul pe altul şi nu făcură nimic. TJ dădu din umeri şi le lua armele din mână. Îi dezlega şi îi îmbrânci în perete. Chris descarca scurt arma iar cei doi se treziră pe jos cu rotulele praf. TJ trase şi el de două ori ţintind artera femurata. O balta de sânge se laţi sub cei

doi. Unul din cei doi urla animalic. TJ apuca bastonul de baseball şi îl arunca cu forţa în capul omului care tăcu.

— OK, următorii doi, rânji el. Pe tine te lăsăm la final, făcu el cu ochiul. Se gândi un pic.

— Am o idee, făcu Chris luminata. Îi împinse la perete lângă tovarăşii săi, îi lega cu sarma de ambele mâini şi rapid le făcu cate o tăietură la încheieturi. Cei doi nu prea avură timp să proetsteze.

— Ah, un concurs care se sinucide mai repede… făcu îngândurat TJ. Zău că eşti geniala.

— Mulţumesc, făcu ea clipind din ochi. Ia uite, tipu' ăla mai mare sângerează mai mult, o avea mai mult sânge?

— Trebuia să luăm un debitmetru, făcu el cu regret… următorii doi trebuie totuşi să se ciomăgească aşa cum am vrut eu iniţial.

Repeta manevra. De data asta cei doi se puseră pe treaba. Unul din cei doi căzu cu capul spart imediat. Victoriosul avea însă un cuţit în piept. Icnind îl scoase.

— Hei lasă-l acolo, făcu TJ. Uite ce bine îţi sta. Lua cuţitul şi îl îndesă în piept la loc. Îi dezlega iar tipul cu cuţitul îl duse pe celălalt lângă zidul unde mureau ceilalţi. Uite cum făceau o dată sepukku japonezi, făcu TJ şi apăsă cu piciorul cuţitul în pieptul celui care se aşezase jos.

— Domnule Cuţit, se pare că ai cam rămas ultimul. Acum pentru tine mi-a venit o idee nouă. Sugrumarea reciproca. Ţi-am lăsat un amic de gabaritul tău. Haideţi la stâlp domnilor, îi invita TJ. I-ar fi făcut bucatele însă nu suporta sa tortureze pe nimeni. În cazul acestora însă, ca şi în cazul lui Sadley, se simţea bine chinuindu-i un pic. Ştiau ce obiceiuri aveau respectivii, cum îşi torturau victimele, aşa ca dorea să le dea puţin din propria pastila. Îi lega de stâlp. În mâna liberale dădu cate o sarma potrivita în forma de lat. OK, băieţi trageţi vârtos, eu o să torn un pic napalm pe aici, ca să igienizam după ce plecam, ma înţelegi tu. Lua două mici recipiente şi le pregăti. Chris îl urma. Erau mici bile cu un lichid inflamabil. Se îndepărtară şi priviră cum cei doi chiar trăgeau de sârme. Începură sa se învineţească iar Cuţit

scotea limba deja. Introduseră câteva bile în sistemul de ventilaţie de la subsolul unde se afla micul laborator, închis etanş fata de lumea de sus. Ajunseră la uşa şi aruncară micile bile care se sparseră prin depozit. Ieşiră din depozit şi în chip de rămas bun aruncară o grenadă cu fosfor cu detonaţie peste două minute. Se grăbiră spre mica Toyota privind în urmă. Nu apucară să ascundă combinezoanele când depozitul se aprinse fără să explodeze. Cei de sus ardeau iar cei de la subsol muriră asfixiaţi de napalmul care consuma în câteva secunde tot oxigenul. Totul durase cam 40 de minute, fără incidente. Micii distribuitori scăpaseră însă pe ei avea să-i ridice probabil poliţia sau aveau să sfârşească împuşcaţi de celelalte bande. Era miezul nopţii.

Banda Cadillac îşi avea sediul în localul cu acelaşi nume. Marfa le venea din import din Columbia şi Venezuela, numai marfa de prima calitate. Localul era de fapt un club imens unde se plănuiau toate mişcările bandei. Erau cea mai selecta banda din oraş, nu se ocupau de manareli mici. Locul era foarte populat, aşa ca cei doi aleseră o tactică mai directa.

Ca de obicei pe acoperişuri. Totul se întâmplă acolo. Christina urmarea totul pe senzori iar la semnalul ei TJ trăgea cu aruncătorul mici proiectile de demolare care se înfigeau discret în peretele clădirii. Tăcuţi schimbau poziţia.

— Oh, asta e plictisitor, făcu TJ cu năduf… stam şi tragem ca nătărăii cu ghiulele de tabla în cârciumă. Deja m-am plictisit.

— Mai e o latură, făcu ea. Şi eu m-am plictisit, dar gândeşte-te ce foc de artificii. Liber, trage.

— Marcat, făcu TJ plictisit. Prinse aruncătorul la spate. Coborâră pe scara de serviciu şi o luară pe lângă zid spre o clădire aflata la distanţa mai mare însă cu o vizibilitate excelenta.

Aşezară lângă ei lansatoarele, o mulţime de rachete brizante şi incendiare. La îndemână erau şi armele Maki 3.

— Bem o cafea? zâmbi el. Cât mai e cârciumă.

— Mai frumos e acasă, rase ea. Dam drumul la circ?

— Dam drumul. 5 secunde.

Comanda fu data de fată. Detunăturile înfundate se auziră ca una iar clădirea se prăbuşi drept, îngropând sub plafon pe toţi cei ce se aflau în local. TJ şi Chris hotărâseră că nu era niciun om nevinovat în acel local. Intrară în hora tăcute lansatoarele.

Metodic, Christina trăgea cu rachetele cu focos brizant acolo unde i se părea că e nevoie. TJ trăgea în mod uniform cu incendiare, încărcând întruna.

Nu dura prea mult. Maxim două minute, în care automatele Maki nu fura folosite. Nu-şi dădură osteneala sa ascundă tuburile, erau la fel de comune cu orice muniţie folosită.

Nici măcar nu ţipase nimeni. Trecătorii fugeau la adăpost privind clădirea care ardea.

Mulţumită Chris era la volan. Acţiunea tocmai terminata însemnase pentru ea aproape la fel de mult ca şi pentru TJ. Şi totuşi erau trişti, tăcuţi. Calmi şi reci, mai mult ca de obicei mergeau în linişte. Aveau în ei o rană care nu se putea închide.

* * *

Era multă lume la înmormântarea fetei blonde. Alyssa nu s-ar fi gândit vreodată ca atâta lume va suferi la moartea ei. Cimitirul mic era plin. TJ ar fi vrut să poarte uniforma de gala a Armatei Braziliene şi să tragă 21 de salve. Nu putea să-i lase nimic fetei.

Procesiunea trista părăsi parcul. Se însera. TJ scoase mica cruce metalica şi o aşeză lângă piatra funerara alba. În toate armatele din urma Crucea de Fier era un simbol puternic, însemnul combatantului, spre deosebire de orice alta medalie. Chris nu avea aşa ceva. TJ o găsise aruncata pe malul răului după ce plutonul sau sarise în aer. Era crucea sergentului Carriciola. O păstrase în amintirea lui, familia acestuia murise iar crucea remasese uitata în bagajele lui TJ. Acum crucea se odihnea pe mormântul fetei iar TJ simţi o uşurare imensă. Şi totuşi fata nu se va întoarce niciodată. Zilele vor trece iar amintirea ei se va

estompa. Timpul va rezolva totul. Şi totuşi ştia că ceea ce pierduseră mulţi prin moartea Alyssei, nu vor mai găsi vreodată. Doar din când în când îşi vor aduce aminte.

Luminile oraşului XIII

Mai tăcut ca de obicei, TJ îşi şterse fata cu tricoul jegos aruncat lângă el. Se uita gânditor la Christina şi se apuca să strângă sculele. Se scarpină în cap, ceea ce-i umplu parul de ulei şi vaselina. Christina zâmbi enigmatic şi deschise porţile. TJ scoase uşor de tot mica Toyota din garaj. Nu s-ar fi dat jos de la volan pentru tot aurul din lume. Chris mai privi o dată la maşină şi aproba din cap.

Era un vis. Caroseria fusese refăcută timp de o săptămână de un tinichigiu de pe Sonora Avenue, fusese îndreptată acolo unde era buşită. Avea o vopsea total tâmpită pe ea, un portocaliu profund, ca un apus de soare, un degradeu de la culoarea spre roşu de pe portiere pana la aproape galben pe partea de plafon care mai era lăsată, maşina decapotându-se în întregime aproape după un sistem ieftin. Arata ca visul unui surfer bolnav, însă şi aerul de săpuniera rămăsese cu farmecul de maşina ieftina şi nu foarte demodată. Modelul era încă în fabricaţie serioasa, cu motorizări hibride.

Totul fusese refăcut. Nu costase nici măcar prea mult. Nici măcar nu sarea prea mult în ochi, California era plină de maşini bălţate, deşi portocalii mai puţin. Culoarea arata minunat în contrast cu spoilerele proaspăt montate, ornamentele de pe aripi şi portiere, prizele de admisie de pe capota, toate din material plastic de un albastru închis ca noaptea. Suspensiile erau noi nouţe, evident nu de la modelul original. Motorul era complet refăcut, motorul de 6 cilindri boxer de 315 cai răcit cu aer care acum fusese fixat mult mai bine pe tampoanele suplimentare sub capota şi arata de parca mereu fusese acolo. Cu instalarea noii injecţii, a noului turbocompresor şi a admisiilor mai bune

de aer puterea motorului fusese măsurată la 405 cai putere acum. Era bine, deoarece maşina era mai grea, avea o tonă şi un pic. În locul portbagajului şi aşa mic, era montat un motor electric de pe un model de Toyota de capacitate mai mare, aşa ca acum maşina lor era şi economică. Portbagajul era ascunzişul de sub bancheta din spate, plus bancheta însăşi. Un mic portbagaj suplimentar stătea deasupra maşinii. era pentru obiecte mai mari cum erau bicicletele sau plansele de surfing. Însăşi în varianta originala, mica Toyota avea un motor de 130 cai putere la motorizarea maxima de 1, 9 litri, ceea ce o făcea o maşină ieftina şi atractiva, uşor de modificat. Nimeni însă nu s-ar fi gândit ce ar putea găsi sub capota acesteia.

Plecau să cumpere o conserva de maşină minuscula cu propulsie electrica. Se gândeau ca o maşinuţă şi mai mică decât Toyota, cu un motoraş de 45 de cai şi un motor electric ar fi bună pentru deplasările discrete. O maşină nouă. Puteau face un pic de faţadă, era chiar necesar pentru doi copii de bani gata veniţi şi pe cheltuiala guvernului brazilian la studiu în LA., care nu făceau abuz dar îşi permiteau cate o mică nebunie. TJ scoase cu mii de precauţii maşina spre şoseaua de pe coasta de parca i-ar fi fost frica sa nu tocească cauciucurile.

— Să ne plimbam un pic pe coasta Chris, făcu el, trebuie să încărcăm acumulatorii… nu vorbea prea mult, se vedea că avea o bucurie în el şi sigur urmau câteva năzbâtii. Christina se aşează mai bine în scaun şi chicoti.

TJ accelera uşor până la 100 la ora şi apoi reduse la viteza legala. Brusc se răzgândi şi o lua spre autostrada spre San Diego, unde nu existau restricţii de viteza pe cele 6 benzi pe fiecare sens. Ajunse repede la autostrada şi o lua uşor cu viteza a şasea cu 130 la oră. Maşina se comporta perfect. TJ zâmbea pe sub mustaţa uitându-se în oglinda retrovizoare iar când Chris se întoarse să vadă descoperi şi motivul. Dodge Viper T800 nou nouţ roşu ca focul. Venea pe banda lor cu cel puţin 200 la oră, iar Chris se aşează mai bine în scaun. Era mai aglomerat, însă amândoi ştiau ca la coborârea spre San Bernadino

autostrada se va goli. Până atunci TJ obstrucţiona cu nesimţire crasa puternica maşina cu motor de 8.000 de centimetri cubi şi peste cinci sute de cai putere, pe o greutate de aproape două tone însă.

Viperul se enerva şi claxona disperat şi nervos, găsi o breşă şi schimba banda. TJ privi obraznic şi accelera. Îşi puse arogând o pereche de ochelari de soare. Avea ulei pe fata şi Chris se felicita încă o dată ca apucase să-i ia un tricou curat pentru când aveau să ajungă în oraş. Circulaţia se muta pe primele trei benzi, oamenii se pregăteau să facă la dreapta. viperul trecu pe ultima banda şi accelera din plin. TJ era însă pe faza, aşa ca cupla treapta a cincea la viteza de 140 la oră, accelera puţin, merse constant un pic cât să evite un întârziat care schimba sensul de mers, trecu în spatele Viperului şi introduse în viteza a patra. Acul turometrului sari brusc la 7.000 de ture iar TJ o calca la 8.000. Maşina urla turbata şi o lua din loc, apoi repede TJ trecu în treapta a cincea, deoarece cuplul maxim era pe undeva pe la 4500 de ture. Brusc făcu dreapta şi se puse paralel cu Viperul care accelera la plin. Arunca un ochi scurt la vitezometru. 200 kilometri pe ora, acesta nu arata în mile, bordul era de la modelul japonez de maşină care nu intrase pe piaţa americană şi de la care luase şi motorul, iar TJ se obişnuise cu sistemul metric şi nici măcar nu se obosise să pună şi echivalentul în mile. O lua uşor înaintea Viperului iar la 210 cupla treapta a şasea, motorul deja răcnea înfuriat la cele 8.000 de ture şi nu mai castia serios putere după aceasta turaţie. Turometrul mergea până la 11.000 de ture şi dacă maşina nu era în sarcina ajungea la capăt. TJ zâmbi victorios şi de data asta nu se mai juca. O calca la fund iar viteza crescu. Christina urmări acul vitezometrului cum sare de 250, constată că nu simţea viteza, maşina se ţinea grozav pe şosea. Viperul era în spate iar TJ se lasa ajuns din urmă şi porniră în paralel. Christina nu se mira prea tare când vitezometrul înţepeni la 300 kilometri pe ora iar viteza creştea. Ştia că va urma un radar montat sus pentru atenţionare, se apropiau de o curba mai strânsă şi

panourile avertizau şoferii din timp de viteza lor în comparaţie cu cea recomandata. Viperul rămase cu viteza constanta, Toyota trecu înainte şi în scurt timp se opri şi ea din acceleraţie. TJ stătea ţeapăn la volan. vederea periferica era de acum redusa la viteza asta. Chris urmări panoul pe care scria Curba la 5 km viteza maxima recomandata 100 mile pe ora. Se uita la radarul montat sus, care mergea până la 250 de mile pe ora, adică 400 de kilometri pe ora. Viteza indicată de 199 mile pe ora, apăru pe ecran, 320 km/h calcula Christina repede. Continuară sa se îndepărteze de maşină din spate apoi după un kilometru TJ lasa libera pedala. Maşina deccelera. TJ răsuflă uşurat. Viperul trecu înainte cu viteza fără să-i bage în seamă. Scăzură la 80 de mile după radarul de la un kilometru de curba, apoi merseră constant cu viteza asta.

— Grozav de tot, făcu entuziast TJ începând să gesticuleze. Mai ştii cum se înfige? La 200 la ora trage de zici că e avion. Continuară uşor. Chris, as opri un pic… făcu el. M-a cam luat un pic aşa stomacul de la viteza.

— Hai uşurel în San Diego pe plajă, ce zici? O baie şi o cafea, halim ceva şi mergem mai târziu la magazin. maşinile pot aştepta. În plus te mai speli şi tu de ulei să nu apar aşa în public cu tine.

— Ştii Chris, e superb care e treaba asta, acoperirea noastră. În loc să stăm ascunşi ca şobolanii avem parte de viaţă de student, avem prieteni… E bine aici. Cum crezi că va fi când o vom întinde peste câţiva ani? Fără prieteni.

— Stai să ne gândim, sesiza ea pericolul. În trei ani veţi termina cu toţii facultăţile iar majoritatea vor avea un serviciu de tot kakatul. Noi vom termina, însă vom avea suficienţi bani pentru Noua Zeelandă. Cred că va fi groaznic. Hotel mic pe malul mării, un şir de bungalowuri pe plajă, un restaurant şi un bar de nuiele. Debarcader pentru câteva jetskyuri şi o barcă de viteza pentru excursii. Valuri mari… dar poate nu ai curajul să faci surfing pe ele, te înţeleg. Fotbal şi volei pe plaja. Un cocktail slab, rece şi un pic acrişor, cu o culoare un pic tulbure de la sucul de lămâie, un strop de dulce un pic de

bitter, seara, pe plaja din fata bungalowului, în halatul de baie că se lasa răcoarea pe la miezul nopţii… o să fie o viaţă groaznica să ştii, gesticula ea în verva.

TJ nu zise nimic, doar întoarse un zâmbet luminat ca şi cum descoperise brusc înţelesul vieţii. Uitând de stomac o calca bucuros cât putu de tare şi aproape ca rata ieşirea de pe autostrada. Apasă pe acceleraţie cu tot corpul şi se apleca peste volan de zici că-i dădea forţa maşinii. Chris mai-mai că se aştepta să facă bruum bruum să imite motorul. Frâna tărăboanţa pe nisip şi le trebui vreo jumătate de minut pana sa se vadă între ei. Christina constată că îi crănţăne nisipul în dinţi. Foarte bine dispuşi o tuliră pe plaja cu nisip alb.

TJ îşi mai trase de tricou o dată.

— Arăţi bine, făcu Christina.

— Mi s-a dus uleiul din par?

— Da, şi vaselina s-a întins frumos şi uniform, îţi sta grozav. Uite, trebuia să-ţi tragi o cărare pe mijloc şi parul lins. Erai beton.

TJ scoase limba şi o împinse uşor spre biroul dispeceratului. În parcaj zăceau în soare multe modele japoneze, cum căutau ei. Mici, modeste şi de două ori mai scumpe decât tărăboanţa lor care prindea 300 şi ceva la oră.

— M-am răzgândit. Nu mai e nevoie de o petarda din asta mică. Tărăboanţa noastră are motor electric şi nu ne mai trebuie nimic altceva. Se întoarse brusc pe călcâie. Christina dădu din cap şi se grăbi prima la maşină.

— Eu conduc, făcu ea net.

— Bine, acceptă el. Nu forţa motorul, rase.

Mergeau agale spre casă. Trecură prin fata unui autoparc plin de automobile pretenţioase sport. Chris zâmbi dar nu opri. Trecu mai departe şi opri la un mic magazin 2 străzi mai încolo. TJ o urma presimţind o glumă.

TJ se mai uita încă o dată în oglinda de la ieşirea din magazin. Costumul închis la culoare cădea pe el la perfecţie. Se uita la parul dat cu o cutie întreagă de spuma şi cărare îngrijită şi încarcă să-şi aducă aminte dacă mai

arătase vreodată aşa idiot. Îşi puse şapca pe cap şi de-abia se abţinu să nu cadă pe jos de ras. Îşi trase o mutră serioasa rău. Christina se uita atenta la el. Purta un taior elegant în care murea de cald, o poşetă şi o umbrela de soare în mână. Era machiata un pic mai strident şi jumătatea de tub de spuma de par care rămăsese de la TJ îi îndreptase parul făcându-l lins. Arata exact ca o actriţă de mâna a doua ieşită dintr-un magazin din Beverly Hills. TJ îşi ridica şapcă de şofer iar parul care se lipise de ea se ridica în sus. Cotrobăi în poşeta Christinei şi lua sticluţa cu apa de colonie şi turna ce mai rămăsese din ea în cap. Îl lua frigul însă cu ajutorul mâinilor reuşi să-şi lipească firele rebele înapoi de cap. Aruncase pieptenul imediat ce îl folosise în magazin. Puse şapca la loc şi se gândi să nu o mai scoată până acasă. Aruncară hainele vechi pe bancheta din spate, porniră motorul şi parcară la o intersecţie distanta de magazin, un pic mai retras de străduţa pretenţioasă cu parcul auto. Porniră cu paşi de plimbare, Chris cu o mutră obraznica iar TJ cu una resemnata şi serioasă. În cinci minute, cu o fată nepăsătoare, trecură prin fata magazinului auto. Christina păru ca abia acum îl observa iar TJ se grăbi să-i deschidă uşa. Se menţinu la un metru în spatele ei respectuos. Dădu să-şi scoată şapca dar se răzgândi. Probabil că se lipise de mult de parul dat cu un kilogram de spuma. Însăşi parul Christinei avea rigiditatea metalului.

Şeful magazinului se ridica respectuos. Era un tinerel cu o mutră obraznica, ceea ce-l bucura şi mai mult pe TJ. Se uita la hainele lor de firma, pretenţioase. de fapt toată garderoba costase puţin peste 50 de dolari, inclusiv umbrela cea idioata şi kilogramul de spuma de par.

— Vă pot ajuta cu ceva? întreabă amabil omul.

Impertinenta Christina scoase din geanta o ţigară lunga şi subţire în pofida semnului Fumatul interzis. Vânzătorul uita pe loc de acesta şi se repezi cu bricheta să-i aprindă ţigara, însă TJ făcu brusc un pas înainte şi cu un gest brusc aprinse ţigara. Ca la o paradă militară se trase înapoi cu o privire duşmănoasă către vânzător.

— Aş dori ceva tare, făcu Christina afectata, dându-şi aere de idioata perfacta. Ceva mai tare ca Jaguarul. Elegant. În general slujba mea ma obliga să mă deplasez repede. Jaguarul este o maşină buna însă nu îmi permit să îl ţin mai mult de doi ani din considerente proprii. Doresc ceva mai sportiv însă elegant. Cam ce recomandaţi?

— Un model potrivit este aceasta Mâzda RX70 roşie. Deosebit de comoda înăuntru, atinge 280 de kilometri pe ora, iar suta de kilometri în 5 secunde. Este dotată cu absolut orice, clima, securitate pasiva şi activa. Motorul electric este şi el suficient de puternic, silenţios, o pentru deplasarea comoda. Nu are portbagaj mare însă nu cred că dimensiunea acestuia vă interesează la maşina nu-i aşa? Preţul este rezonabil şi…

— James? întrebă ea scurt.

— Domnişoară, dacă îmi permiteţi, făcu TJ cu un aer spăsit. este o maşină japoneza. Este un model bun însă rămâne un model japonez. Nu cred că…

— Da, i-o taie ea scurt. Are dreptate, făcu ea spre vânzător. Fără modele japoneze.

— Acest Morgan, reîncepu vânzătorul păşind spre o maşină roşie…

— Nu englezească. James?

— Aveţi dreptate domnişoara în cazul în care sunteţi dispusa sa renunţaţi puţin la confortul dumneavoastră. maşinile englezeşti au totuşi un deficit de putere, ştiţi foarte bine Jaguarul, însă sunt extraordinar de bine dotate. Un Morgan pe de altă parte este altceva… însă frânele întotdeauna lasă de dorit la maşinile englezeşti.

— Maseräţi. făcu ea scurt. Asta vreau. Maseräţi.

— Este o maşină extraordinar de temperamentala vânzătorul aproape ca striga. Parca era un motan hrănit cu toate fripturile din lume care se uita cu dispreţ la farfurioara cu mâncare de pisici. Radia de entuziasm şi începu să explice calităţile maşinii dând din mâini ca un înecat.

— James? făcu ea scurt. James este şoferul meu de patru ani iar părerea lui contează foarte mult pentru mine.

— Da, în mare este o maşină bunicică. Confortul este bun, însă nu ştiu dacă puterea motorului…

— Poftim? Poftim? întreabă vânzătorul jignit la culme. Domnule, făcu el ţâfnos, este o maşină de 12 cilindri cu 400 de cai putere care poate prinde peste 300 de kilometri pe ora. Oare ce consideraţi că este mai puternic de atâta?

TJ dădu din umeri pufnind din nas.

— Nu doriţi un test-drive? se uita vânzătorul către Christina.

— Ard de nerăbdare, făcu ea rece. James?

— Dacă îmi permiteţi, aş dori să încercaţi şi dumneavoastră personal maşina. James poate aştepta.

— Conduc eu, făcu ea. James stai în dreapta de data asta. Presupun ca vergeţi cu noi? făcu ea către vânzător.

— Bineînţeles, eu mă voi înghesui pe bancheta din spate. Vă voi arăta faciliattile maşinii iar James le poate observa atent de pe locul din dreapta. TJ mormăi ceva nu prea politicos în barba, cu o privire inchizitoriala.

Urcară în maşină Maserati M18. TJ trase scaunul cât mai larg şi rânji către vânzătorul presat de bancheta din spate ca o muscă în geam. Christina demara. Merse uşor pe străzi. Vânzătorul vorbea tot timpul arătând calităţile în trafic şi manevrabilitatea maşinii, dotările acesteia. TJ strâmbă cu dispreţ din nas.

— Pot face un test mai aprofundat pe autostrada? întrebă Chris. Aş dori să testez mai bine performantele şi consumul maşinii.

— Cu siguranţă, făcu vânzătorul.

Christina accelera pe străduţa îngustă spre mahalalele de la intrarea pe autostrada. Mari treptat viteza. Aveau 150 de kilometri pe ora când TJ baga de seamă că vânzătorul se cam albise. Nepăsătoare, Chris văzu intrarea pe autostrada. Trase brusc schimbătorul de viteze în treapta a patra din cea de a cincea şi motorul urla brusc. Calca acceleraţia la fund iar maşina chelălăi disperată. Accelera la 180 api baga a cincea şi lua curba. Cauciucurile schelălăiră din nou şi intrară pe autostrada

cu 200 la oră. Scurt Christina accelera la maxim, trecu aproape razant de pe prima pe a şasea banda şi schima în viteza a şasea. TJ se uita nemulţumit la kilometraj. 250.

Vânzătorul ghemuit în spate privi cu frica vitezometrul care se apropia de 300, pe maşină care gonea în zigzag pe autostrada, neglijent. Chris umbla în geanta cu neglijenta, îşi scoase o ţigară lăsând volanul. TJ se repezi amabil cu bricheta. Îşi aprinse şi el una şi îi oferi şi vânzătorului. Acesta dădu din cap fără să vorbească. TJ rânji şi sadic, nevăzut, dădu climatizarea pe poziţia cald. Christina făcu o întoarcere la limita lipindu-i pe toţi de geam, schimba vitezele. Maserati-ul se tura jalnic.

— Se cam plafonează la vreo 6.000 de ture, gesticula ea nervoasa cu ambele mâini. Vânzătorul privi înspăimântat cum trăgea din ţigară cu o mână, gesticulând şi lăsând volanul. Masian baleta pe autostrada cu motorul urlând. Plin de speranţă văzu ieşirea spre oraş. Christina vira spre ea iar vânzătorul constata cu groaza că nu avea de gând să încetinească. Christina trecu brusc în treapta inferioara şi frâna. Motorul se tura la aproape 8.000 de ture. Maşina patina în curba îndreptându-se spre gardul protector metalic de pe margine. Vânzătorul se trase mai în stânga pentru a nu fi turtit însă forţa centrifuga îl proiecta înapoi în geamul din dreapta. Chris trecu iar în viteza a treia şi accelera. Maşina se redresa scoţând fum din cauciucuri şi o porni spre oraş. Ajunseră în faţa magazinului mergând elegant cu viteza legala, cu Christina comentând aprins calităţile maşinii, gesticulând afectata şi cu TJ aprobând respectuos din cap.

— Este revoltător! turba Christina bătând vehementa din picior iar TJ aproba entuziast dând aprobator din cap de ziceai că-i sare capul de pe umeri. Aceasta e maşină sport? Pot lua un model negru ca să fie sicriu de la început să ajung la morga. Frânele sunt absolut imbecile iar direcţia total aiurea. Am crezut că nu pot redresa maşina şi tremur şi acuma. Îşi scoase o ţigară iar T sari servil cu bricheta. Mulţumesc James, zise ea. De abia am avut noroc să redresez maşina. La 5.000 de ture este complet

plafonata. ce încerci să-mi vinzi? Încerci să mă omori?

Vânzătorul care de-abia se extrăsese de pe bancheta din spate avea ochii ieşiţi din cap ca un melc. Părea serios răvăşit, mormăi ceva şi se duse în birou, probabil să vomite.

— O să fac reclamaţie, bombăni Christina în spate.

— Ha s-o ştergem, făcu TJ. Acu îşi da seama tembelu asta că am făcut mişto de el şi ne trezim cu toată cohorta de paznici care ne aleargă prin parcare.

— O tulim, făcu ea. Plecară uşor şi ajunsăra la Toyota. Demrara parca tiptil şi o luară spre casa pe autostrada…

— Încă o treabă buna domnişoară, făcu el apreciativ.

— Mulţumesc James, răspunse ea pe nas înţepată. Accelera.

Luminile oraşului XIV

— Asta-i prea de tot, dădu el din umeri. Ce cretini.

— Hm, suma e buna…

— Da Chris, dar asasinarea Preşedintelui? E prea de tot…

— Păi ce ar fi primul? De aia sunt preşedinţi. Mai cresc tirajul ziarelor, audientele la TV… avem vicepreşedinte de rezerva.

— Eu mă întreb cine ce are cu Black.

— Pai cred că e vorba de oprirea războiului din America de Sud. Producătorii de arme de-abia aşteaptă să înceapă. Pe de altă parte, jumătatea cealaltă de politicieni nu ar risca un război cu Mexicul plus America de Sud.

— Deci noi nu ne băgăm, ca Black susţine ca America sa stea liniştită şi să nu ne atace Brazilia noastră.

— La dracu’ cu Brazilia… poate ar fi mai bine să intre americanii să se termine cu toate tâmpeniile… Oricum e vorba de două milioane de dolari… e ceva.

— Toată lumea buna va fi prezenta Chris. O grămadă

de nătărăi vor lua contractul, inclusiv din altă parte decât California. Ma întreb dacă cineva de la noi se încumeta.

— Da, însă numai pe post de curieri şi pentru recunoaştere.

— Springer şi Trish?

— Aşteptam să întrebi, zâmbi ea incantata. da, au luat contractul. Singurii acre reprezintă California.

— Ei, va fi un meci demn de urmărit.

— Şi noi?

— Chris, nu suntem tâmpiţi. Va fi toată gaşca prezenta, toate serviciile secrete plus jumătatea de Urban Warrior pe care nu am curăţat-o noi. În plus o grămadă de vânători, printre care amicii noştri Springer şi Trisha. Dar ăştia nu reprezintă un pericol prea mare. În schimb va fi acolo prezenta o belea extrem de mare.

— Adică? întrebă ea contrariată.

— Cu cine se întâlneşte preşedintele ăla cretin în LA?

— Cu primul-minnistru japonez.

— Da, vor discuta despre creditele de poluare costiere. De fapt e vorba despre drepturile de foraj pe fundul oceanului. Haios nu? Şi neimportant.

— Da şi?

— Şi cine crezi că-l va păzi pe amicul japonez?

— Tu vorbeşti serios?

— Nu, spun tâmpenii. Facem pariu ca două cunoştinţe de-ale noastre se vor învârti cu o săptămână înainte prin împrejurimi? Din câte cred eu, japonezii sunt pe cale să extindă masiv programul, însă nu au avut timp de pregătire suficient pentru alte echipe. Adică spre deosebire de americani care trimit pe Urban Warrior aproximativ în kuru gol şi doar pe jumătate pregătiţi. Oricum pe aici nu prea au concurenta serioasa, însă japonezii aia dau clasa oricui. Ce au pierdut ei prin distrugerea laboratorului nostru au recuperat sigur până acum, şi pot să pun pariu că au avut o grămadă de misiuni de lupta prin China, prea au sărit în aer o grămadă de chestii pe acolo.

— TJ, concentrează-te. Două milioane.

— Să-i stăpânească sănătoşi. Pielea mea fina şi bronzata frumos face mult mai mult, rânji el mângâindu-se admirativ.

— Acu ai început să te pipăi singur, rase ea.

— Oh ce sexy sunt, uite-te la mine… începu el să se batzaie prin camera…

— Gata, am înţeles, taci. TJ se opri posac. Chris îi trase un picior în fund prieteneşte. Hai să-i lăsăm pe aia să încaseze biştarii.

— Corect. Dar noi trebuie să mascam suplimentar petardele… trecu pe lângă oglinda… vai ce sexy sunt nu Chris? Fata se strâmbă şi îl împinse pe uşa afară.

TJ citi ziarul. Aşteptată vizita va avea loc peste două zile. Se făceau planuri, se puneau detectoare, multe camere de hoteluri se ocupaseră, iar Internetul furniza detalii ambigue. O parte din echipament fusese neutralizat, iar TJ avea o bănuială. Câţiva vânători de contracte notorii din New York mai ales fuseseră deja identificaţi morţi şi se vorbea ca autorităţile îi plantau în ocean fără ceremonie cu câteva kilograme de ciment ca lest. Nu ştiau prea multe, nu accesaseră internetul decât de la calculatoare publice şi pentru puţin timp. TJ considera ca nicio măsură de precauţie nu e inutila. Chris era ceva mai liniştită.

Chris îşi termina cafeaua şi se îmbraca pentru şcoală. TJ lasă ziarul jos. Se întâlneau preşedinţii Statelor Unite, al Uniunii Europene, premierul Japoniei, preşedintele Uniunii Baltice, premierul Australiei şi miniştrii de externe ai Chinei şi Indiei. Măsurile de paza erau cumplite.

— Chris, m-am hotărât, voi da de Springer. Ei au fost discreţi până acum, însă nu e bine să atragem atenţia. Dacă e să se întâmple ceva, să caute doar pe cei veniţi din afară, că sunt destui.

— Şi crezi ca Springer va fi incantat să dea cu piciorul la 2 milioane?

— Eu as încerca…

— Până la urmă ai dreptate, se hotăra şi ea. Într-adevăr e mult prea periculos… Ne mai gândim. Hai la

şcoală, îl iuţi ea.

Bine dispus, TJ conduse maşina cu aplombul sau normal. Se baga iute spre percare. Se grăbea. Taie calea unui Pontiac roşu ca focul şi se repezi spre campus. Parca harshaise ceva şi ridica din umeri. Bogătanul avea bani să-şi facă Pontiacul iar vopseaua lor portocalie va arata la fel de bine şi zgâriată.

— Scuze păpuşă rânji el spre Pontiac şi accelera. Parca maşina, o sărută pe Chris şi fugi spre sala de curs.

Căldura începea să mai se domolească atunci când Christina ieşi din clădire. O lua către ieşirea din campus. Zări în parcare grupul de prieteni, cu TJ dând din mâini ca o morisca şi făcând gesturi largi. Ceilalţi râdeau. Pe când se apropie îşi dădu seama că TJ explica maşi mult prin semne mersul Toyotei şi mai avea puţin şi se păruia cu Jeff în disputa legată de Toyota contra Mustangului acestuia. Când ea ajunse la ei, se propusese deja o cursă mica pana la plaja. Jeff era hotărât pentru supremaţia maşinii sale de uzina concepută pentru alergat. TJ rânjea în faţa victimei sigure, Mustangul era o jucărie în faţa altor maşini pe care conserva lor le ridiculizase.

— Salut băieţi, făcu Chris. Auzi TJ, ştii pe cine ai zgâriat tu azi în parcare?

— Zgâriat ce?

— Pontiacul ăla de dimineaţă… ştii cine era păpuşă de la volan?

— Nu. Cine?

— Richard Hansen.

— Aaa… habar n-am. Cine-i asta?

— Ceea? saeri Nick. Nu ştii? Campion al Californiei la K1? Acum ştii?

— Ce e aia K1, făcu pe prostul TJ. În sinea lui înghiţi însă un nod.

— Nu face pe prostul, zâmbi Jenny. Zău că nu e cazul tipul ăla nu e chiar normal.

— Richard Hansen e nătărăul ăla blond care zici ca alaltăieri a coborât cu mă-sa şi tac’su de pe corabia plină cu vikingi loviţi de rău de mare? Ala care nici nu ştie să

vorbească englezeşte? îl ştiu, ştiu că e sportiv dar campionul Californiei…

— Mai mult, probabil că va fi campion national, făcu Nick.

— Goriloiul ăla? întrebă TJ. Nu se îngrijoră prea mult. Deşi omul era o matahala de doi metri şi 140 de kilograme, adică în mare dublul lui, nu auzise ca blondul să fi fost implicat în vreo încăierare până acum. Lasă că nu e băiat rău. O să-i cer scuze.

— Vezi să nu-i donezi dintii, zâmbi Chris.

— Eu? Îţi aduci aminte ce se ţineau de biluţe colegii din echipa de fotbal?

— Asta e altceva omule, zâmbi Nick. Aia erau nişte handicapaţi bătăuşi. Asta e un luptător profesionist. Dar ai dreptate, nu pare vreun violent.

— Ei, băieţi, surfing ceva? întrebă TJ.

— Negativ, ofta Jeff. Noi nu am făcut nimic la proiectul de semestru.

— Dacă aţi frecat menta toată luna, îi dojeni TJ rânjind. Ar trebui să arătaţi mai multă afecţiune facultăţii voastre şi să nu mai trataţi aşa superficial proiectele, moraliza el.

— Ia mai numără-ţi bubele TJ, parca tu ai făcut ceva la proiect, îl admonesta Jeff prieteneşte.

— Io? făcu TJ contrariat. Ai o părere foarte proasta despre mine, făcu el mâhnit.

— TJ a muncit extrem de mult, făcu micuţa Helen. A desenat toate hărţile.

— Vezi, se umfla în pene TJ. El era la proiect cu Nick, Jenny, Helen şi Jamie. Jess era cu blonda Sara, cu Tia, Charlie şi Fat Nick. La alegerea grupelor se dezbătuse mult, era primul proiect la care Jamie şi Charlie nu făceau echipa. Deşi Helen, Sara şi Tia erau considerate nişte studente de vârf, în creierul tuturor se înşurubase ideea ca tandemul Jamie-charlie e imbatabil. Pe de o parte Jeff, pe de altă parte TJ şi Nick, se rugaseră de cei doi promiţându-le toate bogăţiile din lume dacă intra cu ei în echipa. Până la urmă se făcuse un compromis, Charlie la Jeff iar Jamie la

ei doi. Charlie avusese vărsat de vânt şi nu venise la şcoală timp de două săptămâni aşa ca echipa lor rămăsese în urmă. Vom face cursa altă dată, mai rase el.

— Ingraţilor, striga Jeff în urma lor.

— Paaa!!! Ce vreme minunata, urla blondul Nick.

TJ, Chris şi Helen săriră în mica Toyota iar Nick lua pe Jenny şi Jamie în Jeepul Wrangler scorojit şi galben. Lui TJ îi plăcea mult de tot maşina lui Nick, când vedea jeepul, cu două placi de surf deasupra tras lângă plaja şi coborând din el pe Nick şi Jenny, parca vedea o reclama în care se zicea fii liber.

— Hei, uite-l pe Hansen, făcu Chris când ajunseră.

— Mă duc la el, făcu TJ. Ceilalţi nu avură timp să-l oprească.

Hansen se antrena împreună cu alţi doi luptători de K1. Alergau prin apa şi se opriră văzând pe TJ ca le face semn.

— TJ Larkin, se prezenta el. Richard, eu sunt tipul care ţi-a tăiat azi calea în parcare, zâmbi el. Cred că te-am zgâriat niţel, şi voiam să-ţi spun că-mi pare rău. Treaba e ca ma grăbeam de nu mai puteam, avem curs cu idiotul ăla de Wainwright şi dacă nu ajungeam pa examen… Acuma vreau să văd şi eu maşina, cât e de lovita, sper ca nu mult, în orice văz sunt asigurat şi fără probleme pot acoperi orice dauna.

— Da, ţi-am văzut rabla portocalie, făcu Hansen. Nu e nicio problemă, stai liniştit, nu-ţi face griji din cauza asta. Ceilalţi doi pufniră discret.

— Omule, serios, îmi pare foarte rău, dar mă grăbeam ca nebunu'. Spune-mi te rog cum mă pot revanşa, pe bune.

— Stai liniştit, îi întinse Hansen mana, însă lui TJ i se păru că e cam nesincer. Dădu din umeri şi plecă.

TJ povesti convorbirea celorlalţi. Nick şi Jenny se bucurau că scăpase teafăr. Ei auziseră mai multe de faima de luptător a uriaşului blond norvegian.

Apa era grozava. TJ avea chef de surfing. era un surfer de excepţie, însă ştia că niciodată nu va fi ca Nick

sau ca Jenny. Nick era nescut pentru asta.

Stătea întins în apa calda de la mal iar valurile îl băteau. Era singur şi simţea ca apa îl ia în larg. Apa sărată îi intra în gură. Era fericit. O umbră se aşează deasupra lui. Chris îi zâmbea şi pleca mai departe. Mai încolo Jenny prinsese un val grozav. Nick era în apa până la brâu şi TJ gândi ca arata ca un surfer din reclame. Helen stătea în fund pe nisip. Se trase mai aproape de TJ. Chris înota. Era fericit.

Se strânseră cu toţii. Blondul cumpăra bere rece şi băură cu plăcere. Helen bea şi ea ea niciodată nu făcea asta decât în compania lor. TJ privi în jur. era printre puţinele locuri cât de cât frumoase rămase. Lumea nu venea aici pentru că erau valuri periculoase, era locul surferilor. Se vedea mai departe o centrală electrica mareica, cea mai mare din lume. Centralele de acest fel se înmulţiseră, însă fără a scoate din uz pe cele nucleare învechite şi poluatoare. Briza marii mirosea a petrol ca de obicei. Oare erau ultimele clipe, se întrebă TJ. Cu toate măsurile luate, poluarea creştea. În larg se vedeau siluetele crucişătoarelor purtătoare de rachete ce asigurau scutul. La câteva mile depărtare se vedeau două portavioane de tipul Powell, catamarane îndesate ca o cabină telefonică şi siluetele a doua submarine purtătoare din clasa Austin. Austin şi submarinele, ce or avea în comun, zâmbi TJ în sinea lui. Statele Unite îşi măreau flota. Era cea mai mare şi mai moderna flota, toate navele şi avioanele erau aproape de nedetectat, cu forme ascuţite şi tot armamentul în interior, de tipul catamaran pentru portavioanele şi crucişătoarele gigantice, sau distrugătoarele pe aripioare portante. Artileria grea de pe un crucişător sau avioanele de pe un singur portavion puteau preface câteva zeci de kilometri pătraţi din orice plaja sau în interior în cimitir, doar cu arme convenţionale. Distrugătoarele cu armamentul antisubmarin făceau viaţa sumbariniştilor un coşmar. TJ adora navele de război. Ar fi dorit să fie în Marina Militară, însă rigoarea Marinei Braziliene îi temperase elanul. Acum ca flota Braziliei

zăcea pe fundul marii, nu-i mai părea rău.

— Băieţi, va duceţi să luaţi ceva de mâncare? întrebă Jenny.

TJ şi Nick se uitară unul la altul. Le cam era foame.

— Da dar voi faceţi cinste, făcu blondul râzând. O luară agale pe plaja.

— Hei, ce dracu' e acolo? TJ se repezi spre maşina iar Nick îl urma. Brusc, blondul se opri. Hansen şi cei doi prieteni ai săi se opriseră în faţa Toyotei. Unul din ei ţinea în mâna un baston de baseball cu care dădu maşinii o lovitură spărgându-i farul. Fără să mai gândească, TJ se repezi la agresor. Văzu roşu în faţa ochilor. Cu o mână apuca bată iar cu cealaltă făcu o mişcare bruscă din încheietură şi apucând ceafa agresorului îl izbi cu capul de Toyota, acolo unde lovise bată ceva mai devreme. Cu ciomagul în mâna înainta spre ceilalţi doi. Se lăsase cu toată greutatea corpului când lovise pe primul iar acum realiza ca puţin a lipsit să nu-i rupă gâtul. Brusc îşi controla furia şi ura şi îşi dădu seama că mârâie ca un lup la cei doi. La început miraţi, cei doi se apropiară de el. Făcu o mişcare circulara cu ciomagul însă asta nu era de natura să-i sperie pe cei doi. Luptători moderni ai unei clase de profesionişti, aceştia nici măcar nu percepuseră tehnica cu care fusese trimisa lovitura pe care o primise amicul lor. TJ făcu semn de împăcare. Trebuia să evite o confruntare cu aceşti adversari mult mai puternici. Ştia că nu-i va putea opri decât dacă le va produce avarii mari care să îi împiedice să lovească. Lasă mana cu bată jos, însă spre norocul sau nu o arunca. În jumătate de secunda cei doi se repeziră la el. O lovitură de picuor după ceafa îl rostogoli şi simţi cum pământul se învârteşte, însă nu scapa ciomagul. În cădere văzu un al doilea picior care se repezea spre el şi lovi cu toată puterea în genunchi. Se rostogoli mai departe. Nu apuca să se ridice când alte lovituri îl atinseră. Reuşi să se degajeze şi să se ridice în picioare. Mai avea un singur oponent, celălalt se tăvălea pe jos cu rotula zob. Însă era un oponent groaznic, Richard Hansen, poate cel mai versat luptător al Californiei în

momentul de faţă. TJ nu mai avea ciomagul şi îi părea rău. Îl scăpase în cădere, noroc însă ca Hansen nu baga de seamă existenta lui.

— Gata, hai să o lăsăm balta, făcu TJ. Mi-am cerut scuze pentru azi dimineaţă, chiar era cazul să-mi faci maşină zob? Eu am muncit la maşina asta spre deosebire de toţi mucoşii care aleargă în maşini de o sută de mii de dolari. Nu e cazul tău, de aceea mi-am şi cerut şi scuze. Vrei să arăţi că eşti tare? Toată lumea ştie. Nici măcar nu ai voie să dai în neprofesionişti.

— Promit ca tu o să fii ultimul neprofesionist căruia o să-i rup picioarele, latra norvegianul uriaş.

TJ privi la el. Aproape nu mai vedea nimic în spatele lui, parca acoperea tot peisajul. Neprofesionist, se învioră el în gând. Din păcate fostul locotenent din armata braziliana nu era un campion de arte marţiale, TJ îşi aminti când participase la un concurs în regiment şi luase o bătaie serioasa de la un căpitan cu un cap mai mic decât el şi cu 10 ani mai bătrân. Zâmbi în gând. Trecuse ceva timp de atunci, însă el tot nu se perfecţionase în genul ăsta de lupte. Tot ce ştia el era sa rupă diverse parţi ale corpului. Antrenamentul sau impunea ca adversarul să fie scos din lupta în câteva secunde. Pe câmpul de luptă nu îl descalifica nimeni când lovea nepermis. Nimeni nu l-a descalificat când muşcase de gâtul unui sergent francez din Legiunea Străină ca un buldog pentru a-şi salva viaţa. Se puse în garda.

— Hei, se auzi o voce. Era Nick. Frate, se adresa el lui Hansen, suntem doi. Îi arata ciomagul pe care îl luase de pe jos. Hai să o lăsăm aşa şi să avem grija de prietenii tăi, îi arata pe cei doi care îşi reveneau cu greu.

Fără măcar să se întoarcă de tot, Hansen lovi cu piciorul perfect întins. Blondul încasa lovitura în plina figura. Căzu direct în fund, ameţit. TJ se repezi la adversarul de două ori mai mare ca el şi lovi cu piciorul în figură. Îşi atinse ţinta iar Hansen căzu, însă se ridica din nou. TJ ezitase, altfel lovitura ar fi putut să-i smulgă capul matahalei. Norvegianul era în picioare şi se apropia de

adversarul insignifiant care avea tupeul să-l lovească şi care dovedise forţa şi tehnica. Devenise însă mai precaut, tatona, iar lui TJ nu-i prea convenea asta. Pe un adversar tâmpit l-ar fi putut lovi undeva unde să nu se mai scoale însă acum Hansen îşi reluase concentrarea de pe ringul de concurs. Brusc se destinse. Rânji greţos spre luptătorul de K1 care se repezi cu un picior, tatonând direcţia pe care se va feri TJ. Nu apuca să tatoneze nimic. Piciorul de sprijin îi fu maturat violent. Se ridica în momentul în care TJ veni cu o rotire spectaculoasa şi îl lovi de sus cu piciorul în gât. Nu era ceva distrugător însă TJ era de-a dreptul incantat. Ultima oară când încercase o asemenea tehnica eleganta de Capoeira adversarul îl luase în braţe şi îl aruncase peste corzi în mijlocul râsetelor delirante ale camarazilor de companie. Se îngrijoră însă pentru loviturile pe care i le putea da Hansen. Dacă primea vreuna instantaneu ştia că va trece într-o lume de vis populata cu stele de toate culorile şi în general verzi. hansen dădu să se ridice iar TJ lovi cu putere coapsa adversarului. Acesta începu să pareze loviturile. TJ schimba direcţia şi lovi cu putere puţin sub umărul adversarului, cu toată forţa. Apoi sari în spate când Hansen se ridica. TJ încerca să câştige timp. Cu cât făcea efort mai puţin Hansen va începe să simtă loviturile din picior şi braţ. Acesta porni două lovituri cu piciorul. TJ para cu ambele antebraţele strânse la stomac dar simţi de parcă ar fi tras un tanc în el. La a treia lovitura îşi regăsi mobilitatea şi sari înapoi. Se înjura în gând pentru relaxarea de o clipă. Brusc se apropie şi începu să lovească precis cu pumnul şi piciorul la corp, apoi reuşi un croşeu de dreapta şi un upercut mai slab cu stânga. Cu palma deschisa lovi cu degetele răsfirate în ochiul stâng al norvegianului. Se dădu brusc înapoi, însă nu suficient de repede. Se trezi cu două braţe cât stâlpii de telegraf pe umeri. Hansen îi înconjura capul. Parca ţinea două anvelope de la Toyota în jurul gâtului. Se închise cât putu de bine, în timp ce Hansen începu să lovească cu toată forţa cu genunchiul. Deşi para cu îndemânare, TJ simţi loviturile pana în spinare. Era conştient că va leşina după

încă o rafală ca aceasta, aşa ca împinse corpul înainte şi îşi înfipse mana în gâtul uriaşului norvegian, dezechilibrându-l. Îi sari în spate şi îl apuca de gât cu forţa. Trase zdravăn pana încasa o lovitură de cot în stomac, care-i taie respiraţia. mai apuca să se gândească la greşeală să şi se dădu clătinându-se înapoi. Însă nici Hansen nu era într-o stare mai bună. Probabil ca deja vedea cu ochiul stâng ca şi cum ar fi stat jumătate de noapte cu ochiul în faruri cu xenon. Faptul ca TJ îl strânsese rău de gât nu avusese vreun efect terapeutic. Lovitura cu cotul fusese adunată cu ultimele forte. Deja simţea crampe în piciorul îi braţul stâng. TJ îl lovise zdravăn în toată jumătatea stânga, peste tot. Se întrebă vag unde nu fusese lovit în partea stângă şi chiar atunci afla. O lovitură puternica între picioare îl făcu să se ghemuiască brusc. Privi în faţă.

TJ închise şi deschise iarăşi ochii. Îi venea să vomite după lovitura primită în stomac. În furia sa îl lovise pe Hansen între picioare apoi se dădu în spate încercând să-şi recapete suflarea. Hansen se ridica clătinându-se. Statura aşa câteva clipe. Norvegianul ataca primul. Dar TJ nu mai avea chef de lupta. Dădu o lovitură de picior în stomacul lui Hansen chiar în momentul în care acesta se repezea, ceea ce amplifica efectul loviturii. Acesta rămase pe loc descoperi. TJ dădu două croşee la figura cu toată forţa, apoi lovi cu muchia palmei în gâtul adversarului, cu toată forţa. mai lovi odată cu putere ţintind ficatul, apoi înainta un pas şi îl lovi cu putere cu piciorul deasupra rinichiului drept. Hansen căzu.

TJ se sprijini de un palmier şi vomita berea pe care o băuseră. Brusc se simţi mai bine şi se gândi ca mai trebuie să ia şi bere. Se aşează pe capota Toyotei. Efectul loviturilor începea să treacă iar acum începea să se simtă chiar bine, senzaţia era aceeaşi cu aceea după un meci de box în armată.

Nick se aşează lângă el. Dădu din cap încontinuu. Cel care fusese lovit primul se ridicase şi el. Nick se aşează pe pragul jeepului, iar matahala se aşează lângă el. TJ scoase o

sticlă de apa minerală şi le-o întinse. Lua basmaua de pirat pe care Nick o purta la încheietura mâinii şi o uda cu apa, apoi ajuta să se ridice pe cel lovit cu bastonul de baseball.

— Nick, fa te rog loc. TJ privi, apooi aşează pe fostul adversar în locul blondului. Îi lega basmaua strâns în jurul genunchiului. Acesta era umflat cât un pepene. TJ pipăi genunchiul însă nu i se păru nimic rupt. Se uita întrebător la matahala.

— Nu e rupt, făcu acesta. E doar umflat rău dar trece. Dacă nu aveai bată aia…

— Dar eu tot nu înţeleg ce dracu' aţi avut cu maşina mea, izbucni TJ. V-am cerut scuze, nu va ajunge? Vreţi să vă fac vreun monument, să vă ridic statuie? Ce voiai să fac, să mă uit cum îmi faceţi zob maşina? Şi aşa am un far făcut praf şi capota îndoită. Şi voiai să mă bat sportiv cu trei matahale care sunt de două ori cât mine şi ştiu să lupte, fata de mine care am practicat la nivel de amatori?

— OK omule, îi întinse mana celălalt. Se ştersese de sanegle care îi curgea din nas şi din urechi. Şi pe mine m-ai dat cu capul de capota ca altfel îţi rupeam oasele. Asculta, nu te interesează să vii la club?

TJ s strâmbă la ei. Nick îl ajuta să se ridice pe Hansen.

— Vino cu noi, relua şi acesta ideea. Îşi revenise şi auzise conversaţia. la greutatea ta ai fi extraordinar. Unde ai învăţat să te baţi aşa?

— Da' ţie ti s-a părut că te-am lovit regulamentar? începu să râdă TJ.

— Unde ai mai luptat aşa? Şi cine te-a învăţat?

— Nevoia. Stai, nu glumesc. Am făcut ceva box şi arte marţiale însă cât să-mi ajute pe străzile din Rio. Am început cu lecţii de box la şase ani când de-abia puteam tine mănuşile. Însă ca sportiv am luat bătaie de prea multe ori. Am fost doar o speranţă, iar singurul fapt pentru care cei doi antrenori ai mei, oameni în vârstă, m-au păstrat a fost numai farmecul meu, izbucni el în ras. Nu, serios, eram un luptător bun, însă întotdeauna am fost doar un bătăuş de stradă. Nu am fost incantat niciodată să iau

pumni şi să nu pot riposta cum vreau. De multe ori am fost descalificat. Însă m-am antrenat pana când am venit în State, iar acum în fiecare zi alerg sau fac ceva. Îmi place să mă menţin în forma, însă aici nu voi mai găsi niciodată antrenori ca acasă… Îi cunosc de la şase ani, am crescut practic cu ei, iar după ce voi termina facultatea, aş dori să iau şi eu o treime din sala, deşi nu sunt un antrenor bun, îmi place mult atmosfera de acolo.

— Tu nu eşti la biologie marina? rase Hansen.

— De unde ştii? rase TJ. Sper că nu am ajuns faimos.

— Te ştiu, că i-ai pocnit pe băieţii din echipa de fotbal. Noi te ştim. Am avut şi noi un conflict cu ei din cauza prietenei mele, însă îţi dai seama că suntem noi ăştia trei din Universitate care putem să-i snopim pe toţi poponarii aia de fotbalişti la un loc.

— Aaa, voi ăştia trei care tocmai aţi luat-o astăzi? N-am ştiut, sper să nu se urce la cap echipei de fotbal, izbucni inn ras el.

— Dacă îţi trag una în cap îţi ajunge direct în kur, îl admonesta unul din ei zâmbind.

— Ba tu să-mi plăteşti avariile la maşină, că s-a îndoit când te-am dat cu capul de ea…

— Ai zis că eşti asigurat pentru orice, riposta matahala. ba te pot da în judecata pentru violenta, zise el şi se ridica în picioare la înălţimea de un metru şi nouăzeci şi opt.

TJ îl privi în sus de la cei 178 de centimetri ai săi. Se apleca în stânga şi dreapta să vadă după matahala. Rezultatul îi făcu pe toţi să bufnească în ras.

— Ei drăcie, e un om violent şi agresiv, se plânse arătând spre TJ. Eu sunt mare şi blând.

— Heei băieţi, berea noastră, se auzi un glas de fata în spatele lor.

— Aoleu, fetele, se plânse TJ. Voi ăştia mari treceţi în faţa noastră şi ne acoperiţi retragerea, noi ne ascundem după voi.

— Acu o luaţi şi voi nătărăilor, rase Hansen.

— Hei, ce faceţi aici? apăru Jenny şi rămase blocată

în faţa celor trei.

— E în regulă Jen, făcu Nick. Voi chiar sunteţi sperietori băieţi, le făcu celor trei.

— Ba deloc, noi arătăm grozav, riposta Hansen. S-a speriat de amicul TJ, rase el în hohote. Ia uite ce i s-a umflat fata…

Râseră cu toţii. Într-adevăr, partea stângă a fetei lui TJ începea se se facă vânata şi să se umfle.

— OK, mergeţi la o bere cu noi? întrebă TJ. Trebuie să fiu cu ochii pe voi să nu-mi mototoliţi iar maşina. Oricum antrenament aţi făcut destul, nu se cheamă aşa?

— Mergem. Dar nu acum. Peste o jumătate de oră venim cu prietenele. Unde sunteţi?

— Lângă farul vechi. O să stăm până seara târziu, vă aşteptăm acolo…

Începuse să bată spre amurg atunci când cei trei sosiră cu prietenele lor. Începuse să miroasă iarăşi a smoala, păcură şi motorina. Apa se umpluse de reziduuri petroliere însă ei înotau în continuare. În apa infecta făceau surfing şi se bucurau de ea. Atât cât le rămăsese, nu mai sperau în vremuri mai curate şi mai bune.

TJ se lăsă pe spate lângă foc şi se uita la stele. Vaietul unui tren electric din traficul periurban veni până la el, trecând pe deasupra caselor mizerabile în care oamenii trăiau cate două trei familii într-o curte. Cocinile cu emigranţi mexicani care munceau 24 de ore pentru o bucată de pâine. Veniseră în America însă paradisul li se dovedise interzis. Din ce în ce mai mulţi cetăţeni americani gândeau la fel. Nivelul de trai scădea continuu iar cheltuielile militare creşteau. Lumea aştepta un război iminent mai mult ca pe un miracol decât ca pe o nenorocire. TJ privi spre luminile vaselor de război în patrulare care se deplasau uşor, apoi îşi întoarse privirile spre luminile oraşului care clipeau în depărtare.

Luminile oraşului XV

TJ privi cu scârba organizarea studenţilor pentru a merge în întâmpinarea Preşedintelui SUA. Politicul îşi baga nasul iarăşi în tot, şi deşi pana la alegeri mai dura ceva timp, un pic de campanie electorală nu strica. Până la urmă contractul pentru asasinarea preşedintelui fusese luat de încă două echipe din California pe lângă Springer şi Trisha, nemaivorbind de cei care erau doar observatori pentru alţii. Aşa că nu mai avea niciun rostr să cadă la un pact de neagresiune cu nimeni. Springer şi Trisha acţionau singuri de această dată, în formaţia obişnuită de tracker şi shooter, Trisha fiind trackerul. Diviziunea muncii. Era formaţiunea specifica lunetiştilor, pe care pornise orice program, inclusiv al lor, la care ei însă renunţaseră după scurt timp. ŞI TJ şi Chris puteau face activitate de tracker şi shooter în acelaşi timp, iar rolurile lor alternau. Rămâneau o echipa de doi pentru a se acoperi pe rând, însă la ei funcţiile nu erau specializate, având o mai mare libertate de manevra. TJ se gândi încă o dată că erau nebuni cu toţii. Munciseră o zi întreagă să mascheze micul

chepeng din pivniţă lor, ascunzând echipamentul şi umplând toate golurile. Arsenalul lor era aproape nedetectabil, deoarece TJ ştia că după atentate, dacă va fi vreunul, tot oraşul va fi trecut prin sita. Îşi jucau rolul nevinovat de studenţi, fiind cel mai bun alibi.

Pleca spre poarta unde îl aşteptau prietenii. O nouă sesiune de surf cu ei. Christina urma sa vina ceva mai târziu, încă era la curs, TJ e amuza grozav când se gândea la Chris fiind la o specialitate de calculatoare, însă oricum ea numai la asta se pricepea. Principala la care se gândiseră era Literatura Americană, însă ea respinsese categoric, iar TJ într-un moment de plesneală pe creier alesese biologia marina în loc de a fi colegul lui Chris. Lui îi plăcea ce învaţă, însă Christinei mai puţin.

TJ se urca în jeepul lui Nick, pe bancheta din spate, alături de Helen. În faţa erau Nick şi Jenny, iar Jeff transporta pe Sara, Tia, Jamie şi Charlie. Grasul de Fat Nick avea de recuperat cursurile la care trăsese chiului ăla ca acum era la biblioteca aşteptând să iasă şi Chris să-l ia pe plaja cu Toyota cea mică.

Christina se uita nerăbdătoare la ceas. Încă 20 de minute. Se uita pe geam, nu mai putea de cald. Soarele trecuse binişor de locul în care ardea la orele prânzului iar după-amiaza începuse să treacă. Visa la o baie în amurg în mare, poate atunci se va mai potoli căldura insuportabila.

Cele 20 de minute treceau greu. În sfârşit, se termica cvursul iar ea ieşi prima pe uşa. O lua la picior spre Toyota şi îl găsi pe Nick cel gras luminat la fata. Înţelese că se plictisise groaznic în timp ce o aştepta. Demarară. Fat Nick deschise radioul.

Convoiul prezidenţial fusese atacat violent fără a fi însă atins serios. Rămăsese blocat în piaţa din fata Gruber High School. Totuşi ei nu se gândiseră la acel loc, reflecta ea. Preşedintele rămânea aparat de agenţi. Se încercase scoaterea lui din piaţa cu o blindata care fusese însă aruncata în aer de un proiectil. Se părea ca destui vânători îşi amplasaseră acolo punctele de atac, era un loc bun, însă acum era ziua şi trebuiau să facă fata tirurilor

echipelor de pază. Din ştiri rezulta ca atacatorii erau de origine arabă şi se retrăseseră chiar în Gruber High School, luând ostateci 800 de adolescenţi şi profesori, iar acum erau în curs de a mina liceul.

— Doamne, nu se poate, murmură Fat Nick.

— Trebuie să ocolim tocmai pe 8 Avenue. Vira şi găsi strada libera. Sun pe TJ. Puse mâna pe telefon însă TJ nu răspundea. Nick, încearcă să suni şi tu pe careva, TJ cred că nu şi-a încărcat telefonul.

— Nu merge, constata Fat Nick. La niciunul din ei. Christina avu o presimţire sumbra. Întoarse maşina spre prima sală de calculatoare şi se repezi la un terminal când din buzunar se auzi un sunet ascuţit. Porni în graba la maşină şi se ciocni cu Nick care intrase după ea.

— Trebuie să fug, striga ea. Ne vedem mai încolo.

Schimbul de focuri devenea şi mai violent. TJ privi spre clădirea cea mai apropiată. Trupele SWAT se apropiau dinspre grădiniţa iar SEAL, detaşaţi în grabă, veneau dinspre baza militară de pe coasta. Se organizaseră şi luaseră poziţie însă erau blocaţi de tirurile de arma automată trase din liceu. Mulţi civili zăceau pe şosea. Îşi puse ceasul jos şi îl sparse. Scoase micul pinger pe ultrainalte şi se gândi un pic. 10 minute. Din 10 în 10 minute va face un apel către Chris în care dădea coordonatele şi timpul în care va retransmite. Îl purtau în permanenta şi era prima oară când putea fi de folos, bine ca nu renunţase la el, gândi TJ, deja părea paranoia. Apasă butonul şi apoi înghiţi transmiţătorul.

— Trebuie să fugim, hotăra TJ.

— Unde? întrebă Jeff. Părea calm, însă glasul îi tremura.

— Acolo, arata TJ spre liceu.

— Eşti nebun? Acolo sunt atacatorii.

— E singurul adăpost. Restul clădirilor sunt prea departe. Aici vom fi împuşcaţi în 5 minute.

— Acolo ne vor împuşca arabii, protesta violent Tia.

— Nu cred. Vom fi ostateci.

— Uite câţi au fost împuşcaţi, zise plângând Sara. Ne

vor omora.

— Asta a fost treaba SWAT şi a armatei, scrâşni TJ. Noi suntem expuşi focului din clădire şi dacă voiau să ne cureţe o făceau de mult. Haideţi, îi împunse el.

O nouă rafala îi făcu să se culce la pământ. Chipul unuia din terorişti apăru la o fereastră la primul etaj. TJ făcu semne de ajutor. Silueta dispăru şi apăru la un geam de jos un chip cu trăsături arabe îmbrăcat în haine europene. TJ dădu din mâini disperat. SWAT micşora tirul iar TJ calcula ca dacă se târau ajungeau neexpuşi în clădire dacă nu erau atacaţi de lunetişti. O lua târâş primul spre intrare. Uşa masiva se deschise şi două mâini îl traseră înăuntru. Îl percheziţionară însă se smuci şi se duse la uşă. Tot pe burtă. Crăpă uşa şi văzu prietenii săi culcaţi la pământ şi le făcu semn să vină. O lua pe burta spre ei.

— Cate unul pe rând, haide, daţi-i drumul, Jeff primul, apoi fetele, Nick ultimul, eu stau la jumătate şi vă aştept. Haideţi, urla el. Se tara la jumatea distantei spre poarta. De acolo bubuiră împuşcături. TJ se întoarse. Nu erau destinate lor ci SWAT te-am. Văzu un aruncător şi o racheta porni, oprindu-se într-o clădire de peste drum. Urla la ei încă o dată. Jeff porni trăgând-o pe Tia de mana.

— Stai aici şi ajută-i pe ceilalţi, zise TJ. Se tara spre uşa sa îi aştepte acolo.

Grupul stătea pe podeaua etajului întâi, lipiţi de perete. Gruber High School fusese ocupat cu câteva ore înainte şi la fel se întâmplase cu grădiniţă vecina. Planul fusese grozav. Convoiul fusese deviat de la traseu de o mică avarie la conducta de gaze. Fusese aşa mic sabotajul, încât nimeni nu se gândise la sabotaj. Însă găsiseră de cuvânta ca mica scurgere ar putea prezenta pericol pentru convoiul preşedintelui Black, nu însă şi pentru locatarii străzii, care nici măcar nu fuseseră înştiinţaţi. Agenţii deplasaţi în graba în liceu şi grădiniţă fuseseră eliminaţi. Trupele speciale atacau ambele clădiri însă fără mare tragere de inimă. Îi voiau pe atacatori vii sau morţi, însă nu puteau arunca clădirile în aer, presa era bulucita acolo.

TJ auzea zgomotele automatelor SWAT şi ale trupelor speciale CIA de la Langley. Mai auzise zgomotele a doua elicoptere Sea King şi ştia că şi puşcaşii marini sunt aici.

Pentru prima oară nu îşi regăsea calmul. Împachetă echipamentul lui într-o geanta de voiaj pe care o arunca pe bancheta din spate. Dădu drumul la radio când anunţul tocmai veni ca o bombă. Convoiul se degajase însă la 3 km de locul ambuscadei preşedintele Black primise un glonţ în gât. Forţele speciale alergau să prindă atentatorul iar despre preşedinte nu se ştia nimic. Mica Toyota demara în viteza. Mai verifica locatorul şi apoi harta din satelit îi confirma ca TJ se afla în clădire.

Până acum atacatorii nu îi brutalizaseră în niciun fel. TJ ghicise că erau membrii unei grupări radicale islamice, însă nu erau genul de fanatici sinucigaşi. Totul fusese pus la punct după regulile ambuscadei, însă Black avusese noroc. Se pare că aveau un plan de evadare iar ostatecii făceau parte şi ei din plan. TJ observa ca arabii trăgeau rafale scurte bine direcţionate, la care trupele răspundeau cu brutalitate. Observa siguranţă soldatului şi înţelese. Nu avusese vreo legătură cu ei, însă erau membrii unui serviciu special al Iordaniei. Pregătirea lor era grozava, erau fanaticii inteligenţi care îşi jucau cărţile. Un zgomot înfundat iar pe chipul obosit pe care îl avea în faţa apăru o gaură. Soldaţii schimbară poziţiile şi ripostară. Un alt proiectil lovi braţul stâng al unui soldat iordanian. TJ recunoscu stilul. Automatele Brett-Hewett. Urban Warrior. Erau aici. O duzină, o mână de oameni care se pregăteau să lichideze absolut totul. TJ se întreabă dacă asta a fost totul. Nu se îndoia ca nimeni nu va ţine cont de ostateci, din contra se va înscena o execuţie din partea iordanienilor. TJ spera ca aceştia sunt într-adevăr bine pregătiţi şi vor ţine piept. O nouă rafala izbucni şi soldatul cel mai apropiat de ei se prăbuşi ţinându-se cu mana de sold. TJ reacţionă repede. Se smuci pe burtă, apuca omul de guler şi îl trase la adăpost. Iordanianul nu era greu. Pipăi şi găsi mica trusa de prim-ajutor şi se apuca să comprime rana. Reuşi să oprească sângerarea. Simţi o

bătaie pe umăr. Se întoarse. O privire de arab mirata dădea din cap grav mulţumind. TJ se prefăcu speriat şi se trase înapoi spre perete. Iordanianul îl linişti cu încă o bătaie pe umăr.

— La stânga, LA STANGAAA!! zbiera el în casca. Trisha se întoarse în viteza la stânga. Alergau cât puteau de repede. Elementul surpriza trecuse. Totul arata ca o zonă de război. Se grăbiră spre metrou îmbrânciră pe toată lumea dar fără să tragă. Speriaţi, călătorii îi lăsau să treacă pe cei doi care arătau ca nişte umbre ciudate.

— LAPD! urla Trisha. La o parte imbecililor! Ajunseră pe peron şi o luară la fuga în tunel. Se pierdură în întuneric.

Înjurând disperata trecu cu maşina pe trotuar apoi reveni la loc. În tot Los Angeles se circula cum puteai. Enervata privi în jur. În stânga era un mall iar lângă el o secţie de poliţie. Elicopterul stătea pe helipad. Terminaseră de încărcat muniţia iar pilotul aştepta ordin de decolare. Demara în tromba pe trotuar şi parca în pata magazinului. Lua geanta de voiaj. Avea costumul pe ea iar pe deasupra o cămaşă şi o fusta lunga şi subţire de vara. O lua la fugă spre elicopterul Comanche. Alerga disperata spre halipad. Uşa elicopterului se deschise iar în faţa pilotului apăru fata unei puştoaice speriate agitându-se şi căutând ajutor.

— Ce este fetiţo? întrebă el amabil. Secţia este acolo, sper ca nu vrei să te transport undeva.

Chris privi în spate. Fără navigator. Avea să fie şi mai uşor. Zâmbi încurcată şi speriată. Pilotul privi la ea. Nu apuca să vadă bocancii militari din picioarele ei. Cu răceală fata îi puse ţeava pistolului Maki în inima şi trase. Glonţul penetra vesta antiglonţ. Moartea fu instantanee. Ce contează încă un nevinovat, dădu ea din umeri. Închise uşiţa şi se urca în spate. Îşi scoase cămaşa şi fusta şi rămase în uniforma blindata. Puse geanta de voiaj în braţele pilotului mort şi lua comenzile.

— Alfa Echo 6 ai permisiunea de decolare, auzi în căşti. Trase manşa iar elicopterul mic şi silenţios se ridica.

Racheta exploda în mijlocul încăperii şi totul se umplu de praf şi moloz. Oare chiar voiau să îi extermine? Automobilul Preşedintelui plecase însă jumătate din convoi rămăsese imobilizat. Se scula căpiat şi văzu soldatul iordanian căzut. Lua arma. AK 208, constata el incantat. Prietenii lui stăteau ghemuiţi. Probabil ca nu vor scăpa, gândi el cinic, însă scăparea doar de la el putea veni. Iar dacă ei erau ucişi nu trebuia să păţească şi el la fel. Se gândi la Chris. Era singura prietena a lui. Alţi prieteni îşi va face el. Acum avea o arma în mâna şi începu selectiv măcelul. Redevenise rece, calm, ucigaşul tăcut. Trase doar câte un foc pentru fiecare soldat iordanian din încăpere. Nu fu greu, de abia îşi reveneau din socul exploziei. Ieşi pe holul liceului şi alerga în aripa ce dădea în spate spre depozite. Dădu nas în nas cu un iordanian, era chiar cel care îi ajutase să intre cu clădire. Ochii căprui ai lui TJ se întâlniră cu cei albaştri surprinşi ai iordanianului. TJ făcu o mutră compătimitoare. Arma lui era îndreptată spre iordanianul mirat. Apasă pe trăgaci. Soldatul căzu lat cu trei gloanţe în piept. SWAT intrase în ofensiva iar printre detunături se auzeau rafalele seci de Brett-Hewett care deconspirau existenta urban Warrior la faţa locului. TJ o tuli spre demisol şi dădu peste bucătărie. Nu era nimeni. Deschise frigiderul şi lua câteva cutii de suc rece ca gheaţa pe care le goli. Se posta lângă o fereastră cu arma pregătită. Cu mâinile tremurând găsi pachetul de ţigări şi îşi aprinse una. Câteva rafale loviră faţada clădirii iar un proiectil mai mare exploda umplând de praf faţadă. Fără să se mai gândească TJ trecu prin ferestruica afară. găsi fericit o jumătate de duzina de tomberoane împuţite, însă i se păru că e mirosul victoriei.

Chris se îngrozi când văzu ce e acolo. Alte două elicoptere survolau clădirile. Transmiţătorul îl arata pe TJ în clădire şi începu să-şi facă un plan de aterizare. Un alt elicopter de poliţie ocoli prin partea stângă trecând în poziţie de acoperire pentru Chris. Al doilea se apropie de clădire. Manevra eronata. O racheta ghidata de gazele de eşapament îl încadra imediat în conul sau de căutare.

Elicopterul vira disperat aruncând contramăsurile. Fu lovit în coada şi începu să se învârtă în aer, apoi ateriza forţat lovindu-se într-un copac. Chris văzu pilotul şi navigatorul ieşind teferi din aparat, apoi brusc fu trezita de transmiţătorul lui TJ. Se deplasase. Făcu o manevra brusca şi îl văzu ascuns deodată după tomberoane. nu avea cine să fie altcineva. Asediul SWAT se mai rărise deoarece dinăuntru se riposta serios şi câţiva poliţişti zăceau de acum pe peluza. Nu avea timp să se gândească. Redresa elicopterul. Dădu înapoi iar cel ce intrase în acoperire vira violent să evite coliziunea. Brusc, Chris lasa botul Comanche în jos. Atâţia copii nevinovaţi vor muri, gândi ea, însă niciunul nu însemna nimic pentru ea. Brusc toată artileria elicopterului intra în funcţiune. Mitralierele cu gloanţe de 20 cu uraniu sărăcit răpăiră şi muşcară din pereţii de beton iar rachetele făcură praf un etaj întreg. Îşi liceu nu putea trage deoarece sigur ceva s-ar fi prăbuşit peste TJ. Efectul surpriza fusese total. Nimeni nu mai trăgea, toată lumea privea înmărmurită la grădiniţă pe care elicopterul poliţiei o făcuse bucăţi. Chris manevra aparatul şi descrise un cerc. Mitralierele de 20 răpăiră fără discriminare în trupele SWAT, CIA şi Marines. Brusc cobora spre pământ, ridica botul aparatului şi trase în celălalt elicopter cu o racheta. Survola tomberoanele şi pe TJ care îndrepta arma spre elicopter. Arunca geanta în capul lui şi sari şi ea după ce fixa manşa în spate. Căzu pe spate drept în tomberoane de la 5 metri şi simţi că îi sar plămânii afară. Elicopterul se prăbuşi drept în atacatori, deşi nici nu se gândise să-l ghideze acolo, şi exploda într-o ciuperca înaltă de 20 de metri. Elicopterul poliţiei se dezintegrase în aer. Se trezi strânsă în braţe de era sa leşine după căzătura avuta. Îşi dădu casca jos şi TJ îi văzu figura care caută aer. O lua în braţe şi o rezema de perete. Chris arata spre geanta însă TJ deja începuse să se echipeze. Ea zâmbea uşor. Îşi revenea. Îşi mai scutura capul o dată şi îşi puse casca la loc. Noaptea se transformase în zi.

— Trebuie să ieşim de aici, gafai ea. Se tarara pe

burtă. Acum erau în siguranţă, camuflaţi. Reuşiră să treacă spre blocul vecin. Mai priviră spre clădire o dată. Pe TJ îl apuca groaza. Vreo zece Urban Warrior înaintau ca nişte fantome spre clădire. Dezorientaţi, iordanienii ripostau. Deşi în faţa unui inamic necunoscut, începură să detecteze pe scannere pe soldaţii de care doar auziseră la instructaj. Antrenamentul lor dădea roade. Vreo doi militari americani fuseseră deja atinşi şi probabil ca numai blindajul special îi salvase însă erau scoşi din lupta definitiv. TJ se gândi un pic. Se înţeleseră fără să-şi vadă măcar ochii ascunşi în dosul căştilor. Luară poziţie şi începu masacrul.

Aerul din tunelul întunecos devenea irespirabil. Următorii se apropiau. Springer se gândea ca nu trebuia să fi făcut asta. Totuşi rămăsese cel mai bun. Preşedintele Black fusese atins în gât şi sigur nu va scăpa, cât despre premierul japonez nu îşi dădea seama. trăsese cam la întâmplare în restul convoiului, după ce se deconspirase trăsese la întâmplare să creeze panica şi confuzie mai mare. Era convins ca îl urmăresc „colegii” din Urban Warrior. Trisha îl trase brusc spre dreapta. tunelul se continua spre dreapta cu o ieşitura, unul din locurile de urgente ale metroului, care ţinea loc şi de adăpost în caz de dezastre. De-abia putea respira. Nu se relaxa pana nu se traseră la adăpost. Îşi verifica arma. Cu rapiditate se pregătiră pentru orice asalt. Trisha fugi şi aşeză detectoarele pe care le mai avea în poziţie mai departe în timp ce Springer o acoperea. Trisha reveni. Amândoi îşi puseră automatele în poziţie. Springer mângâie literele ştanţate în metal unde scria Brett-Hewett. Rânji şi se simţi deodată puternic.

Într-adevăr cei şase membrii Urban Warrior porniseră după ei. Însă nu erau singurii. Două siluete scunde se prelinseră în tunel nevăzute, în întuneric. Silueta mai înaltă îşi ridica casca. Un zâmbet satisfăcut apăru pe ochii oblici, asiatici. Făcură un popas şi se delectară după alergare cu dozele de bere rece luate cu dărnicie de la automat. Silueta mai mica se descoperi şi ea.

Era o fată micuţza asiatica, iar pe umeri avea gradele de locotenent în armata japoneza. Arma pe care o ţinea în mâna fusese în foarte mare parte inspirata de ideile ei, şi de aceea inginerii o botezaseră după ea. Locotenent Maki Tanaka era specialista în balistica. Porniră relaxaţi vorbind zgomotos spre ţinta.

Lichidarea concurentei se făcu repede. Loviţi prin surprindere de la spate, majoritatea echipei Urban Warrior fu eliminata în primele secunde. În timp ce Christina făcea asta, TJ luase toate ferestrele la rând lovind mulţi soldaţi iordanieni. Era esenţial ca totul să se termine cât mai repede. TJ spera vag ca prietenii sau vor scăpa iar el era conştient ca măcar atâta poate face pentru ei, slăbirea forţei iordanienilor şi lichidarea Urban Warrior care probabil că de-abia pe urma ar fi pus intrabari. Ridicară armele şi se făcură nevăzuţi. Şansele păreau de partea lor când elicopterul Sea King se îndrepta spre ei împreună cu convoiul de patru blindate. Se făcură una cu pământul. TJ mulţumi în gând lui Chris. Deşi dezorientată adusese cu ea doar armele Maki 3 şi muniţie cât cuprinde, şi mai ales nu uitase să aducă cele două lansatoare de rachete şi muniţia aferentă. Ca întotdeauna ştia sa se pregătească pentru un război. Chris era deja cu lansatorul pe umăr. Îl monta şi el. Traseră în acelaşi timp. Elicopterul greu exploda în aer. Blindata din fruntea coloanei se opri brusc iar cea din urma intra în plin în ea. Deodată cabina primului exploda. Fugiră mai departe. Brusc TJ realiza că erau urmăriţi de trupele care îi luaseră mai mult ca singuri de iordanieni. O trase pe Chris după el şi brusc zări canalizarea. Dezgustat dădu capacul la o parte şi intra. O trase şi pe ea. Începură sa alerge prin culoarele fetide.

Ţeava armei i se strecura uşor între gât şi casca. Privi în dreapta. Trisha se dovedise mai rapida şi lovi cu cotul în atacatorul cu un cap mai mic decât ea. Silueta se dădu înapoi surprinsa însă înainte ca Trisha sa îndrepte arma spre ea primi o lovitură în piept cu patul armei care o arunca la pământ.

— Tu nu eşti tâmpit să faci asta Springer nu? se auzi

vocea chicotind din casca.

— Cine naiba eşti? murmura el înfundat.

— Un cetăţean îngrijorat care crede că eşti un idiot. Ai luat un contract pentru preşedintele Statelor Unite când tu niciun găinar ca Bill Sadley nu ai fost în stare să omori.

— Tu ai fost? holba ochii însă fiind în casca nu se vedeau. u m-ai scos de acolo?

— Presupun că va trebui să faci cinste până la urmă. Dar acum în loc de doi suntem patru. Avem o grămadă de cozi după noi.

— Da? Şi noi. Urban Warrior.

— Aha, făcu TJ. Cum aţi ciordit armele de la ei?

— Nu le-am ciordit de la ei ci înainte de a ajunge la ei, corecta Springer. Acum se simţea în siguranţă. Necunoscuţii l-ar fi putut omora de câteva ori până acum. Chris o ajuta pe Trisha sa se ridice. Trisha zâmbi şi îi mulţumi. Îşi dădu seama că este tot o tânără sub costumul blindat.

Nu apucară să stea mult de vorba ca primele proiectile şuierară.

— Va trebui să o ştergem de aici, făcu TJ. Nu vom putea sta până la Crăciun.

— Da, dar între timp e cel mai bun loc de apărare. Şi probabil că nu au multe trupe de trimis după noi, trebuie să se ocupe de cei de la liceu şi grădiniţă.

— Grădiniţa nu mai e iar în liceu s-au înjumătăţit iordanienii aia, corecta TJ.

— Iordanieni? De unde ştii, făcu Trisha incredula.

— A, tu crezi ca noi am luat contractul? Sunteţi nişte nebunide legat. Puţin ne pasa de Black. Însă uite că am fost prins în schimbul de focuri total aiurea. ea a venit după mine. Gata, rezolvam aici şi apoi o ştergem rapid.

Începură riposta. TJ recunoscu SWAT Te-am. Erau echipaţi bine însă mult sub posibilităţile celor patru care început să-i lovească pe rând.

— Am nevoie de întăriri! zbiera locotenentul Lehrer. Se bătea cu un inamic greu de detectat şi deja avea o duzină de victime. Să vină idioţii ăia de Urban Warrior să

rezolve aici că suntem atacaţi cu armele ciordite de sub nasul lor. Nu mai înaintez niciun pas, zbiera el.

— S-au liniştit? făcu Springer.

— Tin poziţia, zise TJ. Matahala aia care zbiară este Lehrer, şeful SWAT, care nu este un tembel. I-am curăţat o grămadă de oameni iar acum zbiară după Urban Warrior care însă au efectivele reduse mult rânji TJ.

— Ce? făcu Springer.

— E, însă au mai rămas câţiva să ne atace. Hai s-o ştergem.

Atacară frontal iar atacul îi descumpăni pe cei din SWAT. Lehrer se apăra cu lunetiştii pusi în poziţie. Nu mai ştia cum să-i aşeze în tunelul strâmt şi fără ascunzişuri prea bune. Căzură încă doi şi brusc se hotăra.

— Retragerea! zbiera el. păziţi toate ieşirile din subteran, toate echipele. O să trebuiască să iasă ei de acolo.

— Perfect, perfect, făcu Trisha. Miroase a rahhat, constata ea uimită.

— Aşa e, făcu Springer, partenerii noştri sunt plini de rahhat şi ne-au murdarir şi pe noi. pe une draku aţi umblat? se oţăra el.

— Tu mai taci că te leg de sine şi te las să aştepţi ultimul metrou se răsti TJ.

— O să ne miroasă de la trei kilometri, se vaita Springer, miroase a rahat până la Primărie.

— Ascundeţi-vă urla TJ. O ploaie de gloanţe şuieră pe la urechile lor. Lehrer se întorsese şi nu singur. Urban Warrior se regrupase cu toţi oamenii disponibili. Cei patru erau prinşi la mijloc. Găsiră un gang care dădea probabil tot în canalizare şi fugiră pe el. Îngrozită Chris se întoarse.

— E zidit, făcu ea cu groaza. Pe poziţii!

Desfăşurară armele. Deja erau în inferioritate iar situaţia devenea disperată. TJ fu atins la braţul stâng iar Springer încasa una drept în piept şi căzu pe spate. făcu semn că e ok însă îl dureau toate. TJ se uita în jur iar Chris dispăruse. Se uita disperat în jur însă nu putea decât să tragă.

Aşează cu grija încărcăturile pe care le avea şi fixa şi câteva rachete suplimentar.

Alerga înapoi. Privirea lui TJ o caută disperat şi îi făcu semn că e ok. Tirul se înteţea. Trisha căzu lovita drept în cap de un proiectil. Prin locatoarele sale Chris urmări direcţia şi viteza unor proiectile care veneau de la o distanţă mai mare decât ale Urban Warrior. Privi la TJ. Şi acesta înţelesese. Trisha se ridica cu obrazul drept plin de sânge însă teafără. Proiectilul care venise din arma Maki trecuse prin casca la fel de greu ca şi cum ar fi trecut printr-un pachet de scutece. Din fericire fusese razant. TJ îl împinse pe Springer jos.

— Ce drakku faci tâmpitule? Lasă-mă să trag.

— Gura, i-o reteza TJ. Trase cu grijă, trase pe distanţa de la care veniseră proiectilele neanunţate.

— Unde tragi idiotule? apostrofa Springer.

— Taci din gura şi tine capul jos, urla TJ. O racheta flash pocni însă fără efect pentru armele lor, însă Springer văzu incredul cum aparatele sale de detecţie o iau razna.

Cu un strigat războinic TJ încarca cu proiectilele WU23 şi trase în depărtare cu cadenţa maxima. Christina susţinu cu rafale bine direcţionate cu perforante. Proiectilele lui TJ brusc se desfăcură şi degajară o cantitate enorma de căldură, nemaiţinând cont ca tunelul putea sari în aer de la acumulările de gaze. O explozie şi o flama gigantica îi orbi pe toţi. Chris declanşa explozia peretelui de la capătul gangului întunecat. Nici măcar nu mai avea putere să îl înjure pe TJ. Într-o prezenta de spirit TJ strânse capul descoperit al Trishei la pieptul său şi se lăsă în jos. Întinse o mână după casca ei sparta şi deschise oxigenul la maximum. Pastilele aveau să asigure debitul timp de cel puţin zece minute. Puse casca pe capul blondei cu oxigenul dat la 100% astfel încât să poată respira. Christina îi trase după ei. Zidul se spărsese. Trecu prima, apoi Springer ţinând-o în braţe pe Trisha. Ultimul trecu TJ.

Limba de foc nu dura mult. Consumând oxigenul erupse în staţiile de metrou. Călătorii se dispersară urlând înnebuniti.

Pentru oamenii SWAT moartea a fost rapidă. Limba de foc venita din spatele lor consuma rapid aerul. Avură însă parte de o moarte miloasa, socul termic ucigându-i pe loc pe toţi. printre cei ucişi se numără şi locotenentul Lehrer.

Echipa Urban Warrior scapa teafără aproape în întregime. Costumele lor îi protejară. Suflul îi împrăştie iar unul din sergenţi fu decapitat de o bara de metal care zbura prin aer. Un altul fu proiectat de perete cu o aşa forţă încât îşi zdrobi coastele şi plămânii şi muri în tunel înainte de a putea fi trimis la un spital.

Locotenenţii Maki Tanaka şi Kano Nagasako zburară pur şi simplu prin tunel. Se regăsiră năuciţi după câteva minute şi apoi îşi recuperară echipamentul. Pierdură ceva timp cu asta. Brusc o ploaie de gloanţe se abătu asupra lor. Înainte ca Nagasako să zică ceva, Maki puse pe mâna pe automatul care îi purta numele şi trase furioasa în cădere. Echipei Urban Warrior i se schimbase norocul într-o fracţiune de secundă. Lipit de peretele tunelului, cu plămânul drept perforat, Nagasako privi cum Tanaka îi elimina pe rând fără să clipească pe toţi soldaţii năuciţi. Simţi ca leşina şi văzu casca neagra apropiindu-se de fata lui. Nu mai văzu nimic.

TJ zâmbea liniştit. Tunelul îi dusese iarăşi prin canalizări şi acum toţi patru se bălăciseră prin rahhat. Îşi regăsiseră pana şi umorul negru. Tunelul se oprise lângă plaja, la 200 de metri de gardul centralei electrice, aproape de plaja unde făceau surfing şi se bucura. Îl cuprinse brusc tristeţea gândindu-se la prietenii săi. Nu ştia dacă vor mai face surfing vreodată împreună. Ascunseră echipamentul. Redeveniseră oameni normali. Nu avură timp să se vadă mult la fata. Springer şi fata blonda deschiseră o maşină parcata neglijent şi o porniră spre casă. TJ şi Chris o porniră pe jos spre prima staţie de autobuz. Trebuia să-şi recupereze mica Toyota.

Helen plângea încetişor. Din grupul lor, Nick fusese rănit uşor la cap când se prăbuşise o parte din plafon şi avea o uşoară comoţie. Se reuniseră treptat în faţa

spitalului. Lipsea TJ. Sara avea un plasture imens pe frunte iar Jenny avea braţul fracturat. Helen continua sa plângă uşor. Trupele de intervenţie continuau să caute sub dărâmături.

Nagasako deschise ochii. Simţi o mână mica în mâna sa şi strânse. Figura obosita al lui Maki se transforma în bucurie.

— Ei, se pare ca voi scăpa şi de data asta, se întinse el. O moleşeală îl cuprinse. Adormi tun sub efectul calmantelor. Tanaka se lăsa şi ea pe un fotoliu. Camionul greu al gărzii primului-ministru japonez se puse în mişcare. Riposta lor rapida îl salvase pe acesta de la soarta pe care o avusese preşedintele Black.

— Şi va trebui să ieşi din dărâmături, rânji Chris. Se pare ca prietenii noştri au scăpat şi acum vor să sape prin dărâmături după tine.

— Până la urmă am fost egoist, căzu el pe gânduri. Nu m-am gândit deloc să rămân cu ei…

— Ei nu zău? Şi dacă rămâneai ce făceai? Gândeşte-te că am eliminat împreună jumate din apărarea clădirii plus din atacatori. Crezi ca cedau aşa uşor fără nebunia creata de mine? Mai mult eu voi avea mustrări de conştiinţă. Am dărâmat o grădiniţă întreagă cu copii aferenţi în ea.

— Ei, probabil ca majoritatea ieşeau oricum infractori, zâmbi el. Contau doar unul pentru celălalt. Mă duc. Tu ce vei face?

— Păi ce drakku crezi? Dau ocolul şi apoi apar bâzâind după tine şi vom face o adevărată scena a regăsirii dragul meu… Şterge-o. Ne vedem în faţa spitalului.

Luminile oraşului XVII

Ca de obicei TJ trândăvea în balansoarul din micuţa curticica. Era groaznic de cald şi nu aveau ce face. Pana şi cursurile universitare se încheiaseră. Cu uşurare TJ

constatase ca alibiul lor rămânea încă nedescoperit. De altfel începuse să nu-i prea pese. Oricând se puteau ascunde, iar acum nu mai erau la ordinele nimănui din tara, nimeni nu ştia de ei, puteau foarte bine să se dea drept oameni de afacerio şi să-şi vadă de „munca” lor. Totuşi faptul de a fi studenţi le ofrea un plus de legitimitate. La un moment dat fusese pericolul retragerii bursei, însă cum relaţiile dintre Brazilia şi Statele Unite se încălziseră din nou neaşteptat de mult, problemele dispăruseră subit. Acum era vacanta, iar cei doi pana şi examenele le dăduseră şi le luaseră.

Cu fondurile stăteau bine. Se acumulau în conturile care se tot plimbau pentru a fi cât mai discrete. Era o practica destul de curenta în acele zile şi nimeni nu punea întrebări. banii se rulau. Totuşi voiau să strângă o sumă mai mare. Plecarea era mai aproape iar TJ consulta în fiecare zi pe Internet diverse locaţii exotice, fapt ce o exaspera pe Chris, care acum alegea contractele după cum o tăia capul.

— Salutare, se auzi vocea ei. Leneveşti?

— Daaa… casca el.

— Niciun pic de antrenament azi?

— Ba da, m-am sculat azi mai de dimineaţă când încă puteai respira.

— Am văzut. Ai fost la sala de forţă? glumi ea. Sala era unul din cele 2 dormitoare de la etaj. Casa era foarte mica, jos era un living şi bucătăria, o baie, iar sus două dormitoare şi încă o baie. Curtea era mica dar cocheta, plină de flori plus câţiva copaci. Casa era de curând proprietatea lor personala, aşa ca transformaseră unul din dormitoare în sala de forţă, adică îl dotaseră cu câteva aparate de fitness, după ce constataseră întâmplător ca amândoi luaseră cam 5 – 6 kilograme în greutate fata de când ajunseseră în State. Culmea e ca până atunci nu se mai cântăriseră niciodată. Cântarul de baie îl găsiseră în casa însă nu îl folosiseră. TJ se suise pe el însă nu dăduse importanta. Totuşi, gâdilat de un gând cumpărase unul nou, care arata aceleaşi greutăţi. Plecaseră la magazin iar

TJ le luase pe toate la rând, care toate arătau la fel. Cifrele i se întipăriseră în bila lui TJ ca un adeziv de calitate. Chris avea 51 de kilograme iar TJ 74. de când se ştia Chris avea 45 – 46 de kilograme, ea era şi mica de înălţime, având doar 165 de centimetri. Nici TJ nu era vreo matahala, atingând un metru şi optzeci măsuraţi cu parul în sus, iar greutatea lui fusese mereu constanta cam la 68 de kilograme. Chris se albise însă nu comentase nimic. TJ era calm, însă ajunşi acasă începu să vocifereze şi să înjure în gura mare în timp ce Chris nu se mai putea opri din ras. De atunci mergeau în camera de fitness şi alergtau pe banda sau pe bicicleta ca chiorii în zilele în care nu se duceau la surfing sau cu bicicleta adevărată, skateboard sau inline sau jucau baschet, fie şi la coşul din curte pe terenul lor minuscul de câţiva metri pătraţi. Curtea lor era înconjurată de un gard cochet înalt de aproape 2 metri, prin care plantele agăţătoare făcuseră încă un gard viu. De fapt plantele îl făceau să arate cochet, gardul mai avea puţin şi se prăbuşea, însă TJ declarase ca mai bine dărâma casa decât să distrugă gardul viu.

— Ceva noutăţi? întrebă el.

— Grozav că ai întrebat, gesticula ea. Chiar sunt noutăţi care ne interesează, noutti de 180 de mii de dolari.

— Grozave noutăţi, făcu el. Jefuim o bancă?

— Mai uşor. Profesorul Carrington.

— Îmi pare rău dar numele nu îmi spune nimic.

— Profesorul Carrington, unul din cercetătorii de vârf ai nanotehnologiei. A fost profesorul meu timp de două luni doar, apoi se pare că a plecat la o agenţi. Acum am aflat şi la care.

— Cred că ştiu ceva. Şi despre care agenţie e vorba? NSA?

— Da, normal.

— NSA care vrea ce?

— Nici mai mult nici mai puţin decât răpirea fetei lui, Samantha.

— Mai dar porniţi sunt. Da mai multe detalii.

— Puştoaica are 16 ani, însă se pare că l-a moştenit

pe tatăl ei. De altfel sta cu el, profesorul a divorţat de sotia lui. Alcoolica, depresiva. NSA face un profil complet al fetei. Studenta la MIT înainte de vreme, la doar 15 ani, experta în software. Are 16 ani, şi este oarecum o adolescentă tipica, tocilara vreau să zic. Iese puţin din casă, un plic complexata de cum arata, are foarte puţini prieteni, citeşte multă literatura, se pare că nu prea se împacă cu ideea că nu îşi vede tatăl cu zilele, profesorul doarme mai mult prin laborator. Tendinţe uşoare depresive. Un metru 65, 55 de kilograme, par aproape blond, ochi albaştri, o mutră meditativa. Samantha Carrington.

— Pai ziceai ca arata parca nasol…

— Poate pentru tine… Mie mi se pare drăguţă. Este genul gânditor, calm, foarte introvertita. Ea îşi face probleme cum arata însă cu foarte puţina grija eu zic că ar arăta grozav. Este un şoarece de biblioteca şi se pare ca în curând va avea nevoie de o mică operaţie la ochi de atâta stat cu nasul prin monitoare. Se pare că e experta în reţele însă şi în viruşi. Partea cu viruşi e un hobby.

— Foarte interesant, făcu TJ. Şi nu putem să o păstrăm? glumi el. Crezi că e mai tare ca tine la soft?

— Glumeşti nu?

— Ba nu glumesc deloc. E mai tare ca tine?

— Te-ai tacnit de-a binelea. Fata sta toată ziua cu nasul în monitor.

— Dar tu ai un coeficient de inteligenta mult peste normal.

— Da? Mulţumesc. Ei bine, şi ea are. Ştiu, fără modestie, nici eu nu sunt chiar pe dinafara însă totuşi nu mă compar cu ea.

— Bun, voi vedea pe net. Motivul răpirii?

— Ei pe naiba, crezi ca spune undeva? rase ea. Totuşi făcând anumite legături am impresia ca profesorului i s-au oferit nişte condiţii financiare mai bune din partea altei părţi, un investitor privat. Departament of Defense nu îl poate tine cu forţa, chiar dacă ar invoca secretul militar. Însă poate face manevra asta iar apoi să recupereze fata

iar rezultatul ţi-l închipui.

— Să o recupereze cum… adică să ne cureţe pe noi?

— Nu chiar… nu cred… şovăi ea. Ni se va da o locaţie unde vom sta şi vom negocia preţul plătit de autorităţi. dat fiind natura excepţională a ostaticului Guvernul va negocia şi bla bla bla… Cam aşa văd eu lucrurile.

— Sau va da navala împuşcând pe teroriştii cei tâmpiţi.

— Mda… sau aşa. Propui să nu luam lucrarea?

— E prea simplu şi merita banii. Şi ne putem retrage oricând din combinaţie. O facem, hotăra el.

— Super, aproba ea incantata.

— Dar mai întâi organizam un mic loc de refugiu de-al nostru. Propun Cuba.

— Asta voiam şi eu să zic.

Pe balustrada din lemn uscat mâncat de carii stătea atârnată rogojina de plaja la uscat. Sprijinit cu cotul pe balustrada, lângă rogojina, TJ privea în gol. Chris venise să-i spună ceva ce uitase şi ea acum. Îl mai găsise de câteva ori până acum în situaţia asta şi nu îndrăznea să-i zică nimic. Nu îndrăznea să-l tulbure, nu ştia dacă e trist, melancolic, se bucura de peisaj sau toate acestea amestecate. Se întrebă de cât timp stătea acolo, probabil nu de mult. Era sigura ca el i-a remarcat prezenta însă dacă el dorea s-ar fi întors spre ea. Nu o făcea însă. Ea zâmbi însă el se întoarse brusc spre ea şi îi întoarse zâmbetul.

— Grozav, făcu el. Arata cu ochii spre mare şi spre cerul plin de nori. O să vină o furtună. Chris îşi aduse aminte ca el trăise toată viaţa lângă ocean şi era o legătură speciala între ei. Ar fi vrut şi ea să aibă amintirile lui. Deabia începea să-i înţeleagă tăcerile când el rămânea cu gura căscată pe plaja. Îşi aminti de plimbarea cu mica piroga de acum două luni când valurile îi aruncau de colo-colo iar ea îşi pusese pana şi centura gonflabila. Crezuse că o să se dea peste cap în valuri, şi aproape că nu mai putea respira. Brusc îl văzuse pe TJ iar figura lui avusese darul să-i trimită nelinişti şi mai mari. Băgase intenţionat

mica barca în zona deferlanta iar ochii îi străluceau şi nu mai vedea nimic în jur, se părea ca respira apa. Brusc piroga luase apa iar TJ întorsese barca brusc şi ieşise din zona periculoasa iar Chris rămăsese interzisă. Credea ca el nu mai e conştient de nimic prins ca într-o vraja. Înţelegea însă ca TJ nu era mai curajos sau altceva ca ea. Pur şi simplu nu cunoştea pericolul pe mare era convins că nu va păţi nimic sau poate că nu-i pasa. Spre deosebire de asta, în lupta, Chris rămânea întotdeauna mai lucida decât el şi de aceea nu existau dubii cine comanda echipa.

— Cam totul e aranjat, noi rămâne să ne bucurăm de vacanta astea două zile, zâmbi ea.

— E bine aici, făcu el… păcat de tara asta… aerul e mult mai respirabil ca la noi, nu ştiu de ce.

— Lipsa poluării, curenţii de aer, făcu ea. Lasă că vom avea hotelul nostru până la urmă nu?

— Aşa e. E timpul pentru surf!!!

— Cred că totuşi noi vom fi primii, făcu TJ bucuros, mai ales că poţi fi sigură ca pleaşca asta au adulmecat-o cu toţii. Şi nici măcar nu trebuie să ne deplasam decât până în Austin. Chris, de multă vreme m-am tot gândit, tare eşti deşteaptă tu… dar mă exprim eu mai greu şi la prima vedere nici tu nu pari… continua el şi se apleca repede să evite un CD care îşi luase zborul spre el… şi ai reflexe, continua şi ieşi afară. Mda, începe ploaia. Şi parca se încălzeşte şi mai rău.

— Aşa e, ai dreptate, ofta ea. Parca anul trecut nu era chiar aşa nu?

— Nici nu mirosea aşa… Acum parca mirosul se lipeşte de tine oare cum e la Austin?

— Glumeşti? Acolo e totul uscat. Totuşi Austin rămâne un oraş care poate fi nimic cochet. Spre deosebire de Dallas, unde prăjeşti oua pe tomberoanele de gunoi. De obicei însă găseşti omleta gata făcută la cuptor în tomberoanele restaurantelor. Vezi ce viaţă au oamenii ăştia fără case? Nicio grija, e cald, mâncare pe alese… Americanii ăştia votează întotdeauna numai ce e mai bun. De asta îmi place stilul lor.

— Oricum am găsit la fix orarul ei. Finalizează reţeaua la Integrity Bank. Isteţi oameni, după ce au angajat probabil o firmă tare de IT acum o iau pe puştoaica să găsească găurile de securitate. Asta da abordare noua a problemei.

— Nu crezi că vom da de bucluc?

— Nici vorba. Avem acoperiri bune. Până la Austin în autobuz nimeni nu va controla orarul. Acolo închiriem o maşină, foarte normal pentru doi brokeri prosperi. Hotelul este bun dar nu sare în ochi. Patronul nu-şi trimite angajaţii la hotelurile unde sta el, însă nici nu îi tratează rău. Asta pentru că suntem angajaţi serioşi.

— Nu putem să o aşteptăm şi să o săltăm la ieşire?

— Nu prea. era mult mai elegant, însă sta chiar în hotelul de vis-à-vis de banca. Cum să faci să o iei de acolo? Ne trezim cu toată poliţia din Austin după noi. Nu. Ar trebui să ne apropiem puţin de ea.

— În cât? Jumătate de zi? Cam greu nu crezi?

— Dacă nu merge o luam pe sus din hotel, acceptă ea.

— Eu aş zice să facem asta de la bun început. E mai elegant.

— Oh, nu, e mai gălăgios, e ultracentral iar noi trebuie să plecăm cu fata nu s-o împuşcăm…

— Ai dreptate, ceda el. Ca întotdeauna.

Hotelul era agreabil şi curat, însă TJ nu se simţea deloc bine aici. Chiar propusese cu jumătate de gura sa stea la micul motel de la ieşirea din oraş, unde avea să fie prima escala. Dorea să iasă afară şi să simtă mirosul benzinei şi al uleiului de la staţia din fata motelului. Să stea în camera cu geamurile deschise şi să mănânce din cutii de carton privind traficul de afară.

Ea privea la el. Parca îi citea gândurile. Era prima dată când parca vedea ce gândeşte el. Îşi dădu seama că îl cunoaşte din ce în ce mai bine însă asta nu o speria, dimpotrivă, îi făcea plăcere. Nici ea nu se simţea prea bine, chiar dacă hotelul nu era plin de lux. Şi ea dormise prea mult timp pe jumătate scufundata în mlaştina cu

automatul la îndemână.

— Oh, nu, nu se poate, făcu Chris. Privi la el. TJ era îmbrăcat în costumul semielegant, întocmai ca funcţionarii semiprosperi, arata exact cum trebuie să arate un broker, îmbrăcat elegant, prosper, distrus de munca şi stres. TJ intra bine în orice rol. De data asta atmosfera din hotel îl transfigurate total. Avea o figura obosita, resemnata. Resemnarea se citea pana şi în felul în care ţinea geanta eleganta din piele. Arata grozav de elegant însă înfăţişarea posomorâtă te făcea să plângi. Înfăţişarea pe care majoritatea o admira, înfăţişarea de succes, bani contra sănătate mintală, era omul care după serviciu se duce la localul din colţ resemnat şi bea un pahar înainte de culcare, nelipsit din bar, şi care dacă lipseşte o zi barmanul se gândeşte să sune la poliţie, prezenta constanta şi monotona, punctul de reper pentru alţii ca el. Însă ceva contrasta groaznic cu toate acestea. Iar contrastul era hidos, nelalocul lui. În costumul obişnuit TJ arata ca TJ, ţinuta sa totuşi nu putea fi ascunsa. Deşi îşi lăsase umerii în jos, arata altfel, era ceva care era nelalocul lui. Contrastul fetei era şi mai groaznic. Era groaznic de bronzat, ars de soare, cu parul care stătea aiurea, nu se gândiseră să se tundă, şi nu îl puteai concepe altfel decât pe plaja. Nu se bărbierise şi barba de 2 zile nu era mare, însă arata foarte naturala, aşa cum arata pe el. Arata a fermier, a surfer, a tractorist de la tara, a şofer de camion, a sportiv, însă nu a broker. Totuşi cu indulgenta putea trece drept broker venit din vacanta. Trebuiau neapărat să răărească vizitele în public.

— Nu merge. Nu merge deloc.

— Da. Nu reuşesc să arăt ca un cretin total nu? rânji el bucuros. Însă la tine mai merge…

— Adică arat ca o cretina? întrebă ea.

— Nu, nu, se apără el. Tu arăţi cât de cât mai bine îmbrăcată elegant. Eşti aşa delicata… Şi în plus cu nişte pudra poţi face minuni, sau cu fond de ten… ai luat aşa ceva la tine nu? Oricum trebuia să iei, doar lucrezi la o firmă prospera.

— Ai dreptate. Să ved ce putem repara. Dar tu exclus să apari în banca. Nu în halul ăsta. E prea evident. Ma sperii şi eu. E groaznic, da' te rog costumul ăsta hidos jos, insista ea. Intra la baie resemnata ci trusa de machiaj. Nici măcar nu mă pricep prea bine să folosesc astea.

Relaxat puţin, TJ se schimba în ceva elegant dar lejer. Blue jeans drepţi, cu o cămaşă albastra închis şi fără cravata, cu pantofi uşori în picioare. Îi părea rău după sandale, însă ar fi arătat iar ca un barman de la un bar de pe lângă plaja pe timp de noapte mai răcoroasă şi le lăsase acasă. Totuşi pantofii erau ok. Avea şi un sacou subţire, gri, destul de sport. Brusc auzi o bufnitura de amortizor în spate apoi imediat o serie de înjurături. ntra brusc în camera. Christina îşi masa piciorul de zor văitându-se. Unul din pantofii cu toc înalt avea tocul rupt de tot iar celălalt se rupsese şi el după contactul cu zidul în care îl aruncase. TJ începu să râdă.

— Mama lor de pantofi, înjura ea. Continua cu rudele apropiate ale fabricantului şi nu se opri decât la mătuşa.

— Oh, ştii cum arat? TJ nu se putea opri din ras.

— Cum arat? întrebă ea.

— Oribil. Îmbrăcămintea e ok însă machiajul e dureros iar pieptănătura la fel.

— Aşa e, concluziona ea. Şi nu am pantofi.

— Trebuia să o săltăm din fata hotelului nu? glumi el.

— Hai să o facem.

— Am o idee mai bună. Mergem la un stilist şi găsim şi o pereche de pantofi comozi.

— Pare ok, căzu şi ea de acord.

— Nu e de mirare ca stiliştii se îmbogăţesc, făcu ea. 300 de dolari?

— Dar uită-te cum arăţi…

— Bine că am găsit pe ăştia cu toc mai gros. Îmi spărgeam capul cu cei dinainte.

Arata bine. Machiata discret şi cu gust, îmbrăcată într-un taior sobru, încerca să semene cu cineva trist, proaspăt venit din concediu. Machiajul reuşise să-i ascundă bronzul violent, părea bronzata la un salon. TJ

propuse ca pentru a-şi cultiva manierele elegante să meargă la un restaurant iar ea găsi buna ideea.

Îşi jura sa nu mai calce prin aşa ceva. Îl durea burta de la cât se forţase să mănânce elegant. Mâncarea era buna însă la capitolul maniere elegante amândoi de-abia reuşiseră să nu zboare friptura din farfurie şi să nu accidenteze alţi clienţi. Mâncarea era excelenta însă TJ ar fi preferat să o ia la pachet. Trase concluzia ca manierele elegante nu sunt pentru ei şi că nu o să se cizeleze în veci. Oricum se consola el, îi plăceau fast-foodurile.

— Trebuie să mergem să luăm o pizza, se vaita el. Mor de foame.

— Dar ziceai să nu mai mâncăm aşa mult, ştii tu, ne îngrăşăm şi chestii de astea.

— Dar mor de foame, se lamenta el.

— Ok, ok… ceda ea. de fapt murea de foame.

— Hai să ne schimbam, făcu el bucuros.

— Nu se poate ce… se vaita ea. peste o oră şi ceva trebuie să fiu la banca.

— Avem timp.

— Şi crezi ca eu ma pot machia aşa singura? Nu, luam o pizza pe drum şi eu o să mănânc stând în picioare în camera sa nu mă sifonez.

— Da. O pizza mare. Foarte mare şi cu de toate pe ea, se linse el pe bot. Uite, acolo, zise el şi porni cu paşi de uriaş. În două minute se întoarse cu o pizza aşa de mare ca nu ar fi încăput în maşină dacă erau cu mica Toyota. Lexusul pe care îl închiriaseră era însă mai spaţios. Demara iute spre hotel.

— Hei TJ, pe unde o iei?

— Pe aici am venit.

— Aiurea, ai luat-o pe unde nu trebiua.

— E bine, insista el… nu e bine, recunoscu apoi când ajunseră la capătul drumului care se înfundă într-o alee dubioasa. Bleah… se strâmbă el şi dădu cu spatele ţinând volanul cu o singură mână. Întoarse când maşina începu să huruie.

— Chiar pe lângă tomberoane ţi-ai găsit să întorci şi

tu, făcu ea.

— OK, rămâi în maşină, zise el. Fac eu pana. Nu îţi sifona fusta, rânji el.

— Hai mai bine să ieşim de aici. Uite ce zona nasoala. Să nu dam de belele.

— Ei pe naiba ce belele… sari şi lua cheia speciala care desfăcea jantele. Cauciucul era tăiat rău iar TJ văzu o tabla ascuţită aruncata neglijent lângă un tomberon. Înjură şi se apuca să ridice maşina pe cric. Chris zâmbi dar nu se dădu jos din maşină. Cu greutatea ei în plus nici nu se cunoştea că ar fi prezenta înăuntru.

— Salutare prietene… se auzi un glas prietenos în spate.

TJ se întoarse şi înjura amarnic în gând. Trei tipi cam de vârsta lui se apropiaseră neauziţi. TJ privi la ei. Erau îmbrăcaţi cu pantaloni largi şi jachete ca în videoclipurile rap. Se abţinu să nu izbucnească în ras. Erau caraghioşi şi aveau nişte mutre de duri. Sigur erau membrii în vreuna din bandele de cartier.

— Ai ceva bani? întrebă unul din ei.

— Da… făcu TJ scoase din portofel 20 de dolari. e bine?

— Hm… ai putea fi mai generos, mai ales că te ajutam să repari pana de cauciuc. As zice 100.

— 50… bine, gata 100 ceda el. Îi întinse bancnota.

— Tipule, însă vad că ai biştari. Ar fi cazul să mai scoţi…

— Hei, gata, 100 e suficient ca să ne facem că nu am fost aici. Sunt bani uşor câştigaţi, daţi de bunăvoie, fără balamuc cu poliţia. E ca şi cum aţi primi o primă de buna purtare. Eu zic că am fost destul de cooperant…

— Ha ha… tipule. Cooperant? Coopereză şi dă-ne toţi banii, făcu cel mai înalt dintre ei. Erau cam de statura lui TJ. Doi dintre ei scoseseră cate un cuţit iar cel ce i se adresase avea un pistol Glock destul de fioros. Toţi trei ţineau armele la vedere. TJ observa că nu era nici ţipenie de lume pe aleea dosnica. TJ începu să-şi bată capul cu alternativele. Nu avea chef să rămână în chiloţi pe stradă.

— Ia tipa, făcu prompt cel cu pistolul. Unul din cei doi cuţitari rânji şi puse mâna pe portiera maşinii.

TJ se făcu pământiu la fata. Nimeni nu văzu vreo mişcare însă tipul cu pistolul căzu pe spate brusc. Sângele îi ţâşnea dintr-o mică caura în gât. TJ îl împuşcase direct în gât fără să ia vreo linie de ochire. Din comoditate fixase pistolul la spate şi se nimerise la fix. Amortizorul de-abia se auzise. Glontele trecuse de jos în sus, dintr-un unghi nefiresc, penetrând bulbul rahidian iar moartea fusese instantanee. Cei doi cu cuţitele rămaseră cu gura căscată. Îşi reveniră şi pe fetele lor se citea că se gândeau dacă să fugă sau nu. Rânjind TJ se puse între ei şi maşina. Chris se dădu jos din maşină cu pistolul Beretta în mână.

— Salut băieţi, făcu ea. Nu era mai bine să vă mulţumiţi cu 100?

— Gata, plecam, puteţi să luaţi banii, se milogiră ei înspăimântaţi. Nu am văzut nimic.

— Ba aţi văzut, asta e… Haideţi încoace, făcu TJ.

— Unde ne duceţi?

— Uite aici lângă tomberon. Trebuie să pară o execuţie ca la carte, făcu el. Asta e, toate au un sfârşit. Chris, adu tu te rog Glockul ăla… foloseşte un şerveţel.

— Hei, ţi-ai luat până la urmă HK? întrebă ea când văzu arma lui TJ.

— Da.

— Şi cum e? Ţi se pare mai bun ca Beretta?

— Tot la fel. Are putere de foc mai mare. Aceeaşi cadenţa şi precizie chiar mai bună. E un pic mai greu şi are reculul mai mare ca Beretta.

— Aha, făcu ea. Şi până la urmă care îţi place mai mult?

— Parca Beretta… aici băieţi, cu fata la zid… dar am şi Beretta în camera la hotel…

— Hai să renunţăm la Glockul ăsta şi să-i împuşcăm cu HK-ul, vrei? Arma o aruncam după ce trecem de colţ în canalizare.

— Cu HK-ul?

— Da mai, şi bandele mai au HK. Nu pare ciudat.

Dacă vrei întreabă-i şi pe ei.

— De acord, făcu el, dar fără amprente. Hei, sunteţi în vreo banda? Folosiţi HK-uri? Vrei să îi împuşti tu? se adresa el lui Chris de data asta, văzând ca cei doi nu au de gând să-i răspundă.

— OK sunt curioasa cum merge HK-ul. Hai mai aşa sa nu ne murdărim. Voi staţi aici, se adresa celor doi care începeau să creadă că e doar o glumă proasta. Le lipsea însă prezenta de spirit.

Chris se dădu trei paşi înapoi şi apasa pe trăgaci. Cei doi căzură împuşcaţi în ceafă. Gaura de intrare era mica de tot. Nici cea de ieşire nu era prea mare, gloanţele perforante erau preferatele lor. Se uita încă o clipă la ei, apoi la TJ.

— TJ, schimba roate repede, eu caut un tomberon mai ferit să arunc arma. E la fel de bine ca şi în canalizare, şi bate şi mai puţin la ochi. O să o ascund mai bine să o găseacsa mai greu.

TJ termina de schimbat roata tocmai când Chris se întoarse satisfăcută.

— Am aruncat pistolul sub o grămadă de lemne, făcu ea mulţumită.

— Hai să mergem. Trebuie să te las la banca. Eu mă duc la hotel. Mi-am făcut sacoul ca naiba, rase el. Oricum o să-ţi las şi ţie pizza… dacă nu o să fie foamea aşa mare.

— Se pare că o să mănânc la cantina lor, se strâmbă ea. Maşina demara liniştită şi silenţioasă. Opri în faţa băncii iar TJ o urmări mica şi zvalta cum se strecoară înăuntru prin mulţimea de angajaţi şi clienţi. Zâmbi, baga în viteza şi pleca mai departe.

Luminile oraşului XVIII

Chris păşea încrezătoare în holul Integrity Bank cu hotărârea cu care un angajat cu cariera strălucită păşeşte. Fondul de ten îi mai albisa trăsăturile aducând-o la un

nivel normal de om venit din concediu. Se vedea o oarecare agitaţie. După scandalul deturnării câtorva miliarde de dolari, vreo zece după spusele băncii şi vreo 80 din presa, reţeaua de securitate pentru tranzacţiile on-line atinsese paranoia. Probabil ca Samantha Carrington lua o grămadă de bani de la banca pentru serviciile prestate timp de trei zile, gândi Chris estimând costurile la echipamente.

* * *

Scufundat în fotoliul de răchită, îmbrăcat în jeanşi comozi şi o cămaşă albastra, TJ stătea în terasa motelului de tranzit pe care îl aleseseră ca etapa intermediara după Hotelul Garret din fata băncii. Se numea chiar Tranzit Motel iar TJ stătea cu un teanc de ziare şi o doza de bere plus pizza pe jumătate înghiţită, cu gesturile bătrânilor fermieri care încă nu se obişnuiseră cu informaţia venita pe Internet. Stătea şi privea la automobilele care alimentau cu benzina, motorina sau îşi încărcau acumulatorii. Din când în când dădea drumul cate unui vânt zgomotos de la pizza prea condimentata şi berea acidulata, apoi mirosea cu plăcere cum se amesteca cu mirosul de benzina de la staţie. Mai trăgea şi câte o râgâitura zgomotoasa la intervale neregulate nejenându-se. La vreo 50 de metri de el bătrânul proprietar al staţiei făcea cam acelaşi lucru însă cu chipsuri în loc de pizza.

În interiorul băncii Chris petrecea una din cele mai groaznice zile din viaţa ei. Nu ţinea minte să se fi plictisit vreodată aşa. Mai întâi aşteptase o grămadă să poată vorbi cu şeful de la brokeraj. După 15 minute se hotărâse şi îşi luase un pachet de ţigări şi o cafea de la automat. pe urma găsise şi un ziar cu mai puţine ştiri financiare la acelaşi automat. La a treia cafea şi după 10 ţigări deja simţea nevoia sa pocnească rău pe cineva. Discutase până la urmă cu şeful brokerilor şi se abţinuse din nou să nu-i tragă vreuna. Era un tip înfumurat, destul de tânăr, sub 40 de ani, şi se vedea ca pupase multe funduri pentru a ajunge aici. După ce completase total aiurea hârtii şi formulare nu

reuşise să se apropie de sala computerelor. Resemnata se deplasa spre cantina băncii.

* * *

La motelul de lângă benzinărie, benzinarul bătrân gesticula cu ambele mâini şi cu gura până la urechi. Deja vedea ca prin ceata după cea de a şasea bere. TJ vedea şi el de acuma dublu. Bătrânul de aproape 70 de ani găsise cu cine să vorbească. Fost pilot de Nascar, găsise în sfârşit pe cineva cu aceeaşi pasiune cu el. Făcuseră deja vreo patru drumuri pana la bătrânul Ford Mustang V8 recondiţionat parcat mai la o parte. Maşina dezvolta un număr uriaş de cai-putere iar TJ ar fi vrut tare mult o întrecere cu Toyota lui, însă din păcate nu prea putea să familiarizeze cu bătrânul şi oricum Toyota era la ceva distanta de acolo. Trântiţi în scaunele comode vorbeau, beau şi fumau în neştire. TJ zâmbea cu toată gura şi dacă ar fi putut ar fi zâmbit şi pe interior. Bătrânul nu mai fusese aşa fericit de mulţi ani. Copiii săi erau de acum familişti cu serviciu respectabil şi cu pasiuni foarte domestice, iar el rămăsese cu soţia sa doar, o bătrânică vioaie care îi aprovizionase cu încă un munte de sandvişuri. Bătrânul era fericit ca benzinăria lui îl aducea în contact din când în când cu oameni de felul lui TJ, reprezentând alături de motel şi o sursă buna de venituri fără mari bătăi de cap.

* * *

Între două feluri de mâncare tare scârboase Christina reuşise să o cunoască mai bine pe Sămânţa Carrington. Făcuseră cunoştinţă cu uşurinţă, anandoua erau noi în banca. Samantha, căreia i se spunea Sam pe scurt, sarea în ochi din prima. Printre angajaţii îmbrăcaţi la costume elegante, ea purta jeanşi, un tricou şi o cămaşă roşiatică. Era preocupata, însă nestresata. Era stăpână pe meseria ei, propriul şef. Se vedea după mutra ei că îi dispreţuia pe angajaţii băncii după cum şi aceştia o dispreţuiau şi invidiau în acelaşi timp. Samantha câştiga o grămadă de bani şi nu dădea socoteala nimănui. Se întinseră la vorba şi după terminarea pauzei de masa, iar

Chris o simpatiza din ce în ce mai mult. După terminarea programului se hotărârâră la o tura prin cluburile deschise. O convinse pe Sam să plece de la ora 18 cu toţi angajaţii şi nu la 23 cum plecase de bunăvoie zilele trecute. Chris începuse de la bun început să o considere o puştoaică pe tânără de 17 ani şi jumătate care deja era în acelaşi an de facultate cu Chris, care în acte figura de 22 de ani fata de cruda realitate în care avea 24, aceeaşi situaţie ca şi la TJ de altfel.

* * *

— Yo, făcu vesel. Începea să se trezească, băgase în el încă o porţie de pizza.

— Ce naiba?!! se auzi glasul ei mirat. TJ, eşti beat?

— Nici vorba, minţi el indignat şi cu convingere.

— Sigur. Noi plecam spre un băruleţ.

— Băruleţ. ce băruleţ? făcu el tâmpit. Chris tu eşti?

— Te-ai tzacnit? Acum 2 secunde ştiai ca eu sunt la telefon.

— Aşa e. Mi-am amintit!

— Pe strada cu banca, îi spune Garret Street, cum îi zice şi la hotel adică, mergi pe direcţia dinspre banca spre hotel şi la prima la dreapta pe partea cu hotelul, normal. La 20 de metri este Ed’s Bar. Acolo suntem. Ne aştepţi la hotel.

— Stai… e ora 17: 30… unde ziceai?

— În camera de hotel.

— Vin mai încolo, voi o să staţi prin bar mai mult nu?

— Unde eşti?

— Aaa la benzinărie.

— Unde???

— Pe acolo. Lasă, deci ne vedem la hotel. Şi aşa vreau să mă plimb un pic prin magazine. Am găsit o străduţă care da dintr-o mică piaţă, plină cu magazinutze mici şi drăguţe…

— Te-ai scrântit complet. Ne vedem diseară. Pa.

— Pa draga mea, rânji el. Se uita la ceas. Devreme. O lua spre micul magazin din benzinărie şi îl văzu pe Bill Hawtorn pregătindu-se să iasă iar afară. Zâmbi şi o lua la

pas spre fostul inginer şi pilot de Nascar pentru încă o sporovăială despre motoare şi suspensii.

* * *

Barul era destul de aglomerat. Stăteau de o jumătate de oră. Chris se uita la ceas. Orele 20. Mai dăduseră o tura prin oraş înainte prin magazine.

— Mai bine mergem la mine la hotel, zbiera ea să se facă auzită. Deja m-am saturat. luam câteva beri şi continuam petrecerea da? Şi ceva pizza.

— Nu prea îmi vine să mănânc noaptea…

— Fii serioasa, făcu Chris. Şi în plus vreau să-mi iau ceva mai comod. Pantofii ăştia ma omoară şi am dat o grămadă pe ei.

— OK, accepta Sam. Probabil ca mâine o să adorm pe taste însă oricum e timpul meu, zâmbi ea.

* * *

Ameţită, Sam căzu pe canapea. Chris băgase suficient Therazin, nu prea mult însă nici prea puţin. Nu dorea să o scoată de tot din circulaţie, dorea ca peste câteva ore să poată merge pe picioarele ei fără a fi prea lucida totuşi. Adormi în câteva minute, un somn liniştit. Chris mai lua un gât de bere şi trecu în cealaltă camera. Habar n-avea dacă TJ era sau nu în cameră, oricum planul era sa nu apară pana Sam nu va fi adormita. Maşina era probabil în parcare. Aprinse lumina. TJ dormea dus pe pat.

— Hei, scoală-te.

— Ah, tu eşti? se trezi el. Era noapte. Se uita la ceas. 21: 30. Plecase de la motel când se înnoptase aproape de tot, pe la orele 20. Se trezise cât de cât, luase şi antidotul pentru neutralizarea alcoolului din stomac şi acesta îşi făcuse efectul, însă în sânge mai avea destul.

— Unde naiba ai fost? întrebă ea.

— La motel. Am stat acolo.

— Şi ai tras singur la măsea?

— Cu benzinarul. E un tip grozav.

— Lasă, lasa… şi ai condus aşa? Dacă te oprea cineva?

— Nu că am venit pe jos. Cu transportul public.

— Unde e maşina? Sper ca nu acolo.

— Normal că nu. E la 2 străzi depărtare. De motel nu de aici.

— Nu se poate, se vaita ea.

— Mă duc după ea.

— Nu, mă duc eu. Tu ai băut.

— Merg cu tine.

— AI grija de Samantha.

— Ceea?

— E adomita.

— A, păi atunci să stea singura şi să doarmă.

— Dormi şi tu TJ. Lasă ca aduc eu maşina.

— Eşti supărată pe mine?

— Nu, rase ea… Un pic de plimbare nu mă va omora. Mai ales după cât fum am înghiţit în localul ăla. Numai că trebuie să dau şi eu alcoolul din sânge, noroc că nu e mult. Până acolo cred că merg pe jos.

— E OK, nimic rău famat. Ia să văd şi eu puştoaica. Ai avut dreptate, e drăguţă, ce ochi frumoşi are. Nu e grasa.

— Ţi-am spus deja asta. Am plecat, pa.

— La revedere.

— Culcă-te da? revin într-o oră.

* * *

— TJ, trezeşte-te. Chris era iar aplecata deasupra lui.

— Gata?

— Da. E trecut de miezul nopţii.

— Să duc bagajele la maşină…

— Le-am dus eu. Hai.

— Puştoaica cum e?

— Vede triplu dar se ţine pe picioare. Pare o beţivă autentica. Ne descurcam uşor.

Nu au întâmpinat probleme şi au trecut neobservaţi. Samantha se ţinea bine pe picioare şi credea ca merge cu un taxi acasă. Chris conduse maşina pana aproape de motel, unde nevăzuţi se urcară într-un mic Ford anonim. Porniră spre gara din Fort-Boyle, aflata la 20 de km de Austin.

— TJ, ia tu bilete da?

— OK. Urat trenul ăsta.

— Navetişti. Asta vom fi şi noi. Doar câţiva kilometri.

Totul a decurs conform planului. Sam începuse să se trezească de-abia atunci când într-un mic orăşel, la un mic motel, toate anonime, se urcară în mica Toyota cu înfăţişare anonima. TJ se urca de data asta la volan. Se bucura de revedere. Sam dormea pe bancheta din spate.

* * *

— Grăbeşte-te da? TJ era nerăbdător.

— Da. Du maşina în spate. Încarcă echipamentul. Apoi vino să te schimbi şi tu.

— OK, OK, trebuie să bat la uşa?

— Da.

— O schimbi şi pe micuţza?

— Bineînţeles. E mai mare ca mine.

— Da, tu eşti şi mai micuţza. Grăbeşte-te da?

— Da. Acum şterge-o şi să nu apari pana nu te chem eu.

TJ pleca cu paşi neauziţi în spate. Deschise portbagajul micii maşini albastre închis la culoare şi încarcă echipamentul. Erau două genţi de voiaj nu prea mari. Zâmbi şi puse sub scaun arma Heckler Koch. Se echipa cu arma Berreta, pistolul sau preferat. Chris avusese dreptate. Uşor trecu după colţ şi se opri net. Un Cadillac negru elegant era parcat mai retras. TJ încremeni nemişcat. Maşina moderna cu motorul electric nu scosese zgomot. Lui TJ i se păruse ca o vede pe drum de câteva ori, însă nu o luase în serios. Maşina era goală. TJ încremeni. Se simţi despuiat fără echipamentul sau o spaimă bolnava îl cuprinse şi apuca mica arma Beretta. Se grăbi neauzit spre intrarea în camera micului motel…

Chris termina de schimbat hainele Samanthei. I se părea tare grea, cel puţin pentru ea. Începu să se schimbe şi ea când un curent de aer rece veni din spate. Primul gând era că e TJ însă într-o fracţiune de secundă apuca arma. TJ nu ar fi intrat aşa. Capul începu rotaţia şi văzu silueta în haina neagracu pistolul în mână. Heckler-Koch, gândi ea cu amărăciune Văzu flacăra la gura ţevii în clipa

în care schimba direcţia. Simţi arsura brusca din antebraţ şi arma îi fu smucita din mână. Câteva proiectile trecură pe lângă ea, unul rănind-o superficial deasupra genunchiului. Se arunca după pat pregătindu-se să profite de orice şansă. Se uita după o arma. Uşa se deschise brusc. Un glonţ se opri în cotul bărbatului înalt îmbrăcat în negru. Chris se ridica în capul oaselor. TJ arunca pistolul Beretta şi înainta spre agresor. Îl împinse în perete iar mana dreapta i se încleştă în gâtul omului care era mai înalt cu un cap şi ceva ca el şi destul de bine clădit. Chris îl recunoscu. Pelerinul era unul din cei mai cunoscuţi asasini din statul Texas, unul din numele cele mai sumbre din branşă. Strânsoarea lui TJ era acum constanta. Pelerinul începu să-i dea lovituri una după alta. Lovi cu mâna stângă apoi şi cu cea ranita, lovi cu picioarele. Loviturile năucitoare îl atinseră fix în cap pe TJ. Acesta mişca doar un pic din cap iar străinul citi în ochii lui semnele nebuniei. Lovi din răsputeri. Figura lui TJ era imobila iar ochii păreau cu desăvârşire albi ca în timpul unul leşin. Pelerinul lovi din răsputeri însă acestea începură să-l lase. Lipsa oxigenului începea să se facă simţită.

O mână subţire îl trase înapoi. Străinul în negru căzu jos. Deschise ochii.

— TJ, gata, ok… se ruga Chris. E mort de-acuma.

Brusc acesta se trezi. O văzu pe fata cu sângele curgând şi apuca pistolul Beretta. Descarcă la întâmplare magazia de cartuşe în asasinul de jos.

— Sunt OK, îl strânse ea în braţe. OK. nu e nimic grav.

— Oh, ce bine… făcu el pierdut.

— Stai un pic pe fotoliu cât ma bandajez şi îmbrac da?

— Da, făcu mecanic. Acum realiza ce se întâmplase. Îşi aduse aminte cum văzuse pe omul în negru trăgând după Christina, îl împuşcase în braţ, aruncase arma apoi îl îmbrâncise în perete. De rest nu îşi aducea aminte. Însă ştia că prin faţa ochilor îi apăruse toată viaţa, imaginea camarazilor împuşcaţi, imaginea Christinei alergând prin

câmpul minat aşa cum şi-o închipuia el... Cât timp durase asta nu ştia. Trase aer în piept. redevenise TJ Larkin dintotdeauna.

— Hei, gata? zâmbi ea. Ştii cine e asta?

— Oh, e Pelerinul, exclamă el. Începea să simtă loviturile încasate de acesta la cap. Îşi pipăi cucuiele.

— Ce naiba s-a întâmplat?

— Ce vrei să spui?

— L-ai sugrumat ca pe o cârpă, te lovea cu pumnii, cu picioarele... Parca erai nebun. Cred că nu te-ai mişcat 5 minute.

TJ examina gâtul asasinului plătit. Era vânăt, degetele erau intrate adânc, fata era umflata. Chris se uita şi ea. Clătină din cap.

— Hai să mergem. Mulţumesc, rase ea.

— Cu plăcere, zâmbi şi el.

— Lasă, o iau eu pe asta mică. Schimbă-te, eu sunt gata.

* * *

TJ se dădu jos din micul Ford. Se părea ca în noaptea asta aveau o predilecţie pentru Ford Samba în toate modelele lui. Micul avion Cessena, antic, îi aştepta la capătul pistei. Noaptea se scurgea liniştită, era întuneric şi poluare, acum prietenii lor. Împinse micul Ford de unul singur. Se opinti puţin dar maşina era uşoară. Chris o susţinea pe Samantha. Mica maşină fu înghiţită de mlaştina Floridei. Era iarba, erau copaci, însă mirosea tot a cauciuc ars. Se echipară în grabă. Reveneau la echipamentul comod, blindajul metamorfic, combinezonul înţesat de senzori iar în mâna automatele Maki. De aici nu mai trebuia să-i vadă nimeni. După graficul lor ar trebui să ajungă în Cuba înainte de a se lumina. Totul decursese fără probleme, schimbaseră trei maşini şi două trenuri, însă Dallas Express fusese un deliciu după părerea lui TJ. Nu era deloc aglomerat noaptea, deşi lumea începea să treacă înapoi la trenuri datorită preţurilor. Aeroporturile erau extrapazite de teama atentatelor iar preţul biletelor de avion crescuse considerabil. În plus trenurile atingeau

curent 300 km/h ca viteza de croaziera, expresurile pe perna de aer propulsate electromagnetic atingând lejer 450 km/h, în funcţie de consumul de electricitate şi de cât permiteau restricţiile impuse de sol sau de gradul de populare în zona. Transamerica Express era unul din trenurile care depăşeau bariera sunetului în locurile unde i se permitea. TJ era incantat de trenuri iar Dallas Expres fusese o experienţă care îl încântase.

Samantha dormea acum dusă pe bancheta din spate a avionului. Dormea iar parul îi aluneca pe fruntea transpirata, efectul drogului. Însă acum ajunsese la stadiul în care dormea dusă, un somn odihnitor. Therazinul avea şi aplicaţii farmaceutice pentru insomniaci. TJ se lăsă pe spate destins iar Chris apuca comenzile. În materie de pilotaj era mult mai buna ca el. Elicea partzai sec apoi decolară. Chris strâmbă cam nemulţumită din nas. Motorul nu se auzea chiar cum ar fi dorit ea. În plus zburau la nivelul apei pe un culoar bine determinat, cu mii de precauţii. Monitorizarea era acerba. Însă o parte din misiunea lor era uşurată de NSA, agenţia americană care îi angajase pentru misiunea lor necurata. Agenţie în care nu aveau încredere deloc, fiind convinşi ca aceştia ar fi mai liniştiţi să scape de ei. NSA nu lasă urme. Totuşi contractul era bun, iar ei erau convinşi ca scapă de NSA.

TJ lăsă capul pe spate. Instantaneu adormi. Chris privi la amândoi, Samantha pe bancheta din spate iar TJ în scaunul copilotului. Dădu din cap şi rase încet. Avionul zbura partzaind. Cobora la un metru deasupra marii. Nu erau valuri mari. Rana de la braţ o durea foarte vag.

* * *

— Hei, bău! E timpul să sărim.

— Gata? Grozav am dormit, casca el să-şi rupă fălcile.

Chris amerizase. La depărtare se vedeau luminiţe. O văzu coborând pe flotoare şi deschizând capacele de umplere. Desfăcu barca pneumatica, se duse pe celălalt flotor, îl saborda şi pe acela, apoi desfăcu motorul barcii. Trase de şnur iar reacţia chimică umfla barca instantaneu. Era spaţioasă nu gluma, gândi TJ. Ca să facă şi el ceva o

trase pe Sam de pe bancheta şi cobora cu ea în barca.

— Grea e... făcu el. Cât naiba o avea? Are 20 de kilograme în plus cred şi e cât tine.

— Da, dar silueta asta se menţine cu greu, hohoti ea...

Tăcută, barca porni în noapte spre coasta cubaneza. În spatele lor, bietul hârb Cessena se scufunda în tăcere. La revedere, hârb tâmpit, gândi Chris satisfăcută. Bine că îi adusese la destinaţie. Chris chicoti satisfăcută la gândul pachetului pe care îl va primi la prima oră proprietarul care asigura aparatele pentru toţi anonimii din zona, în special traficanţi de droguri şi emigranţi ilegali. Devenise o necesitate majora ştergerea tuturor urmelor, chiar şi NSA trebuia să ştie cât mai puţine despre ei, schimbaseră inclusiv adăpostul propus de aceştia. După pilotajul dezagreabil se bucura că îşi luase precauţiile de rigoare şi minase zdravăn terenul înainte de a lua avionul aşa pentru orice eventualitate.

Luminile oraşului XIX

Îşi simţea gura cleioasa şi ochii lipiţi. Capul o durea destul de tare. Se ridica în capul oaselor şi privi. Camera era simpla, mobilată simplu, casa părea din lemn. Sari în picioare. Se uita la hainele care nu erau ale ei. Pantaloni largi cu buzunare un tricou şi un hanorac roşu cu albastru. Privi în oglindă. Simţea că i se învârte capul. Se gândi să iasă totuşi afara la aer, deşi înţelegea că este cumva captiva. Paşi desculţa în vârful picioarelor. Prin fereastra din dos văzu marea la câţiva metri, plaja părea pustie. Ieşi repede în vârfurile picioarelor afară.

— Bună dimineaţa... se auzi o voce bine dispusa. Bănuiesc că te doare capul tare. Scuze pentru asta. Uite, cafea. Ia şi astea, o să-ţi facă bine.

Privi în stânga. Era un tip cu o privire şmecherească. Era înalt însă nu foarte. Impresia se datora şi faptului că

era foarte slab mai puţin muşchii extrem de bine reliefaţi fără a fi masivi. Nu avea nimic din forţa de gorila a luptătorilor de profesie, iar după mutra nici nu părea aşa ceva. probabil că avea în jur de 20 – 25 de ani. Zâmbea tot timpul.

— Cine eşti tu? privi în jur. Plaja era mică. În jur era plin de plante agăţătoare, pădurea deasă se vedea acoperind totul, iar în stânga, pe o porţiune destul de serioasa, era ceva ce aducea cu o mlaştină.

— TJ, zâmbi el. E numele meu real, însă celălalt nu ţi-l voi spune. Eşti în Cuba. Un singur drum de acces, prima localitate e la 25 de kilometri de aici şi ajungi doar cu maşina de teren. Frumos şi discret. Îţi place?

— Cine eşti?

— Armata braziliana. De fapt asta a fost demult. Acum suntem liberi profesionişti.

— Voi?

— Eu şi Chris. Chiar nu ţi-o aminteşti? Integrity Bank… cafeneaua, camera de hotel…? Poate chiar călătoria pana aici?

— O chema Jenny… Vrei să spui ca voi…?

— O cheamă Christina. Exact. Noi suntem răpitorii tai. Suc de portocale? o invita el.

— Şi mă rog de ce m-aţi răpit?

— Ei… acuma nu vrei să îţi dau şi cardul meu de identitate? pufni el în ras.

— Şi pe urmă? întrebă ea nesigura.

— Dacă prin asta întrebi de fapt dacă te omoram sau nu, răspunsul este nu. Vei fi răscumpărata – sper. Sper că vei colabora cu noi. Evident ca după asta o să te îndopăm cu câteva delicatese speciale şi nu-ţi vei aminti mare lucru de noi sau de locurile astea. Fi fără grija, nu au efecte secundare periculoase. Doar o durere urata de cap şi confuzie câteva zile, însă mai bine de atât nu putem face. Şi nici nu dorim să te ţinem legata în pivniţa la întuneric, de altfel nici nu avem pivniţa aici, zâmbi el. Iar cu fata mascata nu am de gând să stau când e aşa frumos afară, continua el râzând.

— Şi cinema va răscumpăra?

— Tatăl tău şi… guvernul. Nu eşti chiar oricine, Samantha Carrington, continua el numai un zâmbet.

— Niciodată guvernul nu va aproba asta.

— Ba bine că nu. Lasă că o să spui cum eşti prizoniera, cum eşti maltratata, ei nici chiar aşa, însă vei plânge şi tu un pic…

— Şi dacă nu fac asta? de ce credeţi ca as face-o?

— Nu fi copil. De ce nu ai face-o? Ai ceva împotriva noastră?

— Grozava întrebare din partea unor oameni ca voi…

— Oameni ca noi?

— M-aţi răpit şi acum sunt sechestrata aici.

— Da, şi avem grija de tine ca de ochii din cap. Şi ai tot ce-ţi doreşte inima. De când nu ai mai avut concediu sau vacanta Samantha? Pot să-ţi zic Sam? E mai scurt şi mai prietenos.

— Toată lumea îmi spune Sam. Nu am mai avut de mult vacanta.

— Ei bine, acum eşti vacanta. Chiar obligata, mai zâmbi el.

— Unde e Jenny… Chris?

— În orăşelul amarat de la 30 de kilometri depărtare. Provizii. Din fericire orăşelul e un fel de staţiune mica şi aprovizionata suficient. Eu am dormit, se scuza el, eram frânt, aşa că s-a dus ea. Stai şi tu jos să mai vorbim… Fumezi?

Jeepul Willis antic şi scorojit opri trosnind chiar lângă masă, umplându-i de gaze de eşapament. TJ şi Sam se strâmbară la unison. Chris holba ochii cât cepele. Aprinseseră grătarul şi puseseră pe el porumbul găsit de TJ în mica magazie. Acum ronţăiau de zor cu câte o bere în faţă.

— Tu trebuie să fii Christina, Chris… nu? întrebă Samantha.

— Aaa da… TJ?

— Da.

— Aaa…

— I-am povestit.

— Aha… deci ştii de ce te afli aici nu?

— Da. Pentru răscumpărare. Şi în vacanţa.

Chris dădu din cap.

— Dar de ajutat mă ajutaţi să car toate astea din maşină?

— Sigur. TJ se ridică şi o sărută pe obraz. Ia să vedem ce ai luat. Uuu, mâncare… haine?

— Pentru Samantha. Uite, prinde, îi arunca pachetul. Sper că îţi vin şi că îţi plac.

— Mulţumesc, făcu Sam. Şi costum de baie? Grozav, făcu ea. Chiar e vacanta nu?

— Este… vad ca deja ai intrat în atmosfera… mă bucur.

Zilele treceau repede, prea repede. Îi părea rău că se termina. Mesajul fusese transmis, banii fuseseră depuşi în cont în proporţie de 65%, acum aşteptau restul şi eliberarea fetei. Samantha nu părea prea vesela. Pe zi ce se apropia eliberarea promisa părea mai absenta şi mai trista. TJ constatase că se schimbase pur şi simplu sub ochii lor. Bronzata destul de mult acum, toată ziua şi-o petreceau cu toţii pe plajă, mâncarea buna şi naturala, soarele şi apa sărată, o făceau să arate cum nu sperase ea niciodată. Pierduse rapid ceva kilograme, ca niciodată când ţinea cura de slăbire, arata grozav, ochii erau parca şi mai albaştrii, parul era şi mai blond. Nu era slaba în genul Christinei însă arata foarte bine. Învăţase şi să înoate, să facă puţina navigaţie cu vele şi să vâslească. Parca prin minune ţesuturile adipoase se transformaseră în muşchi. Arata grozav, iar asta constatase şi ea. Niciodată nu fusese mai incantata. Deveniseră prieteni buni cu toţii. TJ şi Chris deveniseră între ei şi mai apropiaţi parca, dacă asta era posibil.

Jeepul pâraia amarnic pe drum. TJ era un pic trist. Ziua următoare aveau să o elibereze pe Samantha, lucru care acesteia îi displăcea total se pare. Înjura, maşina nu intra în viteza a treia decât prin acţionari repetate ale levierului. Se înjura în gând ca nu luase celălalt hârb,

Fordul Escort, care măcar mergea cât de cât bine, însă avea chef de un mic safari şi era convins că ar fi rupt Fordul. Rânji, rămase în treapta a doua şi tura motorul la maximum. Jaful trosnea din toate încheieturile iar el trase un chiot rezbunator, era ca în armata când alergau cu aceleaşi jeepuri prăpădite. Maşina sari un dâmb de era să-l arunce peste parbrizul lăsat. Lua curba cu turaţia maxima, jeepul patina în mlaştina şi se trezi negru din cap pana în picioare ne noroi. Opri motorul. se dădu jos şi lua sticla cu apa pe care o avea la îndemână pentru radiator. Reuşi să arate cât de cât ca un om. Demara iarăşi şi nu slabi maşina până la 5 kilometri de oraş unde constată că motorul se încălzise rău. Mormăi ceva şi se duse sub un copac să tragă o ţigară. Apoi se pregăti să se uşureze când auzi un pufăit care îl făcu să se întoarcă la maşina de urgenţă. Apa din vasul de răcire era mult sub nivelul admis. TJ înjura din nou. Nu avea chef de loc să se ducă pe jos pana în oraş şi să se şi întoarcă cu apa după el. Trase un şut în portiera, apo se lumina la fata. Noroc ca nu apucase să facapi. pl. Desfăcu borcanul şi făcu înăuntru. Constata mulţumit ca nivelul crescuse pana peste minim. Într-adevăr, băuse multă apa şi suc. Se urca incantat în jeep şi porni. Constata uimit ca parcă mergea mai bine ca înainte. Păcat ca nu îi mai venea, că ar fi băgat şi în rezervor să vadă dacă merge. Pi. shatul meu are proprietăţi incredibile, gândi el fericit.

TJ înjura de mai bine de o jumătate de oră. Oraşul era cuprins de o pană de curent. Se pare ca unul din sateliţii americani făcuseră iar una din obişnuitele boacăne experimentale lăsând jumătate din insula fără curent electric din cauza unui impuls electromagnetic. Casele de marcat nu mergeau, aşa ca TJ fusese nevoit să iala rând toate dughenele obscure din piaţă, cu frica de a nu fi buzunărit sau lăsat fără roti la jeep. Se întoarse la maşină, completa cu apa şi o întinse fericit spre casă.

Mirosul de ars îi persista în nări. Încerca să telefoneze însă comunicaţiile erau căzute. O presimţire sumbra începu să-i dea târcoale. Vira scurt.

Casa nu mai exista. Ardea cu flacăra albastra. Napalm. TJ simţi ceva care i se înfipse în inimă. Goni spre casă. Nu se putea apropia de ea, căldura era insuportabila. Se stropi cu apa, care însă se evapora instantaneu. Începu să urle după cele două fete ca un nebun. Fugi spre plaja şi începu să dezgroape frenetic. Cutia metalica era acolo. Se uita prostit la armele Maki aflate înăuntru. Privi căpiat în jur. Speranţele sale dispăruseră. Visurile sale arserera în focul albastru de napalm. Nebun de durere începu să-şi îmbrace echipamentul. Oare cine fusese… oricine era plecaseră pe mare, probabil ca acum aşteptau transportul. Nu dorea decât să împuşte, să omoare. NSA nu avea oficial trupe de intervenţie. Probabil că fusese celebra Delta Force, ucigaşii tăcuţi care interveneau în toate războaiele şi îşi luau întotdeauna morţii cu ei. De data aceasta nu va mai avea cine să care morţii. Ucigaşii tăcuţi aveau să se confrunte cu însăşi moartea. Un duşman animat numai de dorinţa de răzbunare. Metodic, calculat, nu dorea decât să omoare. Se echipa rapid, apoi porni spre Nord prin jungla. Nu parcurse nici 200 de metri când detectoarele îi furnizară tot ce era nevoie. O duzină de siluete tăcute se îndreptau tot spre Nord la nici două mile distanta. Începu să alerge. Puţin îi pasa. Oricum tot trebuia să le atragă atenţia cumva asupra lor. Brusc simţi lovitura la picior. Se rostogoli în aer şi în timpul rostogolirii ochi locul agresiunii.

— Stai! doi ochi apărură din frunzişul des. Mana care ieşea un pic mai încolo ţinea pistolul Beretta. TJ se repezi şi o trase pe Chris cu totul afară şi îi pipăi mâinile, picioarele, capul. Chris îl trase pe burtă. El îşi arunca casca pe jos.

— Uh, ce noroc că te-am văzut la timp, suspina ea.

TJ o strângea în braţe aproape să o sufoce şi începuse să o sărute fără oprire. Ea îl opri cu blândeţe.

— TJ, ai crezut că am dat colţul?

El doar dădu din cap speriat.

— TJ, când ai venit din oraş ai văzut cumva Fordul Escort? zâmbi ea iar.

Brusc îi pica fisa.

— Samantha? întrebă el. Ce s-a întâmplat?

— Prezent. Capul blond apăru şi el din iarba.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el încă aiurit?

— La 20 de minute am plecat după tine. Calculatorul Samanthei a luat-o razna. Umezeala plus aerul sărat. Cum de tine nu dădeam cu niciun chip, am hotărât să facem o mică plimbare. La întoarcere am auzit explozii aşa că am ascuns rabla şi am fuguit cât am putut de repede. Ne-am îngropat cum am putut mai bine. Ne-am tăvălit prin noroi pentru a păcăli detecţia termică.

— Ne întoarcem la cabana. Trebuie să te echipezi.

— Asta făceam când ai dat tu buzna.

— Oricum ne-au detectat. Hai! hotăra el scurt şi o trase de mana. Sam, vii cu noi. Hai, mişcaţi-vă. Avem încă o mila jumatete avans şi nu pot trage de acolo, nu au pe unde printre copaci. Însă o racheta ghidata poate face o grămadă de chestii. Hai, repede.

Alergau în disperare spre casa care ardea.

— Staaai! urla TJ. Se arunca pe burtă. Proiectil la 338 – 14 – 2. Sam, stai aici. Chris, echipează-te. Încarc flash.

— Am fugit! Vezi cum tragi!

— Trag! făcu precipitat. A plecat. 100 m, ţinta prinsă, cadenţa modificată, patru secunde… 3, 2, 1, explozie! Reîncarc! OK, l-am derutat, racheta a căzut. Eşti gata? se scula el de jos.

— Gata, striga ea bine dispusă. Era complet echipata.

— OK. Samantha. Avem refugiul. Haideţi.

O luară la micul refugiu acoperit de frunze şi craci uscate, pe jumătate îngropat, la care lucraseră înainte de a o lua pe Samantha.

— Stai aici! o împinse TJ categoric. Nu te mişti, nu respiri, nu tragi un vânt măcar! Normal nu vei fi detectata. Noi acoperim mai încolo. Chris?

— Am înţeles. Se grupară la 15 metri distanta unul de celălalt.

— Întrerup comunicaţia. Ia cablul, arunca el micul cablu subţire.

— Cuplat „merge da?

— Merge. Detectoarele?

— Gata, emit. Funcţionale toate. Ignoranţii! 800 metri şi se apropie. Nătărăii au despărţit formaţia. Opt ţinte.

— Văzut, făcu TJ. Unu marcat. Ups. Trag.

— Grozaav! făcu Chris. Cum ai putut lua ţinta printre copaci da' ai avut noroc. Direct în bila, făcu ea admirativ. Acum vin peste noi. Ha ha, cu frica, nu ne ştiu poziţia şi cred că acum au un mare morcov undeva.

— Ia uite că vor să-l ia cu ei... Chiar că sunt nişte gentlemeni ai războiului Delta Force ăştia... Număru doi! fulmina el şi apasa pe micul trăgaci. Oh de când nu am mai tras cu M1... ofta el incantat. E senzaţional să ai în mână o chestie de asta, ce forţă, ce bătaie...

— Mai ţine-ţi şi tu gura că nu pot nici măcar să fiu atenta la scannere! îi lasă pe amândoi acolo?

— Nu, uite ca aia doi vor să îi ridice iar ceilalţi se pregătesc să dea foc de acoperire. Cretinii ăştia ne cred mult mai aproape.

— La naiba, nu am culoar, vin lângă tine... făcu ea.

— Stai naiba acolo! făcu el categoric. Nu te plimba, lasa că o să ai ocazia şi tu. fereşte-te! mai striga el.

O ploaie de gloanţe se abătu asupra lor. de fapt era mult spus, deoarece Delta Force trăgea la întâmplare pe direcţia lor, însă un glonţ norocos şi îl putut fi fatal, deşi foarte improbabil cu blindajul lor activ. TJ, în culmea beatitudinii trase foc în rafale scurte. Arma Maki tremura imperceptibil în mâna care amortiza recul aproapei imperceptibil... Încă doi căzură la pământ, poate nu morţi însă sigur scoşi din lupta. Ceilalt patru rămaşi se dispersară şi rămaseră pe poziţii camuflate. TJ ştia că şi aceştia se afla sub protecţia camuflajului metamorfic, însă mult mai puţin avansat decât al lor, iar calitatea armelor era sub cea a armelor Maki. TJ ochi pe cei doi căzuţi la pământ şi trase pana fu sigur că nu au supravieţuit.

— Să vedem ce fac acuma... făcu Chris.

— Cred că trebuie să-i vizitam. Eu unul după o fază

ca asta nu m-aş mai mişca de la pământ. Nici nu vor să-şi abandoneze camarazii căzuţi, chiar dacă sunt morţi. Însă totuşi e o oarecare posibilitate de a-şi lua picioarele la spinare. Noi trebuie însă sa ne mişcăm de aici. Este şi Samantha cu noi, trebuie să fugim pana nu ne trezim cu toată armata cubaneza pe cap. În plus, aia rămân conectaţi la satelit cam cât vor ei, însă la noi posibilitatea asta e mai mică, iar până la urmă inevitabil ne vor detecta după schimbul de focuri recent. Şi în plus mi-e foame. Plecasem după mâncare. Apropo, am făcut pipi în radiator.

— Ce spui? începu ea să râdă…

— OK, hai să ne apropiem în fuga Alergam pana la punctul K împreună, cu plecare de la tine. Acolo ne dispersam în dâmbul acela, uite am marcat aici. De acolo începem iar tragerea, însă repede, ca până acolo vor trage în noi ca dracii.

— Exclus, făcu ea. Ai înnebunit de-a binelea. Cum să alergi spre aia. Locul este bine ales însă va trebui să ne târâm până acolo. Mlaştina va evita şi detecţia, termica, vizuala din satelit sau de pe senzorii lor. Nu o să ne ia mult timp. Dacă o iau la fuga o luam după ei da?

— Oookay… făcu el fără tragere de inimă. Ai dreptate. Dar comunicaţiile?

— Chiar nu rezişti fără să vorbim 15 minute?

— Vin lângă tine şi pornim de la tine.

— OK, ceda ea. Vino.

Mersul târâş era pentru TJ ca un al doilea mers. De pe vremea când fusese infanterist compania lor fusese cotonogita de atâtea ori încât mai mult se târâseră pe lângă tancuri până acasă. Chris era mai mult ca obişnuită cu lupta de guerila. Totuşi în faţa lor se afla elita armatei americane, cuvântul delta Force baga groaza în oricine. Totuşi i se păru foarte mare distanta. Înaintară pana la râpă. Cuplară iar firul audio între căştile lor.

— R.ahat. Nu avem vizibilitate. Tu ai ales locul, îi spuse Christinei.

— Aiurea… tu erai ăla care zicea sa mai şi alergam pana aici.

— Bine, de data asta recunosc, dar e ultima oară… zâmbi el sub casca. Dar acum atacam în forţă?

— Fie voia ta. Alege-ţi punctul de reper şi semnalează-l.

— Uite-l e bine?

— Da marchez ţintele 1, 2, 3, 4.

— OK. Eu iau 4 sigur apoi trag spre 3 şi mă adăpostec.

— Da. Iar ţinta 1 e a mea. E foarte bine.

— La semnalul tău…

— Gata… acum! striga Chris. Se ridică şi deschise focul instantaneu.

Efectul surpriza fusese mai tare decât se aşteptaseră ei. Amândoi se aşteptaseră să fi fost detectaţi şi să primească riposta, însă ţintele 1 şi 4 căzură imediat. Se adăpostiră şi începură schimbul de focuri cu ultimii doi militari care ripostau feroce.

— Ce draku… gândi TJ… Chris dispăru pe burta înspre dreapta lui. Chris!!! Trase de cablul care se derula înapoi şi intra în casca. Ldraku! sigur fata plecase pentru o învăluire. Nici măcar el nu reuşea să o detecteze. Se hotăra să nu tragă ci să înainteze frontal, pentru a masca manevra Christinei. Cei doi Delta Force se făcuseră şi ei invizibili pe scannere, ceea ce nu avea darul să-l liniştească. TJ înainta cu precauţiuni infinite. Înjura în gând pe toată lumea. Înjura arma Maki M1 care îi stătea pe spate, acum inutila, la distanta aceasta folosea M³. Se gândi să arunce o grenadă flash însă se răzgândi pentru a treia sau a patra oară. Brusc scenariul se schimba. Scannerul îi dădu semnale puternice, sari în picioare şi văzu o siluetă mica aruncându-se pe una de două ori mai mare ca ea. O alta silueta masiva avea arma pe acea direcţie şi prompt baga vreo 20 de gloanţe în acea silueta, alergând din răsputeri spre locul conflictului.

Lovitura o proiecta pe Chris în copacul gros. Scăpase cuţitul din mână. Duse mana după automatul M³ însă încasa imediat o alta lovitura direct în cap. Pistolul apăru instantaneu în mâna luptătorului Delta Force. Plonja la

picioarele lui. Se clătină de la impactul cu proiectilele însă reuşi să-l doboare la pământ. Se întoarse. Cu toată greutatea şi reuşi să rupă braţul celui care ţinea pistolul. Acesta trase un urlet şi o lovi cu un pumn direct în stomac. Simţi că îşi pierde cunoştinţa şi văzu lama cuţitului cum se apropie de pieptul ei. Duse mana după pistol şi simţi patul prietenos al acestuia în mână. Simţi ca o căldură plăcută în tot corpul. Capul atacatorului se clatină la impactul cu arma aruncata de TJ. Ţeava o lovise şi pe ea în cap însă nu mai simţea nimic. Într-o fracţiune de secundă TJ fu peste agresorul care schimba direcţia cuţitului. Acesta pătrunse prin combinezon direct în dreapta deasupra ficatului. TJ apuca pistolul şi îl descărca în abdomenul omului, lipit cu ţeava de el. Se ridica, îşi trase cuţitul afara dintre coaste, se uita la Christina, apoi căzu într-un genunchi şi cu fata în jos.

Mirosul marin îi venea în nări şi brusc înţelese că se aflau tot în Cuba. Capul începu să-i lucreze ca un procesor şi trase bucuros concluzia ca nu putea fi decât unul din locurile alternative alese de refugiu. Se ridica în vârful picioarelor. Văzu cicatricea. Probabil ca pierduse ceva sânge însă nu fusese o lovitură fatala. Recunoscu bungaloul şi ieşi afară. Dădu ochii cu cele două fete zâmbitoare. Chris îi arata rănile sale zâmbind în continuare. Un glonţ îi străbătuse braţul drept iar celălalt trecuse prin coapsa stângă, însă rănile fuseseră superficiale.

— De câte zile zac aici?

— Ieri ai dormit toată ziua şi atât. Ne era teama de o infecţie însă eşti întreg.

— Chiar mă simt excelent. Ochi scaunul de răchită şi se tolăni pe el. Instantaneu se ridica în picioare din cauza usturimii. Chris râdea. Râdea în aşa hal încât TJ credea că o să leşine. Samantha râdea şi ea însă mai potolit.

— Nu se poate, făcu el. Nu se poate, murmură încă o dată.

— Chiar e a treia oară când eşti împuşcat în fund? se hlizi Sam. Chris aproape că se tăvălea pe jos de ras.

TJ rămase concentrat. Capul începu să-i lucreze iarăşi. Chris se opri din ras şi cu o fată zâmbitoare se ridica de pe şezlong şi trecu în spatele acestuia. Încerca să facă o fată serioasă însă nu reuşi.

— Tuuu??? sari cu gura pe ea. Făcu un salt şi o prinse de mijloc.

— Stai, eram semiinconştienţa… nu a fost decât o fesa… două găuri curate, nu te impacienta, staaaiii tipa ea când TJ îşi înfipse dinţii în fundul ei. Îi dădu drumul şi o lăsă jos.

— Oh, ce doare, se freca ea în locul muşcăturii…

— Şi pe mine nu? întrebă el contrariat.

— Măcar am păstrat tradiţia… te-ai trezit la timp pentru micul dejun… staaaiii lasă-mi fundul în pace!!!…

— Şi voi eraţi aia plătiţi să mă răpească pe mine? râdea Sam. Voi nici propriul fund nu îl puteţi răpi…

Luminile oraşului XX

— Aici ţi-ai lăsat abdomenul descoperit. Uite, o prinse el de braţ şi o lovi uşor în stomac cu piciorul. Sau mai rău, uite, făcu el un pas înainte şi o lovi cu genunchiul.

— Hei, trebuie să ne mutem de aici, făcu Chris.

— Oameni tâmpiţi şi curioşi, se vaita TJ.

— Pescari.

— În apele astea?

— Dă-le tu ape curate. Oricum trebuie să mergem acasă şi noi, e prea urata ziua asta. Pute. Hai Torres!

Sam zâmbi cu toată gura. Niciunul din cei doi nu o scotea din Torres. Prenumele rămăsese Samantha, însă din raţiuni de securitate copilăreşti însă eficiente, numele Carrington fusese schimbat în Torres. Samantha avea dosar în regulă de la emigrări, deşi trăsăturile ei de mexicanca erau foarte vagi. Mama ei fusese din Mexic, însă nu era bruneta. Tatăl ei era aproape blond. Samantha era blonda cu ochii albastrii şi cu tenul închis la culoare

după şase săptămâni petrecute în soare. Făcea acum parte în echipa, însă doar de la distanţă. Odată cu ea, toate problemele tehnice legate de discreţia pe Internet dispăruseră. TJ îşi exprimase zgomotos dezamăgirea ca Sam nu poate retrage în linişte o sumă mare de bani pentru a ieşit cu toţii la pensie mai curând. Deja se apucase să strângă pliante turistice cu Australia, Noua Zeelandă, Hawaii şi alte destinaţii care i se fixaseră în creier.

Cele patru săptămâni în LA o transformaseră profund pe fata blonda. Arata în primul rând grozav, ajunsese la greutatea normală, era blonda cu ochi albaştrii, damblaua Hollywoodiana… Avea o fată rotunda şi blândă. Ea şi Chris deveniseră prietene bune. La TJ se simţea un pic de răceală din partea lui. Chris îşi închipuise ca el încerca să o ţină la distanta pe Sam tocmai din cauza ei, însă descoperise că nu era aşa. Sam era o fire mai blândă, uneori depresiva, iar TJ nu se putea apropia de ea deşi Sam nu simţea asta. Chris îl întrebase direct până la urmă însă el nu putuse să dea decât un răspuns vag. Un psiholog i-ar fi putut explica ca la carte ca TJ vedea în ea pe cineva foarte puternic, era prima persoana din viaţa lui în care avea încredere totală. Şi asta pana la faptul ca trăgea mai bine ca el cu o arma semiautomata şi că avea cunoştinţe mai bune de calculatoare şi explozivi decât el. Chris nu era psiholog însă avea intuiţia ei iar ceea ce intuia îi făcea plăcere. Zâmbi şi îl apuca de mana. Sam urca scările spre locuinţa sa. Erau câteva minute de mers e jos pana la căsuţa lor. Reuşiseră să îi găsească un apartament Samanthei într-un mic imobil, cu 2 etaje, avea o garsoniera mica însă curata, modesta, locatarii fiind în general oameni peste 40 de ani, cu venituri modeste sau pensionari. Tot cartierul se potrivea la perfecţie cu ce doreau ei. Era un cartier liniştit, încă nepoluat, aproape de ocean, oamenii erau modeşti, în general erau profesori, ingineri sau funcţionari publici cu venituri modeste, sau pensionari. Aranjaseră şi cu actele, de fapt Samantha făcuse singura o parte din treaba, avea card de identitate

pe numele Samantha Torres, dosar la Imigrări, la Fisc, la Asigurări Sociale, plus fabricaseră un dosar la FBI pentru credibilitate. În ceea ce priveşte meseria, Samantha Torres devenise studenta. Anul întâi, la Calculatoare, colega mai mica a Christinei. Un felul acesta puteau da uşor unul de celălalt, iar asta se potrivea oricum profilului ei. Samantha crescuse în acte de la 17 ani la 19 pentru a putea fi înscrisă normal, iar acum diferenţa de vârsta între ea şi cei doi era de doar 3 ani, TJ şi Chris având în acte 22 iar în realitate 24. Oricum pentru Sam era un downgrade, ea în realitate era în anul 3 de facultate la doar 17 ani înainte de a-i cunoaşte pe cei doi.

— Crezi că e bien ce am făcut? întrebă TJ. Nu era mai bine s-o împuşcăm?

— Nici tu nu crezi asta… hai că va fi bine, e fata de treaba să ştii…

— Ştiu, dar e mai ciudat să vorbesc cu ea.

— Da, ştiu, nu e genul; tău, izbucni ea în ras. E frumoasa însă nu?

— Este, însă nu în genul tău, nu e aşa delicata. Însă începe să te imite, să ştii. Hainele şi alte chestii.

— Am observat şi eu, zâmbi ea. Sunt un bun exemplu?

— Eşti. Acuma fii un bun exemplu şi pregăteşte tot ce trebuie pana aprind eu grătarul. Şi baga berea aia la rece, mai striga el în urma ei.

* * *

— Grozav de deşteaptă eşti! exclamă TJ. Ai luat între primii 100 la UCLA! îi trase una prieteneşte în spate. Deja se acomodaseră cu Sam.

— Mulţumesc tati, se strâmbă ea.

— Ce super e cu două tipe ca voi la braţ, făcu el din mijloc. Simt cum îmi creşte popularitatea… Iar pentru tine e timpul să îţi luam o maşină…

— Maşina? Am 17 ani, hello…!!!

— Hei, te-ai tzacnit? contracara brusc Chris. Nu ai 17, ai 19, nu poţi să reţii? Iar dacă eşti suficient de mare să înveţi să tragi cu arma eşti suficient de mare să şi conduci

o maşină.

— De-abia aştept, chicoti ea.

— Mai întâi să iei examenul de permis de conducere.

— Îmi dai Toyota?

— Poate în visele tale… nu exagera, luam noi o conserva şi pentru tine… Însă o luam înainte ca să o reparam. Înainte înseamnă chiar azi.

— Azi?

— Dacă i-a intrat în cap ceva… făcu Chris.

* * *

— Lucas? Chris? făcu ea neîncrezătoare. Îl văzuse din profil doar.

— Da… Samantha? făcu el cu o expresie de parca era să-i cadă fata. Samantha Carrington? Nu se poate… am auzit că ai…

— Nu. Îl trase mai de o parte brusc. Asculta…

* * *

— Imposibil, clătină el din cap. Nu mai primisem vesti de la tine de câteva luni apoi am citit pe net că ai murit.

— Da, am murit, de aia ma cheamă Torres. Îmi pare rău de părinţii tăi Lucas…

— A trecut. Să nu mai vorbim despre asta bine

— OK

— Ce ţi-ai făcut?

— Ce mi-am făcut?

— Arăţi altfel… arăţi superb…

— Serios? făcu ea incantata. Ceva antrenament.

— Încă nu pot să cred.

— Sper că nu ai de gând să popularizezi, nu ar fi bine deloc. Dar trebuie să-i cunoşti şi pe TJ şi Chris.

— Hello, Samantha… făcu Chris. Iar el este… făcu ea neîncrezătoare.

— Lucas Christopher Willis. Ne cunoaştem de mult.

— Vă cunoaşteţi de mult… fata Christinei se schimba dintr-odată. De când vă cunoaşteţi? întrebă prietenoasa însă diferenţa era imensă.

— Am fost vecini de bloc până acum 2 ani când el s-a

mutat aici. Am corespondat pe net apoi ne-am revăzut aici.

— Aha… murmura ea.

— Ştie că am murit şi ca acum sunt Torres, puse Sam punctul pe i. Însă nu mai ştie altcineva. Până la urmă tot aveam să en întâlnim nu?

— Nu stu ce să zic… Chris era neîncrezătoare. Lucas, vrei să vii să ne faci o vizita sa discutam în linişte? Cu toţii.

— OK. Unde?

— La noi, stam la o bere şi discutam, să vină şi prietenul meu.

— Unde e TJ? întrebă Samantha. Nu a ieşit încă de la cursuri.

— S-a dus să-ţi caute o maşină… se pare că nu va mai trebui să dai examenul pentru permisul de conducere, te învăţăm noi, e mai uşor.

— Aha facem noi permisul?

— Facem noi permisul, zâmbi iarăşi Chris.

— Faceţi voi…? Nu vreau să ştiu, făcu Lucas zâmbind.

— Când vine?

— Trebuie să vină, făcu Chris, am hotărât să-l aşteptăm aici, pe banca asta…

— Nu e ăla??? Ce maşină e aia? exclamă Sam.

— El e… Rabla vişinie opri scârţâind din frâne în faţa lor. TJ se dădu jos fericit prin fumul de ulei.

— Ce naiba e asta TJ? întrebă Chris pe un ton mirat?

— Nu e o frumuseţe? rânji el cu toată gura. Doar 300 de dolari şi e piesa de colecţie…

— Dar ce naiba e că nu am mai văzut aşa ceva?

— Citroën Axel 12 TRS modificat cu capacitatea de 1600, motor boxer răcit cu aer, patru cilindri, 100 CP, după modificări vom ajunge la 130 estimez eu. Fabricat în 1986, adică mult înaintea noastră. Tabla este originala, fără rugina multă. Injecţie de benzina multipunct adaptata, maşina era iniţial cu carburator dublu, este de pe vremea când maşinile erau ceva cu care să te mândreşti. După ce lucram şi şlefuim admisia, separam evacuarea, o uşurăm şi alte mici şmecherii, va fi o adevărată racheta… 130 CP la

700 – 750 de kile… Uite la ea cum arata. Cică la origine îi zicea Oltcit şi era fabricat în nu ştiu ce tara din lumea a treia…

— Mmmm e frumoasă, nu zic nu… de ce scoate ulei în halul ăsta?

— Mai trebuie lucrat la ea… ce vrei la 300 de dolari? Oricum e o bijuterie cu capricii franţuzeşti, un model cu totul special, nu cred că mai sunt multe în lume, decât poate câţiva fanatici tzaneniţi să aibă aşa ceva…

— Şi tu ce-oi fi? hohoti Chris… Să facem prezentările, TJ, Lucas. Lucas e invitatul nostru astăzi la cina, urca pe Sam la tine în Citroën să facă cunoştinţă cu viitoarea ei maşina, iar Lucas va călători cu mine în Toyota.

…Oookay… TJ fusese luat cam repede.

Luminile oraşului XXI

— Dacă ştiam că e aşa greu nu îl mai păstrăm… icni TJ.

— Biroul? întrebă Lucas

— Nu, e vorba de tine, dacă ştiam cât de greu e să-ţi cărăm bagajele aici te împuşcăm de la început, rase TJ.

Lucas zâmbi şi el. Încă nu se obişnuise cu cei doi, mai ales ca încă nu lua în serios meseria lor. Erau foarte diferiţi de lumea lui.

— Stai aşa… descind eu…

— Hei, de ce nu ciocăni? Deschideam eu. Ce beton o să fie, vecini, tu cu un etaj mai jos, la fel ca în copilărie, se bucura ea.

TJ întoarse fata zâmbind, ca să nu se vadă. Ştia ce înseamnă pentru Samantha reîntâlnirea cu Lucas. Era bucuria pe care o simţea şi el văzând-o pe Chris. Chiar se simţea fericit văzând-o pe Sam aşa bucuroasă.

— Ce eşti fericit aşa? interpela Chris. TJ dădu din cap zâmbind. Aha, continua ea… şi eu mă bucur pentru ea…

Fericiţi, umblau prin noua garsoniera a lui Lucas. Era

mica, la fel ca cea a Samanthei, exact sub ea cu un etaj. Nu trebuise mult să fie convins să se mute acolo, Samantha prinsese anunţul de locuinţa libera la fix. TJ oricum se gândea ca în curând probabil cei doi vor sta împreună. Se uita la Lucas. Era doar un pic mai scund decât TJ, la fel de slab, însă nesigur în mişcări, adus un pic de spate, cu ochelari demodaţi de vedere. Era timid, un pic speriat, semăna exact cu vechea Samantha pe care o răpiseră ei. Parul în dezordine, cam netuns, îi dădea împreună cu ochelarii un aer de tocilar. Jeanşii nu îi veneau deloc bine, erau largi, iar cămaşa la fel. Leit vechea Sam, gândi TJ şi chicoti în gând. Probabil ca îl va schimba ea cât de repede, la gândul acesta pufni uşor pe nas. Se vedea clar că Samantha îl place mult, despre reciproca nu mai era necesar să se vorbească, Lucas părea zăpăcit în continuare de felul în care arata ea de când nu se mai văzuseră. Se vedea că e îndrăgostit pana peste urechi, însă mai timid ca înainte, de-abia se apropia de Sam.

* * *

Se uita la ceas. Orele 20. Privi cum noaptea se lasă peste oraş. Ploaia lasa urme pe geamul mare al biroului. Biroul sau cu vedere la strada. Privi luminile oraşului, reclamele luminoase. Erau baruri, hoteluri, cinematografe. Oamenii beau, se distrau, aceeaşi distracţie monotona… Se bucura că e o zi urata. El avea o zi proastă. Se uita fix în jos. Ce-ar fi dacă… atunci toate problemele scârbelor ăstora ar ieşi la iveala… privi fotografia cu familia sa. Pe sotie o chema June iar fata fusese botezată May. Îşi aduse aminte când erau tineri… May era mica şi fericita, îşi aminti cum îi sărea de gât când venea de la serviciu… pe atuncea era tânăr, nu aveau de nici unele, însă erau aşa de fericiţi, aşa cum trăiau de pe o zi pe alta. Îşi aminti de vremurile când îşi permiteau să meargă doar în rollercoaster sau la cinema la sfârşit de săptămână. May avea cinci şase ani atuncea… oare de ce se schimba lucrurile în rău? Întotdeauna. Îşi aminti de propria copilărie, fusese la fel. Pe măsură ce creşti îţi faci singur

probleme. Se întrebă vag dacă viaţa este doar un roman al descompunerii… privi pe geam, îşi văzu imaginea în oglinda… te rog nu te uita la mine, nu acum, am avut o zi proastă…

Se apleca asupra balanţelor contabile din nou. Gândurile îi fugeau iar. Tinereţea, mica firma obscura la care muncea, chefurile de vineri seara cu colegii. Avea acum ce-şi dorise întotdeauna. Biroul sau personal la etajul 14 cu vedere la strada într-o mare corporaţie. Oare de ce nu se da timpul înapoi?

…Îşi ridica ochii spre ceas… 21. Gata. Îşi îmbraca haina şi îşi puse cravata. Opri calculatorul, îl apuca de mâner şi o porni agale spre uşă. În fuga mai privi încă o dată la luminile oraşului…

Ieşi în strada şi privi la Fordul sau negru. O lua apoi agale pe jos spre casă. Avea nevoie asta să-şi adune gândurile. Soţia sa ştia că maşina se afla în service, ultimele câteva zile venise pe jos acasă… cu transportul public. Privi peste drum… Snack Bar… Danny’s Pub… totuşi ceva îl mana acasă… prin ploaie, deja era fleaşca însă puţin îi pasa… poate făcea pneumonie, spera asta din tot sufletul.

În faţa sa apăru un tânăr cu o cafea în mână. Mergea agale prin ploaie şi savura cafeaua… brusc i se făcu şi lui pofta. Era un tânăr de vreo 25 de ani, cu o expresie permanenta de mirare pe fata, cu un zâmbet permanent. Parul ud i se lipise de cap, ploaia calda nu îi trecea de jacheta subţire impermeabila, portocalie, de genul paramedicilor. Cu amuzament se gândi cum ar fi să treacă sufletul lui la acel tânăr şi invers… tânărul părea fericit, impasibil, nu părea să-i pese de ceva. părea ca pur şi simplu bea o cafea în ploaie şi atât. Îl urmări în timp ce se îndrepta spre o maşină mica, de o culoare portocalie vesele, cum nu mai văzuse până atunci.

TJ se opri sub copertina pentru a-şi savura cafeaua. Se gândi să îşi aprindă o ţigară dar renunţă. Ţinta sa se îndepărta, iar el termina cafeaua şi se îndrepta cu paşi leneşi spre Toyota. Ieşi în ploaie. baga mâinile în

buzunarele jachetei portocalii şi mormăi satisfăcut la culme. Jacheta cauciucata era grozava, însă şi mai grozav era că e portocalie, în genul Coast Guard sau a salvamarilor. TJ îşi dorise de mic să fie salvamar. Se admira cu coada ochiului în oglinda unui magazin. Da, arata grozav. Făcu un pas hotărât şi trase de portiera maşinii cu un gest nedefinit. Porni motorul şi baga în viteza.

La fel ca el mulţii altfel mergeau prin ploaie… Parca era o conspiraţie în costume elegante… Se urca trist în autobuz. Feţe triste, feţe vesele, feţe viclene, obosite, în toate felurile, însă autobuzul era pe jumătate gol şi asta îl făcu fericit. O fericire scurta şi violenta. Privi împăcat afara la luminile oraşului…

Şovăi înainte să introducă cartela… făcu asta şi uşa se deschise şi pătrunse în hol. Îşi lăsă pantofii şi intra în living. Erau amândouă acasă. May şi June, care odinioară îl tineu legat de lumea asta…

— Hei, du-te la baie, eşti fleaşca, trebuie să curat covorul iar… du-te mai repede, îţi aduc eu schimburi uscate, îl grăbi June.

Nici măcar nu îi pasa. În fond el plătise toate acestea… Nici măcar nu îi pasa ce cele două nu îi dădeau atenţie. Nu îi mai pasa. Deloc. Dădu din umeri.

Uşa se deschise iar siluetele tăcute ameninţau cu arma.

— Harrison, făcu categoric silueta mai înaltă. Vreau calculatorul, cel de acasă şi cel de la serviciu, discurile de backup şi restul. Ştii la ce mă refer nu? La ceea ce lucrezi tu de trei săptămâni.

Dădu din umeri. June zbiera isterica la el. De fapt începu doar să zbiere şi silueta înaltă îi trase un pumn în faţa cu sece, care o proiecta speriata pe canapea cu sângele ţâşnind din nasul spart. Simţi o uşurare ca făcuse altcineva asta şi zâmbi trist. Altă dată ar fi sărit la tipul cu arma să-l sugrume însă acum cumva se simţea bine.

— De ce naiba ai făcut asta? întrebă o voce de femeie, subţire. Silueta mai mica era într-adevăr o femeie tânără.

— Nu ştiu. Ma enervează. ma enervează totul în seara asta. Asta e tot? întrebă el. Harisson se dusese în cealaltă camera natural şi adusese totul. Ştia ce va urma însă puţin îi pasa. Poate era mai bine. May se repezi cu unghiile la tipul mai înalt. Acesta o împinse cu ţeava armei, apoi o lovi cu patul acesteia peste umăr, tare, iar fata ateriza scrâşnind lângă maică-sa.

— Asta e, făcu vocea fetei. E totul. Ridica arma.

— Stai. Tipul întinse mana. Tâmpitu-le, i se adresa el lui Harisson. Ştiu suficient despre tine. Eşti un tâmpit. Ce credeai că o să faci? Că o să demaşti o mare conspiraţie? Cară-te din oraşul ăsta tâmpitule. Eşti o fiinţă jalnica. Îmi pare rău pentru tine.

— Trebuie să-l… protesta ea.

— Nu pot. Fă-o tu. Chiar nu pot. Deşi poate şi el ar vrea asta după mutra lui. Pentru ce omule? Pentru bani? Îţi ştiu toată biografia, ai vorbit ca o găină proasta şi te-ai confesat cui? E frumos ca arăţi încredere lumii. Cu adevărat eşti un om jalnic tipule. Ce încerci să faci?

— E simplu. Ai auzit de praful gri?

— Vrei să spui soldaţii care au intrat în norii de praf şi au ieşit total terminaţi?

— Hei, pricepi şi tu. Nu e nimic paranormal e un produs original Kryogen Pharmaceutics.

— Nu se poate…

— Ba da. Uite totul aici. Pe mine ma vor deoarece a trebuit să aranjez contabiliceste cu toţi banii aia. Tot ce am ştiut e că este un vaccin contra Antraxului CDE, însă lucrând aici am învăţat cate ceva. Însă cred că mi-am băgat nasul prea mult pe aici nu?

— Nu se poate… murmura şi ea… nu se poate… toţi aceşti oameni… îi găseam cu fetele gri, cu ochii gri… nu ştiam despre ce e vorba.

— Tu îi găseai? Cine eşti tu?

— Cineva care tocmai s-a hotărât să te lase în viaţă. Dar trebuie să fugi cât poţi de departe, undeva unde să fii nimeni şi să-ţi iei viaţa de la capăt.

— Fac bagajele… June se ridica de pe canapea cu

mana pe nas.

— Ba nu, riposta TJ. Trase în pieptul ei. Îndreptă arma spre fata de 17 – 18 ani machiata strident. Ce diferenţă între ea şi Samantha, se trezi el gândind. Fără remuşcări apasa pe trăgaciul sensibil de câteva ori. De abia se auzi zgomotul armei Maki, iar fata căzu înapoi pe canapea însă de data asta fără să se mai ridice. Nu va puteam lăsa pe toţi Harisson, nu e nicio pierdere, îmi vei mulţumi în timp. Vei găsi pe altcineva. TJ nu avea remuşcări. Sau dacă vrei, continuă el, pot face asta şi pentru tine.

— Voi pleca, hotăra el. Constata că nu-i pasa de ultimele evenimente.

— Ieşi afară. Cei doi îl împinseră şi îşi continuară treaba simpla. Grenada, plus încărcătura de exploziv. Ieşiră cu toţii prin spate.

— Te duci la băcănia de la două străzi mai încolo şi cumperi ceva, baterii, ce vrei, nu mă interesează. Vei auzi când se termina. Pleacă.

Ploaia nu mai contenea. Ieşi trist din magazin când auzi explozia şi văzu flăcările… Se terminase… ce bine.

* * *

Incantat, TJ privi banii din cond. Pentru ca îl lăsaseră pe Harisson în viaţa primiseră şi un bonus. Totul fusese distrus, Harisson înspăimântat, iar dovezile distruse. Norocul lui ca ieşise din casa fără să fie observat de echipa de curăţare, era şi mai bine aşa… Încă o treabă bine făcută. Urma acum şi răzbunarea.

* * *

Extrem de mulţumit şi de incantat TJ lua la cunoştinţă ştirile cum într-o noapte zburaseră în aer cam toţi investitorii Kryogen Pharmaceutics. Şefii şi şefuletii mai mici care rămăseseră dădeau de zor din gura în faţa poliţiei şi fiscului să scape. O investigaţie a Senatului se şi organizase deja, în doar câteva ore. Era deja o problemă naţională, mai ales ca săriseră în aer şi doi senatori plus

un general de armata şi doi colonei. Într-o singură noapte Kryogen Pharmaceutics fusese decapitata. Ziarele comentau că aşa deratizare nu se mai făcuse în istorie.

Se urcară în Toyota şi plecară spre Universitate. Sam şi Lucas încă foloseau transportul în comun. Deja Lucas se schimbase, se îmbrăca şi el normal. Mana Samanthei, orientată atent de Chris care dacă nu folosea nimic pentru machiaj, în privinţa hainelor era un adevărat vultur. De abia o convinsese pe Sam să renunţe la toate cosmeticele în favoarea cremei de plaja când soarele ardea rău, ceea ce nu era cazul. Totuşi vremea se îndreptase niţel.

* * *

— Hei, tipule, dă-te mai încolo, rânji greţos matahala. Vreau să stau lângă blondina.

Samantha se dădu mai încolo.

— Dispari, făcu ea cu răceală. Lucas, hai în spate.

— Lucas? Unde crezi ca pleci tocilarule? întrebă tipul. Prietenul sau râse greţos şi el. Era aproape la fel de mare. Oare cum ajunseseră ăştia la UCLA?

— Dă-te la o parte, îl împinse Lucas.

Chiar atunci intra profesorul în clasa. Lucas primi un pumn înfundat în coaste iar cei doi trecură între el şi Sam care privea disperata şi furioasa.

Ora de curs trecu greu. Samanth trebui să suporte toate tâmpeniile celor doi, iar Lucas se trase mai încolo primind ghionturi permanent. În sfârşit se termina ora şi o întinseră afara repede.

— Mergem acasă? întrebă rugător Lucas. Mi-a ajuns.

— Uie-i ca vin. Hai să mergem, îl grăbi ea.

— Stai păpuşă, strigară cei doi, blocându-i pe treptele de la ieşire. Deja se adunaseră curioşii râzând pe seama lui Lucas şi a Samanthei. Cu toţii voiau să vadă ce se întâmplă.

Lucas lovi cu furie în faţa tipului. Acesta se scutura.

— Ha ha, micul tocilar vrea să mă bată… toată lumea era în hohote. Hai Baldwin, să-l învăţăm un pic regulile casei.

Sam se repezi şi lovi cu piciorul. O furie răutăcioasă apăru pe fata numitului Baldwin. O apuca de braţ şi o îmbrânci cu putere. Samantha căzu pe ciment în hohotele de râs.

— TJ, vino de urgenţă. Chris închise telefonul şi o lua la picior spre locul conflictului.

Încerca să se apere cum putea. Primi o lovitură în plina fata şi simţi sângele care ţâşnea după ce auzise nasul cum îi trosneşte. Para câteva lovituri, însă pai primi una în stomac în plin. Antrenamentul sau dădea ceva roade, însă din mişcările lor raţiona cine erau tipii. Veniseră cu o bursa de box. Naiba să-i ia pe aia care le introduseseră. Sport olimpic.

Samantha îl lovi cu piciorul în spate pe celălalt, care se chirci de durere. Se întoarse spre ea.

— Hei, potoliţi-vă, se auzi un glas autoritar. Se opriră cu toţii. O studentă, posibil de an mai mare fusese cea care strigase.

— Vreţi să vă ia paza campusului? Va potoliţi?

— Tu ce vrei păpuşă? Cel numit Baldwin întinse mana spre ea şi primi pe loc o lovitură direct în genunchi care îl electrocuta. Simţi durerea pana în umăr. Chris lovise fără intenţia de a rupe însă.

— Hei, Baldwin, acum te bat fetele? izbucni în ras celălalt. Se îndrepta spre Chris.

Un tânăr îşi făcu loc cu mâinile grăbit prin mulţime. Ajunse în mijloc şi văzu tot. Înregistra fata plină de sânge a lui Lucas, pe Samantha prăfuită şi speriata, pe Chris care se codea sa lovească sub privirile tuturor. Se decise şi făcu un pas spre Baldwin, care nu prea se mai ţinea pe picioare. Îl lovi cu pumnul în stomac şi acesta căzu jos. Rămase jos.

TJ simţi lovitura în corp şi se întoarse. Pumnul doar îl ştersese, l-ar fi durut ceva lovitura. Observa tehnica foarte buna de box a oponentului.

— Potoleşte-te puştiulică, făcu el sec.

— De ce tataie, ma baţi? TJ era cu un cap mai mic. Trimise o serie de lovituri la corp. TJ se feri şi para cu indiferenta. Deschise palma şi lovi cu podul palmei direct

în ochiul deschis. Matahala văzu doar o lumina alba.

— Hei, ce ai păţit la ochi? întreabă TJ. Nu pare umflat. Se eschiva cu un pas în spate şi îl pocni identic şi peste celălalt ochi. Mai vrei?

Matahala scoasa din minţi se repezi şi cu piciorul.

— Ştii şi din astea? ricana TJ. eşti un adevărat polisportiv. uite, asta e Tae-kwon-do, explica el şi executa o lovitură brusca prin întoarcere la cap. Dezechilibrata, matahala căzu în fund însă se ridica. Şi mai furios se repezi la TJ înjurând. TJ lovi de trei ori cu putere coapsa adversarului care simţi cum îi paralizează piciorul. Asta a fost din Muai-thai, explica el didactic. Acuma un pic de box, făcu el cu o mişcare eleganta din braţ. Hei, mai vrei? Ca vad ca nu te ţii nici bine pe picioare şi vezi şi dublu… Ups, nu sunt acolo omule, uite croşeu la stomac!

Matahala se poticni, însă era puternic. TJ îşi intrase în verva şi luase alura de boxer profesionist.

— Stai să mă încălzesc să nu îmi scrântesc ceva, făcu el. Ştii, e foarte importanta încălzirea, tu ar trebui să ştii asta, văd că eşti boxer profesionist. Ma aştepţi să-mi iau un halat de baie? Cred că nu, făcu el şi se feri. Zău aşa, o să transpir ca porcul pe căldura asta… Ah, iar ai dat aiurea, facem pariu că îţi trag un upercut şi nu te mai scoli de jos, hei, nu e nimeni cu o cameră video? Asta trebuie filmat, am zis upercut, rar veţi mai vedea aşa ceva, observaţi eleganta cu care ma mişc… TJ nu se mai putea opri din vorbit. Mai bine încercai tot la corp, nu trebuia să te apropii, ai mâini mai lungi, uite ce păţeşti, îl pocni iar cu podul palmei peste nas iar sângele îi ţâşni… doare rău? Scuză-mă că nu pot lupta elegant cu pumnii şi dau cu palma, însă nu vreau să-mi stric manichiura, uite şi tu ce mâini frumoase am, aproape i le baga în ochi. Hei, hei, nu aşa aproape, ţi-am promis…

Upercutul lui TJ în plina barbie îl întinse pe jos pe tip. Victorios ridica braţele însă simţi un curent electric în coapsa. Se întoarse. Paza campusului.

— Hei, ei au început. Aşa e? întrebă asistenta.

— Nu e el de vină, interveni Chris. Uitaţi-vă, arata

spre Lucas… credeţi ca el a sărit la haidamacii aceia? Cu toţii au văzut totul!!!…

Paznicul mai întinse bastonul cu curent electric pe braţul lui TJ. Acesta se încordă. Intensitatea nu era prea mare. Apuca mana paznicului şi îi lua degetul cu forţa de pe baston. Îşi apropie faţa de el.

— Dacă nu te potoleşti o să-ţi bag chestia aia în fund, cu riscul de a fi exmatriculat, sau mai rău, te bat în parcare pana nu mai poţi. Gândeşte-te… Hai să o lăsăm balta, raportează incidentul şi gata. Strânse mai tare braţul omului. Acesta asculta sfatul şi se linişti.

— Gata, toată lumea plecaţi. În biroul administrativ toată lumea.

* * *

TJ asculta toată muştruluiala, însă mai puţin la adresa lui, mai mult la adresa celor două matahale care se paere că aveau deja o reputaţie. TJ era destul de imaculat, altercaţiile sale cu diverşii colegi de prin echipa de fotbal se petrecuseră în general în afara campusului. Faţa lui Lucas spunea cât o mie de cuvinte.

* * *

TJ opri în faţa farmaciei. Cobora împreună cu Chris şi făcură o reaprovizionare cu dezinfectante şi feshe pentru nasul lui Lucas. Ieşiră la timp pentru a vedea o maşină de teren oprindu-se în ultimul copac rămas în mijlocul regatului de ciment şi doi tipi cu ciorapi pe fata dând buzna afară din ea. Unul se adăposti după copac, celălalt după tomberon. O trase pe Chris să nu o calca una din cele două maşini de poliţie care apărură de nicăieri. Se aruncară în spatele maşinii de poliţie.

— Oh, iar, nu se poate din nou şi în plina zii, bagami-aş picioarele, se tângui TJ. Iar stam aicea pana noaptea.

Poliţistul deschise portiera apoi căzu grămadă lângă ei. TJ îi controla vesta şi constată că glonţul trecuse prin ea rănindu-l serios.

— Chris, adu feshele. E pentru o cauză nobila.

— Lasă-mă pe mine, făcu ea. Ahhh, tipa ea furioasa când un ricoşeu i se înfipse în antebratbrat.

— Bagami-aş picioarele de o mie de ori!!! urla TJ. Puse mâna pe arma poliţistului. Caută la picior şi lua şi arma de rezerva a acestuia. Constata că e un Smith & Wesson 38 semiautomat, iar buna dispoziţie îi reveni. Pistolul principal al poliţistului era un Magnum TB 44 tot semiautomat, o arma vestita, iar TJ o privi incantat. Se ridica în picioare şi se îndrepta hotărât spre cei doi mascaţi cu 44-ul în dreapta şi 38-ul în stânga. Apasă pe trăgaci silindu-i pe cei doi să se arunce la adăpost. De la 7 – 8 metri trase cu Magnum-ul în tomberon şi incantat constată că trecuse prin el. Gloanţele nu penetraseră vesta antiglonţ cu care acum erau dotaţi toţi infractorii, însă TJ avusese grija să tragă la cap aşa ca vesta devenise opţionala. Cel de după pom făcu şi el imprudenta sa se arate şi încasa trei gloanţe direct în frunte. TJ arunca armele pe jos şi se gândi incantat că fusese prevăzător când îşi fabricase licenţa de tir sportiv şi se înscrisese în clubul Universităţii la insistentele Christinei.

* * *

Obosit, TJ se arunca în fotoliul de răchită. Se saturase deplin de ziua care trecuse. Totuşi afara începuse să arate bine, începea să iasă soarele şi să se mai usuce. Fuseseră prevăzători şi băgaseră totul în garaj după atenţionarea de taifun. Privi la Chris care îl bandaja pe Lucas, desfăcu o bere, lua un gât zdravăn apoi se lăsă pe spate şi atzipi mulţumit.

Luminile oraşului XXII

— Viaţa… asta e viaţa… ofta Lucas şi se lăsă pe spate fericit.

TJ se grăbi să-l aprobe printr-o râgâitura însă se opri la timp. Era şi Chris de fată. Îi plăcea compania, îi părea

bine ca îl cunoscuseră pe Lucas.

— Înainte nu îmi închipuiam că exista aşa ceva… continua Lucas gânditor. Privi înspre ocean, aflat la 50 de metri, privi spre şoseaua mărginită de palmieri pitici, luminata discret şi nu foarte populata, mica terasa discreta. Lucas tăcu un moment iar ei îl lăsară amuzaţi să-şi termine gândurile. Până acum jumătate de an tot ceea ce îmi doream era o carieră şi cât mai mulţi bani.

— Şi tu? întrebă Sam râzând. Eu chiar aveam bani. Nu înţeleg cum nu ai avut succesul meu, rase ea. Întotdeauna ai fost mai tare pe reţele ca mine.

— Aşa e nu? întrebă el amuzat. Totuşi tu m-ai învăţat multe. Ştii, dacă nu erai tu, probabil ca la ora asta nici nu aveam vreun pic de şcoală.

Samantha dădu din cap gânditoare. Părinţii lui Lucas fuseseră de o condiţie modesta, erau oameni buni, mama sa avea un serviciu bun într-o uzina de armament, de fapt era îngrijitoare la cantina însă se plătise bine întotdeauna. Tatăl sau fusese electrician. Nu se gândiseră însă niciodată ca Lucas ar trebui să urmeze o facultate. Lucas fusese un copil plăpând, ochelarist, devenise repede tocilarul clasei. El şi Samantha fuseseera vecini, colegi, iar plecarea ei îl afectase foarte mult pe Lucas. Sensibil la alergii şi răceli, mama lui Lucas căutase mereu să-l protejeze, iar tatăl sau pe de altă parte să-l încurajeze. Nu practicase niciun sport. Tot ce sperau penteru el era o slujbă modesta şi sigura de funcţionar public. Lucas evident că fusese chemat cu o bursa la UCLA. Pasiunea pentru computere i se trăgea de la tatăl Samanthei. Iar după plecarea ei calculatorul fusese singurul sau refugiu. În primul an de facultate Lucas îşi puierduse ambii părinţi la un interval de 6 luni. Mama sa suferea de leucemie de mult timp, de aceea era aşa grijulie cu el, iar subit boala se agravase. Câteva luni mai târziu, tatăl sau avusese un accident în mediu toxic. Lucas rămăsese singur singurel, însă se descurcase. Nu avusese niciodată sprijinul pe care îl avusese Samantha. Habar n-avea cât îl admira Sam pentru asta. Tot aşa cum habar n-avea cât îl plăcea ea, şi cât de complexata era înainte de

felul cum arată. Adevărul e ca Sam era odată destul de durdulie iar Lucas deşi o simpatizase mereu, nu fusese foarte atras de ea. Sentimentele Samanthei nu se schimbaseră, în continuare îi plăcea Lucas foarte mul şi acum. Sentimentele sale se schimbaseră de asemenea. Dacă înainte o considerase doar o prietenă bună, acum parca nici nu se putea uita la ea. Samantha arata grozav după ce începuse antrenamentele cu cei doi. Lucas ar fi dat din coada când vorbea cu ea dacă ar fi putut.

— Întotdeauna lumea mi-a prezis o carieră strălucită, bufni ea în ras. Cred că sunt prima persoana care jecmănea băncile. Habar n-ai cât le luam ca să instalez şi să securizez serverele. Şi nici măcar nu îmi dădeam silinţa aşa de tare.

— Şi noi lucram pentru bani, însă nu şi pentru cariera, intra şi Chris în vorba, uşor, aproape neauzita, aşa cum vorbea ea, zâmbind mereu. Sincera as sta şi într-un apartament mizerabil având doar bani de pe o zi pe alta. Zâmbi uşor şi delicat şi se uita la TJ. Vedeţi voi, însă America asta e mizerabila. Noi facem bani fără a munci prea mult, munca noastră e plăcută, de fapt la noi munca înseamnă antrenament. Şi acoperire, adică facultăţile, mai rase ea.

— Şi ca să o completez pe Chris. Acum avem cel mai tare armament existent, însă încet încet vom fi depăşiţi. Se lucrează la greu în domeniile astea, în curând va fi o concurentă acerba între cei ca noi şi poliţie. Deocamdată noi avem avansul tehnologic, însă asta nu va fi mereu. Va veni un moment în care ce vom câştiga se va duce pe procurarea de arme noi. Spre deosebire de alţii, noi lucram foarte puţin. Jed Springer şi Trisha Lang sunt cei mai căutaţi profesionişti până acum. Sunt foarte buni, iau orice misiune aproape. Noi ne angajam la asta numai după ce cântărim bine dacă merita. Springer şi Trisha au relaţiile lor în poliţie şi în lumea interlopa. Nu prea se atinge nimeni de ei, inspira o frică groaznica tuturor, pe de altă parte sunt foarte de treaba amândoi pentru meseria lor. Noi mai mult dam lovitura şi ne retragem. Nu riscam,

nu ne trebuie mult, doar ne păstrăm antrenamentul, luam misiuni în general dificile, şi unde echipamentul nostru ne aduce în avantaj clar. Şi totuşi, au început să apară luptătorii Urban Warrior, Delta Force, cu armament de ultima generaţie… da, mai rase el, şi Springer, care şi-a procurat echipamentul ăstora înainte să ajungă la ei.

— Urban Warrior… exclama Sam. Grozav, ştiu despre ce era vorba, aveau nişte softuri foarte avansate, urma sa lucrez cu tatăl meu la proiectul ăla, era ceva cu adevărat frumos, însă la un moment dat programul Urban Warrior a fost anulat, se zvonea ca jumătate de echipa fusese lichidata de CIA sau de NSA. La scurt timp după aia, am primit însă contractul, fără să se schimbe nimic. Era următorul proiect al meu, şi tare îmi plăcea ca voi lucra cu tata… de mult nu am mai lucrat noi împreună.

— Ce surpriza, exclama TJ incantat. Chiar ştii ceva despre softurile alea? De ce naiba nu ai spus? Avem şi noi parţi din electronica lor după ce jumătatea aia de echipa a fost lichidata… mă rog, ştii tu zvonurile alea…

— Adică povestea cu CIA e adevărată?

— În parte da… doar în parte, CIA antrenează şi ea oamenii săi la Langley, la fel şi NSA în Boston. Însă la momentul actual nu ar fi fost în stare să se atingă de Urban Warrior, care mai era şi secret, proiect al Armatei. Erau în curs de o colaborare cu LAPD şi în general cu poliţia din toate state, însă la o întâmplare nefericită, jumătate de echipa a dispărut subit… împreună cu o echipa FBI parca… şi cu o grămadă de Swat Te-am LAPD. O tragedie, comenta TJ…

— Aşa e, rase Chris, a fost al treilea glonţ pe care l-ai încasat tu în fund. Să ştii că am notat toate datele, şi am fotografii care să dovedească asta, izbucni ea în ras.

— Ceea? Vreţi să spuneţi ca v-aţi vârât şi voi coada acolo??? Sam era cam stupefiata.

— Pai da… s-a întâmplat şi gata. TJ râdea.

— De data asta e groasa, murmură Samantha. Ce zici Lucas?

— Nu prea îmi dau seama. Îi sun pe TJ şi Chris, ei le

au cu aşa ceva…

— Grozav, făcu ea. E cea mai haioasa treaba pe care am auzit-o în ultimul timp…

— Chris, eu am o idee oarecum ma ieşită din comun, rânji TJ. Ce-ai zice de o colaborare?

— Colaborare? Te-ai scrântit nu?

— E în spiritul libertăţii şi al presei libere, rânji el în continuare.

— Ce se întâmplă? întrebă Sam.

— E simplu şi amuzant, deşi poate nu chiar aşa. Două contracte simultane, doi oponenţi, fiecare oferă pentru a-l elimina pe celălalt. Avem aici două firme concurente pentru furnizare echipamente poliţie şi servicii speciale. Una din ele este Electronic Task TRR. În urma ultimelor catastrofe naturale şi a atacurilor teroriste, plus a diverşilor elevi, studenţi şi funcţionari publici care îşi împuşca colegii de stresaţi ce sunt, bugetul LAPD, şi ne referim strict doar la statul California, este foarte mare, aproape cu 50% mai mare ca anul trecut şi se va mai rectifica probabil în sensul măririi. Electronic Task TTR, ca partener tradiţional, vrea să prindă pleaşca. Camere de supraveghere, detectoare de metale diverse, poasturi de ascultare şi triangulaţie în tot oraşul. În plus, firma are contracte preferenţiale cu Bell Elicopters, Smith & Wessons, iar în ultimul timp şi cu Heckler Koch, se pare că au o brusca deschidere la parteneri europeni. Ei bine, Electronic Task TTR furnizează hardware şi software pentru elicoptere, sisteme de ochire şi altele. Pleaşca este mare, iar ei vor pe lângă un sistem de supraveghere la sânge şi un sistem de intervenţie rapidă. Asta înseamnă elicoptere Comanche TA3, vehicule blindate HUM4, şi ultima găselniţă, motociclete Kawasaki blindate, asta-i grozav chiar. Însă acum îşi vârî coditza şi o a doua firma de cercetare, Ebonics AG, care până acum ceva ani făceau tot felul de experimente obscure pe la MIT, printre care manipulare genetica şi robotica. Ebonics se bucura de sprijinul cercetătorilor, fata de Electronic Task, care însă are sprijinul de baza, doi senatori cu lingăii lor. Ebonics au

intrat pe piaţa anul trecut cu un program inovator, concurent Urban Warrior. Era vorba despre nişte luptători blindaţi pana în dinţi cu armament greu, plus propulsoare de autonomie medie în aer. Ce mai, sciente-fiction. A fost alesa varianta Urban Warrior, adică în principiu unii ca noi, rase TJ, care însă a căzut după acea… întâmplare.

— Tatăl meu şi cu mine am colaborat cu Ebonics, spuse şi Samantha… era vorba despre nişte semiconductori şi aliaje speciale, partea mea ţinea doar de electronica iar mai multe nu ştiu, în principiu erau foarte secretoşi. Nu m-am gândit să întreb mai multe, la Ebonics se zvonea ca oamenii dispar din senin…

— Care e varianta mai proasta? întrebă practic Lucas.

— La asta mă gândeam şi eu, exclama TJ surprins. Ce poate fi mai rău? Împânzirea oraşului cu echipamente de supraveghere sau ceva despre care nu ştim nimic o dihanie de metal…

— Aplicaţii civile exista… interveni Sam. Se vorbea despre utilitare pentru zone inaccesibile, nu e vorba de un robot, ci de un om în costum de robot, atuncea nu mi se părea aşa ciudat… Însă şi aplicaţii militare au fost dezvoltate… Ebonics au avut contracte în America de Sud.

— Că spui tu??? glasul lui TJ devenise violent brusc.

— Stai, îl apuca Chris de braţ.

— Ce este? întrebă Sam.

— Aplicaţii exista… militare, oh, majoritatea soldaţilor susţineau că e ceva de origine extraterestra, că e animal, că e Chupacapra…

— Cred că arma a fost trimisa guvernului din Chile pentru testări şi atât, era mai discret acolo…

— Cred că au testat-o la graniţa dintre Argentina şi Brazilia, scrâşni TJ.

— Deci ce propui TJ? întrebă Chris. Brusc îl luase pe el de lider.

— Springer şi Trisha se vor ocupa de Electronic Task. Cred că doi-trei directoraşi împuşcaţi reprezintă un avertisment delicat dar ferm. Noi luam Ebonics.

— Adică luam contractul mai mic, zâmbi Chris. TTR oferă 200.000 pentru contract, Ebonisc merg mai departe şi oferă 300 pentru eliminarea TTR.

— În mod sigur Springer şi Trisha vor avea de lucru şi cu distrugerea unor stocuri de echipamente. Probabil vor face o subcontractare, ceea ce noi nu ne permitem.

— Alta problema: Sam şi Lucas. Existenta lor.

— Negativ. Nu îi băgăm în asta. Ei ne ajuta din umbra cu logistica, aşa cum am vorbit.

— O să caut toate materialele despre Ebonics, făcu Samantha. Voi încerca să intru la MIT să accesez codurile tatălui meu. Probabil ca şi el e implicat în program. As spune ca sigur este, este genul lui.

— Oricum pana într-o săptămână nu se mişca nimic. TJ se lăsă pe spate. Mâine va fi o zi frumoasă. Se duse la geam. Mirosul marii intra în apartamentul celor doi, amestecat cu mirostl de cauciuc ars al oraşului. Îi plăcea la Lucas şi Sam care stăteau împreună de câteva zile în apartamentul de la etajul al doilea al Samanthei. Apartamentul lui Lucas, un etaj mai jos, urma să fie eliberat până la sfârşitul lunii. Cei doi se înţelegeau de minune. TJ se bucura pentru ei. Cei doi se hotărâseră pentru etajul al doilea din cauză că atunci când se întâlneau la micul bloc TJ dorea întotdeauna să stea mai sus, iar Sam şi Lucas aleseseră tacit etajul al doilea, oricum mai ieftin. Era o mică curte în faţă, modesta şi îngrijită, puteai vedea înspre direcţia oraşului, nu puteai vedea marea însă îi simţeai mirosul. TJ se simţea foarte bine aici, iar după câteva ore i se făcea dor de căsuţa şi curtea lor şi mergeau acolo. La ei stăteau toţi patru în curte serile şi cinau împreună. Uneori mergeau şi la bloc la Sam şi Lucas, TJ stătea pe micul balcon cu o bere, cu greu îl puteai baga în casă, Chris se înduioşa mereu de asta şi ieşea după el să vadă ce mai face.

— TJ, mergem acasă? Deja e trecut de miezul nopţii.

— Mergem… uite începe să bată vântul ăsta cald. Maine vor fi valuri. Mergem la surfing da? Trebuie să ne sculăm înainte de 5 dimineaţa.

— Şi e aproape 1 noaptea… normal ca mergem… doar n-o să ne speriem noi de câteva ore nedormite nu, zâmbi ea.

— Conduci tu da Chris? Eu am băut două beri.

— Conduc eu…

Toyota demara uşor. Lucas privi mica maşină portocalie cum se depărtează în noapte. TJ se lăsă pe spate în maşină şi privi spre Citroënul Axel proaspăt recondiţionat, proaspăt vopsit într-un albastru deschis delicat cu nuanţe de verde deschis spre plafon, la fel cum şi Toyota se făcea spre galben acolo din portocaliu. De-abia fusese terminat cu câteva ore în urmă, mâine era marea zi a încercărilor, atât cu motorul pe benzina cât şi cu cel electric ce îi fusese adăugat pentru trafic urban. Privi în spate spre silueta cu fundul care se termina cu hayonul ce părea tăiat cu toporul drept, farurile uşor alungite, rotile din spate acoperite în partea de sus de caroserie şi vederea maşinii îi inspira brusc iarăşi amintirea unor vremuri necunoscute, netrăite, cu mult înainte de a se naşte el, ceva ce nu putea descrie, nostalgie, aceeaşi care îl cuprinsese atunci când pornise prima oară motorul Citroënului pentru prima oară iar robustul motor boxer urlase răguşit ca apoi să se transforme într-un mârâit răutăcios care suna a muzica veche şi buna în urechile sale.

Stardust nu era tocmai o bomba oarecare. Era un club, mai mult o cafenea, şi era proprietatea lui Jed Springer şi a Trishei Lang. Era un locat curăţel şi plăcut, contrar părerii pe care o avea TJ despre ce ar putea avea cei doi în proprietate. Aici era centrul de afaceri al lor. Clienţii erau de toate felurile. Nu era un strip-bar şi nicio spelunca, muzica nu urla în boxe să-ţi spargă urechile. Lumna era difuza, barul curat, se şi dansa, clienţii nu se dădeau în stamba, deşi erau de toate felurile, de la clienţi obişnuiţi care veneau pentru muzica şi băutură, pana la cei care aveau afaceri cu Springer. Însă cei mai mulţi era cei care negociau diverse afaceri iar Springer acţiona ca un moderator, din care lua un comision. Aici se putea vorbi

orice, poliţia dădea telefon înainte să controleze un aşa local respectabil. Cei doi asigurau discreţia convorbirilor particulare şi protecţia clienţilor. Chiar şi cu clienţii ce veneau ca în orice local, Stardust putea fi considerat de succes. Preţurile erau de bun simţ, iar atmosfera liniştită. TJ constata asta cu satisfacţie şi cu uimire. Se aşează pe un scaun de la bar şi ceru o bere şi alune sărate, apoi se uita la ceas. Se privi în oglinda din dosul barului şi dădu din cap mulţumit. Era îmbrăcat în blue jeanşi drepţi şi cu o cămaşă nebăgată în pantaloni, nu prea lunga, închisă la culoare, care îi venea foarte bine. Era proaspăt ras, tuns, iar parul chiar îi stătea în sus cum trebuie, deşi folosise ceva din spuma de par pe care o găsise pe la Chris aruncata mai demult. Avea o mutră de student venit la o primă întâlnire, elegant, să impresioneze. Trase cu urechea fără interes la conversaţiile din jur. Plictisit se uita de jur-împrejur. Springer şi Trisha nu erau în încăpere şi înjura în gând. Deşi localul era de bun gust după părerea lui, TJ avea oroare de baruri şi cluburi, se plictisea îngrozitor după o jumătate de oră. Se mai uita iar la ceas şi îşi aprinse o ţigară. Înjura resemnat în gând şi începu să se preocupe de nivelul berii în sticla şi de cât din ţigara arde.

Pentru a nu ştiu câtă oară casca şi se uita prin bar. Nu era ceva ieşit din comun, cam toţi clienţii aveau aceleaşi preocupări ca şi el în general. Se uita şi el după câte o tipă mai simpatica, însă nu găsi nimic prea interesant. Brusc simţi că i se face dor de Chris. Nu se mai gândi mult şi puse mâna pe telefon şi suna.

— Ce e? se auzi vocea întrebătoare de la celălalt cap al firului?

— Nimic, vreau să văd ce mai faci.

— Pai sunt acasă la noi cu Sam şi Luke. Acuma desfăceam o bere. Tu ce faci?

— Beau bere şi fumez şi mă plictisesc. Sunt de o oră aici şi nimic la orizont. Hai să mai vorbim la telefon… Eu unul nu mai am chef de toată povestea asta.

— Ho! În armata aşteptai în tufişuri ore întregi.

— În tufişuri nu erau cretini acre beau, fumează,

transpira şi vorbesc tare cu ochii învârtindu-se în cap.

— M-ai convins, rase ea încet. Dar închide telefonul mai bine ca poate unii au urechile lungi.

— Aşa e. Ma reîntorc la preocupările mele intelectuale…

— Mai sună-mă mai încolo dacă te plictiseşti… rase ea în continuare. Pa

— Pa.

Se reîntoarse la ocupaţia sa plictisitoare.

— Încă o bere, ceru el… şi un pachet de Marlboro… regular.

Întoarse ochii şi zări ce dorea. La o masă mai retrasa se aşezaseră Jed Springer şi Trisha Lang. Springer avea aceleaşi mişcări uşoare feline şi părea genul care nu se gândeşte prea mult înainte să folosească o arma. Şi de fapt era adevărat. Trisha era o blondă subţire şi înaltă, doar cu puţin mai scunda decât Springer, avea cam un metru şi 75 de centimetri pe care caută să-i ascundă sa nu iasă în evidenta, dar slabe şanse. Springer era cam de aceeaşi statura şi gabarit cu TJ. TJ se uita lung la ea. Era îmbrăcată cu blue jeans şi o tunica albastru închis, închisă pana la gât. Arata grozav şi TJ se uita din ce în ce mai insistent la ea. Într-un târziu baga şi ea de seama… şi Jed Springer… şi gorilele lui Springer…

— Încă o bere Bud, ceru TJ. Îşi numără ţigările a nu ştiu câtă oară. Ceru şi alune sărate ca să mai uite de ţigări. Era la a şasea bere, începea să se simtă. Şi culmea îi veni iar să meargă la toaletă, înjura cu năduf în gând şi se duse totuşi multumundu-i lui Springer pentru igiena localului care era în regulă, TJ avea oroare de toalete publice… era să fie arestat de vreo două ori ca folosise natura înconjurătoare în locul acestora.

TJ se spala pe mâini şi se privi în oglindă. Arata obosit. Mulţumit îşi aprinse o ţigară şi ieşi afară.

— Vă rog urmaţi-mă, domnule, i se adresa un vlăjgan mare. Au venit vulturii… gândi TJ. Avea pistolul Beretta în micul holster de la piciorul drept şi nu îl incomoda.

Ti ieşi afara însoţit de doi inşi care cântăreau

probabil 300 de kilograme împreună. Unul era cu totul ras în cap, avea cioc, şi arata ca un pirat, însă părea trecut de 35 – 40 de ani. Celălalt era un tânăr cam de vârsta lui, solid, şi care părea totuşi destul de amabil. TJ baga de seamă că îl conduseră în mica curte din spate.

— Domnule, patronul este supărat şi ar dori să părăsiţi localul. Nota de plata va fi suportata de bar, consideraţi că am făcut cinste, însă vă roagă politicos să plecaţi. Tipul cu mutra de pirat părea politicos pana în măduva oaselor.

— Aaa, e un local public nu? zâmbi TJ. Încerca să pară mai ameţit decât era. Şi ce am făcut?

— Ei, nu contează, doar te rog să înţelegi omule, făcu cheliosul. Nu vrea nimeni să-ţi tăbăcească spinarea.

— Nu zău? deveni TJ un pic obraznic. Totuşi cred că voi sta aici. E plăcut şi am văzut câteva tipe frumoase foc…

— Eddie, percheziţionează-l! Cheliosul devenise brusc autoritar şi eficient. Eşti poliţai? FBI? Trase de la spate un mic automat Walter. Legiunea Străină Franceza, îi veni în minte lui TJ brusc, accentul mai ciudat şi arma de acest tip. Nu se mai confruntase cu niciun legionar faimos, deşi se întâlnise cu aceştia în război.

TJ se lasa percheziţionat, însă Eddie îşi cunoştea meseria, iar după tunsoare TJ bănuia un fost puşcaş marin, sau oricum un fost militar, însă după gabarit era un ex-marines. Eddie cobora spre pistolul de la picior aşa ca TJ acţiona, oricum trebuia să o facă odată.

Schimba brusc greutatea de pe un picior pe altul, iar Eddie se dezechilibra. TJ printr-o săritură uşoară un metru mai spre celălalt, dara fără să pară că ar dea intenţia că ar încerca ceva. Săritura uşoară însă îi dădu posibilitatea începerii unui joc de picioare care se continua aproape nevăzut cu o prelungire a piciorului drept direct în arma Walter care zbura pe alee. Eddie se ridica rapid, însă nu ajunse în picioare. TJ îl lovi extrem de tare în gât dintr-o parte cu piciorul, deasupra umărului stâng. Tipul era solid, însă TJ lovise cu intenţia să fie definitiv, aşa ca Eddie căzu grămadă pe ciment. TJ se întoarse spre celălalt.

— Mon camarade du-mă te rog la şeful tău preavestitul Springer, rânji TJ, însă namila fu peste el ca o locomotiva.

TJ se feri de pumn şi începu un joc de picioare.

— O să-i duc posterul cu tine, rânji cheliosul. îi făcea plăcere bătaia. Amândouara le plăcea. Niciunul nu se mai gândea la motivul venirii acolo, dansau uşor unul în jurul celuilalt. Se tatonau un pic. Brusc francezul lovi înşelător cu piciorul, îl atinse în treacăt pe TJ care se ferise şi amortizase cu antebraţele lovitura într-un mod elegant. Divizaia 1 Legiunea Străină Franceza, Maroc, Libia şi Brazilia, rânji el.

— Kur ieftin de lupta, Brazilia, se recomanda şi TJ. Cartierul de vest Rio până la 14 ani, apoi dormitorul comun. Întinse pumnul drept în faţă. Francezul făcu la fel şi se atinseră în semn de salut.

Legionarul porni un atac cu piciorul care masca o lovitură la corp de pumn. TJ îl lasa să treacă, apoi îl lovi cu pumnul în ceafa cu putere.

— Nu trebuie după reguli nu? întrebă TJ rânjind. În Maroc nu aveaţi încăierări cu cuţitarii aia? rânji el iar.

Cheliosul porni brusc genunchiur care îl atinse în plin pe TJ, însă cele 70 de kilograme ale acestuia se ridicară cu forţa loviturii în sus şi se redresa un pic mai în colo. Imediat lovi deasupra genunchiului, circular, apoi un pic mai sus, în coapsa. Matahala era dezechilibrata şi primi un picior în stomac, iar greutatea lui o simţi cu totul. TJ încheie cu un picior în cap care îi tumefie urechea tipului cel mare, care se lovi cu capul de perete şi rămase zguduit zdravăn dar conştient.

— Acuma du-te şi spune-i lui Springer ca îl aştept aici… sau în alt loc mai sigur unde zice el… Ajuta legionarul să se ridice. Acesta îl sprijini pe Eddie şi amândoi intrară înăuntru.

— Rămâi aici, e bine aici, mai zise el înainte să intre.

TJ trase arma în buzunarul de la spate şi îndepărta siguranţă. Nu trebui să stepte mult. Jed Springer erupse pe mica uşa împreună cu cei doi pocniţi de TJ şi cu încă

patru inşi, din care doi se chinuiau să iasă în acelaşi timp pe o uşă prea mica şi pentru doar unul cât ei. Cu toţii ţineau pushcoacele la vedere.

TJ se mişcă repede. Nu risca prea mult, rapid dădu mana lui Springer de zid, cu tot cu pistolul pe care îl ţinea în mână, apoi scurt îi puse arma în frunte.

— Staţi! urla TJ autoritar. Îi pot zbura creierii numai să vreau! Lua repede pistolul de la capul lui Springer şi îl baga în buzinar. Dădu drumul mâinii acestuia. Sper că nu ţi-ai pierdut îndemânarea, rânji el…

— Vrei o gaură în cap, una în plus decât celelalte pe care le ai? zise Springer.

— Bineînţeles că nu. Am glumit. Scuze. Va trebui să discutăm afaceri. Credeam că eşti mai rapid, am uitat de păţania cu răposatul de Sadley… gata, scuză-mă, am glumit iar, se apăra TJ.

— Ai fost implicat în afacerea cu Bill Sadley?

— Da, un pic.

— Aha. Atunci intra. Avem de discutat se pare. băieţi, tipul e ok cred. Springer îi zâmbi prietenos lui TJ. Bei ceva?

— Am băut atâta bere aşteptând să apăreţi voi… Mai întâi mă duc la baie… ba nu, o să fac aici.

— În niciun caz pe aleea mea. Toaleta e curata.

— Scuze, zâmbi iar TJ cu toată gura. Sper ca nu trimiţi pe cineva cu mine să mă percheziţioneze nu? rânji el.

— De data asta nu.

— Stai un pic. Scoase telefonul. Chris, am luat contact, sunt teafăr, rase el, toată lumea e. Vrei să vii şi tu aici?

— În regulă, vin şi eu, răspunse ea.

— OK.

— Gata, mă duc la baie. Da, ok, o bere buna…

— Te aşteptam, rânji Springer şi se îndrepta spre masa unde îl aştepta Trisha Lang.

Luminile oraşului XXIII

TJ închise televizorul şi dădu din cap. Se uita la Chiris şi mai dădu din cap a mirare.

— Deci cam asta cu Electronic Task TTR, făcu ea. S-a dus…

— Da… cred că lucrurile se complică rău de tot. Telefonul mobil cârâi brusc insistent.

— Da, făcu TJ cu sila.

— Springer, se auzi scurt. Ai văzut ştiri?

— Da. Nasol.

— Ai chef de o bere la mine la local?

— 22: 30.

— Hai pa Larkin, se auzi vocea brusc destinsa de dincolo.

În numai patru zile Electronic Task TTR fusese decapitata practic de la toate nivelele. Două depozite arse în urma unu sabotaj, plus o fabrica de cipuri. Doi directori adjuncţi sinucisi şi probabil ca urmau alţii. Brusc ieşiseră la iveala fraude fiscale, un senator se internase de urgenta în colica renală iar probabil ca alţi câţiva stăteau de acum cu bilete de avion via America de Sud numai dus în buzunar. Începuse chiar şi o ancheta a Congresului, ordonata de însuşi Preşedinte. TJ nu pricepea mare lucru, însă nu putea decât să dea vina pe Ebonics AG care scoseseră brusc nişte colţi tăioşi. Ceva lăuntric îi spunea că se confrunta cu ceva groaznic. Se întrebă vag de ce oare Chris nu simte asta, părea aşa de liniştită.

Maşinita portocalie mergea liniştită mârâind, urmată de Axelul albastru cu forma sa retro amintind de timpuri mai bune. Amaindoi urmau Pontiacul Trans AM al lui Springer, o maşină frumoasa şi din câte o auzea TJ şi niţel preparata. Îl ardea la degete de o cursă însă nu era timpul. Jed Springer schimbase brusc locul de întâlnire, pe o plajă destul de populata la ora asta. Nu dorea să rişte nimic. Nici TJ. Maşinile înaintară printre şirurile de palmieri înalţi, luminaţi de becurile care mai funcţionau încă în iluminatul public. Fusese o zi frumoasa şi asta se vedea

după numărul gunoaielor lăsate. Totuşi nu era aşa de rău, gunoierii făceau treaba în porţiunea asta, nu arata tocmai rău. TJ opri maşina şi se dădu jos. Springer cobori şi el însoţit de Trisha Lang. Samantha şi Lucas coborâră şi ei din Axel. Cei doi se uitară întrebători la TJ.

— Lucas, Sam, Jed şi Trisha, făcu el prezentările.

— Toată lumea îmi spune Springer, rânji Jed Springer.

— Springer, se corecta TJ. Încotro?

— O să mergem la o terasa, mâncăm ceva şi apoi dam o tura pe plaja… ne plimbam… undeva unde urechile sunt mai puţin prezente.

— OK, făcu TJ. Lucas şi Sam sunt nou-veniţi în branşa. Non-luptatori, însă în materie de hacking şi spargeri de coduri problemele noastre s-au terminat.

— Ştiu, zâmbi Springer, e fata profesorului Carrington. Totuşi… ce s-a întâmplat? Era un contract pe capul ei însă nu ne-a interesat, era prea departe de noi şi prea mirosea a cursa…

— Mie nu mi-a mirosit prea mult a cursa… mârâi TJ… oricum pe Sam am „recrutat-o" ca să zic aşa, cu voia ei… de fapt nu am mai putut scăpa de ea, începu el să râdă, iar Lucas e un prieten de-al ei din copilărie.

— Şi a fost o cursă? ridica Springer sprâncenele.

— Mda… a fost o cursă…

— Şi s-a curăţat jumate de pluton Delta Force?

— Printre altele… asculta, de unde ştii că era o cursă?

— NSA, băiatule… rânji Springer.

— NSA? Nu ai fost LAPD?

— Am fost NSA la început, iar ca să scap de aia a trebuit să o iau uşor în jos… LAPD.

— Aha… şi acum ai scăpat?

— Pe dracu'. Am scăpat de NSA. Aia aveau detectoare şi la buda să vadă ce ai mâncat înainte şi dacă complotezi împotriva statului cu un atac cu gaze. Detectau b. ashinile din satelit după termica apoi trimiteau un spion să miroasă, izbucni el în ras. M-am tot saturat de mirositul ăsta în kur aşa că am plecat în LAPD.

— Şi acolo cum era?

— Frumos… Springer se uita în zare… frumos însă şi mulţi idioţi…

— Ştiu că ai fost un detectiv bun, ţi-am citit biografia, rânji şi TJ… de ce ai plecat?

— Ai citit şi asta…

— Indisciplina?

— Întocmai, i-am ars un picior la oua locotenentului. Însă e grozav să fi detectiv în LAPD. Am fost degradat simplu ofiţer de patrula, am îmbrăcat uniforma, însă pentru scurt timp…

— Ce s-a întâmplat?

— Uneori te calca pe nervi cate trebuie să treci cu vederea… mai ales în LA… însă era de vis serviciul în rest. LAPD e un vis frumos, ofta Springer.

— Înţeleg…

— Înţelegi pe dracu', rase Springer. Eşti un puşti, citi ani ai?

— Ei, am aproape 25, protesta TJ. Lucas şi Sam au doar 19 dar eu şi Chris suntem veterani.

— 25 de ani… făcu Springer uimit… şi de unde dracului veniţi? Nu sunteţi NSA, CIA sau FBI… ce naiba sunteţi? Aveţi un armament grozav. Urban Warrior?

— Vezi de treaba ta reveni TJ serios. Suntem ce suntem… am fost altceva o dată… ca şi tine.

— Dar încă sunteţi copii… eu am 31 de ani şi am văzut de toate în cadrul biroului.

— Da, arăţi ca unul de 31 de ani, însă Trish nu, făcu TJ un compliment.

— Pentru că nu am, zâmbi ea. Nu era prea vorbăreaţă şi nici nu zâmbea prea mult. Eu am doar 25, sunt colega de vârstă cu voi, râse ea din nou. Ex-NSA, ex-CIA, cupa cum poate ştiţi.

— Ce ai făcut, ai fugit de acasă? zâmbi TJ

— Cam aşa ceva, aproba Springer şi o lua după umeri. Era doar cu puţin mai înalt ca ea, Trisha era înaltă, cam cât TJ, avea aproape 1, 80.

— Hei voi doi… ştii tu ce?

— Ce? întrebă Springer mucalit.

— Lasă…

— Bai voi mai tăceţi o dată? interveni Chris râzând. Pana acuma aţi schimbat impresii şi mai aveţi un pic şi luaţi o bere şi va depanaţi amintirile din tinereţe.

— Hmmm se uita tranjind TJ la Springer, care rânjea şi el.

— Oh, nu se poate, făcu Chris râzând, am nimerit la conferinţa veteranilor. Nu trecem şi noi la treaba?

— Ba da, ofta TJ… Ştia despre ce vorbeşte Springer. Simţea asta. de-abia aştepta să plece din LA însă o parte din sufletul sau ştia că va rămâne aici. Poate ca însă în viitor se vor mai schimba lucrurile şi se vor reîntoarce sau vor rămâne aici. Sau poate vor găsi un alt LA poale în miniatura, care să aibă doar părţile sale bune. Oricum, TJ simţea ca California are o viaţă a ei, ca trăieşte şi visează, ca respira odată cu locuitorii săi, că e trista şi că e vesela uneori… şi ca suferă din cauza indolentei unor oameni… TJ visa la California de altă dată, cea despre care citise doar, California care visează şi e fericita. Continua să meargă în tăcere alături de ei spre mica terasa…

— Într-un fel e bine, munca noastră va fi mult uşurată, făcu TJ.

— Da, poate, însă Ebonics au colţii foarte mari… Ar fi cazul să facem un review al armamentului?

— Negativ, se opuse TJ. Aveţi armele voastre care sunt oricum foarte bune şi cu nimic mai prejos decât ale noastre, acelaşi camuflaj, în unele domenii ne depăşiţi în altele va depăşim noi.

— OK, nu insista Springer. Crezi ca o putem face în 4 zile?

— Depinde de ce găsesc Sam şi Lucas. Nu putem merge în kurul gol acolo.

— Asta sigur nu… făcu Springer gânditor.

— Iar ai o presimţire? făcu TJ

— Se pare ca presimţirile mele se cam adeveresc, zâmbi el…

— Sper să nu o mierlim, făcu simplu TJ.

— Nu ai imaginaţie, făcu Springer.

— Imaginaţia e singurul lucru dezvoltat la mine, rase TJ. Tragem în tot ce mişcă. Zâmbi cu gura până la urechi.

— Dacă TTR s-a dus contractul rămâne? întrebă brusc Springer. Cine ne plăteşte?

— Contractul a crescut, interveni triumfător Lucas. Mult. Jumătate de milion. TTR este un colos care nu pica aşa uşor. Vor să vadă Ebonics terminaţi cu orice preţ, puteţi arunca clădirea în aer dacă vreţi.

— 500 împărţit la şase…? întrebă Springer.

— Evident, făcu scurt TJ. Suntem şase şi nu calculam riscurile altfel. Sam şi Lucas sunt neluptatori dar vor veni cu noi. Iar informaţiile pe care le vor strânge ei în câteva zile nu le-am strânge noi în jumătate de an. Nu ţinem socoteala cadavrelor nu? întrebă TJ categoric.

— Hei, am întrebat şi eu aşa, făcu Springer. Nu cred că ţi-a dat vreodată prin cap să împarţi suma la mai puţini oameni nu?

— Aşa crezi?

— Nu, nu cred aşa, tocmai de aceea vom lucra împreună.

— Sper să mai lucram împreună şi în alte contracte, zise TJ. Ştiu ca suma va fi mai mica însă riscurile vor fi mult mai mici.

— Extrem de mici, făcu Trisha. Este OK. Nimeni nu vrea să ajungă magnat financiar aici. Prefer în viaţă şi mai sărac.

— Decât sărac şi bolnav mai bine bogat şi sănătos, râse TJ.

* * *

Dacă Ebonics avea ceva mai securizat, atunci acel lucru era contabilitatea. Paranoia de acolo o întrecea şi pe cea de la High Tech. Era tare greu să-i incriminezi cu ceva, însă făcuseră adevărate dosare în ultimele trei zile, cu orice ar fi fost util, umpluseră câteva discuri digitale de informaţii. Luacs şi Sam nu stătuseră degeaba. Aveau dispunerea aproape a tuturor sistemelor de securitate. De o jumătate de zi se uitau pe ele. Separat, Springer şi

Trisha făceau aceeaşi lucru. Hotărâseră acţiunea în două zile. Se anunţă ploaie şi o noapte întunecată. TJ apuca cutia de bere. Era de ajuns pe ziua aia. Se uita la ceas, era 21: 30. Ieşi cu berea afara în curticica şi apuca telefonul.

— Lucas? Nu daţi încă o tura pe la noi?… da, aduceţi şi pizza aia cu voi să nu se strice cumva, izbucni în râs. Da, comandam şi noi. Haideţi veniţi repede da? Mulţumit îi închise telefonul. Zâmbind cu toată fata, Chris îl privea mulţumită.

Luminile oraşului XXIV

Clădirea se profila înaltă şi neagra în noapte. Lumina lunii cădea pe ea făcând-o şi mai sumbra. Bineînţeles că prognozele se înşelaseră cu totul, era un cer de un senin minunat, o noapte superba cu o lună imensa şi stele peste tot, fata de ceata lipicioasa şi ploaia prognozata. TJ înjura cu năduf însă nu se putu abţine să nu admire cerul. Se uita la ceas. 2 AM. Era cald şi bine, noaptea nu aducea nicio adiere de răcoare. Samantha şi Lucas luaseră poziţie ci se ocupau de toată electronica lor, în jurul clădirii fuseseră plantate scannere, camere digitale, microfoane, iar ca ultima distracţie cei doi lansaseră şi un mic dirijabil-spion a cărui elice era aproape nedetectabilă. Erau gata să întrerupă comunicaţiile dinspre perimetru în orice clipă. TJ, Chris, Springer şi Trisha luaseră poziţii în faţa curţii care înconjura clădirea. Camuflajul lor metamorfic îi făcea invizibili. TJ constată că US Army îi ajunsese din urmă. Uniformele ciordite de Springer de la Urban Warrior erau la fel de bune ca ale lor. Armamentul era şi el grozav, arme automate HK şi Ingram, însă TJ prefera în continuare armele japoneze Maki. Electronica era mai fiabila ca cea americană.

— OK, am dezactivat toţi senzorii, se auzi în casca Lucas. Zonele A1, B2, D5, H8 liber. Aveţi câteva minute bune.

Echipele se despărţiră cate două. Springer şi Trisha dispărură imediat. TJ înainta spre poarta fără zgomot, urmat de Chris.

— Alfa Bravo Roger în poziţie, făcu TJ.

— Delta Pipi în poziţie, rânji Springer în casca.

— Găină Omega Pi aparatura în poziţie încep scanarea sectoarelor.

— Cine ud raportez nicio mişcare teren curat şi uscat.

— Pisica umflata schimb poziţia înaintez spre clădire. Ciment împuţit dezactivează senzorii.

— Cartof prăjit ia carnatul după tine şi înaintează, chicoti Lucas.

— Cine e carnatul şi cine cartoful? făcu ofensată Chris.

— Mai tăceţi naiba din gura nătărăilor, făcu Trisha.

Momentul fusese de natura să-i detensioneze. Lucas începu să rescrie subrutinele softului de securitate.

— Grozav, făcu el, traductorul aste e grozav. Uite, TJ ai sectorul A2 fără senzori, acum îi reactivez.

— Plecam, se auzi Springer în casca. Înainta împreună cu Trisha spre intrarea autovehiculelor.

— Am ajuns la intrarea de serviciu, se auzi şi TJ.

Lucas privi cum întunericul îi învăluise. Cei patru se organizară. Springer şi Trisha doreau să ia fiecare cate un etaj ca să meargă treaba mai repede însă TJ se opuse ferm. Nu dorea să stea de unul singur în clădire.

— Aoleo fricosul naibii mârâi înfundat Springer.

— N-ai decât să faci singur un etaj idiotule, se răsti TJ. Avea o senzaţie rea, cea mai rea era ca dacă se despart în clădire nu vor mai ieşi de acolo. Instinctul pericolului care îl ajutase de atâtea ori pe front îşi făcea simţită prezenţa.

— OK, descărcam calculatoarele. Am dat de contabilitate.

— Ce naiba cauţi acolo?

— Lasă fii tu deştept băiatule şi caută în laboratoare. Contabilii fac totul, rase Springer.

— E adevărat, se baga şi Trisha. De multe ori afli mai multe de la hârţogării din birouri.

— OK, voi aţi fost agenţi secreţi aşa că aveţi dreptate, rânji TJ. Urcam un etaj, cred că sunt câteva laboratoare.

— Gata, urcam la voi, se auzi şi Springer.

— E floare la ureche, făcu incantat TJ. Lucas, ai datele?

— Integral. Totul este însă prea uşor.

— Prea uşor… îngână Springer. E prea uşor… e prea uşor, trase el concluzia. Pe mine ma ia cu frică.

— Băieţi, totuşi mare lucru nu cred să folosim de aici, se auzi Lucas. Mai ales ce a luat TJ sunt simple schiţe, prototipuri de arme, nimic altceva.

— Ebonics e băgată pana în gât în ceva gen manipulare genetica şi infanterie plină de electronica. Nu ştiu ce e, nimeni nu ştie, bănuiesc însă că e vorba de sisteme ultraperformante şi soldaţi la fel. Nimic din prostiile obişnuite, făcu Samantha.

— La naiba soldaţii viitorului? rânji TJ. Noi suntem aia.

— E vorba de modificări de sistem nervos, soldaţii care nu simt durerea.

— Aiurea, şi de unde iau soldaţii astie? Bănuiesc că nu sunt voluntari nu?

— Asta e o chestie mai naşpa… Ebonics are anumite… relaţii cu instituţiile de orfani, din care unii mor sau dispar prematur.

— La naiba, nu suntem în filme, făcu TJ. Tu chiar crezi poveştile astea? Copii antrenaţi şi manipulaţi genetic? Te-ai scrântit.

— Ok, minam locul, făcu Springer. Ieşim pe unde am intrat noi, toţi patru. Hai TJ, mişcă-te o dată!

— Gata şefu', făcu TJ. Pun şi la centrala termica?

— Normal, rânji Springer. O să iasă un foc de artificii!

Continuară sa mineze clădirea fără să-i deranjeze ceva. Tot softul de securitate al clădirii fusese rescris. Paznicii vedeau înregistrările din zilele trecute, oricum

erau cu toţii pe jumătate dormind. Probabil ca nu erau aşa bine plătiţi.

— A fost uşor, să sperăm că am găsit tot ce trebuie, oricum o să facă totul bum.

— Numai la bum te gândeşti TJ, râse Springer. Era doar cu câţiva ani mai în vârstă decât TJ însă uneori se simţea bătrân. Credea că este destul de zurliu, asta era impresia tuturor foştilor colegi din serviciile secrete şi a Trishei, însă pe lângă TJ era un adult cu simţ de răspundere. Însă de când se cunoşteau începea să semene cate puţin cu TJ, spre amuzamentul tuturor. Până şi Trisha devenise mai volubila, iar între ea şi Samantha se legase o prietenie bună. Chris râse şi ea în sinea ei. Şi ea gândea la fel ca Springer. Cu toate acestea, şeful neproclamat şi necontestat de nimeni rămânea TJ. Deşi nicio idee de-a lui nu fusese urmata până la capăt, toate erau ideile lui. El era primul care vorbea. Springer calculase râzând ca din cât vorbea TJ doar 21, 5% era corect, restul erau prostii. Însă TJ vorbea mult de tot, aşa ca toate ideile erau ale lui.

— Springer. TJ nu folosise nicio intonaţie, nu întrebase nimic. Doar îi spusese numele iar glasul sau nu avea un dram de umor.

— Ce e? Tonul îl îngrijorase. Asta? Mda…

— Toată clădirea cu paza data peste cap însă liftul de serviciu securizat? Celălalt cum e?

— Aparent la fel, se auzi Trisha care se repezise acolo. Însă componentele electronice lipsesc…

— Urcam? făcu Springer.

— Nici gând! TJ era ferm pe poziţie. Crezi ca asta e nepăzit? Nu intru aici. Trebuie să fie alta intrare. Un tunel de vantilatie, ceva… Oricum nu se poate trece, sigur aici alta este paza.

— Lucas? făcu Chris.

— Da, ce se întâmplă?

— Ia echipamentul şi vino spre noi. Lasă detectoarele fixe pe poziţie, am găsit ceva nou şi e nevoie de tine.

— Să vină şi Sam, se auzi TJ.

— Nu, Sam rămâne acolo, trebuie să stea totuşi

cineva cu echipamentul nu?

— Nu neapărat. E un risc pe care ni-l asumam. Nu rămâne nimeni singur. Vom face echipe de câte doi ca de obicei, eu cu Samantha şi Chris cu Lucas, însă nimeni nu rămâne singur.

— Lucas şi Samantha nu pot lupta, protesta înfuriat Springer.

— Eşti deştept rău, cârâi TJ. Amândoi sunt antrenaţi ca trăgători iar acum vor fi trackeri, iar la electronica cred că se pricep nu-i aşa?

— Ce naiba ai? întrebă Springer.

— Nu ştiu. Nu trebuie să ne despărţim. TJ era categoric.

— Ce dracu' ai?

— Ţi-am zis că nu ştiu. Aş vrea să o las balta şi aş vrea să văd ce se ascunde acolo.

— Ce este? Lucas şi Sam ajunseseră aproape de ei.

— Aţi venit? întrebă Chris

— TJ a zis să venim.

— TJ… doar TJ a zis să venit. de ce naiba asculta lumea numai de el?

— Habar n-am, rânji Springer, da' recunosc ca şi mie îmi place de el…

— Exista acum o posibilitate, făcu Samantha. Ne strecuram prin sistemul de ventilaţie jos şi gata, prin altă parte nu putem.

— Renunţăm, hotăra TJ.

— Nici gând, făcu Springer. Ce naiba… intram.

— Ce naiba TJ, făcu Chris. Chiar nu eşti curios?

TJ îşi muşca buzele. Oare ce să facă cu Lucas şi Sam?

— Noi ne putem purta de grija singuri, îi ghici Lucas gândurile. Facem echipele cum am zis şi la urma urmei sigur veţi avea nevoie de noi acolo jos nu?

— Mergem, hotăra TJ cu inima îndoită. Cobor primul.

Coridoarele arătau grozav, iar un zgomot surd parca făcea pereţii să vibreze. Lucas şi Samantha reuşeau cu greu să spargă softul de securitate.

— E un palat, făcu TJ. Arata superb… ce naiba…

— Gata, putem cobori pe coridor.

TJ sari primul din coloana de ventilaţie. Primul nivel nu era interesant.

— Nici aici nu e nimic? întrebă Trisha. La naiba, făcu ea înciudata.

— Staţi aproape… Formam echipele şi comunicam prin cablu.

— Cablu? făcu scârbit Springer.

— Cablu… îl ataşă la casca Samanthei. Hai uşurel… uite pe scările acelea circulare.

— Ce porcărie, mârâi Springer în urechile Trishei, singura care îl auzea. Cablu…

— Mai bine aşa… făcu ea. Şi mie mi-e frică.

Îşi făcură semne şi o lua fiecare echipa în altă direcţie. Al doilea nivel subteran era plin de lumină. Păreau nişte garsoniere mici, iar TJ se cutremura. Oamenii ăştia aici mâncau şi aici dormeau, aici munceau, viaţa lor era în acest buncăr subteran. Se grăbi şi o trase de braţ şi pe Sam. Al treilea nivel era cel al laboratoarelor. Activitatea nu era oprită. TJ renunţa la tăcerea radio.

— Ce facem?

— Cred că ar trebui să curăţăm totul, cum sui tu, făcu Springer. Locul ăsta îmi da fiori…

— Fără să mai luam nimic?

— Doar curăţăm, făcu Springer. TJ dădu din cap deşi Springer nu îl vedea. Pusese întrebarea oricum degeaba, mai mult deoarece dorea o confirmare. Nu avea niciun chef de scotocit.

În echipe de câte doi făceau treaba în continuare. Micile proiectile fuseră ascunse iar cele de descărcare EMP vor acţiona primele şi vor uşura şi ieşirea din clădire. Trebuiau doar să îşi întrerupă şi ei electronicele timp de câteva zeci de secunde.

— Hm, o consola… murmură Samantha.

— Da am găsit şi eu, se auzi Lucas.

— Ne conectam? era glasul Trishei. Dacă tot le-am găsit ar trebui să cotrobăim şi aici.

— De acord, făcură TJ şi Springer în acelaşi glas. Cu

întârziere aproba şi Chris.

TJ îşi văzu concentrat de treabă.

— Nu se poate… murmur Samantha. TJ…

— Ce e?

— Uite aici… e mai rău decât credeam eu.

— Ce credeai tu?

— Nu prea înţeleg prorotipul armamentului însă restul îl ştiu foarte bine.

— La dracu'… TJ rămăsese fără glas. În faţa lui apăruse proiectul TCU, Tactical Combat Unit. Oameni, oameni legaţi la nişte calculatoare. Privi fascinat mufa cu 865 de pini, cum era descrisa în proiect, şi care intra în ceafă. Îşi dădu seama că acesta era sfârşitul soldaţilor ca el. Militari modificaţi genetic, care nu simţeau durerea, doar ca atunci când muşchiul braţului era pe cale să se rupă primeau comanda de oprire. Nu simţea decât groaza. Arătau ca în descrierile pe care le făcuseră alţi soldaţi brazilieni măcelăriţi. Probabil că fuseseră testaţi în războiul dintre Brazilia şi Argentina. Caută cu înfrigurare şi găsi referinţele.

— Mulţumesc Sam, făcu el. Avea acces la toată baza de date. Oh, nu se poate. Au folosit patru maşinării din astea în război. În războiul meu. Aici scrie că nu a rezistat niciuna. Se estimează ca în total un singur TCU a făcut cam 400 de victime, iar unul câteva zeci. Ceilalţi au fost scoşi din lupta repede şi s-au autodistrus… Este un scenariu de groază.

— Deconectaţi, se auzi Lucas. Gata TJ, ajunge.

— Ce e?

— Am încercat comanda unei uşi, răsuflă Lucas. Mesajul de eroare, intrare ilegala. Este o şansă să fi fost descoperiţi. Am auzit nişte pinguri mici ca o alarma. Acum s-au oprit.

— Fiţi cu ochii în patru, făcu TJ. Poate nu a fost nimic…

Deşi în dormitorul comun şi cenuşiu nu se auzea niciun zgomot, activitatea era ieşită din comun. Cele şase TCU operative erau gata de lupta. La fel ca şi cele două

din serviciul de pază. Camerele de securitate nu detectau nimic însă fuseseră programaţi pe alerta iar acum executau conştiincioşi treaba ca nişte roboti. Fără zgomot, fără scanere active să se deconspire. În costumele lor păreau uriaşi. Ochii lor erau însă de copil. Cu toţii aveau între 16 şi 18 ani. Activară camuflajul metamorfic şi nu se mai văzură deloc.

— OK, s-o ştergem mai repede, mârâi TJ. Hai Samantha1 Devenise nerăbdător să plece de acolo.

— Gata şi noi, se auzi glasul Trishei.

— OK, gata Chris? se auzi glasul lui Lucas. Ieşi pe uşa.

Zgomotul impactului aproape nu s-a auzit. Brusc, detectoarele Christinei o luară razna. Reflexele condiţionate de atâta antrenament o făcură să se arunce într-o parte, să baleieze toată zona cu senzorii şi să tragă automatul Maki. În câteva secunde varsa aproape 200 de gloanţe spre uşa deschisa, spre silueta gigantica care se deconspirase puţin în mişcare. Întocmai ca şi Lucas în urmă cu câteva secunde înainte. Simţi loviturile proiectilelor în braţul stâng şi urla de durere. Silueta din cadrul uşii se prăbuşi. Se prăbuşi peste Lucas care zăcea pe coridor. Chris se abţinu cu greu să nu vomite. Lucas fusese aproape tăiat în două, iar camuflajul metamorfic se dezactivase. La fel se întâmplase şi cu creatura care îl ucisese, şi care fusese ciuruita de automatul Maki, însă care mai avea reflexe motorii. Chris calca plângând pe ceea ce părea a fi arma creaturii. Era ceea ce văzuse TJ mai devreme pe monitoare. Chris îşi descarca arma în capul omului şi văzu ca gloanţele pătrund greu. Blindajul ceramic era foarte puternic, iar pe braţul drept era o arma automată. Chris cerceta atenta ambele braţe. Pe ambele erau arme, o arma de putere automata pe dreptul şi un lansator reactiv pe braţul stâng. Pe ambele erau fixate încă o arma uşoară cu tragere rapida, de calibru mai mic. Din fericire fusese programat să le folosească pe acelea în spaţii închise, aşa ca Chris scăpase teafără dacă putea spune aşa. Câteva gloanţe străbătuseră blindajul de mai

multe ori. Blindajul lor la impact detona uşor ameliorând forţa impactului, însă în cazul unor lovituri repetate devenea l; a fel de eficient ca unul convenţional. Braţul ei stâng era atins rău şi simţi cum îi amorţeşte. Avea mica trusa de prim ajutor şi lega strâns cu un garou.

— La dracu', la dracu'... se auzi urletul lui Springer în casca. Zgomotele de arma umplură căştile. TJ şi Samantha se ghemuiră mai mult, încercând să se facă una cu podeaua.

Springer alerga aşa cum nu alergase niciodată. Se izbi de perete şi se întoarse. Descarcă arma în silueta care se apropia şi pe care o detecta ca fiind uriaşă. Automatul HK descarca gloanţele parca degeaba. Comuta pe grenade şi trase. Dihania se opri un pic în loc.

— Hai de aici, urla Trisha. Hai o dată.

— Mori javra, urla Springer trăgând grenada după granada. O ploaie de gloanţe în încadra. Atâta poţi fierătanie? înainta el urlând şi trăgând în continuu.

TCU dezactiva rapid cele două arme care se dovediseră defecte. Rutinele îi comandară armament principal. Proiectilele trecură prin Springer, şi prin zid. Racheta porni de pe braţul stâng şi exploda la contactul cu acesta. Springer fu făcut literalmente bucăţi. Suflul exploziei o arunca pe Trisha la celălalt capăt al coridorului. Tot acest suflu lovi în plin TCU care trăsese şi se afla la doar patru metri de ţinta. Blindajul rezista cu brio, însă soldatul din interior nu. Practic suflul îi rupsese gâtul. Plângând Trisha se ridica. Camuflajul ei metamorfic se dusese. Nu şi al celui pe care aterizase. Însă detectoarele mergeau.

Mulţimea de informaţii blocaseră bufferele ECU. Programul comanda golirea stivelor. Câţiva senzori se defectaseră, însă ECU mai avea suficienţi activi. Aceştia detectară imediat ce era de detectat, iar braţele se mişcară pentru a încadra ţinta. Ţinta era însă mult prea aproape. Mana căuta locul de la baza gâtului iar cuţitul se înfipse adânc în gât, pana la coloana cervicală, secţionând totul. Braţele ECU căzură inutile într-o parte.

Trisha îşi şterse mâneca de sânge, apoi îşi cauta arma. Ţeava HK-ului era îndoită, se înfipsese drept în casca a ceea ce părea a fi un robot. Scoase micul Ingram, apoi cu greu găsi suporţii costumului de robot. Trase şi casca în sus şi privi înmărmurită.

Nu părea să aibă mai mult de 17 – 18 ani. Era cam cât ea de înalt, îmbrăcat simplu, într-un pantalon scurt şi tricou, ambele bleumarin, cu însemnul Ebonics ca o emblemă deasupra inimii. Cerceta costumul. Era greu, blindat, şi avea o groază de aparatura, pe care Trisha o cunoştea foarte bine. Dădu încet din cap când descoperi mufa din ceafa omului. Trase firele afară. Porni cu ochii împăienjeniţi de lacrimi în direcţia opusa…

— Stai, şopti TJ. Erau ghemuiţi amândoi jos, lângă perete, aproape de uşa. TJ acţionă comanda proiectilului cel mai îndepărtat. O explozie cumplita se auzi şi jumătate din peretele unde era fixata căzu. Detectoarele pasive simţeau că se apropie. TJ detuna brusc un EMP. Nu mai avea nevoie acum de electronica. TCU dădu buzna în încăpere, iar al doilea apăru aproape imediat. TJ detona şi o strânse mai tare pe Sam.

Echipamentul funcţiona ok. Chris îşi mai revenise, însă pierduse ceva sânge. Se hotăra să-şi încerce norocul în tunelele de ventilaţie. Ajunse iute acolo şi începu să înainteze. Brusc detecta mişcare. Rămase nemişcată ca şi cum tot universul se oprise. Intrepta arma Maki înainte şi dădu un singur ping înainte. Se ghemui simai bine când imediat o rafală de răspuns îi veni. Ingram.

— Springer, Trisha? întrebă ea.

— Chris? Trisha. Vin spre tine. Nu trage.

TJ degaja molozul de pe ei. Porni electronicele, totul era ok. Sam era şi ea teafără. Camera explodase ca o banana. TJ se strâmbă de groază. Un TCU fusese tăiat de la jumătate de o masa de laborator dare cântarea probabil o jumătate de tona. Asta nu era însă nimic. Cel de-al doilea fusese prins între două explozii. Bucăţi din el erau împrăştiate peste tot, însă nu numai. Totul era plin de sânge.

— Hei! Sam! O scutura de casca. Eşti bine?

— Nu pot să mă uit, zise ea încet.

— Oricum trebuie să plecăm. Haide.

Cele trei TCU rămase patrulau pe nivel. Nivelul fusese închis. Nicio cale de scăpare. Se plimbau fără sentimente, nu luau în calcul pierderea a 5 unităţi. Rămăseseră doar 0003, 0004 şi 0008, după cum indicau cifrele de pe costume. 0003 şi 0004 patrulau împreună. Trecură prin praf şi degajară pereţii.

TCU 0003 făcu pe coridor la stânga. Praful consistent afectase filtrele de respiraţie şi senzorii. Bătăile inimii i se accelerară şi programa resetarea. În acelaşi moment Chris veni peste el. Trisha sari imediat jos din conducta de ventilaţie. Îi cauta gâtul însă se opri uimită. TCU nu mai făcea nicio mişcare.

— Omoară-l fir-ar să fie, făcu Chris. O durea braţul.

— Ssst! E mort, Chris.

— Cum aşa? Aşa e. Ce naiba?

Trisha îi ridica casca. Aceeaşi fată de adolescent.

— Nu se poate, făcu Chris, asta are încă acnee. Mai devreme a făcut atac de cord.

— Atac de cord?

— Da.

— În mod sigur e de la interfaţa aia, concluziona Chris. Nu poţi face atac de cord la 16 ani. Încotro mergem?

— Nu ştiu… Cred că mi-am rupt vreo două coaste. Acum simt.

Chris se uita pierduta la ea. Se hotăra. Lansa un semnal slab, numai unul.

— Gata i-am localizat. Hai spre ei. Mergi în spatele meu Sam, uşor… tu eşti urechile mele… Mergea uşor. Nu dăduse decât un semnal de confirmăresi atât. Nu trebuiau să se deconspire. Se grăbi, gândindu-se unde se va deplasa Chris, probabil că nu va rămâne în locul de unde efectuase transmisia, deşi doar un semnal.

Trisha se aseiza mai bine cu aruncătorul Christinei. Chris lua şi ea poziţie de tragere în dosul baricadei.

— Am primit confirmarea, repeta ea din nou, pentru a nu ştiu câtă oară. TJ trăieşte. Zâmbi în întuneric.

În întunericul luminat doar de lempitele roşii de avarie, cei doi se grăbeau când auziră explozia. TJ se cutremura. Auzi un strigat.

— Chris!!! urla el şi o lua la fugă fără nicio precauţie.

Zidul subţire din spatele lor explodase. Chris îşi pierduse arma când fusese izbita de zid. Îşi reveni repede. Trisha se scula şi ea. Îşi traseră micile arme, singurele pe care le mai aveau, Ingramul şi Maki 5. Chris trase imediat iar proiectilele ricoşară din silueta care apăruse prin spărtură.

— Fugi! urla la Trisha şi Iaşi pe uşa.

Trisha însă nu mai apuca să fugă. Era sătulă, obosita, coastele o dureau insuportabil. Nici măcar nu se gândi înainte. Fugi şi căzu drept în braţele pustiului îmbrăcat în costum de robot. De-abia atunci apasa pe detonator. Toate minele care îi rămăseseră asupra ei explodară simultan.

Aruncata de explozie în perete, Chris îşi reveni imediat.

— Chris, se auzi urletul în spatele ei. La câţiva metri de ea TJ era cu automatul Maki pregătit. Înaintă spre ea alergând uşor şi îi făcu semn să treacă în spate. Silueta păru vaga în spatele ei. Flăcările de la gura ţevii nu erau.

Unul din defectele comune la TCU era nefuncţionarea în cadenţă normala a celor două mitraliere uşoare. TCU trase cu automatul greu. Chris străbătu următorul metru în aer. TJ văzu proiectilele grele trase de la mica distanta cum trecură practic prin ea. Se prăbuşi peste el agăţându-i în trecere arma care căzu jos. TJ se uita la ea. Samantha apasa pe trăgaci în direcţia siluetei. Se opri când TJ se repezi înainte. Distanta de vreo şase-şapte metri fu străbătută înainte ca arma automată de pe braţ să vin pe direcţia sa. Cu toate greutatea TJ se arunca pe atacatorul care se lovi de zid. O rafală îi trecu pe lângă cap. Perfect rece puse bocancul pe cotul cu arma şi împinse acolo unde blindajul era mobil. Braţul se rupse. Câteva proiectile mici îi ricoşară din blindaj. Mitraliera

uşoară trăgea, deşi la cadenţa mică. Simţi că e lovit în coaste. Prinse braţul TCU cu bocancul de perete. Scoase micul Maki 5 şi trase în arma fixata de braţ. De la distanţă mică proiectilele găuriră şi arma şi blindajul, ricoşară ca o ploaie în jurul lui TJ. TCU era scos din circulaţie însă TJ propti piciorul în genunchiul acestuia şi împinse cu putere. TCU căzu jos fără posibilitatea de a se mişca. TJ îi cauta casca. Introduse ţeava micului Maki 5 şi trase. Goli tot încărcătorul sub casca. Aceasta exploda. Cioburi îl atinseră peste tot. Simţi că i se întunecă privirea şi că e purtat de braţ. Se lovi cu capul de o uşă.

Nu ştia de cât timp trecea prin camerele de pe nivelul distrus. Un grilaj de fier fu dat la o parte şi cineva îl împinse pe conducta de metal. Aluneca cu viteza în jos şi asta îl făcu să se trezească oarecum. Auzi o explozie groaznica şi simţi suflul cald care îl împingea şi mai repede. Văzu flăcările care îl înconjurară şi apoi fu scuipat afara în apa neagră. Ca prin vis se trezi la malul lacului. Era împuţit. Dădu să-şi scoată casca însă o mână ferma îl reţinu. Simţi că este îndesat sub un pod mic şi încercă să protesteze, însă o mina subţire se strecura sub mâneca sa desfăcută. Simţi arsura uşoară a acului, apoi totul se făcu negru.

Dimineaţa era mohorâtă. Amintirile începură să-i revină parţial. Se uita la ceasul din perete. Recunoscu camera, fereastra şi patul, micii palmieri care se vedeau prin geam. Patru zile. Trecuseră patru zile. Se ridica din pat golit de orice sentiment. Se simţea groaznic de slăbit şi se prinse de tocul uşii. Înainte să cadă jos două braţe îl prinseră şi simţi pe fata pletele aproape blonde.

— Samantha… zâmbi el oarecum liniştit.

Ochii verzi cu tenta de albastru îl priviră blând, obosiţi. Obrazul slăbit se ridica de deasupra. TJ simţi încă o dată acul. Samantha se îndrepta spre camera de zi şi căzu şi ea într-un somn adânc.

Luminile oraşului XXV

Era prima ploaie pe care nu o ura. Se sfârşea, aerul era curat, nu avea nimic din ploile mohorâte de până acum.

Gândurile îi zburară iarăşi. Zgomotul exploziilor, senilele tancurilor, camarazii de pluton arşi. Îşi aducea aminte de fiecare, de camarazii din Şcoala Militară, acum morţi pe front sau schilodiţi care trăiau din te miri ce. Îşi aduse aminte de Johanna Lohan, locotenent, comandantul plutonului 4, găsită decapitata. Îşi făcuseră atâtea planuri împreună, pentru după război, însă nu mai era niciun după. Îşi aduse aminte de Chris. Christina Chloe DeSilva, ciuruita cu zece săptămâni în urma de un adolescent într-un costum bionic. Clădirea Ebonics se prăbuşise în gaura imensa căscată în locul buncărului subteran de patru nivele. 1200 de morţi şi 800 de răniţi şi dispăruţi, acesta era bilanţul. Atacatorii nu fuseseră găsiţi.

Se simţea golit de sentimente şi emoţii. Nu mai luase niciun contract de atunci însă simţea nevoia sa omoare, ca un animal de prada. Să se răzbune. Pe toată lumea. Dar mai întâi pe Electronic Task TTR. Nu încasaseră nimic pe distrugerea Ebonics.

Frânele Citroënului se auziră clar în ploaie. Poarta se deschise şi din gardul viu apăru o jachetă uşoară de fas roşie şi nişte pantaloni scurţi. Ghetele din picioare erau murdare de nisip.

— A naibii ploaie. Paşii lipăiră prin băltoace. Dobitocii ăştia pun staţii de ascultare prin tot oraşul. Am dat o raită mica pe la obiectiv.

TJ zâmbi. Samantha era altfel decât Chris. Relaţia lor era altfel. Amândoi păstrau o oarecare distanta. Era o relaţie normala combinata cu una de prietenie strânsă. Păstrau o oarecare răceală. Spre deosebire de Chris, nu făceau totul împreună. Astăzi Sam se dusese singura sa cerceteze obiectivul proaspăt propus. TJ dormise mai mult ca de obicei şi privea ploaia.

Samantha zâmbi şi ea. Era o fire blândă, dar vesela,

şi constatase ca TJ se lumina mereu la fata când o vedea. În sinea ei ştia că TJ ţinea la ea la fel de mult cât ţinuse la Chris. El trecuse peste pierderea ei cu bine. De fapt TJ era obişnuit să-şi piardă prietenii unul cate unul. Viaţa mergea înainte.

— Banii nu îi vedem noi… râse el. Dar tot strângem noi.

— Australia sau Noua Zeelandă? râse ea.

— Dacă America nu ar deveni militarista nu as pleca din LA.

— Dacă toate ar fi bune ne-am muta în Brazilia nu? izbucni şi ea în râs.

— Deci rămâne Australia sau Noua Zeelandă. Ah, să-ţi arăt cum ar fi o idee să reprogramam armele Maki 3.

— Ok, râse ea. Mai întâi fac un dus, sunt plină de nisip, am dat o tura pe plaja. Ca de obicei avem bere şi pizza.

— Avem bere şi pizza, zâmbi el bucuros. Viaţa era frumoasă.

Luminile oraşului XXVI

— Cred că e timpul să reventicam ceea ce de drept al nostru e, zâmbi ea.

— Mare dreptate ai tu, rânji TJ. Cred că acum e timpul.

Trecuseră trei luni de la asaltul asupra Ebonics. Totul se schimbase după aceasta. Începuseră o nouă viaţă, însă tot în LA. Oraşul devenea la fel de împuţit, însă cu ceva te lega de el. Casa fusese vândută, însă acum stăteau într-un loc şi mai bun. TJ era de-a dreptul incantat de recenta descoperire care se numea Bay City. Ca un fel de suburbie a LA, Bay City era practic o prelungire pe marginea oceanului. Preţurile erau mici, casele erau modeste, parca era un loc de retragere pentru pensionari. În realitate nu era un loc de pensionari, însă aici nu existau cazinouri sau

cluburi. În Bay City nu se întâmplă nimic niciodată.

TJ privi maşina şerifului trecând pe străduţa mică. În Bay City străzile erau străduţe, în afară de cea principala care era un pic mai mare. Casa lor era simpla, din lemn, era acum proaspăt vopsita, aveau acum o curte mult mai mare. Şi o pivnitra mai mare care o dată era ticsita de vinuri de California. Acum era plină de echipamentul celor doi. Însă nici vinul nu fusese uitat. Era acolo, mascând chepengul spre zona armelor, iar stocul scădea destul de repede. TJ dormea cate 10 ore pe zi din cauza vinului. Se simţea proaspăt şi odihnit.

Curtea din spate dădea spre plaja. Gardul de lemn uscat acoperit cu iedera dădea suficienta discreţie, iar pana la casa vecina erau câţiva metri buni. Curtea din spate comunica cu cea din fata şi printr-o mică alee. Curtea din fata era delimitata cu un gard foarte mic şi diverse plante şi arbuşti. Garajul era mic. Încăpea în el doar o maşină.

TJ privi incantat la impunătorul Chevrolet Charger din garaj. Mai puţin agil ca mica Toyota, mai greu şi mai puternic, cu motorul doar uşor modificat, arata ca o adevărată maşină americană cu muşchi, albastru închis metalizat. Ieşirea chargerului era blocată de un mic 4 x4 Suzuki Vitara Beach Edition, cu 2 portiere şi prelata din cauciuc, vopsita în albastru deschis şi galben. Era o maşină mica şi economică, foarte utila în oraş. Chevroletul avea şi el un motor electric pentru exploatare urbana, însă el era bun cu adevărat pentru drumuri mai lungi. Motorul V8 scotea un sunet care te scotea din minţi de încântare. Toyota fusese distrusă în cursul raidului de acum 3 luni. Citroënul cel mic ajunsese la fier vechi până la urmă, după ce un Caddilac sport intrase în plin în el cu 150 la ora în faţa unui magazin Gap. Sam de-abia se dăduse jos din maşină cu câteva secunde în urmă. Pasagerii erau 3 traficanţi de notorii de droguri sintetice. Scăpaseră cu rani grave. Cei trei îşi găsiseră un misterios şi dureros sfârşit. În perfuziile lor fusese injectat mercur. Aşa era în lumea lor. TJ se mai răcorise. erau primele victime după

accidentul de la Ebonics.

Maşina şerifului încetini. Şeriful făcu un semn discret spre TJ, răspunzându-i la salut. TJ petrecuse un weekend în County Jail. Noii veniţi nu erau primiţi prea bine în Bay City. TJ îşi aducea aminte de puşcăria din Bay City. Mai erau doi beţivi acolo şi atât. Bay City era un oraş unde nu se întâmplă nimic. Era un oraş nostim. Închisoarea din Bay City era o închisoare nostima. TJ adora Bay City.

Şeriful avea alte motive să-l aprecieze pe TJ. Detectivii particulari nu areau apreciaţi de nimeni. TJ rupsese orice legătură cu trecutul. După acte în regulă figura ca un fost poliţist în Santa Ana, care fusese dat afară din poliţie după ce deconspirase o reţea locala de droguri. După un control al Afacerilor Interne, toată secţia de poliţie fusese data afară. de fapt toată secţia de poliţie însemnau şase poliţişti. TJ încurcase în aşa hal dosarele încât figura ca un fost angajat al Afacerilor Interne şi al Poliţiei din Santa Ana, fiecare din cele două instituţii putând da nişte răspunsuri. Nimănui însă nu-i pasa de un fost poliţist dezgustat şi transformat în detectiv particular. Şeriful nu agrease de loc venirea lor acolo, chiar dacă demascase nişte poliţişti corupţi. TJ avusese parte de o primire pe măsură. Însă atitudinea şerifului se schimbase.

Şeriful era un tip în vârstă de 45 de ani, solid şi cu mustaţă, pe numele sau Jonh Hayden. Şeriful avea doi copii, o fată de 16 ani şi un băiat de 14. Întâmplător, TJ îi găsise lângă un local de pe lângă plaja pe amândoi fumând marijuana alături de o gaşcă de adolescenţi şi tineri cu mutre dubioase. Deşi preferase la început să nu se bage, îi luase pe cei doi pe sus arătând o insigna veche de poliţist şi îi îmbarcase în micul Suzuki cu forţa. Habar n-avea ca cei doi lipseau de 72 de ore de acasă, însă îi lua şi îi duse direct la secţia de poliţie din Bay City. Şeriful Hayden era acum îndatorat detectivului particular TJ Larkin. Şeriful John Hayden, şeful poliţiei din Bay city, o secţie formată din cel mult 20 de poliţişti, era un om onest şi conservator, care nu dorea decât să păstreze locul aşa cum e.

Ajutorul de şerif Tony Brett era cu totul altfel,

compensa atitudinea şerifului. Era un tânăr de o vârstă cu TJ, venit din LAPD, care adora Bay City, era fericit că scăpase de oraşul murdar. Era născut în Bay City şi plecase în oraşul cel mare însă se întorsese de unde plecase. Era un tip haios şi foarte amabil, parca râdea întotdeauna. Fratele sau cu câţiva anui mai mare, Chris Brett, era locotenent şi şeful Coast Guard pe zona Bay City, adică avea în subordine încă 2 oameni, şi făceau mai mult treaba de salvamar în Bay City. Era doar un pic mai serios de cât fratele sau, trebuia să fie, deoarece era şef.

Samantha ieşi din casa şi se agaţa de foarfeca de plante, apoi începu să tundă boscheţii de azalee şi rododendroni. După ea ieşi labradorul Lenny apoi motanul Phil cu o oarecare întârziere ca un şef de echipa pe o platfurma de foraj, amândoi adoptaţi cu 3 luni în urmă. În Bay City toată lumea avea animale. Lui TJ îi plăceau animalele. Lui TJ îi plăcea Bay City. Bay City era un oraş drăguţ.

Aveau un mic birou în Clădirea Desmond de pe Clinton Avenue, la etajul al şaselea. Clădirea era curata, locul nu erau rău, biroul avea o antecamera pentru clienţi. Clădirea era plină de birourile avocaţilor, psihoterapeuţilor sau cabinetele stomatologice. Ba mai era prezenta şi concurenta, încă două birouri de detectivi particulari la etajul al patrulea şi la parter. Împreună cu TJ se detestau cordial, iar în momentele goale îi găseai stand la o băuturică cu toţii în biroul de la etajul patru al lui Harris, era biroul cel mai mare şi mai frumos. Phil Harris era detectiv particular retras din LAPD, avea 41 de ani, era rorofei şi jovial, iar Lenny Newman era un tânăr proaspăt ieşit de pe băncile universităţii, pasionat de romane poliţiste. TJ botezase câinele şi motanul după ei doi, şi fusese un chef pe cinste. Cu toţii îşi câştigau existenta bine, nu duceau lipsa de clienţi, mai ales cazuri de divorţuri care nu erau puţine. Nu se îmbogăţeau făcând asta însă nici nu o duceau prea rău. Phil Harris avea o reputaţie excelenta, chiar şi printre foştii colegi din poliţie.

TJ se uita la ceas. Ora 8: 30. Casca. Lucraseră până

târziu şi aşteptau un onorariu destul de bun de la ultimul client, aşa că se odihneau. Cafeaua aburea în căni, pâinea prăjită era aurie, ouăle şi şuncă parca făceau cu ochiul. Sucul de portocale stătea cuminte în pahare. TJ o lua uşor la pas spre backyard. Samantha lasa şi ea foarfeca de grădina cu care făcuse ultimele retuşuri. Lua unul din cele două ziare după care ieşise TJ. Era LA Times. Ziarul local îi reveni lui TJ. Întotdeauna Bay City Today îi plăcuse. Bay City era un oraş haios cu un ziar haios. Lui TJ îi plăcea viaţa în Bay City.

— Sam, cred că ar trebui să ne luăm şi noi banii pe contractul ăla cu Ebonics, până la urmă am făcut treaba.

— Tot nu cred că-i vedem. De la cine să-i mai ceri?

— Dar măcar să ne distram şi noi…

— Aşa da, zâmbi ea.

— Deci… depozite de armament… dam o raită şi vedem ce şi cum îşi păzesc. Să nu uităm ca paguba trebuie să fie cel puţin egală cu contractul.

— Asta este perfect corect, zâmbi ea. Se înfipse în mâncare bucuroasă.

* * *

Consiliul de Administraţie lucra, deşi ora era înaintată. Contractele se derulau cu viteza iar acţiunile firmei Electronic Task creşteau consistent. LA începea să fie monitorizat cu stricteţe.

Totuşi aceasta monitorizare începuse să dea roade. Rata criminalităţii scăzuse iar locuitorii erau mulţumiţi. Firma urma sa se extindă în tot statul. După Texas, California era acum pentru independenta lor cadrul Statelor Unite. Statele mai mari aveau un cuvânt greu de spus. Încercarea de acum 5 ani de a despărţi California, Texas, Georgia şi Florida într-un stat independent eşuase din cauza ambiţiilor Texasului. Independenta Texasului nu adusese însă multe avantaje statului. Rezervele de petrol erau exploatate încă de o mână de afacerişti pentru care binele se transformase în mai bine. Preţul fusese mare. Texasul ieşise din tratatele privind poluarea, avusese parte de un embargou de 8 luni, iar acum texanii se cam

saturaseră şi voiau înapoi în Statele Unite primitoare.

Preşedintele Tipps domina adunarea. Era un tip inteligent, care reuşise să păstreze preşedinţia Consiliului de şase ani, timp în care cifra de afaceri se triplase. Era un tip dur, şcolit la Harvard în Drept şi Ştiinţe Politice. Era tânăr, prea tânăr pentru funcţia sa, avea 42 de ani şi o putere imensă. Averea sa era pe măsură. Necăsătorit şi fără copii, încă de pe băncile şcolii îşi găsise un post de conducere în diverse firme mai mici. Promovase rapid datorită talentului sau de a spune „da" în faţa şefilor şi de a trasa sarcini imposibile angajaţilor. Avea un glas liniştit, dădea o impresie de competenta întotdeauna. Acţionarii ştiau ca Tipps îşi însuşea ilicit o parte din fonduri, însă nu le pasa prea tare. Ar fi fost mai rău fără Tipps. Acesta avea şi o structura de informaţii bine puse la punct, avându-i la mana pe majoritatea membrilor Consiliului, însă şi pe câţiva acţionari mai mari. Puterea sa de convingere era foarte mare. Ştia să-şi aleagă colaboratorii şi să zdrobească concurenta. Planul de a scăpa de Ebonics fusese al lui. Cu ocazia asta firma TTR se îmbogăţise cu câţiva oameni de ştiinţă de excepţie de la Ebonics, care acum era cu un picior în groapa. Ebonics avusese sprijin federal, TTR sprijinul statal. Nimeni nu se aşteptase însă la aşa un măcel. Tipps fusese anchetat şi întors pe toate părţile şi ieşise curat ca o bucată de gresie frecata cu detergent fin cu particule inteligente. De vreo 10 ani toate produsele aveau particule inteligente în compoziţie. Tot de atunci oamenii aveau din ce în ce mai puţine particule inteligente în componenta. Totul se făcea în faţa ecranuluio calculatorului, iar lumea nu prea mai ieşea din case. California şi Florida erau după statistici singurele state în care o proporţie semnificativa de oameni frecventau cinematografele în aer liber, plajele, în general spaţiile deschise.

Profesorul Carrington stătea în celălalt capăt al mesei. Făcea parte din Consiliu. Tipps îl atinsese întotdeauna la coarda sensibila şi îi acordase atenţie mai multă în urma pierderii fiicei sale. Atâta publicitate se

făcuse în urma pierderii Samanthei Carrington, încât Tipps îi ştia chiar numele. Carrington începea să semene acum cu Tipps. Proaspăt recăsătorit de câteva săptămâni, era acum un prosper om de afaceri, cu o nevastă mult mai tânără, o tânără la fel de ambiţioasă care de-abia terminase facultatea şi pe care o angajase la firma TTR. Minnie Carrington avea 26 de ani, era ambiţioasă, atrăgătoare, licenţiata în Economie, şi lucra la departamentul contabil. Erau o familie fericita, cu ambiţii mari, iar oamenii cu ambiţii puteau fi folosiţi cu succes dacă le cunoşteai pârghiile.

Asculta forţându-se să nu adoarmă rezultatele înşirate de directorul economic al firmei. Erau rezultate contabile. Se uita la directorul mic şi chelios şi se abţinu să nu rana. Se umfla ca un cocoş. Era doar un om care îşi supraestima puterea. Canta aşa cum îi cerea Tipps, însă avea gura cam prea mare. Tipps zâmbi cu subanţeles şi porni să-şi facă planuri pur fanteziste pentru a găsi un înlocuitor micului director. Acesta continua să turuie. Brusc se opri şi făcu ochii mari. Jumătate din cei prezenţi holbau ochii increduli în faţa lui Tipps. Acesta se întoarse în tăcere. Se încruntă. Două siluete în uniforma stăteau acolo cu arme automate în mână.

— Salut, făcu silueta mai înaltă. Ce mai faci tipule? i se adresa lui Tipps.

— Paza? făcu el în mod reflex în interfon.

— Eşti idiot. Crezi că am intrat aici să luăm cina cu tine? Dacă vrem vă facem sită pe toţi şi vă aruncam de la etaj. Cât e aici? Etajul 18? Să ştii că e cale lungă pana jos Tipps…

— Ce doriţi, mă rog?

— Ei, nu fii aşa politicos, fii doar amabil şi drăguţ. Nu dorim mare lucru. chiar mă gândesc să vă aruncam pe toţii pe geam. Şi poate ca până la urmă asta vom face – asistenţa prezentă se albi la faţă. Văd că mă ascultaţi cu toţii. Uite, în primul rând e o chestie simplă de bani. Ai un contract neonorat Tipps. Ai fost somat să îl plăteşti.

— Ei, ce-ar fi să vorbim în particular?

— Nu cred că e nevoie. Asta e o problemă de consiliu chiar, nu crezi?

— Poate ca consiliul te va şi crede? Se întoarse către membrii din sala. Aceşti doi… militari susţin ca eu am pus un contract pentru firma Ebonics iar ei doi l-au onorat. Am mai auzit multe însă asta le întrece pe toate. Însă interesant este ca cei doi sunt echipaţi cu tot echipamentul Urban Warrior care a dispărut din arsenalele noastre. Asta poate ar fi grozav de auzit explicaţia.

— Pai explicaţia poţi să o dai singur, rânji sub casca TJ. Bine că l-ai vândut scump ca să nu saturezi piaţă. Ştiu totul despre mica ta armata privata, Tipps. Ştiu ca acum ai prins pleaşca cea mare de când proiectul Urban Warrior a reintrat iar în funcţie. Pregăteai asta de mult Tipps nu? Ma întreb însă de ce nu ai trimis trupele tale de Urban Warrior să facă treaba. Însă pot să dau tot eu răspunsul. Ştiai despre Tactical Combat Unit. Concurenta era mare, însă puteai descoperi chestii interesante care ar fi făcut din Ebonics subiectul a o grămadă de anchete. Probabil că ar fi năvălit toţii pe ei, de la FBI, CIA şi NSA, până la Protecţia Consumatorului, Protecţia Copilului, Protecţia Plantelor şi Micii Cercetaşi. Poate că îţi era frica pentru mica ta armata. Probabil ca TCU i-ar fi făcut salata pe toţi şi i-ar fi mâncat la micul dejun. Iar o companie de Urban Warrior nu poate intra undeva nevăzută. Ei bine, noi am făcut treburile tale murdare Tipps.

— Adică voi doi aţi aruncat clădirea în aer şi cele câteva machete de TCU. Nici vorba ca proiectele lor au luat-o razna şi au făcut prăpăd în clădire nu? S-au găsit vreo duzina de TCU pe butaţi, însă voi le-aţi făcut praf pe toate. Şi acum vreţi banii…

— Patru oameni au murit în acea acţiune. TJ scrâşni. Dar nu te voi împuşca pe loc. Acum ştiu şi despre cine a trădat şi de unde ştii despre TCU. Profesore Carrington, cred că duci o viaţă destul de prospera nu? Am văzut că ai o sotie frumoasa… doar cu 7 – 8 ani mai în vârstă decât fiica ta Samantha nu? A fost grozav Tipps cum ai convins tu ca fiica profesorului ar trebui răpită şi apoi salvata

miraculos. Însă nu toate planurile merg bine. Samantha nu a putut fi recuperata în viaţă. În plus Carrington nu ţi-a spus ca fata lucra cu el la multe din proiectele sale pe parte de informatica. Fata aia era un geniu în 0 şi 1 ştii? Până la urmă însă ai obţinut ceea ce ai dorit Tipps. La tine se potrivesc mereu bine lucrurile. Mai puţin acuma.

— Ce ai de gând să faci? Un val de realitate îl lovi pe Tipps. Schimba priviri duşmănoase cu Carrington.

— Hei, nu vei scăpa aşa uşor. Dar astăzi nu vei zbura pe geam. Iată cadoul nostru. Lua din cărucior teancul de dosare. Citiţi-le cu atenţie, ne-a luat o grămadă sa le facem plăcute la citit, rase el. Veţi afla multe chestii interesante. Nu aveţi grija, acţionarii ştiu despre ce e vorba, le-am trimis astăzi câte un exemplar şi lor.

— As putea onora contractul, făcu Tipps. Se ridica în picioare. Şi să îngropăm totul aici, dacă înţelegeţi ce vreau să zic.

— Să îngropăm? Lui Îi nu-i venea să-şi creadă urechilor. Tipps, acum sari peste cal. Ne-ar fi uşor să-i facem pe toţi cei prezenţi aici să sară în colectiv pe geam, însă ce ai de gând cu acţionarii? Zău Tipps, nu poţi chiar să-i omori pe toţi. Îţi urez o seară buna Tipps. Sper să fie ultima ta seara.

Cei doi se întoarse-ra brusc pe călcâie şi dispărură neauziţi. În încăpere nu mişcă nimeni. Nu se auzi nimic. Directorul mic şi chel deschise dosarul. Îl răsfoi încet. parca se făcea şi mai mic şi aşteptai parca să vezi cum îi cade şi restul de par din cap…

* * *

Mulţumit, TJ mânca friptura à la Tony în alt stil decât cel obişnuit. la restaurantul lui Tony nu puteai înfuleca oricum. Trebuia să o faci cu stil. Friptura era minunata, TJ o aprecia ca fiind ceva rar de tot. Localul emana un stil retro, însă mâncarea era cea actuală, plină de chimicalele specifice. Însă friptura era grozava. Salata era însă exact ca aceea pe care o mâncau femeile anorexice cu sotii lor care parca deveneau poponari pe zi ce trece. TJ constată că poate mânca elegant şi cu o mutră rece pe figura. Trase

cu ochiul în oglinda şi se admira încă o dată. Sacoul era grozav, şi chiar şi în blue jeans şi fără cravata TJ se aprecia ca arătând grozav. Constata cu satisfacţie ca multe tipe îi remarcau prezenta. Era parca deliberat neglijent, bronzat, îmbrăcat elegant însă nu colţos, era o apariţie mai inedita. Era un adevărat detectiv particular în LA. se îndreptă de spate şi înjura un pic în gând. Îl durea stomacul şi înjura hamburgerul pe care îl mâncase în graba cu câteva ore înainte. Simţea nevoia sa mai slăbească cureaua jeanşilor cu o gaură însă era într-un restaurant elegant. Duse mana la gura când simţi că va trage o mare râgâitura. Până atunci trăsese pârţuri în surdina şi era mulţumit că erau oarecum inodore şi nu erau percepute ca un atac chimic. Brusc simţi că se dezumfla iar durerea de burta se opri brusc, ca prin farmec, aşa cum începuse. Ce bine ca luase calmantul stomacal. Se simţi dintr-odată dezumflat, iar pe loc asta era ideea lui de fericire suprema. Se lăsă pe spate fără cea mai mică crispare pe figura. era mulţumit deplin. Mai trase un part mic de control şi îşi găsi locul pe scaunul comod, apoi îşi mai turna vin. Era un vin grozav. Îşi aprinse o ţigară. Localul avea jumătate din locuri pentru nefumători, iar TJ era bucuros ca poate fuma. Se uita cum se înserează. Stătea singur la terasa, la mica masa de lângă cei doi arbuşti cocheţi. Mai arunca un ochi spre Henry Stetson, aflat tocmai la celălalt capăt al terasei, în partea destinata nefumătorilor. Se simţea grozav de bine dispus, efectele vinului minunat îi dădeau o stare de euforie. Mai avea un sfert din sticla, însă trebuia cumva să conducă şi maşina. Puţin îi pasa că e un pic cherchelit. Un adevărat detectiv particular în LA e mereu un pic luat.

Stetson comanda cafea, iar însoţitoarea sa făcu la fel. TJ îi urma exemplul şi ceru nota. Chelneriţa îi zâmbi. Detectivii privaţi nu erau o noutate pentru LA, însă TJ era de departe cel mai detectiv în ocii ei. TJ privi la roşcata nostima şi pistruiata şi zâmbi. Ea chicoti. El îşi lua aerul sau un pic obosit şi dur. Trase cu ochiuin oglinda iar. Era un adevărat detectiv particular în LA.

Samantha urmarea CD-ul cu atenţie când TJ intra pe

uşa biroului. Mirosea a proaspăt, oceanul nu era aşa departe. De obici mirosea a cauciuc încins însă seara aceea parca era speciala. Ferestrele erau deschise larg de tot iar Sam asculta muzica încet şi era atenta la caseta. TJ trecu pe lângă ea şi o mângâie pe obraz.

— AI tras la măsea, constata ea râzând, în timp ce eu munceam aici.

— Ai muncit de te-ai rupt, arata el cutiile de bere şi pizza imensă.

— Ai găsit ceva?

— Până acum am găsit ca Stetson e fidel nevestei, fără nicio urmă de îndoială. Se pare ca el şi blonda pun la cale vreo coţcărie mica legată de imobiliare, ina asta nu prea ne interesează pe noi, decât dacă vrea clientul. Îmi place tipul, a condus-o pe blonda acasă şi şi-au luat la revedere foarte politicos.

— Nici la el acasă nu prea am găsit mare lucru. Am şi filmat pentru a vedea dacă mi-a scăpat ceva. Vrei? îi arata spre pizza.

— Nu, mulţumesc, făcu el, am mâncat la Tony, continua el cu un aer de superioritate. Se îndreptă de spate şi îşi aprinse o ţigară apoi căută în frigider şi îşi pregăti un coctail uşor. Cu un aer de cotoi mulţumit şi plictisit se îndrepta spre ferestre.

— E deja noapte. Mergem şi noi acasă?

— Mergem. termina restul de coctail, stinse ţigara, apoi se duse la geam. Vedea agitaţia străzilor, iar mai încolo ghiceai oraşul. Privi luminile oraşului acre îi era aşa drag în ciuda împuţiciunii sale. Şi totuşi oraşul se îndrepta spre bine.

Coborâră în aerul cald. Asfaltul era cald şi aici mirosea destul de urat. Se urcară în Charger. TJ demara uşor. Regreta ca maşina nu e decapotabila, înăuntru era mai cald ca în iad şi bineînţeles că compresorul de aer condiţionat fusese de mult aruncat afară, deoarece în California era mereu cald şi cu cât era mai cald cu atâta TJ era mai fericit. De fapt aruncarea compresorului fusese justificată după ce îl folosiseră prima oară şi ajunseseră

destul de înţepeniţi după un drum mai lung la destinaţie. Nici acasă nu foloseau niciodată aerul condiţionat. Aparatul era ok, moştenit de la foştii proprietari, însă briza oceanului era mai mult decât îşi puteau dori ei. La birou aerul condiţionat mergea doar în anticamera clienţilor. De obicei nu lua Chargerul decât în deplasările pe coasta, iar acesta stătea mai mult în garajul clădirii unde aveau biroul. Lăsaseră însă în ajun micul Suzuki acasă. Micul 4 x4 se potrivea cu Bay City. TJ se gândi mai bine. Şi Chargerul se potrivea cu Bay City, aşa cum ambele maşini se potriveau şi cu LA. Lui TJ îi plăcea în LA. Însă şi mai mult îi plăcea în Bay City.

Era seara cocteilurilor reci şi uşoare. TJ mai savura încă o ţigară. Stăteau amândoi în backyard şi citeau fiecare cate jumătate din ediţia de seara a LA Times. Lui TJ îi creştea inima de plăcere. Electronic Task TTR era mereu pe prima pagină. Dădu din cap minunându-se. Tipps era încă preşedinte. Câţiva membrii din Consiliu aleseră însă Cun pumn de pastile sau pistolul. Ba unul chiar se aruncase de la etajul 14. Se suspectau cu toţii pentru matrapazlâcuri, iar lui Tipps i se atribuiau şi distrugerea intenţionată a doua laboratoare de cercetări şi a unui depozit de armament în care avuseseră loc mici incendii şi explozii prin curtoazia lui TJ şi a Samanthei. TJ rânji în barba. Aveau în program peste două zile o incursiune la un laborator de cercetări de la marginea Los Angelesului. Ciufuli urechile labradorului. Motanul tărcat de pe gard se întinse şi apoi îşi începu nepăsător toaleta. Politica statului California se zguduia, iar Tipps trimisese armata sa privata de Urban Warrior să păzească tot ce ţine de firma.

La vreo 80 de kilometri de Bay City, într-un hangar care arata a părăsit, se desfăşura o alta întâlnire. Clădirea părăginită pusă sub paza armata era o fosta centrala nucleară dezafectata, care avea propriul sau port şi o pistă pentru avioanele uşoare şi elicoptere. Automobile disete şi comune opriseră acolo. Un elicopter veni la aterizare. Câteva persoane se îndreptară spre clădirea centralei al cărei proprietar, Ebonics AG, îi dăduse o nouă şi discreta

destinaţie. Aici intraseră întotdeauna materialele în mod discret, de aici plecaseră unele produse finite. Ebonics mai avea două astfel de locaţii camuflate discret şi aparent lipsite de importantanta.

— Bucuros să te revăd Joey, făcu bărbatul cu figura blândă care purta ochelari. Părea obosit. Cum a fost la New York?

— O pierdere de vreme, Harvey, făcu bătrânul. Se ţinea încă bine. Ma tem ca lăsăm de-o parte politica de extindere pentru o bucată bune de timp.

— Deci până la urmă faptele au decurs aşa cum sfătuiam eu. ma tem însă ca mijloacele… hm.

— Acum cred că ai avut dreptate, şi oricum nu avem ce face altceva. Deja dorinţa de profit era prea mare.

— Mă bucur ca acum eşti căpitanul echipei. M-a saturasem de politicieni şi de contabile.

— Şi de ăştia e nevoie. Însă acum noi vom conduce show-ul.

— Am văzut. Poate că a fost un semn chestia asta. Avem acţionarii care au rămas de partea noastră, şi avem partea noastră buna de acţiuni.

— Să intrăm, Joey, făcu profesorul Harvey Osmond. Toată lumea e aici. Să fim discreţi. Trase micul microfon în poziţie. Jeff? Jerry? Situaţia.

— Liber la Est, se auzi o voce clară.

— Vestul e „curat”.

— OK, veniţi spre intrare.

— În regulă profesore, se auzi vocea calma.

Invtatii intrară pe rând. Câţiva împietriră şi o rumoare se auzi printre ei atunci când cele două siluete masive apărură din noapte. Nu toţi văzuseră până acum cum arata un Tactical Combat Unit. TCU intrară uşor în clădire şi se îndreptară liniştiţi spre sala acoperita cu o lumină vie. Trecură pe lângă cei doi profesori, se opriră discret într-un colţ intenţionat mai puţin luminat al sălii şi îngheţară acolo. Partea din spate se deschise cu un zgomot de ventuza şi din capsule săriră doi tineri. Semănau între ei. Era normal asta, deoarece erau fraţi. Jerry Hammer, 28

de ani, ex-locotenent Marines era un tip zvelt şi înalt de un metru şi 85 de centimetri, un pic mai înalt decât fratele sau Jeff Hammer, 26 de ani, licenţiat în Informatica la UCLA şi asistent universitar la Universitate. Printre studenţii săi de anul trecut se numărase şi o tânără subţire şi zâmbitoare pe nume Christina DeSilva, o enigmă liniştită şi discreta.

— Incantat să vă revăd băieţi, exclama bucuros bătrânul. Habar n-aveţi cât mă bucur să vă regăsesc.

— Şi încă în viaţă, făcu tânărul mai înalt. Amândoi erau politicoşi, doi tineri liniştiţi şi la locul lor, cu o viaţă discreta, nefamilişti, amatorul de fotbal, baseball şi baschet.

Profesorul zâmbii. Într-adevăr, era grozav să aibă lângă ei cele mai noi prototipuri de TCU, cele mai sigure şi experimentate. Cei doi fusesers cooptaţi de la început de către savanţi, apoi se retrăseseră discret de pe poziţii atunci când experimentele necontrolate şi inconştiente începuseră să grăbească proiectul. Acum proiectul se reluase cu vechea echipa, mai puţin câţiva din cercetătorii care fuseseră la început acolo, dintre care profesorului Carrington i se simţea lipsa cel mai mult. Se întrebă dacă nu cumva firma TTR avusese ceva amestec în răpirea fetei profesorului. Se părea ca scandalurile legate de TTR erau tot mai mari, iar Carrington părea să se fi întors cam în opoziţie fata de Gregory Tipps, deşi de când lucra pentru acesta, savantul se schimbase complet ca om, adăugându-şi la garderoba şi o vilă cu etaj într-un cartier de lux, plus o limuzina şi o nevastă mai tânără cu 25 de ani aproape. Ştiinţa şi banii nu s-au împăcat mereu foarte bine. cel puţin nu pentru unii.

Luminile oraşului XXVII

TJ arunca ziarul gânditor pe masă. Marea întâlnire la nivel înalt urma sa vina peste 10 zile, iar două contracte

apăruseră deja. TJ le trata cu indiferenta, putea fi o capcană putea fi altceva. Deocamdată el şi Sam rămăseseră doar în postura de detectivi, nu mai luaseră niciun contract.

Semiindependenta Californiei, care urmase aceaisi paşi ca Texasul, putea fi un lucru bun sau unul rău. Texasul ajunsese în situaţia în care devenise un stat militarist, corupt, probabil ca locuitorii săi regretau vremurile bune când făceau parte din SUA. California obţinuse o guvernare independenta, însă relaţiile cu SUA se îmbunătăţiseră. Statele Unite ieşiseră se pare din lunga perioada de recesiune, iar cu mandatul democratului Raymond Connoly lucrurile luaseră o întorsătură bună. California îşi câştigase un statut semiindependent, unul din prerogativele acestui statut fiind o armată proprie. Imediat după asta Armata Californiei mărşăluise spre Downtown IA în bocancii lor scurţi şi uşori, cu uniformele de culoarea nisipului cu nenumărate buzunare, zbierând cât îi ţinea gura o melodie cantata de Beach Boys cu vreo 50 de ani în urmă, un hit cu mult dinainte de anul 2000. Beretele lor care îi protejau de soare, pantalonii şi bocancii, îi făceau să arate mai degrabă ca o şleahtă de skateboarderi decât de militari. Armata Californiei se reorganizase după un model australian care avusese succes cu câţiva ani în urmă.

Nimic nu se schimbase în Bay City. Şeriful Hayden patrula în continuare străzile oraşului iar fraţii Brett purtau aceiaşi nădragi cu buzunare cât un hambar şi sandale în picioare. Ploaia cădea la fel. TJ şi Samantha cotrobăiseră cu două biciclete de teren pe toate coclaurile. În alte zile îşi luau inlineurile şi se duceau în skatepark. Altă dată jucau baschet pe un teren de la periferia LA sau în Bay City. De când se făcuseră detectivi, câştigaseră kilograme în plus. TJ nu mai avea unde să facă antrenament militar, casa era mai expusa, doar armele erau bine ascunse şi simulatorul de lupte, muniţie aveau destula, însă antrenament mai puţin. Compensau făcând sport în draci.

O întâmplare amuzanta se întâmplase cu două săptămâni în urmă. TJ şi Samantha erau liniştiţi, duceau o viaţă normală, mâncau la un diner din Bay City, făceau plaja şi jucau baschet. TJ fusese propus pentru un post de consilier orăşenesc, pe probleme de sport de masa. Drogurile se făceau puţin simţite şi în Bay City, erau baubaul locuitorilor, iar TJ şi Sam erau văzuţi ca doi tineri extrem de responsabili, el fost poliţist iar ea fosta bioloaga marina. TJ fusese un student eminent la UCLA şi o învăţase pe Sam totul despre biologie marina, ba chiar Sam urma cursurile de învăţământ la distanta, nu mai avea treaba cu computerele decât faptul că avea unul acasă, ca toată lumea. TJ îşi fabricase şi el o diplomă în filologie la UCLA, aşa că era privit ca un intelectual, cu un respect profund. Până la urmă nu întrunise numărul de voturi, lumea nu îi ştia prea bine, însă se amuzaseră câteva săptămâni pe treaba asta.

TJ era tare curios ce se va întâmpla la întâlnire. Guvernatorii tuturor statelor şi cel al Californiei urmau să se întâlnească în LA. Însă asta nu era tot. Lideri ai Uniunii Europene urmau să vină, preşedintele Franţei, Germaniei, primul – ministru englez şi alţii. Din Uniunea Economică a Rusiei şi Balcanilor – UERB, veneau câţiva preşedinţi de state, însă acolo granitele se schimbau mereu, preşedinţii erau asasinaţi, ţările se divideau. America de Sud era prezenta prin Brazilia şi Argentina, care încercau să conciliesa conflictul lor permanent. Mai venise şi Chile. Nu erau prezente tari din Uniunea Africană, care de câţiva ani încetase aproape toate legăturile cu restul lumii. Priveau SUA şi celelalte tari ca pe un permanent hoţ şi îşi păstrau resursele vaste cu stricteţe. Africa devenise un loc foarte civilizat, greu de pătruns acolo, statele Africii fiind de fapt dictaturi semimilitare care însă contrar aşteptărilor aduseseră mai mult lucruri bune pentru africani. Australia şi Noua Zeelandă erau prezente, însă doar cu ambasadorul. Aceste tari duceau doar contacte formale cu restul lumii, erau un fel de Africa însă fără dictatura. Asiaticii se conduceau de mult după modele proprii.

Frecventele cutremure şi inundaţii aruncaseră Asia în întuneric. India şi Pakistanul aveau economia la pământ, China la fel, datorită nesfârşitelor războaie cu Japonia. Japonia era foarte prospera, iar armata ţinea de granite cu dinţii. Orice intra în spaţiul lor aerian, maritim sau terestru era distrus. De zece ani China revendica cate o bucată din Japonia şi încercă să ocupe cate ceva. De fiecare dată Armata Imperiala Japoneza făcea din orice tentativa de pătrundere un eşec. Japonia rezista şi chiar făceau incursiuni pe teritoriul chinezesc. Taiwanul însă numai era. Era doar pământ pârjolit. Nesupunerea fata de China costase.

TJ sorbi din cafea şi se uita la Sam care luase ziarul. Privi cerul. Posibil să ploua iar. Plouasa pana cu o oră în urmă, iar ei aşteptau valuri de surf. Din când în când îl sunau pe Chris Brett care era oricând să-şi scoată uniforma de locotenent Coast Guard şi să ia placa de surf. Tony Brett, ajutorul de şerif, era ca întotdeauna prezent la datorie pe străzi, gata să răspundă solicitărilor de verificare ale caselor femeilor divorţate sub 35 de ani. Tony era extrem de solicitat ca ajutor de şerif. Şeriful Hayden era şi el mulţumit cu un aşa ajutor apreciat de femei. Aflau tot ce mişcă în oraş prin gospodinele casnice care erau mai eficiente decât orice camera video.

— Ia uite Sam, ce-mi place la ştia… „Electronic Task TTR va furniza echipamente militare electronice pentru Armata. TTR a fost epurata, preluata de Statul California şi apoi scoasă la licitaţie 49%”. De acum TTR devine firma de stat. Iar Ebonics se va ocupa cu cercetarea, experimentarea şi altele. Grozava colaborare între astea două firme, nu crezi?

— Ei, mai bine aşa. Cică proiectul Tactical Combat Unit nu e pierdut, bla, bla, bla… Deja mă simt în siguranţă.

— Eu unul mor de curiozitate dacă se va întâmpla vreo porcărie la congresul ăsta sau întâlnire, ce e el. Deja s-a dat drumul la câteva contracte. Zic şi eu aşa… nu e de noi. Să vedem care e mişcarea, să vedem ce va face armata, să vedem ce face Ebonics.

— Bine, bine, însă asta nu ne va împiedica să observam ceva… să plantam senzori… bine înţeles ceva total nedetectabil, să ne facem doar o părere…

— Normal, rânji TJ. Cum spuneam şi eu, „plantam”. Şi începem de… mâine. Azi ne dam cu placa.

— Începem de mâine, aproba Sam.

* * *

Noroiul invadase cimitirul auto dezafectat. Săptămânal maşini erau luate, însă altele le luau locul şi mai repede. Ploaia trecea prin acoperişul vechi de lemn acoperit cu carton şi zmoala. Mirosea a gunoaie, a vechi.

Pe mica terasa din lemn aproape prăbuşită, o fiinţă omeneasca mânca cu mana dintr-o cutie de conserve mai veche. Din când în când folosea o furculiţă. Siluera era îmbrăcată într-un tricou gri şi o salopeta jeans, peste care stătea un hanorac albastru închis, cam murdar. Se ghemui mai bine pentru a se feri de ploaia murdara care venea de pe acoperişul jegos. Îşi duse mana prin par pentru a-şi scutura o picătură de ploaie. Era o tânără de vreo 22 – 23 de ani. Parul era un blond ciudat, bătea spre o nuanţă de gri, tuns un pic sub urechi, drept, pieptănat cu o cărare ciudată. Dintre toate numai parul părea îngrijit. Obrazul era supt. Chiar şi ghemuita se vedea că e extrem de slaba. Era micuţă, avea cam un metru şi 65. Probabil că avea cam 40 de kilograme sau chiar mai puţin. Ochii însă erau cei care aveau ceva special. Erau căprui, cu o sclipire de animal hăituit în ei. Fata părea indiferenta la tot ce se întâmplă în jurul ei. Termina de mâncat şi arunca conserva câţiva metri mai încolo. Privi în gol. Îşi aprinse o ţigară cu opium. Opiumul îl cultiva într-o camioneta părăsită. Priveliştea era dezolanta. Figura fetei era plăcută, delicata, neabrutizata. Deschise cartea de lângă ea şi începu să citească. Mica antena satelit camuflata dovedea ca în cocioaba dărăpănată este un computer. Nu avea însă chef. Închise cartea. Îşi turna o doza zdravănă de rom tot producţie proprie şi trase cu sete din ţigară.

Sub chepengul metalic mascat de un linoleum jegos, stăteau în rastel câteva arme Brett-Hewett de un model

mai ciudat şi un costum metamorfic. Costumul semăna oarecum cu cel Urban Warrior, însă semna şi cu TCU de la Ebonics. Legătura neuronala, se făcea însă fără priza speciala din cortex, era un model mult mai modern, senzorii scanau activitatea cerebrala din tot creierul, pe toată porţiunea căştii. Modelul nu era unul Ebonics. Ebonics realizaseră şi ei o astfel de legătură neuronala, însă cu doar câteva săptămâni în urmă. Casca fetei însă părea destul de uzata.

Ploaia continua. O pisică galbena mirosi conserva şi se grăbi la adăpost la celălalt capăt al baracii dărăpănate. Privi parca cu mila la fata ghemuita şi trista şi mieuna încet. Fata privi la el indiferenta, doar ochii i se îmblânziră un pic. Pisica părea mai umană ca ea.

Ploaia se opri brusc, aşa cum începuse, şi tot aşa de brusc ieşi o rază de soare. Fata ieşi de la adăpost. Era groaznic de fragila. Paşi fără să se uite, şi se uita la soare şi la nori. Stătea cu ghetele sale sport uşoare şi de pânza drept într-o balta pana la glezne. Nu părea să-i pese. Privi iarăşi în gol.

* * *

În LA se lasă seara. TJ şi Sam savurau un vin bun de California la un mic restaurant de lângă plaja din LA. Făcuseră surfing, apoi se duseseră direct la birou să aştepte un client, se schimbaseră şi porniseră în oraş să mănânce ceva. Găsiseră vreo două-trei baruri şi restaurente extrem de plăcute, discrete şi liniştite, adevărate oaze în LA, şi deveniseră clienţi fideli. Şi în Bay City aveau câteva dineruri foarte plăcute, pe care le frecventau destul de des. Lui TJ îi plăcea mult schimbarea LA – Bay City. Erau diferite şi totuşi aveau cumva un aer comun. Nu ar fi suportat viaţa agitată din LA, însă cate o gură din marele oraş îi dădea o senzaţie de vioiniciune.

La vreo 20 de kilometri de restaurantul unde cei doi îşi luau masa, într-o clădire mascata, doi oameni mai în vârstă aveau şi ei ceva de sărbătorit. Mai erau lângă ei doi tineri cu un aer mulţumit. Ultimele teste cu noile Tactical Combat Unit se arătau foarte bune. În cadru discret,

câteva persoane aveau o mică sărbătoare personala, de mult uitată de alţii. Se împlineau 10 ani de la înfiinţarea companiei Ebonics.

Tot la vreo 20 de kilometri, însă în partea opusa, într-una din periferiile murdare ale LA, o fată slaba de tot mergea absenta cu o geantă de voiaj pe umăr. Geanta era grea, încărcată cu alimente, iar fata era mică. Mergea însă fără să se uite în jur, se uita doar înainte. Nu părea să ia în seama grupul de adolescenţi care o aşteptau la 20 de metri mai încolo, pe treptele din fata unei case care se mai ţinea doar în praful şi jegul de pe ea. Erau băieţii tipici de cartier, care făceau parte dintr-o bandă, şi pe seama cărora se puneau mereu ultimele jafuri din drugstores şi benzinării. Erau duşi la poliţie, apoi eliberaţi. Aveau vârste între 14 şi 30 de ani, şi nu făceau decât să piardă vremea furând orice se putea. Acum erau în momentul în care se distrau. Treceau o sticlă de whisky de la unul la altul şi beau bere. Ţigările aprinse scânteiau în noapte. Blocau trotuarul uitându-se la micuţa fata care păşea spre ei părând să nu-i vadă.

Într-adevăr, Thari nu îi vedea. Nu vedea până acolo. Se uita la 2 metri în faţa ei, în pământ. Mergea egal, cu aceeaşi viteza, părea că ar ocoli pământul dacă ar uita să se oprească. Observa gasca absenta şi dădu să ocolească.

— Hey Baby, făcu unul din tipi. Îi lua geanta de pe umăr şi o arunca jos. Încotro? Nu ne saluţi? se auzi şi chicotitul unei fete se auzi din grup.

Thari se opri absenta şi privi doar în faţă. Păru să nu observe grupul care o înconjura. Părea trista, cuprinsă de un val de furie rece. Ochii săi goi priviră la agresor.

Chiar dacă tipul ar fi avut cum să interpreteze ce era în spatele acelor ochi, nu ar fi avut timp să reacţioneze. O jumătate de secunda de trăit nu este prea mult. Piciorul drept al fetei îl lovi de sus în jos în plex, iar stângul direct în frunte. Coloana cervicală se rupse instantaneu. Thari ateriza în picioare şi imediat unul din ele zbura în spatele unui atacator care căzu paralizat jos. Sari uşor şi se întoarse în aer lovind cu cotul tâmplă altuia care căzu

imediat jos.

Observa cuţitul lung care fusese scos la repezeala. În următorul cadru întinse mana şi îl apuca de mâner lângă mana posesorului. Trase scurt şi cuţitul era la ea în mână. Nu pentru mult timp. Cuţitarul fu spintecat de jos în sus şi căzu cu intestinele împrăştiate pe trotuar. Totul se petrecuse aşa repede ca nimeni nu văzu nimic. Thari se ridica pur şi simplu de la sol lovind cu picioarele capetele atacatorilor. Învălmăşeală se mai destinse. Totul nu durase mai mult de patru – cinci secunde, care păruseră însă sferturi de oră. Thari nu folosea două lovituri pe nimeni. Cele câteva secunde fura de ajuns pentru câţiva care interveniseră mai târziu. O luară la goana cu groaza morţii în ei. Degeaba însă. Fata nu avea de gând să se ia după ei. Fără nicio emoţie, îşi puse geanta pe umăr şi paşi cu grija printre cadavrele proaspete. Era parca puţin obosita.

Pleca gândind în gol spre casă. Casa era cimitirul de fier vechi părăsit. Nu îşi aducea aminte cum ajunsese acolo. Pur şi simplu îşi aducea aminte ca într-o zi s-a trezit în cel mai natural mod cu putinţă într-o maşină părăsită, capitonata cu maro. Şi ca o chema Thari. Numai atât. Uneori mai intra în Fordul părăsit în care se trezise, însă minţirile refuzau să vină la ea. Ascunse cu grija m şi sub maşină se aflau armele, muniţia şi echipamentul. Îşi începuse viaţa aşa, în mica cocioaba. Nu avea amintiri. Avea în ea doar o ura puternică. Thari ura toţi oamenii fără să ştie de ce. Se ferea de ei, ca un animal fugărit. Se ascundea. Ştia că trebuie să se ascundă însă nu ştia de ce şi de cine. Contactele sale recente cu lumea fuseseră întâmplătoare şi în genul celor petrecute acum. Ştia că îi place să citească literatura, poezie, orice. Fiecare mişcare a ei era aşa cum trebuie să fie, calculata atât cât trebuie. Era ca un robot fără sentimente, şi totuşi ceva era în ea. Nu ştia ce. Stătea şi se uita în gol.

* * *

Se simţea bine în echipament. Nu îl mai îmbrăcase de ceva timp, iar acum revenea la vechile obiceiuri. TJ respira iarăşi aerul împuţit din LA. La unu noaptea

duhoarea persista pe acoperişul hotelului. Era simplu, nu doreau decât „să ia pulsul”, aşa ca plantaseră senzori şi camere de captura discret, în câteva clădiri. Nu erau multe, însă inteligent plaste, aşa ca cei doi puteau urmări tot ce se întâmplă. Făcea parte din marketingul meseriei lor să testezi piaţă. Se pare că se luaseră câteva contracte, însă ei nu se băgaseră. Era mai bine să aştepte.

— TJ, iar am găsit o cameră, se auzi în casca.

— Ce naiba, se enerva el. Descoperiseră ce de obicei camere şi senzori amplasate cu grijă, le evitaseră şi le bruiaseră. Găsiseră însă şi două camere şi un senzor mai speciale, discrete, cu autodistrugere, material Urban Warrior, însă nu al lor. Camerele şi senzorul aveau nişte inscripţii pe ele, cifre şi numere, erau mai mici şi continuau să transmită ceva în ciuda bruiajului. TJ se abţinuse cu greu să nu încerce să demonteze una din ele, însă era sigur că se or autodistruge pe loc.

— La fel… murmura el. Ma întreb cine pune astea.

— Nu mă interesează deloc, zău, făcu Sam. Hai ca aproape am terminat. Poate aflam şi cine e intrusul.

— Sunt sigur ca intrusul a descoperit echipamentul nostru, însă l-a lăsat aşa cum l-am lăsat şi noi. Începem coborârea da?

— OK, făcu Sam. Coborâră pe frânghiile de nylon subţiri şi invizibile.

Intrară prin partea întunecoasă. Hotelul era vechi şi jerpelit. Trecură în camera întunecată, apoi pe holul cara părea părăsit. Intrară în camera din partea opusa, cufundata în întuneric. Mai aveau de pus o cameră şi un senzor termic pasiv şi atât.

Cu grijă, Samantha se ghemui să plaseze micul senzor.

— TJ, am mai găsit unul se auzi şoapta fetei. Dar asta a fost pus… acum…

Ceva tresari în el. Apuca să vadă mica silueta camuflata metamorfic. Se mişca sa încet să fie invizibila. Într-o fracţiune desluşi două pistoale, unul îndreptat în ceafa Samanthei, locul cel mai puţin protejat al

echipamentului şi unul spre el. Oricine era îşi cunoştea meseria, gândi TJ în timp ce plonja disperat spre silueta. Aceasta fu împinsa şi scapă una din arme, căzu însă se ridica repede. TJ fu imediat în picioare şi sari să se interpună între gloanţe şi blindajul Samanthei. Sam era mai puţin protejata, ea era mai mult camuflata, pentru a fi foarte mobila. În caz că lucrurile s-ar fi încurcat TJ era cu artileria. Sari spre silueta imediat, un pic în diagonala, pentru a da o şansă în plus blindajului său. Norocul făcu ca atacatorul sau să fie foarte mic şi uşor, aşa ca silueta se lovi de peretele opus cu putere. TJ lovi cu piciorul în plin şi primi o lovitură identica. Mica silueta se destinse ca un arc şi sari lovind spre capul lui TJ, care avu noroc şi cu casca. Samantha scoase arma şi apuca să tragă înainte ca silueta sa o lovească cu putere în umăr. TJ dădu o lovitură groaznica cu piciorul înspre bazinul micii siluete. Intrusul dovedi o mobilitate extraordinara, primi lovitura razant. TJ văzu mica silueta zburând prin aer spre el şi lovindu-l direct în frunte. Părea o tipă cam de dimensiunile Samanthei după mişcări. Căzu direct la pământ însă în căzătura scoase arma, în timp ce se întoarse să lovească podeaua cu capul într-o parte, nu cu ceafa. Trase în plin în silueta care se decise să părăsească încăperea. Dispăru brusc, aşa cum apăruse. TJ nu se lua după ea.

— Eşti OK? se auzi Sam.

— Da, sunt întreg. Sigur era o tipă cam cât tine.

— Ceea???

— Nu, linişteşte-te, nu era Chris, dacă asta îţi închipui tu ca cred. Se mişca altfel, oricum. De altfel, Chris nu ar fi putut să lovească chiar aşa…

— Vrei să spui ca…

— Oricine ar fi ea, nu ştiu dacă singur i-aş face fata. Are sigur un antrenament aparte, nu ştiu însă mai multe. Oricum numai cu ce multe de simulare virtuala poţi face asta. Echipamentul l-ai văzut şi tu.

— Ce facem?

— Montează ce avem de montat. Nu deranja nimic din ceea ce era pus de tipa cealaltă. Şi-a pierdut armele

aici…

— Ce fel de arme sunt? se interesă Sam neîntrerupându-se din ocupaţiile sale.

— Două pistoale automate Brett-Hewett, nemarcate, însă sunt Brett Hewett, deşi n-am mai văzut modelul ăsta. Unul din ele e făcut praf. Autodistrugere. Celălalt însă prin noroc a scăpat, cred că nu a luat comanda de autodistrugere.

— Îl luam cu noi?

— Nu. Oricine a fost ne aşteaptă. Simt. Ştiu ca încearcă să ne asculte acuma ai nu reuşeşte mai deloc. Ştie că nu a detonat arma, nu a primit confirmarea. Trebuie să evităm încă o întâlnire.

— Am terminat, făcu Sam. Să mergem.

— Stai. TJ scoase încărcătorul pistolului Hewett, apoi aşează pistolul frumos, cu încărcătorul lângă el, după aparatul de aer condiţionat stricat. Ştia că ar putea fi localizat şi că va emite ceva la un moment dat.

— De ce faci asta, întrebă Sam mirata?

— Vreau să fiu sigur că proprietarul de drept îl recuperează, şi nu altcineva. Un semn de bunăvoinţă.

— OK, aproba fata.

— Acum să mergem. Uşor de tot. Ieşim pe la capul holului, urcam sus şi recuperam frânghiile. Nu va verifica nimeni camera asta, poate va trece un an până atunci.

Se pierdură tăcuţi în noapte. De pe peretele exterior al clădirii se desprinse o siluetă mică. Thari reuşise să prindă ultimele frânturi ale conversaţiei. Îşi recupera arma. Nu încerca sentimente prea puternice, era însă un pic nedumerita de pasivitatea celor doi şi de gestul cu arma pusă pentru a o găsi. În plus, silueta care părea să fie un tip se aruncase să protejeze cu blindajul sau pe ceea ce părea a fi o tipă cam cât ea, mai puţin protejata însă de blindaj.

Nici Thari nu se lua după cele două siluete. Primise o lovitură în sold care o durea un pic. Constata că era şi uşor zgâriată de proiectilele atacatorilor. Pana acuma nu îşi amintea să fi întâlnit astfel de adversari, puternici şi

prudenţi. Tăcută dispăru şi ea în noapte.

— Cum naiba să se învineţească prin casca? se mira Sam.

— A fost în plin… nu ştiu cum sarea aşa prin aer, credeam ca doar în filme vezi aşa ceva. Extraordinar luptător. Sper că e singurul…

— Oricum nu are de ce să ne afecteze pe noi prea mult, în ultimul timp vad că ne-am pensionat…

— Da, dar şi o relansare nu ar fi aşa de rea… măcar câteva contracte, numai cele bune de tot.

— Şi ce ne opreşte? Am obţinut ce am vrut, ba chiar mai mult, o recunoaştere a adversarului. Iar după ce toate se vor termina vom şti la ce să ne aşteptăm.

— Ştii Samantha, de câteva săptămâni în LA s-au cam înregistrat unele decese suspecte… în marea majoritate infractori mai mari sau mai mici, membrii ai unor bande… Aşa obişnuiam să ne antrenam eu cu Chris. Aşa mă gândeam să reîncepem şi acuma amândoi. Se pare că avem concurenta. Dacă însă reuşim să stabilim un contact cu cine o fi fost, sigur vom reuşi să facem un pact de neagresiune măcar, dacă nu de colaborare.

— OK, TJ, să sperăm că aşa va fi. Pune ceva rece acolo, pana mâine nu o să se mai cunoască vânătaia. Cu celelalte rani cum stai?

— Superficiale. Doar zgârieturi. Cred că şi inamicul e tot în aceeaşi stare. Mă duc după bere.

Becul lumina anemic silueta ghemuita care se hrănea iarăşi dintr-o conserva de ton. Termina de mâncat, însă nu mai arunca cutia aiurea, o puse lângă cealaltă, cumva ca la un tomberon de gunoi, după mica terasa care scârţâia. Nu părea că va ploua. Se hotăra să doarmă afară şi sduse o pătură. La lumina becului chior fata păru un pic umanizata. Ochii priveau în gol, însă parca o frântură de blândeţe se citea în ei. Îşi trase pătura peste ea şi stinse becul. În cinci minute Thari adormi.

Luminile oraşului XXVIII

Noaptea era plăcută. Vântul adia cald şi proaspăt dinspre ocean, ciufulind parul Samanthei. TJ trăgea dintr-o ţigară.

— Samantha, eu zic ca asta e momentul să ne băgăm. Deşi am unele îndoieli.

— Nu cred că e cazul să ne fie frica.

— Totuşi… ma întreb cine ar vrea să-l omoare pe Lennox. Este un mărunt om de afaceri cu făbricuţa lui de chimicale alimentare. Doar nu îl omori pe ăla care îţi da de mâncare, rânji el.

— Poate tocmai de aia vor să-l omoare. Poate a provocat vreo diaree cuiva, rânji Samantha.

— Nu e o sumă mare, dar totuşi e ceva. E vorba de 20 de mii de dolari. Şi riscurile nu par mari.

— Păi atunci o facem. Trebuie să mai strângem ceva bani nu?

— Da. Se pare ca locurile unde vrem noi să ieşim la pensie devin inaccesibile.

— Ai făcut vreun plan?

— Sigur că da, rase TJ. Am trecut de atâtea ori pe lângă făbricuţa lui Lennox încât nu mai e nevoie de reunoastere. Trebuie numai să ne ferim de ceilalţi vânători de recompense care vor fi acolo în căutare de chilipiruri.

— Ne descurcam noi cu ei, nu ne facem griji nu?

Noaptea se lăsase de câteva ore. Era plăcut afară. Adierea marii se simţea pe aproape. Făbricuţa lui Lennox se afla lângă Lagrange Harbour, în drum spre vechea căsuţa din LA a lui TJ. Era o făbricuţă mica şi productiva din câte aflase TJ pe internet. Se lucra şi noaptea.

Planul era îndrăzneţ. Mai întâi plantaseră detectoarele. Apoi reuşiseră să se strecoare în uzina şi să monteze micul explozibil pentru sabotajul tabloului electric. Urmau să provoace o creştere de curent brusca, pentru a da impresia ca circuitele electrice s-au topit instantaneu. Apoi urmau să aştepte. Lennox venea mereu când era vorba de avarii. Era un om obişnuit, care însă

ţinea la afacerea lui prospera. Era un tip simpatizat de angaajatii săi, pe care îi plătea bine, nu avea datorii la Fisc, nu avea probleme cu legea. Un tip cinstit. Lui TJ parca îi venea greu să-l elimine. Însă acest gând i-a trecut repede. Rase în casca şi se adăposti în dosul geamului. Anula filtrarea. Îşi scoase casca. Mirosea a mucegai, a aer statut. Privi stelele. Privi la Samantha, care îşi dăduse şi ea jos casca. În aer plutea ceva straniu. TJ îşi puse casca la loc. I se păru deodată ca casca îl transforma într-un robot, însă simţământul era plăcut. Armele Maki fuseseră un pic îmbunătăţite. De fapt softwareul fusese un pic modificat de Sam, care rescrisese câteva subrutine. În unele locuri se simţea modificarea destul de mult. Programatorii japonezi făcuseră o treabă grozava, însă Samantha era una din elitele informatice ale lumii, un creier recunoscut cândva drept genial.

Lennox conducea liniştit Fordul sau spre fabrica. Mai mult ca sigur că se întâmplase. Dăduse câteva telefoane şi acum pornise la pata locului. Nu mai efectua nicio transmisie. Pipăi arma Hewett. Toate erau la locul lor. Fordul era greu de manevrat cu blindajul sau masiv, însă Lnnox avea oarecare reţineri în a acorda credit blindajului împotriva armelor pe care le văzuse funcţionând real cu câteva luni în urmă.

— Aici Henderson, începem apropierea. de acum tăcere radio. Venim pe curs 15, 165 şi 230. Treceţi pe silenţios. Pregetim corzile.

— Hi Flyer în poziţie, se auzi comandantul celor 3 Comanche MK. Gata de lupta.

— Deep Freeze, am luat poziţie de patrula, se auzi glasul pilotul A80.

— Detector1 în poziţie, cer permisiunea sa încep baleierea terenului, se auzi grava vocea comandantului AWACS 44.

— Continuam pe planul A, totul pare în regulă, zise Henderson. Unit 88, gata de debarcare la semnal. Bafta tuturor, mai zise el. Doar Unit 88 ştia ce îi poate aştepta. restul erau armata. DOD Unit 88 era echipa foarte speciala

a Departament of Defense, ultrasecreta, necunoscuta. Toată lumea auzise de trupele speciale ale NSA, însă Unit 88 era un secret îngropat al DOD. Pentru completarea misiunii avuseseră ideea de a cere ajutor celebrei Urban Warrior, echipa de celebra şi nefasta notorietate, însă renunţaseră la ajutorul lor. Nu pentru ca Urban Warrior ar fi o piază-rea, însă luptătorii ei şi îl pus întrebări în legătuiră cu „colegii" lor necunoscuţi din Unit 88, echipaţi la fel ca ei, poate chiar mai bine. În plus doar membrii Unit 88 ştiau cu ce dezastru s-ar putea confrunta.

— În poziţie, rânji TJ.

— ETA 20, SV 20, decalaj 11, se auzi sec Samantha prin cablu.

— Aştept.

— Ai timp destul. 5 secunde TJ…

— Gata, s-a terminat. Fixa delicat patul armei Maki în umăr şi trase de două ori. Văzu sângele în umărul lui Lennox.

— Ţinta neeliminata, ţinta neeliminata, făcu Sam. Maşina e blindata serios.

— Nu suficient de serios, scrâşni TJ. Trase rapid de câteva ori, cu gândul în altă parte. Gândul era să fugă. Ceva nu era în regulă.

— Ţinta eliminata, se auzi Samantha. Detectoare! O grămadă!!!

— Pe aici, urla TJ. Arunca la spate arma Maki1 de distanta şi apuca automatul Maki3. Sam îşi puse la repezeala detectoarele fixe pe spate. TJ pregăti şi lansatorul. Îl luaseră doar de forma, cu tot cu muniţie, pentru a se simţi înarmaţi până în dinţi. Pândea bine.

Ieşiră pe holul clădirii şi se năpustiră un etaj mai jos în timp ce etajul se prăbuşea. Spaţiul aerian se umplu deodată de ţinte. TJ recunoscu trei Blackhawk pentru trupe şi alte trei Comanche rapide, tăcută, negre.

Irupseră afară din clădirea care brusc era în flăcări. Proiectilele nu veneau din elicoptere. TJ constata înspăimântat ca trăgea în ei un avion de joasa altitudine. Porniră alergând pe lângă singurele case de pe strada şi în

câteva secunde se depărtară fugind. Două case explodară parca. Se pare ca atacatorilor nu le pasa de victimele civile. Prin cap îi trecură o grămadă de gânduri. Oare le venise sfârşitul? Cine îi ataca cu o aşa forţa? Sigur erau trupe speciale, iar după acţiune nu era Urban Warior. Aceştia erau mult mai discreţi, nu desfăşurau atâta putere de foc.

— Acolo, urla TJ. O. luară pe terenul viran chiar de lângă făbricuţa lui Lennox. Fugi pana dădu de o adâncitură care devenise o mlaştină după ultimele ploi. O trase pe Sam lângă el. Nu aveau nevoie de detecţie activa. Se făcură mici în mica mlaştina şi sperară că vor trece nedetectaţi un timp, nici ei nu ştiau cât.

Un aparat Comanche se legăna într-o parte. Rafala izbi lângă TJ. O trase pe Samantha, care pur şi simplu îi fu smulsa din braţe şi aruncata câţiva metri mai încolo de rafala. Şi el fu aruncat în aer. Simţi cum furia trece prin el şi parca se goleşte de orice teama. Elicopterul Comanche căzu în flăcări în ciuda eforturilor de a păcăli proiectilele. de-abia atunci TJ baga de seamă că are în mâna aruncătorul portabil. Blackhawkul reuşi să evite ciocnirea cu elicopterul de escorta. TJ nu mai avea rachete în lansator şi nici nu avea timp să reîncarce. Văzu siluetele care erau gata să debarce din Blackhawk. Erau altceva, nu Urban Warrior. Se cunoştea după cum proiectilele armei Maki penetrau cu greu blindajul lor. Însă îl penetrau iar în câteva secunde interiorul elicopterului arata ca un abator. TJ urla înjurături în spaniola şi portugheza cât putea de tare printre lacrimi. Celelalte patru elicoptere detectate schimbară direcţia părând nehotărâte. Brusc echipamentul sau începu să-şi piardă fidelitatea.

— Opreşte senzorii!!! auzi strigătul din casca. Fu lovit brutal peste casca şi se execută întocmai. Fu tras de umăr la adăpost sub o grămadă de fiare.

— Hei, pe mine m-au rostogolit peste tot şi tu eşti ăla care s-a căpiat? se auzi Samantha râzând bine dispusa.

— Samantha? făcu el fără glas.

— Yo… n-am nici pe dracu’, dar m-au rostogolit juma’

de kilometru mai încolo. Am tras cu grenade flash în prostie, urla ea incantata. Ala era un avion A80, făcut să tragă după tancuri, nu după infanterişti amărâţi ca noi, rase ea. Nici măcar blindajul reactiv nu s-a dus prea tare, făcu ea incantata. Uite aici, pe sub cablurile de înaltă tensiune. Fugim spre port, e bine? Lăsăm echipamentul undeva şi ne întoarcem altă dată după el. dacă scăpăm, bineînţeles, rânji ea. TJ nu pricepea în ruptul capului de ce e aşa de fericită. Totuşi era prima ei operaţiune mai dificila, iar acum devenea ceva mult peste închipuirile cele mai nefaste ale lui TJ ca i s-ar putea întâmpla. Nici când fusese atacat împreună cu Chris de jumătate din echipa Urban Warrior nu fusese aşa rău. Aici era un atac pe scara largă. TJ îşi reveni repede. Experienţa frontului sud american îi dicta repede ce să facă. Solul umed era cel mai bun prieten şi de data asta o trase pe Samantha după el. Brusc detectară amândoi silueta ascunsa la 50 de metri. Căzură la pământ ibn direcţii diferite instantaneu. Rafala lui TJ pleca înspre noua ţinta încă din cădere, iar imediat dinspre noul inamic detectat veni o rafală la o distanţă de un metru de el. Atacatorul corecta imediat tirul iar TJ fu îngropat în bucăţi de pământ. Trase şi el însă se pare ca fără efect. Samantha răspunse cu foc susţinut iar inamicul renunţa la lupta şi îşi caută alta poziţie.

— Opreşte tragerea, urla TJ la Sam. Fugiră împreună gâfâind, pe o direcţie paralelă cu cea a siluetei. Constată că ţinta s-a fixat pe el şi fixa şi el ţinta clara pe inamic. Nimeni nu trase.

— Ce se întâmplă, îngăimă Samantha?

— Nu după noi au venit. După amicul sau amica de alaltăieri seara. Cred că momentan facem o alianţă.

— Sunt două ţinte, urla locotenentul Morrel. Ce înseamnă asta?

— Recepţionat, urla Henderson. Nu este ţinta noastră.

— La dracu’, nu e ţinta noastră. Orice ar fi ne-a doborât un Comanche. Oh, nu se poate, urla înspăimântat. Tocmai i-a ciuruit pe băieţii lui Pike înainte să debarce.

— Jos, jos, jos!!! Debarcarea! urla Henderson. Avem nevoie de acoperire.

— Detectez o a treia ţinta, urla Morrel. Executa foc în direcţia noastră! Am reuşit să evităm. Încă o lansare, urla el. Sari jos pe asfalt, simţi o explozie asurzitoare, aluneca pe spate şi căzu lovindu-se cu capul. Privi cerul în flăcări, iar priveliştea îl înspăimânta. A80 se prăbuşea lăsând în urma o dara de flăcări. Direcţia sa era pe undeva spre port. Globul mare de flăcări de la mare altitudine nu putea fi decât AWACSUL care explodase. Se ridica în picioare şi îşi număra oamenii. Erau cu toţii şase, erau teferi. Blackhawhul era însă praf, ardea în bucăţi. Avuseseră noroc cu carul.

— Morrel, eşti teafăr? se auzi vocea lui Henderson.

— Toată echipa e bine.

— La mine nu. Am fost loviţi la debaracare. Jumătate din oameni s-au dus. Am rămas doar trei. Glasul lui Henderson era calm. Avantajul începea să nu mai fie de partea lor. Era un risc de care fusese conştient de la început. Pesimist cum era din fire, se considera deja pe jumătate mort.

TJ privi mulţumit la avionul A80 care se prăbuşea. Lovi un vas-cisterna iar focul de artificii fu grozav.

— TJ, uite sus, făcu Samantha. Unde trage ăla? Ah, uite unde trage…

— Avion de detecţie… murmură TJ. AWACS. Oare cine e amicul nostru? Nu vreau să ne mai întâlnim cu el. A ştiut practic că va fi deconspirat din aer de la mare înălţime. Întâmplător noi am fost aia care au deschis balul. Am picat în cursa ca nişte încăpători pârliţi.

— Hei, nu aveam de unde să ştim că nu e un contract simplu. Măcar pe Lennox l-ai găurit cum se cuvine. De ce naiba trage în Blackhawk şi nu în Comanche?

— Pentru ca soldaţii de acolo sunt mult mai periculoşi decât cele două elicoptere, murmură TJ. Montează detectoarele. Ne ocupam noi de elicoptere.

Grenadele flash lansate de silueta mai mica îi aduseseră conexiunea neurala în ultimul hal. Asta era un

avantaj pierdut, însă se descurca şi de la egal la egal cu Unit 88. Închise neuroconexiunea şi înainta spre locul unde ştia că vor ralia ce mai rămăsese din cele două echipe. Cei doi montau detectoarele. Doreau să se ocupe de cele două Comanche. Foarte bine, treaba lor, gândi Thari. Trecu prin clădirea numai dărâmături şi sari de la trei metri înălţime jos. Ateriza ca o pisică, flexând picioarele la limita. Înainta uşor spre rămăşiţele celor două echipe. Dădu din cap zâmbind. Cei doi făceau o treabă buna şi aveau o predilecţie spre grenade flash. Un Comanche se prăbuşea în flăcări. Celălalt trăgea în draci, însă cei doi părăsiseră incinta. Thari admira organizarea profesionista a acţiunii. se opri o secunda uimită. Celălalt Comanche ateriza sub ochii ei direct în mijlocul unei intersecţii şi se făcu praf. Nu explodase nimic. Thari nu detectase niciun proiectil reactiv. Posibil ca electronica i se defectase, gândi ea dând din umeri. Deja era departe de cei doi.

— Uau… făcu Samantha. Grozav!

— Asta înseamnă lucrătură de fineţe, se umfla în pene TJ. Glontele perforant tras din Maki 1 penetrase cu viteza uriaşă blindajul elicopterului de lupta şi casca pilotului. TJ trăsese practic prin cea mai vulnerabila parte a elicopterului, pe la magazia de muniţii a mitralierei, locul cel mai greu accesibil pentru o lovitură. Fără telemetrie laser, doar cu detecţia optica. Se gândi trist ce ar zice Chris dacă ar vedea asta. Gata, trebuie să ne găsim o poziţie buna, hotăra el.

— Continuam? întrebă Samantha.

— Da. Mai bine aşa. Să terminăm o dată.

— Asta nu priveşte şi amicul nostru necunoscut nu? întrebă Sam şovăind.

— Dana ne ataca terminam şi cu el, scrâşni TJ. Deocamdată păstrăm neutralitatea.

Înspăimântat, Morrel nu mai ştia unde să se ascundă. În decurs de câteva secunde pierduse trei oameni fără a detecta locaţia inamica. Văzu secţia de poliţie în faţa şi se hotăra. Intra cu cei doi oameni ai săi direct înăuntru.

— Jos armate tâmpiţilor, urla el la poliţiştii care îi întâmpinară cu câteva gloanţe. Urban Warrior! urla el apucând legitimaţia falsa pe care o arunca spre leotenentul LAPD.

— Duceţi-vă dracului, mârâi poliţistul. Privi consternat la Henderson şi la cei doi oameni ai săi rămaşi în viaţă care dădură şi ei buzna în secţie.

— Monez detectoarele care mi-au rămas! urla Morrel. Ia poziţie spre vest căpitane, urla el. Acopăr.

— În regulă Morrel, harai Henderson. Gata, în poziţie, mulţumesc.

Brusc se făcu tăcere. Detectoarele nu reuşiră decât să vadă două proiectile de la distante diferite, doi oameni căzură jos împuşcaţi drept în cap. Henderson apuca să-i vadă căzând înainte ca casca sa să-i fie penetrata de o duzină de gloanţe venite dintr-o altă direcţie. Ultimul om rămas încerca să se adăpostească spre echipa lui Morrel însă fu împuşcat din spate şi fu aruncat drept în biroul locotenentului de poliţie. Acesta se ridică şi paşi drept în picioare, incredul. Secţia de poliţie era plina, însă nu fusese nimeni atins, doar cei din Urban Warrior. Mai gândea încă asta atunci când proiectilul reactiv intra pe fereastră.

TJ comanda retragerea când văzu măcelul. Trăsese în acelaşi timp cu arma sa de bătaie lunga cu partenerul lor necunoscut. Samantha se apropiase deja binişor de secţie şi ciuruise pe comandantul echipei necunoscute. Necunoscutul mai făcuse o victimă apoi lansase o racheta prefăcând totul într-un carnagiu. Ascultătoare, Samantha veni în graba spre TJ, în timp ce acesta găsise o poziţie optimă. Avea pe locator necunoscutul care lupta aşa bine, însă ceva îl făcea să nu tragă. Respect, amestecat cu frică.

Thari ştia că e vizata prin locator, însă puţin îi pasa. Blindajul ar fi respins primul foc şi de mai mult nu avea nevoie pentru a riposta, în ciuda pregătirii celor doi necunoscuţi. Intra drept în flăcări. Se împiedică de sergentul Bell, singurul rămas în viaţă alături de Morrel. Bell era leşinat. Fără nicio remuşcare îndrepta arma spre

corpul său şi trase. Apoi se îndrepta spre ruinele care fuseseră o dată cantina secţiei de poliţie.

Morrel stătea sprijinint de zid, tuşind, vomitând. Reîncarcă arma. Văzu picioarele din fata lui şi spoi silueta mică. Îndreptă arma spre ea, apoi o lăsă jos. Oricum nu avea puterea de foc necesara ripostei. Ştia că moartea e iminenta. De multe ori îşi făcuse mustrări de conştiinţă şi se gândea că va fi nevoit să-şi plătească datoriile. Ciudat, savura ultimele clipe de viaţă. Zâmbi.

— Hello Thari, zise el blând. Deci s-a terminat?

— Nu Johnny. Pentru tine s-a terminat doar. Pentru mine am crezut că s-a terminat de mult, însă se pare ca abia acum începe. Aş vrea să spun că îmi pare rău Johnny, dar nu ar fi adevărat.

— Îmi pare rău doar pentru ce a fost Thari. Dar îmi pare bine pentru ce se va întâmpla.

— Prea bine Johnny. Adio. Îndreptă arma spre capul locotenentului Morrel şi trase câteva gloanţe. Era mai bine dacă va trece ceva timp până la identificarea cadavrului.

* * *

Nu aveau somn. Recapitulau cele petrecute în noaptea incredibilă. Erau mulţumiţi ca scăpaseră cu bine, însă TJ se gândea serios să se retragă. Viaţa de detectiv privat era destul de buna însă întotdeauna ceva îl atrăgea spre misiunile grele. Samantha era exact completarea lui, părea ca nu cunoaşte sentimentul de frică, şi îl urma pretutindeni. Deja fata îşi făcuse planuri de investigare a ceea ce se întâmplase. TJ dădu din cap şi ca de obicei mai bău din bere ca să-i alunge gândurile negre. Se lumina încet de ziua, iar optimismul îşi făcea loc în sufletul său. Zâmbi spre Sam, care îi întoarse zâmbetul.

În magherniţa trista, Thari se chinuia sa adoarmă. O durea soldul acolo unde fusese împuşcată, iar braţul stâng îi amorţise. TJ o atinsese cu o rafală în braţul stâng şi în sold. Reuşise să spele rănile şi să aplice un bandaj cu antiseptic. Mâncase în scârbă una din eternele sale conserve cu care îşi ducea viaţa şi apoi vomitase conţinutul stomacului într-un spasm dureros. O lacrimă îi aluneca pe

obraz. Soarele lumina vesel California. În mica magherniţa însă nu găseai nimic vesel, doar un suflet chinuit de necunoscut. Thari se ridica în picioare şi pentru prima oară se hotăra să-şi facă un ceai de plante. Asta îi aducea aminte de copilărie, frânturi din viaţă trecută şi pierduta, apoi uitata. Amintirile veneau greu, incomplete. Thari se îndreptă de spate iar fata ei se raci. Ochii ei priveau în gol cruzi. Intra în mica şandrama tăcută.

Luminile oraşului XXIX

— Atac terorist… TJ era sa se înece cu cafeaua. Chiar aşa sa o înghită LA Chronicle??? Două cartiere aproape rase, 600 de morţi, răniţi şi dispăruţi.

— Rămâne problema cea mai gravă. Cine este tipa aia?

— Este o tipă, după cum se mişcă. Cam de Înălţimea Ta, poate un pic mai mică. Din câte mi-am dat seama la prima întâlnire, este extrem de slaba. Are greutatea unui copil.

— Tu n-ai văzut-o TJ cum a sărit de la etajul unu. Erau vreo trei-patru metri înălţime şi a sărit pur şi simplu. A aterizat în picioare şi a plecat mai departe. Şi mai ciudat este ca Departament of Defense a curăţat imediat locul. Nimeni nu şi-a băgat nasul, nici măcar FBI şi CIA, mai ales ca fiind trecut drept atac terorist. Doar NSA a avut un cuvânt de spus, însă nu foarte greu. Tu ce ai mai găsit în reţea?

— Acelaşi amestec de informaţii. Nimeni nu ştie nimic. Şi totul cu trei zile înaintea unei întâlniri între şefii unor state mari. Principalul bănuit este Guvernul Federal American, care nu doreşte ratificarea acordurilor de poluare şi stabilirea plafonului de credit.

— Şi noi credem asta?

— Nu ştiu ce credem noi. În niciun caz asta. Lennox a fost o momeală pentru prinderea fetei. Probabil ca ea ar fi

avut ceva cu toată adunătura. Dar nu ştiu de ce ar vrea o puştoaică sa cureţe jumătate din conducătorii lumii.

— Te-ai tâmpit TJ, de-a binelea, rase Samantha. Oricine şi-ar dori asta. E amuzant, e aducător de glorie…

— E aducător de moarte şi în plus alţii la fel de dobitoci le vor urma.

— Tu eşti prea pesimist.

— Nu zău? Ţin minte copilăria mea. Am trăit într-un cartier jegos, însă nici pe departe ce e acum. Şi nu era un cartier bun. Acum acolo nu mai exista decât ghetouri bântuite de moarte şi molime. De 50 de ani lumea urla suprapopulare şi suprapoluare. Şi unde am ajuns? Suntem în 2019 şi avem 16 miliarde pe planeta asta terminata, iar populaţia creste. De unde să hrăneşti atâta lume? Iar proiecte de colonizare a altor planete? Nu sunt bani. De ce nu sunt bani Sam? De ce unii trăiesc în palate la marginea oraşelor, au parcuri proprii, cu păduri şi lacuri? De ce unii îşi permit orice extravaganta? Doar dacă ar rămâne cu o dorinţă nesatisfăcută ar putea hrăni mii de oameni. De ce noi, care vânăm oameni şi suntem plătiţi cu 20 – 30.000 de dolari la o acţiune, nu putem avea asemenea palate? Pai înseamnă ca aia câştiga pe zi mult mai mult de 20 – 30.000 de dolari. Şi care e secretul? Îţi spun eu. Noi omoram cate unul cu un glonte în cap. Ei bine, în aceeaşi proporţie, ei omoară prin înfometare, însă omoară în cantităţi mari de tot. Cred că e normal să aibă atâţia bani. Şi ştii ce Sam? Nu mă mai plâng. Ma plângeam în armată. După aia nu. După ce am văzut cum oamenii se stingeau cu foamea în ei şi se sfâşiau în maghernițele de la periferie. Peste tot se vorbeşte de progresul tehnologic. la ce bun dacă comunicatorul meu video îmi permite să vorbesc cu tine tocmai în Japonia? 12 miliarde de oameni sunt sub limita subnutriţiei, limita şi aşa joasa, iar încă 2 miliarde pot fi consideraţi hrăniţi cât de cât satisfăcători. Din 16 doar 2 miliarde pot trăi decent. Cum fac asta? Omorându-i pe ceilalţi. Materie prima va exista întotdeauna. Pot ţine o arma în mâna şi pot omora pe cine vreau şi sunt fericit că pot alege să-mi trag un glonte în cap atunci când îmi va

veni vremea.

— Oh, mai taci şi tu, făcu Sam enervata. Când vorbeai cu TJ despre ecologie acesta făcea urat de tot, nu puteai purta o discuţie cu el.

— Să tac? Tu nici măcar nu ştii despre ce vorbesc eu. Te-ai născut dintr-o familie de savanţi, oameni cu bani. Părinţii tăi puteau fi simplii profesori de liceu. Care îşi puteau pierde serviciul. Ai habar câţi astfel de oameni îşi câştigă existenta bătându-se pe resturile de mâncare de la restaurantele bogătaşilor? Unde erai acuma Samantha? Într-o cutie de carton? Ai trăit mereu într-o mare de betoane, în clasa de sus, tatăl tău a câştigat grămezi de bani, a fost un savant şi un afacerist înnăscut. Iar tu cu talentul şi inteligenta ta nativa ai ajuns unde ai ajuns. Câţi oameni cu talent crezi că mănâncă din gunoaie? De fapt unde ai ajuns Sam? Omori oameni pentru bani, asta faci. Oricum mai bine decât înainte când nu făceai nimic decât să mănânci şi să dormi. Dar alţii nu au ce mânca şi dorm sub un ziar. Lucas s-a luptat toată viaţa sa ajungă să aibă ceea ce unora li se cuvine prin naştere, a muncit pe rupte şi a primit o bursa pentru ce? Pentru a fi unul din sărăntocii facultăţii? Iar acuma a murit împuşcat. Şi poate asta ţi se va întâmpla şi ţie. Acuma nu mai plânge Samantha… măcar ne mai răcorim şi noi când mai împuşcăm pe careva.

— Şi insula ta TJ? întrebă ea plângând. TJ avea dreptate. În fond de când nu mai era Samantha Carrington informaticiana, putea spune că are şi ea o viaţă.

— Samantha, insula mea nu ştiu unde mai e. Dar visam o dată la Noua Zeelandă şi Australia, care sunt oricum departe de ce visam noi. Pana şi continentul îngheţat e plin de jeg. Însă insula mea exista încă.

— Exista? întrebă ea.

— Hawaii, Samantha. O să mergem acolo. Este ultimul paradis curat. Însă acolo trebuie să trăim cumva. Din toţi banii ăştia pe care îi strângem vom cumpăra când vom putea un hotel ecologic pe ţărm, înconjurat de bungalouri, totul va fi curat ca lacrima în paradisul nostru.

Este un paradis mic, va fi al nostru până la urmă, însă costa. Vom începe să ne clădim o identitate. Acolo fiecare ban trebuie justificat statului. Pana şi impozite vom plăti. Şi vom ajunge acolo, ştiu asta. Şi vom găsi unele metode de finanţare în caz de nevoie, ca şi aicea.

Ea începu să râdă şi se aşeză în braţele lui. Deja vedea umbrelele în nisip, ca în reclame. Numai cei mai bogaţi oameni îşi puteau permite o vacanta în Hawaii. Logic era că erau şi mulţi de ucis pentru bani. Brusc văzu alte perspective.

— Hawaii va fi întotdeauna un paradis, Sam, acolo lumea se bate să conserve totul pentru turism. Ai văzut ce s-a întâmplat cu Cuba nu?

— Da. Am fost într-o vacanţă când aveam 8 ani parca. Groaznic. Chiar în anul ăla a murit Fidel.

— Aha, rase TJ. Eu am fost acum puţin timp. Cum era atuncea?

— Era superb. Am fost şocata să văd natura. Mare parte din tara era exploatata metodic, pana şi pescuitul era interzis în nu ştiu cate luni pe ani. Era ca un Hawaii din poze dar fără dictatura. Şi mult mai tradiţional. Nu ţin minte mai multe, însă tata susţinea că sunt foarte săraci. Eu una însă nu am văzut decât ca în fiecare seară cantau şi dansau. Păreau fericiţi.

— Da, poate chiar erau fericiţi, chiar dacă doar un pic. Acuma mor de foame, iar Cuba arata ca un parc industrial de cauciucuri reesapate. Asta e progresul care ne aşteaptă.

* * *

— Gata, le-am strâns pe toate, făcu TJ fericit. Ţi-am zis că e mai bine să stai acasă să supraveghezi, ai văzut? Dacă nu erai pe faza acuma aveam ceva explicaţii de dat.

— Dacă te crezi tare deştept… Trebuia să le culegem aşa cum le-am plantat.

— Oarecum, însă ar fi trebuit să renunţ la un alt plan de-al meu, care oricum nu prea are şanse să reuşească.

— Ce plan? întrebă brusc Sam.

— Ei bine, prietena noastră încă nu şi-a cules

locatoarele. Iar unul din ele are acum un cadou. Este vorba de un senzor de feromoni la care nu cred că va renunţa să-l culeagă.

— Ce ai făcut? întrebă Samantha incredul.

— Asta am făcut, făcu TJ bucuros. Am plasat un emiţător M013 în plasticul obiectivului. Senzorul era oprit, iar emiţătorul nostru este nedetectabil zic eu, decât dacă îl cauţi special de purici. La fiecare trei ore are o emisie scurta de 1, 4 ns, în banda 0, 772. Nu e o frecventa standard. Însă cum noi ştim ce să căutăm, vom afla poziţia locatorului din 3 în 3 ore.

— Şi ce vom face?

— Tu vei face ceea ce ai făcut pana acuma. Vei sta frumos acasă şi mă vei urmări tot timpul.

— Eşti nebun? Şi tu cu ce te vei apăra?

— Şi dacă mă duc cu echipamentul pe mine nu mă face sita cum mă vede?

— Merita riscul?

— Eu zic ca da. Să lămurim ce şi cum, măcar să ştim ca nu vom fi împuşcaţi pe la spate.

— Bine. Cum spui tu. Dar ai grija.

— Bine mami.

Resemnata, Samantha porni spre locul de întâlnire. Obţinuse de la TJ ce dorise, planul A, care urmarea apropierea de vechiul cimitir de maşini înarmaţi până în dinţi. Însă de la vederea primelor mijloace de detecţie făcuseră cale întoarsă. Se întorseseră în Bay City. Aproape se lumina de ziua, iar emiţătorul mai trase o emisie scurta. Erau periculoase aceste emisii, aşa ca trecurra imediat la planul B al lui TJ. TJ lua cu 800 de dolari un jaf de maşină de la un dealer de maşini second-hand, o maşină de un model vechi de 15 ani, de acre presa vremii făcuse o îndelungată băşcălie. Samantha se îndrepta cu micul Suzuki spre un local de lângă o plajă nu foarte jegoasa, cât mai aproape de cimitirul de maşini. Era ora 10. TJ se prăpădea de ras mergând cu maşina proaspăt cumpărată, pe care o negociase la sânge, şi pe care dealerul o ridicase în slavi. era cea mai petarda maşina în care mersese

vreodată. În numai 10 ani tabla ruginise de parca maşina stătuse în imersiune. Fusese vopsita, însă când ciocăneai în tabla, din ea cădea banda adezivă şi vopsea. Motorul trăncănea jalnic, era nesilentios şi neeconomic. Maşina trăgea ca o căruţă şi mergea parca strâmb. Francezii nu ştiau să facă o maşină, sau cel puţin uitaseră. Pana şi la anticul lor Citroën Axel distrus în accident tabla era incomparabil mai buna, iar senzaţia de maşină clasica şi cool compensa celelalte neajunsuri. Maşina fusese un insucces total în Statele Unite, fusese maşină care provocase probabil cele mai multe bancuri ale vremii, TJ îşi amintea de ea când fuseseră aduse câteva loturi şi în Brazilia. Era ieftina, mare cât o duba şi arata ca un castravete. Avea un nume impunător, Renault Logan, însă se vorbea că ar fi fost modele produse în ţările lumii a treia din regiunea est europeană. În Brazilia mereu le vedeai oprite pe marginea şoselei, iar în Statele Unite provocase câteva accidente prin cedarea unor elemente de direcţie. TJ se abţinu să nu depăşească 80 km/h. Maşina trepida şi avea o tendinţă de a ieşi de pe şosea. Opri la un semafor şi încercă să asculte ceva muzica la coşciugul ambulant care era dotat cu un radio care mai şi mergea. Mirosul de gaze de eşapament îl făcu să închidă geamul. Era ca un cuptor înăuntru. Demara. Rabla porni scârţâind amarnic pe şoselele Californiei. TJ trecu pe drumul de pietriş şi reuşi printr-o minune să nu piardă nicio roata. Ocoli un pic să pice ca din întâmplare prin partea părăsită a cimitirului de maşini. Consulta GPS-ul său şi roti de volan. Întrezări mica magherniţa de tabla ondulata. Maşina dădu două rateuri groaznice chiar când TJ trecuse de mica magherniţă. Toba de eşapament căzu toată jos cu un zgomot de accident feroviar. TJ opri. În uşa magherniţei apăruse o siluetă. Era o fată. Avea probabil 20 – 25 de ani, şi era micuţă şi subţire. Mişcările ei erau ca de felina, TJ reporni cu greu motorul. Trase de volan spre mica magherniţa, când rabla deceda definitiv, căzând cu roata din dreapta la orizontal. TJ se dădu jos din maşină şi se întoarse cu spatele la fata. Dădu cu piciorul în fuzeta rupta, însă pe fata avea un

zâmbet cât o farfurie. Se întoarse spre fata şi rămase frapat. Parul, ochii şi tenul erau leit Samantha. Însă spre deosebire de Sam, fata ei era colţoasa, dura, însă nu mai puţin frumoasă. Ochii ei erau însă reci. Era îmbrăcată cu o salopeta jegoasa şi un tricou murdar. TJ era şi el în pantaloni scurţi şi un tricou, plin de jeg pe mâini de la încercările de pornire a motorului după zece minute de la cumpărarea căruţei. Fata avea ochii reci şi TJ încerca să zâmbească primul binevoitor. Ochii fetei nu se încălziră. Întreaga ei fiinţă cerea parca compasiune. TJ ofta şi o saluta, neprimind decât o înclinare rece din cap. Dădu din umeri şi arata spre rabla sa. Fata dădu din umeri nepăsătoare.

— Îmi pare rău pentru deranj, făcu el. Trebuie să las asta aici, cine îmi semnează de primire?

— Intrarea din partea cealaltă, făcu ea sec.

— Aici nu se poate?

— Aceasta parte a cimitirului este scoasa din uz. Acum trimitem la reciclare.

— Mă rog, nu am cum să ajung acolo, după cum se vede.

— O pot primi aici însă nu pot face niciun act, făcu ea.

— Vreau doar să scap de ea. Ar trebui remorcata de aicea.

— Asta e treaba mea, închise ea discuţia.

— Nu eşti prea comunicativa, sper să nu mă împuşti până la urmă, glumi el.

— De ce te-aş împuşca? dădu ea din umeri.

— Nu ştiu, am zis şi eu aşa. Doar nu am venit însoţit de vreun avion radar, unul de atac la sol, trei elicoptere de lupta şi vreo duzina de soldaţi care debarca din elicopter.

Brusc, Thari se întoarse pe călcâie. Un automat Hewett era indraptat spre TJ care aştepta şi el înarmat cu un Beretta, însă cu ţeava în sus, şi cu mâinile ridicate, cu degetul în prelungirea gărzii trăgaciului. Thari îi lua arma din mână şi îi făcu semn să intre în magherniţa. Îl împinse brutal. Camera arata jalnic. TJ se aşează pe un fotoliu care

provenea de la un automobil. Dădu din cap şi privi la fata. Aceasta laşă arma pe genunchi. TJ îşi aprinse o ţigară. Îi era mila de săracă fata. Hotăra sa o ajute cum putea mai bine. dacă nu avea să-l împuşte, bineînţeles.

Luminile oraşului XXX

În faţa magherniţei de tabla TJ trăgea din ţigara de opium. Thari se amuza. TJ nu mai fumese de multişor aşa ceva şi deja starea de euforie îl cuprinsese.

Thari zâmbea mereu ca un copil de grădiniţă. Nu îşi mai amintea de când nu mai rasese. TJ găsise un paradis al rablelor acolo. Erau acolo piese şi pentru Chargerul lor antic, cu care nu prea mai circulau, deoarece bătea la ochi rău, era o maşină deja de colecţie. TJ o restaurase şi deja avea un cumpărător pentru ea la 85.000 de dolari. Pusese ochii pe o mică Toyota Kittyhawk cu motor boxer de 1, 6 turbo care scotea aproape 300 de cai şi avea doar 700 de kilograme. Era o maşină destul de economică şi cu personalitate pe care TJ o găsise cu doar 30.000 de dolari la cumpărătorul Chargerului, şi pe care o lua la schimb plus diferenţa de bani.

TJ fusese şi mai înduioşat de povestea fetei. Însă mai multe nu putuse afla. Thari nu ştia ce era, de unde venea, ce fusese înainte. Viaţa ei începuse cu 18 săptămâni înainte în cimitirul de maşini. Restul erau amintiri neclare, ca şi numele Thari. TJ îşi povestise toată viaţa. Îi era uşor să vorbească în faţa ei.

Se uita la ceas. Trecuseră trei ore iar Samanthe era sigur îngrijorată. TJ se hotăra să plece. Sam nu avea nicio veste de la el Thari îi interzisese comunicaţiile.

Rămaseră să se întâlnească peste patru zile în acelaşi loc toţi trei, iar TJ pleca. Lua plăcuţele de înmatriculare de pe Renault şi pleca să caute alta maşină. Găsi una acelaşi model, în stare parca mai buna totuşi. Monta numerele de înmatriculare şi porni cu ea.

Ieşi din cimitirul de maşini şi o suna pe Samantha.

— Unde naiba umbli? se auzi vocea ei agitata.

— Am găsit ce am căutat. Ma întorc, raporta el scurt. A trebuit să schimb maşina. Aia s-a rupt.

— Aia s-a rupt? o umfla rasul. El alesese modelul, ea sugerase un Fiat italian.

— Aia s-a rupt…

— Pai ziceai că se numeşte Logan şi nimeni nu fuge ca Logan.

— Pai a fugit pana unde trebuia. Am ajuns cu ea la cimitirul de maşini, rase TJ.

* * *

TJ îşi dădu drumul în jos cu toată viteza, atâta cât putea suporta căldura degajată de frecarea frânghiei textile cu mănuşile sale. Reuşi să blocheze scripetele la etajul 34. Era mulţumit însă se grăbea.

— Hei, ce ai luat-o aşa repede? întrebă Sam cam sictirita. Credeam că îţi iau foc palmele.

— Trebuie să mă duc la baie, şopti el furios.

— Pe bune? izbucni ea în ras. Coboram o clădire de 70 de etaje şi tu te gândeşti la nevoile tale?

— Ce dracu' vrei să fac pe mine în echipament?

— Trebuia să te gândeşti şi tu un pic înainte.

— La naiba, de unde dracu' era sa ştiu?

— Pai să vedem. E acuma ora… 2: 18 AM. Începând cu ora 20 ai mâncat spaghetti, apoi un hot-dog, cartofi prăjiţi, pe urma îngheţată cam un kil, pepene, ai băut bere şi vin. Cam ce credeai ca o s-o întâmple?

— La naiba, e meniul meu obişnuit. La câtă apa am înghiţit azi când m-a lovit placa în cap… Mi-era foame şi mi s-a făcut sete acuma.

— Ai făcut pipi de 20 de ori pana acuma.

— Pai şi asta fac.

— Poţi să-i dai drumul de la etajul 34. ma întorc cu spatele, chicoti ea.

— Ba nu, o să fac în clădire.

— Vrei să te duci la toaletă la Ebonics? Eşti nebun, izbucni ea în ras. Acolo este securitatea mai mare ca la o

bancă.

— Chiar şi la toaletă?

— Normal. În ultimii ani securitatea toaletelor a devenit o prioritate. Merge pas în pas cu confortul.

— Şi ce o să fac? Fac pe jos prin birou?

— A, în niciun caz. Ar preleva probe şi ne-ar găsi după ADN. Poţi pune o pungă şi iei rahatul cu tine acasă după ce terminam, o cuprinse pe ea un alt acces de ras.

— Ei mai taci şi tu din gură, o împinse el dându-i balans pe franhie.

— Mergi 10 etaje mai sus, e o firmă de contabilitate, spuse ea râzând, balansându-se pe lângă el întocmai ca un copil într-un leagăn.

— Ba o să mă duc 10 etaje mai jos la biroul de avocatura. E mai uşor să cobor şi urc pe urma când am scăpat de probleme.

— Prea bine, pana atuncea eu mă mai dau pe frânghie, zise ea. Propti piciorul pe zid şi dădu o mişcare de rotaţie care o pocni cu spatele de clădire. Nu se putea opri din ras.

— Hei, măcar tu pătrunde înăuntru cât sunt eu la baie, făcu el cu un geamăt. Omu suferă şi ea se bucura, bodogăni el coborând. Chicotul ei se auzea în căşti.

— Nu uita să tragi apa, îi ura ea. Distracţie plăcută.

Samantha găsi repede senzorul de presiune. Era unul singur, precauţiile luate nu erau mari, era totuşi etajul 34. Cine se gândea că vor veni doi spărgători din aer? TJ şi Sam veniseră cu micile motoparapante şi aterizaseră drept pe clădire. Micile motoare electrice nu se auzeau mai deloc. Bateriile fuseseră luate la limita pentru a avea greutate cât mai mica şi planaseră cât putuseră de mult. TJ era să facă pe el în selecta. Îl apucase o diaree groaznica. Pe drum nu găsiseră nici măcar o farmacie deschisa, aşa ca cumpărase o pungă de cafea boabe şi mestecase la ele pana îi venise rău.

Samantha pătrunse înăuntru. Nimerise bine, era unul din birourile tehnice. Lua loc la unul din ele. Computerul era pornit, stătea în standby. Pe îndelete baga discul optic

în drive şi începu să se plimbe prin reţea. Mai verifica o dată parolele. Pe câteva le ţinea minte. Cu două zile în urma reuşise performanta de a îmbăta pe unul din analiştii de sistem de la Ebonics. Era un puştan arogant care căzuse lat când TJ îi făcuse injecţia în braţ. Se oferise galant să o conducă până acasă pe Samantha. TJ îi injectase apoi unul din serurile pe care le preparase ajutat de Sam, însă nu mersese, aşa ca s-au prăpădit de ras timp de o jumătate de oră pe faleza încercând cinci tipuri de seruri pe tipul ăla. TJ îl găsise scârbos şi testase totul pe el cu mare bucurie. Până la urmă au reuşit să scoată de la el codurile. Apoi TJ îi dădu antidotul, îi injecta alcool şi îl dădu în grija unei prostituate de pe Seventh Street. Probabil ca tipul avusese o noapte plină. Îşi găsiseră bine omul, era un adevărat petrecăreţ, şi se considera irezistibil.

— Gata? TJ îşi freca bucuros mâinile. Totul e ok, zâmbi el. Cafeaua aia a ajutat mult. Au avocaţii ăştia nişte toalete grozave. Cum merge treaba?

— Merge bine. Am făcut treaba bună cu tipul ăla.

— Dar s-a cam dat la tine.

— Daaa, era irezistibil. Dacă încerca să-mi pună mâna pe picioare şi a doua oară cred că ratam misiunea asta. Noroc că am dat de înţeles că sunt categorica, zâmbi ea cu fata luminata.

— Pe mine ma laşi să-ţi pun mâna pe picioare? se apropie el de ea.

— Da, dacă verifici camera cealaltă. Aproape am terminat aici. Samantha mai verifica o dată. Se ridica în picioare. Trebuiau să ocolească firewallul, asta însămnand să găsească alt terminal. Urat era ca trebuiau să meargă în colţul de NV al clădirii.

— Liber, făcu TJ. Nu e nimeni. Unde sunt picioarele tale? îşi aminti el râzând.

— La locul lor, însă deocamdată cred că o să le folosesc la alergat, rase ea. După asta dacă eşti cuminte poate cine ştie…

— După dumneavoastră, rânji el şi făcu o plecăciune.

Ocoliră pe culoar şi se învârtiră d edoua ori pana găsiră ce căutau. Era un laborator experimental. Găsiră o cameră etanşă, un panou de sticla ranforsata şi diverse părţi componente mecanice. TJ trase un ochi şi după uşa metalica, prin camera video. Erau alte componente de robotica, însă şi o cantitate impresionanta de proiectile. Samantha trecu la tastatura unui computer iar TJ baga decodorul electronic. Zâmbi mulţumit şi paşi înăuntru. Era o cameră etanşă. Remarca componentele metalice şi buteliile de protoxid. Uşa din spatele lui se închise. TJ se întoarse. Silueta mica din spatele lui ţinea îndreptată spre el o arma HK.

— Lasă arma jos Thari. Arata buteliile de protoxid. Thari lasă arma jos. Şi înaintă doi paşi spre el. TJ avu un fel de revelaţie şi înţelese. Pentru Thari el încă era intrusul. Simţi o greaţa în stomac. Un pic de frică. Reuşise să înţeleagă un pic cum gândea ea. Ştia că decizia ei era sumbra. Lovi primul. Thari devie scurt lovitura şi ataca cu un pumn în figura protejata de casca. Erau echipaţi complet, iar loviturile nu se simţeau aşa tare ca şi cum ar fi fost în ţinută de stradă. Însă un pumn în cap sau un picior în stomac tot se simţeau binişor. TJ fu proiectat jos şi se ridica repede, tocmai la timp ca să se întâlnească cu piciorul lansat la fix în plexul lui. Fu proiectat în perete.

Pe ecranele monitorului Sam urmarea cu sufletul la gură lupta. Decodorul îşi făcea treaba mult prea încet. Nu mă avea răbdare să intre înăuntru. În camera etanşă era aproape un măcel. Mica silueta lovea mereu la fix. TJ reuşi o lovitură de picior în cap. Şi se repezi către Thari. Thari îl secera şi amândoi se ridicară în acelaşi timp. Fata începu prima.

I se părea ca trecuseră ore. Urechea stângă îi ţiuia de la o lovitură primită. Piciorul stâng era lovit rău deasupra genunchiului. Începea să-l doară rău. Thari nu părea afectata. Se întreba cu cât succes reuşise el să riposteze. O nouă lovitură de picior îl proiecta în perete. O simţise pana în coloana vertebrală. Prin geamul blindat văzu pe Samantha disperata agitându-se. Frica îl apuca în

ghearele sale. Adopta o poziţie defensiva, până când Sam va reuşi să pătrundă în încăpere. Primi o lovitură în umăr şi riposta şi el cu un picior în plin stomac care o îndepărtă pe Thari câţiva metri. Thari se repezi din nou.

Era stupid, gândi el. O viaţă atât de ciudata dar frumoasă. Atâţia prieteni dispăruţi. Îşi aminti de mahalalele din Rio, de jungla amazoniana, de rănile infectate, de napalmul aruncat, de lacul arzând, de isprăvile din LA, de mica Toyota distrusă, de Chris, îşi aminti că era detectiv particular şi că o lăsase cam moale cu antrenamentul. Îşi aminti de Springer şi Trisha, singurii lor concurenţi tradiţionali. Apoi îi reveniră în memorie bătăile de la Rio, bătăile primite de la cei mai mari ca el, educaţia străzii, sala de box şi capoeira. Simţi o moleşeală plăcută. Ceva se revolta în el însă fu doar o clipă. Simţi o bucurie intensă fără să ştie de ce. Vag simţi o lovitură drept pe genunchiul stâng care îl arse şi îl trezi parca la realitate. Parca acum îşi reaminti de Thari. Constata la fata lovea bine. Văzu piciorul ei cum se duse pe sub braţele lui, în coaste, parca cu încetinitorul. Brusc îşi făcu vânt în faţa şi lovi cu piciorul în stomacul fetei. Repeta lovitura cu toate puterile şi Thari zbura înapoi. O apuca de umeri şi lovi cu genunchiul, dădu lovitura după loviotura, apoi lovi cu pumnul de sus în silueta mică. Lovea cu duşmănie, cu răutate. O apuca pe Thari de gulerul combinezonului şi făcu o mişcare circulara din tot corpul. Fata zbura peste buteliile de protoxid şi se lovi destul de rău se scula şi în câteva fracţiuni de secundă veni spre el. Lovi cu piciorul în stomacul lui TJ, întocmai cum lovise şi el înainte. Fără să se apere el repeta mişcarea. Simţi lovitura în stomac. În faţa lui Thari se ghemui şi căzu jos.

TJ se sprijini de perete. Nu îşi scoase casca. Dădu drumul la mai mult oxigen şi îşi mai reveni un pic. Deschise uşa etanşă. Samantha navali înăuntru.

— Să mergem, făcu ea. Repede.

— Ai luat planurile?

— Să le ia dracu’ de planuri. S-a dat alarma acum jumătate de secunda. Mişcă-te o dată.

— Stai. TJ îşi stăpâni greaţa. Hai să mergem. O trase pe Thari după el.

— Ce faci? Las-o naibii acolo.

— Nu. O luam cu noi.

— A vrut să te omoare, a vrut să ne omoare pe amândoi. Eşti nebun?

— Nu. N-o putem lăsa aici.

TJ o trase după el şi se repezi la cablul rezistent.

— Stai TJ. O car eu. Tu de-abia te mişti.

— Să anu o laşi să cadă auzi?

— Nu o las să cadă. Promit. Urca acuma.

Ajunseră sus fără incidente. Poliţia încă nu apăruse, iar paza începuse să scotocească prin camerele de jos. Sam o arunca pe Thari în parapanta sa. Verifica acumulatorii şi mai arunca jos trei sferturi din ei. Oricum, îşi făcu ea calculul, nu vom putea zbura mult. Trebuie doar s-o ştergem de-aici. Thari începu să se mişte.

TJ decola primul iar Sam îl urma imediat.

— Hei încotro? îl interpela ea în căşti?

— Am o idee, făcu el. Vom merge la ea.

— La ea? Ai înnebunit?

— Ai vreo idee mai buna tu? Sunt câţiva kilometri doar şi nimeni nu ne va căuta acolo.

* * *

Samantha îi dădu lui Thari un brânci răutăcios în fotoliu. Îşi scoase casca şi arma. TJ făcu la fel. Încăperea cea mica era totuşi într-o stare mai curata decât înainte. Thari îşi scoase casca. Parul scurt şi blond apăru. Ochii îi erau tulburi încă.

— Samantha? întrebă ea.

— De unde naiba ştii cum mă cheamă? întrebă ea uimita?

— Nu ştiu. Tu eşti Samantha nu?

— I-am spus eu cum te cheamă, făcu TJ.

— Da, dar te-am mai văzut, dădu ea din umeri.

— Unde? întrebă Samantha.

— Nu ştiu. Erai altfel. Erai mai… mare, mai grasa, însă mai tânără. Dar parul şi ochii tăi sunt aceiaşi. Nasul,

urechile. Eşti Samantha.

— Despre ce vorbeşti?

— Nu ştiu, nu îmi amintesc şi nici nu vreau. Vreau doar să dorm. De ce nu m-ai terminat? întrebă ea pe TJ.

— Nu stu şi nici n-am chef să analizez. Acuma taci. Am ratat o misiune.

TJ constata incantat ca rănile i se vindecau repede. De-abia trecuseră două zile, timp în care nu prea ieşise din casă. Reuşise să-şi păcălească cunoştinţele că erau rani în urma căzături pe bicicleta. Uşa de la intrare scârţâi uşor. Trebuia să o ungă însă mereu amâna asta. Treaba e că îi plăcea scârţâitul uşii ăleia.

— Gata, făcu Samantha. Am mutat-o pe amica noastră comuna în fostul nostru apartament, al meu şi al lui Lucas. Uite ce chestie. Noi am căutat atuncea ceva timp să găsim ceva bun, iar ea a avut noroc chior cu apartamentul gol. Bani nu are. Nu are nimic. Avea la junkyardul armament de ultima generaţie. I-am luat o maşină, un Nissan Electra amarat şi i l-am pus în garaj ca acoperire, garajul are jos un minidepozit, unde am camuflat artileria. Am pus o încuietoare electronica ce da alarma imediat. Nu e mult, cam cât avem şi noi, iar provenienţa este HK. Treaba este mai ciudata cu uniforma de lupta, mi-a arătat câteva facilităţi ale ei. Cam ca armamentul nostru în mare. Dar ştii de cine e fabricat? N-ai să ghiceşti. HK şi Ebonics. E tare ciudat, nu-şi aminteşte nimic despre nimic, are doar amintiri scurte. Însă începe să-mi fie milă de ea. Şi pare o fată de treabă. Tare de treabă. Iar amnezia asta a ei e pe bune, în mod sigur.

— Da. Oare ce legătură are cu Ebonics? Încep să se lege anumite chestii.

— Ce chestii?

— De fapt niciuna. Poate însă vom avea ocazia sa aflam. Peste două zile distinsul tău tata şi profesor Carrington se va găsi într-o locaţie discreta, un mic depozit de pe Harbour Lane. Se pare că face o mică şedinţă de recrutare de personal. Ceva discret dar nu nemaipomenit de secretos. Însă am putea trage şi noi cu urechea, nu

crezi?

— De ce nu? Cu ocazia asta îmi revăd şi eu tatăl. Nu ştiu dacă va fi prea plăcut, se întunecă ea la fata.

— Hm, nu prea avem mare vizibilitate, făcu TJ. Profesorul Carrington tocmai făcea onorurile. Cei doi tineri păreau croiţi după acelaşi tipic. Savantul indevenire, cu ochelari. Lângă ei era un al treilea tânăr, îmbrăcat în costum, prototipul tânăruluiom de afaceri.

— E Deke Bell, făcu Samantha. Niciodată nu mi-a plăcut gagiul, un tip arogant. De fapt o dată îmi plăcea de el destul de mult dar întotdeauna m-a tratat politicos, doar era subordonatul tatălui meu. Cred că făcusem la un moment dat o pasiune pentru el.

— Sigur grăsuţo? rânji TJ. Nu mai e cazul acuma.

— Ei, eu am multe pentru care îţi mulţumesc TJ.

— Vad ca vorbeşti şi tu o dată serios, rase el. Cam slăbuţă securitatea.

— Cam slăbuţă, având în vedere faptul ca Bell este cam paranoic când vine vorba de securitate.

— Poate ar fi trebuit să ne luăm mai multe precauţiuni de securitate, nu crezi?

— Încep să cred că da… făcu Samantha.

— Ar fi fost bine să luaţi măsuri mai buna, se auzi o voce în spatele lor, pe clădire. Nu va mişcaţi, nătărăilor. Hai, uşor, fata la mine şi luaţi-vă labele de pe arme.

Cei doi se întoarseră încet, fără să mişte un milimetru. În spatele lor, două siluete camuflate metamorfic îi aşteptau. Alte două siluete erau în poziţie mai jos. TJ se înjura în gând. Echipa de soc a Ebonics. Se gândi că au căzut ca fraierii în cuşcă.

— Uşor pe acolo, îi arata o siluetă. Scările alea.

TJ şi Sam se supseră. La capătul scării îi aşteptau inc două siluete. Coborâră încă o serie de trepte şi se treziră în camera luminata, alături de Carrington şi cei trei.

— Ţi-am zis profesore, făcu Deke Bell. Niciodată nu strica securitatea. Voi ăştia patru, arata el spre două siluete. Asiguraţi perimetrul să nu vina şi alţi musafiri nepoftiţi. Noi o să-i interogam pe ăştia doi. Iar voi, arata el

ameninţător spre cei doi tineri ochelarişti, vă puteţi considera angajaţi, felicitări. Alta alternativa nu aveţi, rânji el.

Unul din cei doi scheuna uşor. Deja făcuseră pe ei.

TJ calcula riscurile. Armele lor zăceau pe una din mese, iar tipii în costume metamorfice erau complet echipaţi. Nu aveau ce să facă.

— Hm, armele nu sunt produse de noi, făcu Bell. Seamănă cu cele produse de Urban Warrior.

— Cred că avem aici un model japonez. Însă nu mă dumiresc cne sunt ăştia doi. Cea mica este o tipă, după cum se mişcă.

— Nu vreţi să vă daţi voi căştile jos? întrebă blând Deke.

TJ şi Samantha rămaseră tăcuţi. Deke făcu un semn iar unul din soldaţi paşi spre TJ. Străbătu uniforma cu privirea şi trase micul arici de pe umărul stâng.

— La naiba, steagul Braziliei, făcu el incredul.

— Eşti nebun, nu se poate. Deke se apropie de cei doi. Făcu un pas prea mult. Samantha acţiona. Brusc, însă nu atât cât trebuie. Antrenamentul ei nu era desăvârşit şi nu apuca să-şi termine mişcarea. Îl apuca de gât pe Bell însă unul din proiectilele trase cu precizie o izbi în umăr şi trecu prin blindaj. Sam fu aruncata spre perete într-o pirueta. TJ lovi brusc, însă cel atacat numai era acolo. Tipii îşi cunoşteau meseria, gândi el când un pat de arma îl lovi direct în cap proiectându-l lângă Sam. Totuşi cei doi nu primiseră acordul să omoare.

— Nu mai trageţi, ordona Carrington. Trebuie să aflăm cine sunt ăştia, făcu el. Căştile jos, scrâşni el.

Cei doi se făcură ca nu aud. Carrington făcu un semn. Unul din soldaţi trase drept în genunchiul Samanthei, care urla de durere. TJ îşi scoase casca repede.

— Arunc-o încoace, făcu Carrington. TJ se execută. Scoatei şi casca fetei. Dacă nu următoarea lovitura va fi drept în cap şi nu cred că o casca rezista la o arma Heckler Koch Selena.

— Ei profesore, chiar aşa te deranjează vizita

familiei? se auzi o voce rece din celălalt capăt al încăperii. Cu toţii se întoarseră. Cel care trăsese rafala detecta silueta de lângă zid şi ridica arma. Nu avu nicio şansă. Glontele îl nimeri drept în cap şi căzu jos. Se pare ca casca nu rezista la impactul cu un HK Selena nu profesore? Tu, arma jos, făcu semn celuilalt soldat, care se uita spre Carrington. Însă nu de acolo venea aprobarea. Rafala trasa îi trecu prin ambele rotule şi fu aruncat jos ca o păpuşă dezarticulata. Mica silueta se trase de lângă peretele puternic luminat şi acum putea fi văzută bine. Se apropie cu paşi de felina de cel întins pe jos şi suta arma.

— Profesore Carrington, făcu Thari după ce îl arunca şi pe al doilea soldat spre perete, tocmai ai împuşcat-o pe sora mea. Cred că a fost o idee proasta să-ţi împuşti fiica, zău aşa, familia nu apreciază asta, să ştii.

— Thari? se întoarse spre Samantha. De unde…

— Cred că priveşti în direcţia care nu trebuie dragul meu, făcu rece silueta. Ai împuşcat-o pe cealaltă fiica, Samantha. Eu sunt Thari. Scoase casca şi părul blond scurt apăru. Samantha îşi dădu şi ea casca jos blestemând. Încerca să se ridice în picioare dar nu reuşi. TJ o sprijini. Ceilalţi trei rămaseră interzişi. Bell se mişca un pic.

— Deke, nu te gândi, retardat tâmpit. Gândeşte-te ca totuşi mai ai câteva minute de trăit, aşa ca gândeşte-te la lucruri frumoase. Cei patru de afara sunt acuma dezafectaţi, ca să zic aşa, rase ea.

TJ clipi de câteva ori. Se uita la Samantha, apoi la Thari. Lua de jos pistolul HK care scapse unuia nintra militari. Se uita la el, dădu din umeri, îl ridica şi îl împuşca pe Deke Bell drept în cap.

— De ce dracu’ ai făcut asta, raze Thari.

— Pai m-am gândit să am şi eu o contribuţie la petrecerea asta, zise TJ dezorientat. Nu-mi place mutra ăstuia. Grozava familie aveţi voi două.

— Da, ştiu, făcu Thari. Ce păcat că se împuţinează.

— Ce vrei să spui? sari Samantha.

— Hei, acuma îi iei tu apărarea, făcu Thari. Am bănuit întotdeauna că eşti sora mea, Carrington avea

mereu poza ta pe desktop, tare se mândrea cu tine. Însă ţinea şi la mine la fel de tare. În plus semănăm foarte tare, aceeaşi ochi şi acelaşi par, rase ea scurt. Carrington se purta cu mine foarte frumos, era ca un tată. Într-o zi m-am gândit să fac un test de ADN. Ziua în care tu ai venit să aranjezi interfaţa ZRX pentru utilitarul ăla submarin. Nu te-ai prins pentru ce era programul nu? Era pentru mine. Pentru TCU, Tactical Combat Unit. Eu am fost primul TCU, aşa cum am fost primul echipat metamorfic. Ei, ghici ce a ieşit la rezultat? Haios nu? Din păcate s-a dovedit ca Carrington, ca un tată bun, urma sa ma integreze în TCU mai mult decât voiam eu. Să faci din propriul copil jumătate robot, asta da experienţa tata-fiică. Aşa ca fiica s-a gândit să o şteargă şi s-a trezit cu întreaga haita pe cap. Din păcate ceilalţi luptători invizibili erau de-abia la început cu antrenamentul, în timp ce eu eram prima şi singura cu el terminat, exceptând poate „colegii” poliţişti Urban Warrior. Nu a fost o luptă prea lunga, numai că s-a distrus sau avariat echipament foarte scump. Însă profesorul avea anumite secrete negre, cum ar fi faptul ca transformarea mea în TCU era o chestiune personală. Ebonics AG avea deja două TCU, rezultatul profesorului Osmond, care e un bătrânel simpatic. Cei doi piloţi ai TCU fiind fraţii Hammer, Jerry şi Jeff, luptători antrenaţi şi în particular tipi foarte de treaba, mai ales Jeff. Se pare ca tăticul nostru cel distins voia să aibă ceva merit personal cu un TCU pilotat de mine, însă mie nu-mi surâdea ideea unei lobotomii. Însă nu a ezitat să ceară ajutorul TCU atunci când eu părăseam depozitul, iar întâlnirea a fost una destul de fructuoasa pentru ambele părţii. Eu am aflat ca echipamentul meu este excelent şi că am un antrenament grozav. TCU a aflat că e operaţional complet în lupta şi ca lucrează grozav în tandem. Eu am aflat că nu e deloc de gluma cu TCU şi că eram pe cale să dau ortu’. Am reuşit să scap însă aţi văzut cum. Parca aş fi fost călcată de un malaxor. Îmi amintesc că am reuşit să mă târăsc la un adăpost şi am ajuns la junkyardul ăla. Ştiu însă ca şi Ebonics a avut de reparat la cele două TCU, nu

gluma. Oricum ma lipseam de distracţia asta. Tot ce doream era să-mi găsesc ceva de lucru în altă parte, eventual undeva pe plaja la un hotel, ceva. Dar nu se poate, nu părăseşti Ebonics aşa cu una cu două. E mai rău ca la serviciile secrete. A trebuit tot balamucul. La Ebonics eşti angajat pe viaţă. Bineînţeles că e valabil şi în cazul profesorului.

— Nu voi spune nimic nimănui, sari Carrington. Fetele mele sunt în viaţă, făcu el. Cred că glumeşti Thari. În sfârşit suntem împreună, făcu el. Noi trei vom face tare multe. Asta contează, că suntem împreună.

— Hei, o secunda, ridica o mână TJ ca la şcoală. Domnule profesor, viitorul dumneavoastră ginere, rânji el, are ceva un pic împotriva asta. Chiar dacă distinsa viitoare cumnata va fi impresionata de viitoru' tata socru, eu, se arata cu degetul, am ceva împotriva şi propun împuşcarea. Părerea mea este să te consolezi cu statutul de viitorul fost socru, se gândi el bine. Aaa, am nimerit-o?

— Pai nu prea, îşi dădu cu părerea Thari, ca nu apuca să fie socrul tău. Sam, tu ce zici?

— Mda, voi ăştia doi aveţi dreptate, nu am ce spune. Ştiam că s-a folosit de mine, însă pentru ce ţi-a făcut ţie Thari merită să termine cu respiratul. Nu te văzusem niciodată însă tata vorbea aşa frumos despre tine… Micuţa Thari care era linia întâi a luptei… De mult eram curioasa sa te întâlnesc şi cred că urma o întâlnire între noi în curând.

— Ei, acuma că va văzut pe amândouă ar fi cazul să-l împuşcaţi, sau ma ofer eu voluntar. Trebuie să ne grăbim şi noi un timp.

— Nu se poate, fetele mele? Samantha, nu cred că vorbeşti serios. Doamne, ce frumoasa te-ai făcut…

— Nu datorită ţie, ricana ea. Thari?

— Ar trebui să mergem.

— OK, făcu TJ. Ridica arma şi trase. Carrington să prăbuşi lat. Şi voi doi, îmi pare rău băieţi, făcu el cu regret. Mai apasă de câteva ori pe trăgaci şi cei doi tineri căzură jos. Asta e. Alea jacta est.

— Ce înseamnă asta? făcu Sam.

— Habar n-am. Însă trebuie să arăt un oarecare grad de cultura, nu pot împuşca aşa oricum oamenii. Hai să mergem.

— Oare ce vor zice cei de la Ebonics când vor găsi cadavrele?

— O să gândească că va dura mult timp până le vor pune la loc, rânji TJ. Scoase o grenadă incendiara. Ia uite cadou pentru cei dinăuntru, păcat că nu mai sunt vii să-l aprecieze. Arunca grenada. Avem 2 minute. Thari, eşti cu maşina? Vii după noi? Eşti invitata noastră.

— Mulţumesc, voi da curs invitaţiei, zâmbi ea. Am multe de recuperat cu sora mea, zâmbi ea. Sam şi Thari se îmbrăţişară spontan.

— Cum stai cu piciorul Sam? zâmbi TJ.

— Acum nu mă doare după morfina. Însă mâine va fi mult mai rău. O săptămână cred că voi merge cam greu.

— O să am grija eu de tine, o lua el după umeri.

— Hei, mare noroc ai avut dolofano, zâmbi Thari. Ţi-ai găsit un tip grozav.

— Mulţumesc, rânji TJ cu gura până la urechi. Şi eu am o prietenă grozava şi soră-sa e ok, chiar dacă era sa o împuşc.

— Şansele tale erau cam de 20%, rase şi Thari. Dar oricum loveşti bine când te înfurii, mai ales pentru un pensionar…

Luminile oraşului XXXI

TJ ieşi din apa mugind ca o foca. Privi spre mal, la fetele care se bronzau la soare.

Ajutorul de şerif Tony Brett înota elegant lângă el. Amândoi se grăbiră spre barca lui Chris Brett, locotenent şi şef al Coast Guard în Bay City.

— Tony tu nu ar trebui să te întorci să patrulezi prin oraş? rase Chris.

— Pai asta fac acuma, rase Tony. Cum a mers azi?

— Rău, făcu enervat Chris. Am cules probe de lângă geamandura 14, acolo în larg, spre Ladda Bay. Metale grele. De săptămâna trecută a crescut procentul de cobalt şi cel de argon. Claire mai avea un pic şi plângea. Toată săptămâna s-a chinuit să repopuleze locul. Claire sotia a lui Chris şi conducea laboratorul dintre Bay City şi Ladda Bay, cele două oraşele vecine. Amândoi aveau o fetiţă de 6 ani, Annie, grozav de isteaţă. Claire conducea repoularea cu diverse vieţuitoare a litoralului. Poluarea dusese la depopularea zonei, iar statul California alocase ceva fonduri pentru curăţarea zonei. Ladda Bay şi Bay City trăiau din turism, mai ales Ladda Bay, care arata feeric noaptea. Bay City rămăsese mai tradiţional, orăşelul era mai conservator.

— De tot rahatul, ofta şi TJ… el ştia cate ceva despre biologia marina, studiase la UCLA doi ani aproape. Şi vine cu curentul tocmai dinspre Frisco, eram sigur de asta, de la uzinele de prelucrare a deşeurilor atomice.

— Da, aşa e, mârâi sictirit Chris. Nu poţi trăi cum vrei tu din cauza altora.

— Plasele alea au vreun efect?

— Au, dar nu cât trebuie, bineînţeles. Plus ca din două în două săptămâni cate un trauler le agaţa. Şi nu sunt nici pescari de ai noştri, şi nici din Ladda Bay nativi. Sunt bărcile de la Fishy Nose care aprovizionează hotelurile din Ladda Bay. Plus ca acum două nopţi ne-am trezit cu contrabandiştii de ţigări. I-am alergat cu Isis de le-a sărit capacele, se lumina el la fata. Isis era nava de intervenţie rapida pe care se găseau acuma, primită ca donaţie în cadrul aceluiaşi program. Colaborarea între Marine Rescue Centre şi Coast Guard era deplina având în vedere gradul de rudenie între cei doi şefi, exact aşa cum se gândise şi tânărul din Ministerul Mediului când aranjase lucrurile astfel pentru a face zona mai curată. Tânărul era originar din Ladda Bay. Se părea că erau câteva iniţiative pentru a face zona mai curata şi a opri industria turistica în a ruina locul. Localnicii nu erau prea primitori cu

străinii. Isis era o barcă rapida, cu motor Twin Blackhawk Warrior S, ce dezvolta o putere enorma. Mai erau doar câteva nave din clasa ei, era o navă stabila, o platforma de tir excelenta, posedând două mitraliere de calibrul 18 la pupa şi la prova, cu o cadenţa incredibila, montate pe mici turele şi comandate din interiorul blindat al cabinei de la un simplu calculator personal. Isis era o arma mica şi formidabila. Echipa dispunea şi de un hovercraft şi un elicopter teleghidat de cercetare, plus două maşini de teren. În rest, Comandamentul veghea în larg cu clipperele sale rapide. Chris povesti incantat cum interceptaseră o navă de viteza care reuşisa sa păcălească paza dirijabilelor şi a navelor şi se luase după ea.

— A fost de tot râsul, rânji el cu gura până la urechi. Aveau două motoare Mercury Spider destul de silenţioase, iar modelul era un fastboat tip ERS, îl ştiţi, ăla cu cockpitul acoperit complet. Când ne-am luat cu Isis după ei băieţii au făcut întoarcere spre Cape Henry cu hula în spate şi au luat-o la goana ca dracii. Am mers un pic în spate, să vedem ce pot băieţii, alerga nu gluma, cred că aveau o mutră tare haioasa văzând că ne ţinem după ei. Apoi se îngroşa gluma, că ne apropiam de mlaştini şi ei pe canale voiau să intre, şi nu am vrut să riscam. Chiar dacă aveam putere mai mare şi eram mai manevrabili, ei aveau pescajul de 4 ori mai mic, cu fundul ăla plat, şi chiar dacă Isis e făcută să opereze şi în mlaştini cu motoarele sale, trebuia să folosim reductoiarele şi nu-i mai prindeam. Aşa că ne-am dus peste ei, înflori un zâmbet pe toată fata lui, şi la 2 mile am început să-i tocam cu mitralierele. Fraierii au ripostat cu un aruncător portabil, însă noi avem aici mijloace de deflecţie cât pentru un război întreg cu Cuba, rânji el. Când i-am abordat pupa lor arata ca o strecurătoare, motoarele nu mai mergeau, scotea fum de ulei peste tot. Erau patru în barca, însă doi dintre ei pe componente. Ceilalţi doi au scos nişte amarate de MI6 şi au încercat să ne dea un pic de lucru, însă au avut o idee proasta. Au ajuns hrana de peşti.

TJ dădu din cap aprobând. Era sigur ca baietuii de la

Coast Guard pur şi simplu îi împuşcaseră pe contrabandişti, nu nutreau sentimente deosebite pentru aceştia. Locuitorii din Bay City erau extrem de rai cu străinii, mai ales cu cei rău-voitori. TJ aflase şi el cu ceva timp în urma pe pielea lui.

— Hei, eu mă întorc la maşină, făcu Tony.

— OK, pa băieţi. Hei, nu treceţi voi diseară într-o vizită? Bem o bere, mâncăm ceva. Claire vă aşteaptă iar Annie îl aşteaptă pe TJ să-i înşire povesti cu detectivi.

— Da, de ce nu, cu plăcere, făcu TJ. Mulţumesc de invitaţie.

— OK, pa băieţi.

TJ şi Tony porniră agale un sfert de mila spre ţărm.

— Mergem la o bere la Chrs diseară?

— Se înţelege, făcu TJ. De fapt ca 2 – 3 zile se întâlneau la o bere pe la unul din ei, în funcţie de cum aveau sau nu treaba, dacă erau în tura sau altceva. Uneori se duceau la debarcaderul Coast Guard şi stăteau acolo la o bere.

— Invitaţia e valabilă şi pentru Thari, să ştii. Mi-ar face mare plăcere să vină. Înţelegi tu.

— Aaa, pai ia stai. Tu şi Betty.

— Ei eu şi Betty. Nu mai suntem împreună de câteva zile. Tony zâmbi vag. El avea vreo câteva tipe care tot îi dădeau târcoale mereu.

— Aha. Deci îţi cam place acuma de Thari.

— Ei, taci şi tu. Ştii bine cum e Betty.

— Şi cum sunt celelalte ştiu. Hei, gata, ridica el o mână. Sunt de partea ta. Bănuiesc ca tu şi Thari vă veţi potrivi.

— Crezi ca ma va place?

— Glumeşti? rase TJ. Cine nu te place pe tine? rânji el.

* * *

— Nenorociţii, făcu Samantha indignata. Pariem pe tot ce vreţi voi ca îl vor găsi nevinovat pe Kossovic.

— Oricum o să se lase cu scântei, făcu Chris. Claire, scoţi tu te rog berea? Probabil că s-a răcit cum trebuie

pana acuma. Nu văd ce aveţi cu omul, rase el.

— Aha, ţi-ar place să-l ai musafir în Bay City, se înfurie un pic Tony. Nenorocitul ăsta de criminal de război a crezut ca poate face orice, oriunde. Numai în California i s-a înfundat, făcu el oarecum mândru.

— Mama lor de nenorociţi, făcu TJ. Am văzut peste tot cate a făcut, însă cred că realitatea depăşeşte orice.

— Da, un erou care a torturas, violat, ucis, făcu încet şi Thari. TJ şi Tony o priviră. TJ recunoscu în nepăsarea ei aparenta ceva tăios şi definitiv.

— Cred că o să iasă cu scântei, rânji TJ. White America are destui adepţi şi în California.

— Tu chiar eşti de partea lor? întrebă Chris.

— Nu. Însă uneori nu-ţi vine să-ţi iei lumea în cap când vezi câţi străini vin în ţara şi fac ceea ce fac?

— Da, dar nu numai ei. Nu poţi pune totul înseamă lor.

— E adevărat, fu de acord TJ. Chris, contrabandiştii aia în care aţi deschis focul, ce naţie erau?

— Erau columbieni.

— Serios? da aţi tras ceva în ei dacă nava a fost ciur. Armele de pe Isis au precizie nu gluma, şi totuşi barca lor arata ca o strecurătoare. Iar aia doi rămaşi au încercat să riposteze. Şi au fost împuşcaţi cu arma de pe Isis, calibrul 18. Ma întreb la ce s-au gândit când au opus rezistenta… făcu TJ gânditor.

— Sugerezi că i-am aruncat peste bord? se apleca Chris în faţă.

— Sugerez că ai făcut ceea ce trebuia, făcu TJ.

— Şi eu sunt de partea lui TJ, făcu Tony. Dacă ne-am trezi cu o fabrica de droguri sintetice în Bay City? Chiar sunt de părere ca străinii sunt cei mai răi şi ruşii îi întrec pe toţi.

— Hei, e timpul să plecăm şi noi. Chris intra în tura de dimineaţă iar Thari trebuie să vadă de magazin.

— OK, Thari, rămâi la mine peste noapte? întrebă Tony. Maine sunt în tura după amiaza.

— Tu eşti mereu în tura, rase ea. E 2 noaptea deja, se

uita ea la ceas. Nu pot. Vreau să mă odihnesc ca lumea în caca mea cea noua şi să mai aşez lucrurile prin magazin.

— Pai nu ne-am spetit cu toţii azi? întrebă TJ. ce mai ai de făcut?

— Ei, vreau să aşez marfa în magazin. Thari era fericita. Evident ca banii de magazin erau de la Samantha şi TJ, care consideraseră un împrumut nerambursabil, având în vedere sursa banilor. În schimb îşi puteau alege orice din magazin. Thari îşi cumpărase la 2 mile de casa lor o mică căsuţa pe plajă, în Ladda Bay. Acolo avea casa la etaj, iar la parter era magazinul în care găseai articole pentru sporturi acvatice şi în plus câteva biciclete, inline-uri şi skateboarduri, dar cel mai mult avea placi de surf, de bodyboarding şi echipament de scufundări pentru amatori. Deschisese de 4 zile afacerea şi constatase că se poate trai din aşa ceva, avea ceva succes, iar clienţii erau încântaţi de patroana blonda pe care o puteau găsi pe plaja oricând şi puteau apela la ea la orice oră sunând la soneria magazinului. Câteva zeci de metri mai încolo de curtea ei mica şi nisipoasa era turnul salvamarului. TJ şi Samantha petreceau multe seri şi în curtea aceea. În aceeaşi săptămâna picase o pleaşca grozava. Sotii Norris, doi bătrânei teribil de simpatici, renunţaseră la „lanţul" format din două case cu etaj amenajate cu un magazin mic jos, în care vindeau astfel de articole de plaja. Sotii Norris fuseseră cu 25 de ani în urma doi surferi celebrii în California. Renunţaseră la cele două magazine şi îşi cumpăraseră un loc ceva mai mare în Ladda Bay unde deschiseseră pe plaja o terasa cocheta, de unde se puteau închiria şi scutere acvatice. Thari luase în primire căsuţa din Ladda Bay, mai micuţă, cu o bucătărioară mica jos, iar TJ şi Sam cumpăraseră casa aproape identica, cu doar puţin mai mare, în Bay City. În partea lor de plaja erau singurii cu astfel de articole pentru turiştii cazaţi la viluţele din apropiere. Bay City avea doar câteva hoteluri mai mici. Ladda Bay era un pic mai bine dezvoltata turistic, avea câteva complexe hoteliere mai mari, era aşezată într-un golf mai mare, era şi ceva mai aglomerata.

TJ şi Samantha îşi deschiseseră şi ei de două zile un astfel de magazin, completat şi de un băruleţ mic cu câteva măsuţe şi scaune împletite pentru turiştii veniţi să caute liniştea şi pacea. Thari avea angajat un fost surfer coleg de generaţie cu Norris, de fapt acesta fusese angajatul lui Norris înainte şi ea îl păstrase. În ciuda faptului că Nick Õrr era trecut de 50 de ani, avea numai respect pentru noua patroana de jumătatea vârstei lui. Õrr avea şi el o fată de vârsta lui Thari, medic la Marine Rescue Center. TJ şi Samantha aveau o afacere serioasa, după cum glumeau ei, patru angajaţi care lucrau cu ei, din care doi erau puşti din localitate, un băiat şi o fată, care aveau doar 16 – 17 ani, care lucrau după cursuri, după amiaza, la barul lor. Ceilalţi doi erau tot foştii angajaţi ai lui Norris, un tip şi o tipă cam la 40 de ani, care lucrau la barul acesta de vreo 10 ani. TJ şi Sam consideraseră de cuvânta că nu au de ce să schimbe ceva la un lucru care mergea bine. Jim Clark şi Betty Haviland erau acolo de când era şi barul. Când afluenţa de sezon era mare, sotii Norris angajau şi câţiva puşti care erau în vacanţa şi care erau bucuroşi că pot face un ban de buzunar fără să muncească prea mult. TJ vânduse căsuţa din celălalt capăt al Bay City unor pensionari din LA, doi foşti profesori de liceu, care strânseseră 30 de ani bani pentru căsuţa visata pe malul mării. TJ avusese grija sa nu-i jupoaie, primise şi alte oferte mai bune, însă îi simpatizase de la bun început pe bătrâneii care îşi vânduseră minivanul lor, apartamentul din south LA şi făcuseră şi un mic credit la banca pentru casa. Oricum TJ trebuia să dea casa la preţul pieţei, şi o făcuse fără să aibă niciun câştig de când o cumpărase, dar oricum puţin îi pasa. „Lanţul” de magazine Norris funcţiona iarăşi cu cele două magazune. Bătrânului Norris i se umeziseră ochii aflând că vor păstra numele şi angajaţii celor două magazine şi cafenelei.

— Da, şi noi trebuie să ne trezim dimineaţa, casca TJ. Aprovizionarea cu sucuri, zâmbi el. Thari, ne laşi tu în drum? întrebă el.

— Sigur că da. Ne vedem mâine Tony, zâmbi ea. Se

suiră în micul VW Golf Rabbit decapotabil galben al lui Thari. TJ se caţără pe bancheta din spate. Era o maşină simpatica, nu se mai produceau de vreo cinci ani, însă avea personalitate şi era destul de vioaie. ŞI TJ renunţase la Chargerul său, rămânând doar cu micul Vitara 4 x4 vopsit albastru cu portocaliu. Ajunseră acasă în câteva minute. Se dădură jos, Thari demara, iar farurile micii maşini se pierdură în întuneric. Apărură după curba şi se depărtară. La câţiva kilometri se ghiceau luminile din Ladda Bay.

* * *

Instalaseră senzori pe tot traseul. Samantha recepţiona imaginea lor prin satelit. Erau de un model ieftin, necostisitor, care transmiteau via Intersat şi aveau avantajul ca în caut în care erau detectaţi cu orice fel de aparat se autodistrugeau. erau vreo 20 de senzori cu scanare automata, pe traseul cel mai probabil spre Curtea de Justiţie din LA. Kossovic urma să fie adus noaptea, însă normal ca demonstranţii cunoşteau oricum traseul cu ceva timp înainte. Se luaseră măsuri speciale de paza, cu totul deosebite. Kossovic era transportat într-o maşină blindata escortata de alte două TAB-uri blindate şi 4 maşini de teren Humwee dotate cu mitraliere grele. Armata se ocupase de escorta. Statul California fusese singurul care acţionase în vederea judecării lui, însă un Lobby puternic din partea Curţii Federale cerea să fie judecat la New York. Kossovic însă ucisese cu sânge recesi doi poliţişti din LA, iar presiunea opiniei publice câştigase. Însă multă lume era foarte nemulţumită împotriva unui verdict ce li se părea unora prea la vedere. Procurorii erau însă porniţi şi doreau să-l întemniţeze pe viaţă. Demonstranţii cereau pedeapsa capitală pentru cazuri excepţionale. Se bănuia ca mafia rusa declanşase o vastă operstiune de salvare. Kossovic era aşa de puternic însă crease şi o adevărată legenda în jurul lui. Era printre puţinii criminali cu subordonaţi fanatici. Pe urmele acestui transport erau ina radicalii musulmani, împotriva cărora Kossovic comisese cele mai multe crime. White America, o organizaţie de extrema dreapta, era şi ea cu ochii pe el. White America

era împotriva a orice era neamerican.

Instalaţi ca la cinema, cei trei urmăreau convoiul care se deplasa pe ruta aşteptat. două Humveeuri conduceau formaţiunea, însă televiziunile de mult erau pe traseu. Un elicopter de poliţie patrula însă doar ruga frumos elicopterele presei să ridice plafonul de zbor. Puteau urmări la televizor la fel de bine ca prin scannere.

Locotenentul Delaney conducea convoiul. Din cel de-al doilea Humwee supraveghea străzile ascultând rapoartele elicopterului.

— Port Harbour, ofta el. Mai avem câteva mile. Dacă ăştia ne-ar da pace, mârâi spre demonstranţi.

— Lasă Dan, că se termina repede totul, se auzi vocea lui Kim Taylor. Fata era sergentul secund al companiei motorizate a lui Delaney. Din al treilea camion sergentul DeKay rase.

— Cineva trebuie să o facă şi pe asta nu?

— Sand Worm, faceţi dreapta, cârâi vocea din elicopterul LAPD. În faţa nu puteţi trece decât peste demonstraţii aia idioţi.

— Trec peste ei, mârâi Delaney. Pe unde mama dracului să o iau? Dacă continui pe Port Harbour o iau exact prin cel mai bun loc pentru o ambuscada.

— Visezi prea multe ambuscade prietene, se auzi vocea din elicopter. Locotenente, ia-o la dreapta, fii amabil.

— Bine, făcu morocănos Delaney. Nu se aştepta la vreun atac însă nu strica să fii prevăzător.

— Ce dracu’ tâmpiţilor? urla el enervat. Cretinilor, ce fac aia de acolo? lătră el spre echipajul elicopterului. O cisterna plină cu combustibil oprise uşor în mijlocul drumului. La dracu’!

— Ne blochează şi în spate, se auzi glasul surexcitat al lui DeKay din transportorul blindat din spate. Arunca o privire în faţă. Blindatul care îl transporta pe Kossovic era în regulă. Era un model mai mic, cu 4 roti motrice, în care se afla şoferul, un trăgător şi doi militari înarmaţi care păzeau deţinutul în lanţuri şi închis în mica cuşca de metal.

De pe străzile laterale se iviră câteva maşini tot teren negre şi mari. Asupra Humweeurilor ploua cuproiectile reactive.

— Hei, raportaţi, urla Delaney. Aproape ca plânse de fericire când i se arporta ca totul e ok. Blindajul Humweeurilor se dovedi pe măsură. Doar câţiva răniţi.

— Adunarea în transportoare, urla el.

— Acoperim, se auzi glasul lui DeKay. Blindatele intrară simultan în funcţiune. Atacatorii neglijaseră grav capacităţile de lupta. Armele de calibrul 24 din turele începură sa toace. Una din maşinile de teren încerca să se strecoare pe străduţa laterala vecina în viteza. Din blindatul sergentului Taylor rafala pleca cu o precizie diabolica şi maşină se preschimba într-o sită imediat. Blindatele dădură foc de acoperire iar soldaţii din Humweeuri se repliară lângă ele, nu aveau loc înăuntru.

— Ce dracu' face ăla? urla Kim Taylor. Elicopterul LAPD tocmai trăsese câteva grenade flash în mijlocul formaţiunii. Am rămas fără controlul armamentului, urla ea. Ce naiba…? zbiera ea.

Uşa unuia dintre depozite se nărui şi apăru un tanc Abrams MK8 cu un tun de 105 cu tragere rapidă. Aţinti turela spre blindatul din spate şi trase.

Nu exista şofer mai bun decât cel de la blindate. Şoferul lui DeKay nu făcea excepţie. Însă în spatele blindatului sau se găseau alţi 8 – 9 colegi, aşa ca nu fugi. Apuca însă sa întoarcă brusc vehiculul şi porni spre tanc. Proiectilul îl lovi tangenţial şi ricoşa. Explozia îi năuci pe toţi dar atâta. Echipament antitanc nu aveau decât în două Humwee, însă acestea erau distruse. Delaney lua hotărârea pe loc.

— Replierea. O ştergem de aicea. Nu avem ce face, urla el. DeKay, nu intra în lupta, urla el.

DeKay era un sergent tânăr, curajos, însă nu şi idiot. Blindatul cu 8 roti motrice o şterse din bătaia tunului cu viteza maxima. Însă tancul nu îl viza pe el. Ceilalţi o şterseră rapid în partea cealaltă. Blindatul lui Taylor o lua cu viteza vaxima înainte, cu soldaţii din Humwee agăţaţi

pe unde puteau. Printre ei şi locotenentul Delaney furios. Micul blindat cu prizonierul îl urma rapid. Elicopterul trase direct asupra lui o genada flash. Motorul icni şi blindatul se opri. Tancheta mare frâna. Militarii mai apucară să vadă un trailer imens care se interpuse între ei. Militarii care ocupaseră Humweeul se repeziră la atacul trailerului şi deblocarea drumului, când se auzi o nouă bubuitura. Blindatul fu lovt de un proiectil de tun. Curios, nu pătrunse în blindaj, însă azvârli tancheta ca pe un pesmet zece metri mai încolo. Kim Taylor îşi scoase casca şi îşi pipăi braţele şi picioarele. Mirosea a combustibil, aşa ca urla ordinul de evacuare în interfon. Îl apuca de braţe pe trăgătorul care părea leşinat şi se grăbiră spre adăpostul cel mai apropiat. totul era plin de fum, vizoarele speciale nu prea mai erau utile, aşa ca tot ce îi rămăsese lui Kim de făcut era sa îşi numere braţele şi picioarele. Ieşiră cate două din fiecare iar capul era la locul său. Îşi prinse parul saten drept în coada şi se lasa jos. Ocupanţii maşinii păreau doar şocaţi, fără rani grave.

Cilalţi militari rămaseră la pământ năuciţi de explozie. Ca prin ceata, Delaney văzu doi oameni coborând pe frânghie din elicopter. Aruncară prin trapele de tragere mici grenade flash, apoi aduseră un generator de putere de pe trailer. Se repeziră la turela mitralierei uşoare montate şi tăiară partea de jos, partea cea mai slaba a blindajului, unde riscurile de a lovi un proiectil erau cele mai mici. Un om pătrunse înăuntru. Cei doi militari de paza zăceau inconştienţi. Pentru orice eventualitate trase o rafală în ei. Apoi îi azvârli afară din blindat, pătrunse în compartimentul şoferului şi îl arunca afară. Tancheta fu remorcata pe trailer. Tancul îşi făcu loc printre clădiri, iar trailerul demara. Elicopterul se porni să tragă în soldaţii care se târau din calea trailerului. La câteva zeci de metri, ieşit din bătaia tancului, blindatul lui DeKay îşi roti turela. Arma de 24 pori să ronţăie vesel. Elicopterul căzu la pământ la fel ca o cârpă murdara aruncata de un mecanic auto bisexual şi mustăcios. Căzu în faţa trailerului care de-abia apuca să se ferească. Trailerul porni cu tancul

Abrams după el. Tancul opri mai încolo să asigure retragerea. Era o ţinta uşor de lovit cu armament adecvat, ocupanţii ar fi trebuit să o şteargă de mult, însă mai mult ca sigur DeKay s-ar fi luat cu blindatul după el.

DeKay îşi manevrainapoi în mica piaţa tancheta care trăgea încontinuu în tanc în părţile vulnerabile expuse. Deşi arma de 24 era puternica, asupra tancului avea acelaşi efect ca şi cum ar fi aruncat cu ouă stricate. două proiectile explodară lângă el, primejdios de aproape. Unul din soldaţi sari afara printr-o trapa laterala. Al treilea proiectil lovi blindatul în rotile din spate. Tancheta sa răsturna de vreo două ori. Soldatul care fugise sari într-un Humwee avariat serios, unul din cele două dotate cu aruncător reactiv. Asta cum stătea ca o cloşcă în cuibar Abramsul fu o ţinta uşoară, iar omul era un grenadier antrenat. Racheta lovi chiar sub turela care se desprinse şi cazi dezolata într-o parte, ca o jumătate de mar stricat. Doi ocupanţi săriră afară, însă printre militarii căzuţi la pământ erau unii valizi. Asupra lor traseră vreo 6 – 7 mitraliere.

Ocupanţii tanchetei ieşiră afară. Sergentul DeKay avea braţul stâng fracturat şi înjura de mama focului.

Aşezat pe bordura troturului locotenentul Delaney plângea de ciuda dar şi de bucurie. În ciuda faptului că avea trei sferturi din efectiv răniţi din care câţiva foarte grav, niciunul nu era în stare critica. Cei doi care păziseră deţinutul fuseseră împuşcaţi cu sânge rece însă la repezeala, iar costumele antiglonţ îi protejaseră bine. Şoferul avea o rană mai grava la cap şi o comoţie cerebrala, însă nu mai mult. Privi la DeKay, cu braţul bandajat şi atele. Înjură şi răcnea, iar priveliştea îl făcu să zâmbească. DeKay era un sergent în vârstă de 24 de ani de statura potrivită, cu parul tuns scurt periuţa şi un nas cârn, impulsiv, gata să înjure sau să spună un banc mereu, mereu furios, mereu râzând. Oamenii din subordine îl urmau pretutindeni, îl simpatizau mult mai mult decât pe locotenentul un pic mai retras. Delaney nu avea nimic împotrivă, respectul sergentului pentru el era complet.

Ceea ce lipsea sergentului prin pregătire era compensat de locotenent, iar DeKay transmitea în stilul lui propriu ordinele mai departe zbierând. Sergentul Kim Taylor era o tânără mai mare cu vreo doi ani decât DeKay, calma, tăioasă, mai distanta, cu o figura comuna dar drăguţă, pregătită exemplar, care compensa furiile lui DeKay. Delaney izbucni de-a dreptul în ras. DeKay îl împinse furios pe medicul civil, urlând să fie lăsat în pace. Braţul îi fusese imobilizat sumar cu atele şi un bandaj de către Kim. Delaney dădu din cap. DeKay nu scosese niciun piuit. Probabil că ar fi stat cuminte şi dacă Kim i-ar fi tăiat braţul. teoretic în comanda venea a doua după Delaney în virtutea vechimii. Delaney văzu Humweeul comandantului unităţii lor oprind într-o nor de praf şi cioburi şi se repezi să dea raportul înainte ca DeKay să-şi spună părerea proprie despre guvern, oficialităţile statului California, căcăcioşii din LAPD, sau mai rău, să-i ia vehiculul şi să dea singur o raită după răpitori.

— Căcatului ăla îi sucesc gâtul cu mâna mea, urla el cu gândul la Kossovic. Ma doare undeva că trebuie judecat şi condamnat!!! urla el dând din mâini. Kim îl linişti’s îi dădu un pumn amical în braţul sănătos, făcându-i cu ochiul.

— Vrea careva să punem un pariu unde s-au dus? întrebă Thari cu ochii întredeschişi.

— Unde s-au dus? se trezi TJ vorbind.

— La fosta mea locuinţă. De o bucată de vreme era ceva populaţie la partea dinspre vest. Acolo e o macara veche şi un depozit subteran. Ştiu locul ăla ca în palmă.

— Mergem cât mai repede nu? întrebă TJ.

— Da. Samantha, ştiu ca lupţi grozav, însă n-ai vrea să faci ce faci tu mai bine?

— Să fac ce? întrebă ea.

— Să ne asiguri spatele. Junkyardul este impanzit de senzori. Plin ochi. Şi am găsit de cuvânta sa las totul acolo în cazul în care vom avea nevoie de un adăpost. Dacă vrei însă poţi merge tu şi TJ să rămână aici. Eu nu renunţ, rânji ea. E ideea mea şi mă duc chiar dacă nu vreţi să mergeţi şi

voi.

— OK, zâmbi Sam după ce shimba un zâmbet cu TJ. Voi doi sunteţi mai făcuţi pentru treaba asta, şi cred că nu v-ar strica un ajutor adecvat.

— TJ, mergi?

— Merg. Chiar am chef de ceva mişcare, şi cred că sunt cam sedentar şi îmi lipseşte antrenamentul. Ultima oară când m-am antrenat cu Samantha, mi-a tras un picior în gât de am văzut negru câteva minute. Altă dată vedeam doar stele verzi. De fapt nu erau deloc verzi, erau argintii.

— Duceţi-vă odată, rase Sam. Stau eu aici. Thari, ai echipament şi pentru TJ?

— Mai întrebi? zâmbi ea. Am combinezonul de rezerva.

— Da, şi sigur se va potrivi de minune făcu TJ. Exclus. Mergem la mine şi îmi iau şi armele Maki, nu pot folosi echipamentul tău de doi bani făcut de Ebonics, rânji el.

— OK, făcu Thari. Era cu rucsacul deja în mână.

— Super. Şi eu am mereu pregătite astea. Unde ne echipam?

— Lângă junkyard, făcu ea. Lăsăm Rabbitul la intrare în LA, ştiu eu unde, apoi facem câţiva paşi şi ciordim două motociclete, făcu ea cu ochiul.

— Bun. Atunci îi dam drumul. Ah, încă ceva. Privi în ochii ei. Sper că nu ai prin capul tău ăla mic ceva de genul ca eu voi fi tracker.

— Aha, atunci ce crezi ca eu voi fi tracker, pufni ea în ras.

— Vă pot ghida foarte bine pe amândoi de aici naşparliilor, făcu Samantha punându-şi mâinile în cap. Oricum la câte ştiţi voi despre microelectronica probabil că nu sunteţi în stare să deosebiţi un ferbator de supa auto de un detector Hyper Low Frequency.

— Păi atunci ne cărăm, făcu TJ. dar dacă sunt în dificultate îţi vei lua totuşi rol temporar de tracker şi mă scoţi din belea sper nu, o întrebă el pe Thari.

— Pai se înţelege ca da. Ce credeai, că o să o iau la fuga trăgând în aer?

Rânjind sub casca, Thari se poziţiona pe mormanul de maşini, se cocota drept pe un Chevy. TJ recunoscu un Charger grozav. Se simţea bine ca trăgea nintr-o astfel de maşină. Paznicii erau dispuşi discret, aproape nu se vedeau. Ţintele lor erau însă marcate de Samantha pe ecran. Începu o întrecere, care loveşte drept între ochi ţinta.

Thari câştiga cu 3 la 2, însă TJ contesta rezultatul. Din păcate numai era decât un singur gardian vizibil, aşa ca hotărârâră să tragă simultan. Ca o mică schimbare hotărârâră să tragă în care un ochi. Samantha auzi conversaţia şi îi făcu tâmpiţi pe amândoi. Evident însă că nu le putu schimba ideea.

TJ şi Thari traseră simultan. Ţinta căzu.

— Trebuie neapărat să trecem pe la ăla să vedem ce a ieşit, făcu TJ.

— Mergem. Cred că diotii ăştia s-au prins ca ceva nu ein regula.

Înaintară spre uşa metalica. Prin trapele de aerisire ieşiră deodată câţiva inşi înarmaţi, cu intenţia de a-i surprinde pe cei doi.

— Mama ce idioţi, jubila Thari. Rafalele lor silenţioase porniră la întrecere de vânătoare.

— Asta a fost tot? întrebă TJ cu regret.

— Mai au, uite, rânji în casca Thari. Uşa se deschise şi spre ieşire înaintară două blindate militare cu arme de calibrul 24. Întocmai ca blindatele de escorta ale militarilor.

— Ăştia sunt idioţi, continua ea. Ai cu ce să termini cu ăştia printre armele tale?

— Nu am, rânji el scurt. Comanda încărcarea armei Maki la aruncătorul mic de sub ţeava armei cu un percutant cu efect termic întârziat. Trase asupra primului blindat. Reîncarcă imediat şi repeta operaţionea şi asupra celui de-al doilea vehicul. Chiar când îl atinse pe cel de-al doilea, primul se umfla parca, luminându-se pe dinăuntru şi bufniră din interior flăcări şi fum. Al doilea blindat păţi acelaşi lucru.

— La naiba, făcu Thari cu aruncătorul inutil în mână. Cu ce dracu' ai tras? E grozav.

— Mulţumesc, făcu el cu modestie. E o munţie mai speciala. Japonezii asta ştiu ce fac.

— Aha. Uite ca clienţii noştri se predau, făcu ea râzând.

— Sunt cu toţii?

— Da, ziise ea după un moment.

— Ala mare e Borov, ajutorul lui i Kossovic. Kossovic e jumate sârb. Borov a fost plutonier în campania baltica. Ia uite ce mutre au acuma.

Cei doi se apropiară de grupul ruşilor. Făcură un semn cu arma. Ruşii se puseră ascultător în genunchi cu armele jos şi braţele ridicate.

— Armata Californiei? mormăi Borov. Urban Warrior? făcu el cu glas furios.

— Nu, aţi greşit adresa, făcu TJ. Ghinionul vostru. Fiţi drăguţi şi întorceti-vă cu spatele. Trebuie să pară o execuţie, se scuza el zâmbind în faţa lui Kossovic.

Doi ruşi imenşi dădură sa se ridice însă Thari îi împuşcă rapid în piept. Se depărta un pic şi îşi pregăti iar arma.

— Stai, făcu TJ. Ochii îi căzură pe imensul rezervor de motorina. Deschise gura de umplere. Erau vreo zece centimetri în jos. Era de fapt un rezervor tip cisterna. Rânji.

— Ia veniţi voi aici, le făcu el prietenos.

— Doar nu crezi că vom intra acolo? întrebă scrâşnind Borov.

TJ se întunecă la fata. Brusc începu să-l lovească cu violenta pe gigantul de doi metri şi 130 de kilograme de muşchi. Lovi meticulos, cu piciorul, aşa cum era culcat Borov. Lovi la fata, la gât, apoi îşi schimba direcţia şi lovi între picioare cu putere. Termina cu câteva lovituri scurte la membrele care trosnira. Nu a durat mai mult de un minut, iar când TJ se retrase, figura gorilei arata ca şi cum i-ar fui dat câineva cu un drug de fier în figură. Fostul torţionar zăcea cu membrele rupte, hârâind şi gemând.

— Asta a avut ghinion, rase Thari. Mergem? făcu ea un semn prietenos. Luaţi-l şi pe prietenul vostru, arata ea spre Borov.

— Asta mare primul, făcu TJ. A avut ghinion, are slabe şanse, făcu el cu părere de rău. Hai, imingeţi-l înăuntru.

Borov era mare şi nu încăpea, plus ca de-abia se mişcă. Ceilalţi făcură eforturi ia-l îndese în cisterna.

— Ei, lăsaţi, făcu prietenos TJ. Ceilalt îl întinseră pe jos. Duceţi-l la perete, continua el. Hai înapoi voi. Ridica arma şi trase în genunchii omului, apoi mai sus spre arterele femurale ale picioarelor. Rânji satisfăcut. Să vadem cât sânge are, zise el.

— Hei, avem o problemă aici, făcu Thari. Unul din oameni nu încăpea în cisterna. Era cam de talia lui Borov şi umerii nu intrau înăuntru. Gata, ieşi, comanda Thari. Du-te acolo, arata ea lângă Borov. În loc să se execute omul se repezi la cisterna şi se chinui să intre înăuntru. Reuşi până la urmă.

Pe rând îl urmară şi ceilalţi. TJ îl opri pe Kossovic cu un gest.

— Stai. Mai am ceva pentru tine. Scoase Făcu un pas înapoi şi trase de trei ori scurt, în burta lui Kissovic. Acesta se chirci de durere. Erau perforante, nu făceau altceva decât să găurească dintr-o parte în alta. Hai, în cisterna.

Închiseră şi verificară totul. TJ se uita la ceas. Mai era un pic şi se lumina de ziua. Îi ura Samanthei somn uşor şi o ruga sa prepare un mic dejun cu multe fructe.

Ajunseră pe mica colina. Rabbitul mergea cu motorul sau electric silenţios. TJ o ruga pe Thari să oprească. Se descalţa de sandale şi se ridica pe spătarul scaunului. Începea sa se lumineze şi o pâclă plutea peste LA. Urma să fie o zi urata. Urata şi poluata în LA. TJ privi luminile oraşului care începeau să se estompeze în dimineaţa. Apoi se întoarse. La câţiva kilometri, în jos, Bay City stătea adormit. Ceva mai încolo se vedea Ladda Bay, golful Ladda şi luminile discrete. Ghiceai valurile care se izbeau de debarcaderele de lemn. TJ se lăsă iar în scaun. Thari zâmbi

şi demara. TJ respira aerul oceanului.

Luminile oraşului XXXII

— Fir-ar mama ei a dracului de treaba, izbucni Tony. Crown Hotels în Bay City. Asta e mafia albaneza cu tot ce e ea mai rău.

— Ei şi tu, făcu TJ. Tu vezi mafie peste tot şi străini pusi pe contrabanda. Minte seaca de poliţai, făcu el cu ochiul lui Thari.

— Pe naiba. Tu chiar, pe ce lume trăieşti? Crown Hotels este implicat în nu ştiu cate scandaluri cu jocuri de noroc, prostituţie şi tot ce mai poate fi încălcare de lege. Este condusa de un triumviorat de 3 oameni de afaceri din Albania, culmea, toţi au fost miniştrii în guvernele de acum 5 – 10 ani. Ba unul a fost ministrud e finanţe, de război şi de externe în cadrul aceluiaşi guvern.

— Şi ce să facă în Bay City?

— Păi e o poartă de intrare super pentru LA. Mai întâi fac ce au făcut şi cu alte câteva oraşele din Florida. Cazinouri, jocuri de noroc, droguri, prostituţie, spălare de bani, trafic de stupefiante… mai vrei şi altele?

— De ce n-a fost arestat pana acuma?

— Pai Statele Unite au o politică speciala în privinţa cetăţenilor străini cu bani.

— Iar ajungem la extrema dreapta, făcu TJ. Vorbeam acum ceva vreme de White America.

— Acum îmi doresc să vină aici. Însă Bay City e doar un orăşel mic.

— Mă rog, şi oricum sutorităţile din Bay City nu vor autoriza preluarea asta.

— Nu, dar până la urmă pot forţa pe oameni să vândă casele. S-a mai întâmplat. Pe spaţiile comerciale se poate construi orice. Iar după ce suficienţi oameni de afaceri vor intra în Bay City Council, se va schimba situaţia.

— De ce nu preiau Bay City? întrebă TJ.

— Bay City e mai propice unui trafic pe apa, interveni şi Chris Brett. Până la urmă situaţia e nasoala.

— Vii şi tu la adunarea de la şcoală TJ?

— Mergem şi noi, aproba el.

Tony Brett patrula cu o mână scoasa pe geamul maşinii Chevrolet Caprice 4 x4. Trecu spre sediul poliţiei şi trase cu ochii spre casele înşirate. Bătrânul Sam Ewards stătea de vorba cu doi necunoscuţi, un tinerel înalt cu fata plină de coşuri, îmbrăcat cu un costum scump, iar celălalt, scurt şi îndesat, îmbrăcat la fel, aducea cu o gorila sătulă. Opri maşina şi o lua spre bătrân.

— Salutare Sam, făcu Tony. Totul este în regulă? Ce doresc dumnealor?

— Nimic, tocmai le explicam că nu e de vânzare casa mea.

— Bun, atunci domnii ce mai cauta aicea?

— Negociem şefule, făcu tinerelul obraznic.

— Aţi termitat? întrebă Tony pe bătrân. Acesta dădu din cap afirmativ. Atunci valea, circulaţi, făcu el.

— Şerifule, nu poţi împiedica pe nimeni să circule liber.

— Asta e o proprietate privata. Ieşiţi pana nu va rup picioarele. Cu părere de rău, gorila porni spre maşina după primul. Salutara politicos pe Tony Brett.

— Mulţumesc Tony, făcu Sam.

Tony zâmbi şi porni spre maşină. Îi plăcea meseria asta şi o făcea bine. Oamenii de la Crown Hotels începuseră deja să facă oarecare presiuni asupra locuitorilor.

Noaptea era noroasa, vizibilitatea era zero. Isis naviga uşor în întuneric. Chris Brett fuma liniştit la prova. Ofiţerul secund şi navigator Helen Sage stătea la adăpost în comanda. Jimmy Cornish era la cârmă zâmbind ca de obicei. Elisha Robbins stătea cu nasul în radar. Era ca de obicei îmbrăcată jumătate în civil, la fel ca şi Cornish. Cârlionţii săi scurţi şi pielea neagra nu o recomandau deloc ca mitralior de prima clasa. Dintre toţi, Helen Sage era întotdeauna îmbrăcată corect, avea parca o obsesie

pentru uniforma alba care o prindea de minune, deşi avea parul vopsit blond. Acesta era echipata mereu cu uniforma ca pentru o paradă

— Am dat de ei, zâmbi Elisha. În întuneric nu i se văzură decât dintii. 9 kilometri vest, drum 815. Calculez un drum de intercepţie.

— Căpitane, i-am găsit, zâmbi Jimmy Cornish cu toată gura. Roti comenzile fără să i se dea ordin. O luam spre ei da?

— Da normal, zâmbi Chris. Îi abordam pe la spate.

— Lish, putem mari viteza?

— Negativ, făcu Elisha. Pe timpul ăsta sa zicem mersi că i-am reperat. E o ambarcaţiune joasa, mai mică decât a noastră, cred că una pentru viteza. Sigur nu are cine ştie ce radar, însă în condiţiile astea, dacă sporesc alura nu vom mai detecta nimic.

— Hm… va dura ceva timp, făcu Chris. La 9 kilometri. Ei au 30 de noduri, noi ne deplasam cu 33, a maxim 35.

— Lish… Helen apăru zâmbitoare pe punte. Poţi estima în continuare direcţia nu?

— Asta e o întrebare sau ce? făcu mica negresa ofensată.

— Domnule comandant, ce credeţi? întrebă ea pe Tony. Zâmbi. Mereu când începea vreo urmărire Helen i se adresa cu „domnule comandant”.

— Hmmm… mormăi CHris în barba, bucurându-se încă de pe acum de bucuria echipajului. Era şi el un hâtru aşa că se prefăcu că se gândeşte. Mă rog… continua el… Se duce direct spre Ladda Bay. Nu are de ce să întoarcă.

— OK, făcu Helen. Prelua comenzile de la Cornish Făcu cu ochiul după peretele de plexiglas spre Elisha. Pornesc în 3, 2, 1.

Brusc, motorul Twin Blackhawk Warrior urla şi Isis făcu un salt înainte. Cele 120 de tone plecară ca o maşină de curse propulsate de motoarele care furnizau 3800 de cai fiecare. Pe vreme buna, dacă coborau aripioarele portante, puteau alerga cu peste 150 de noduri. Nu era

însă cazul de aşa ceva acum.

Isis recupera distanta rapid. Alerga cu 75 de noduri. Cornish dădu din cap iarăşi cu admiraţie. Isis sarea pe valuri iar motoarele ieşeau din apă. Chiar atunci Helen oprea accelerarea. Tony se ţinea de ce putea rânjind cu gura până la urechi. După peretele transparent se observau şi dinţii Elishei semn ca şi ea zâmbea.

Isis se năpusti pe un val de vreo 9 metri înălţime alerga mai repede ca el şi ajunse pe creasta, unde începu să sa prăbuşească.

— Madre de Dios, urla Elisha din cabina de bucurie. Ne scufundam! zbiera ea bucuroasă. Comandantul dădu din cap şi el bucuros. Nici măcar el nu era mai sănătos la cap decât restul echipajului. Isis pica cu botul sub apa şi dispăru cu totul în ocean. Helen, nepăsătoare cu pletele blonde vopsite sub şapca regulamentara accelera brusc. Isis îşi reînnoi goana dementa prin ploaie.

— Aici, se auzi sec Elisha din cabina. Imagine clara, zbiera bucuroas negresa. Doi kilometri, zâmbi ea. Jimmy, treci la radio! Helen trecu în spatele ambarcaţiunii urmărite şi urmări ritualul Elishei. Toată lumea se aşează comod să privească. Elisha îşi lua ca de obicei cana şi se duse la filtrul de cafea pe care Helen normal ca îl pornise înainte de a începe urmărirea. Îşi turna o cană, apoi porni agale la calculatorul de tragere. Apuca mouse-ul cu mana şi cu toţii zâmbiră. Închise audio playerul şi încarcă programul de trageri, care după regulament ar fi trebuit să fie mereu pornit, bineînţeles, însă cum cerea cam multe resurse, nu s-ar mai fi auzit muzica aşa cum trebuie. Lua o gură de cafea şi îşi aprinse şi o ţigară. Secundul avea bricheta pregătită.

— Gata, sufla lisha fumul. Ia uite, aproape am şi vizual. Doamna comandant secund, sunteţi amabila sa vă apropiaţi de copaia din fata un pic?

— Cât de aproape? întrebă Helen.

— Mă rog, oricât, având în vedere ca ăla ne-a detectat şi acuma fuge.

— E de ajuns? rânji ea. Goneau cu 60 de noduri.

Ambarcaţiunea din fata era una de curse, probabil ca prindea tot cam cât Isis, însă calităţile navigabile ale barcii Pazei de Coasta erau mult superioare, evident. Barca din fata alerga puternic. Scăpase de cuterele Pazei de Coasta, de urmărirea din avion la înaltă altitudine şi din elicopterele Sea King, iar acum se afla aproape la adpost.

— Poţi merge un pic mai repede? zâmbi inocent Elisha.

— Să văd. Brusc Isis urla şi ajunse în câteva secunde la 80 de noduri. Da, rânji ea. Se poate.

— Da, mulţumesc, făcu Elisha. Comandante?

— Liber, cu avertimentele de rigoare, făcu el pe un ton care se voia chipurile sever.

— Aye aye şir, răspunse micuţa negresa prompt. Trase câteva proiectile, în rafale foarte scurte, un pic în pupa celui urmărit.

— Atâta poţi? făcu Helen mirata.

— Să văd... făcu Elisha pe gânduri. Se îndreptă de spate. Cu stânga lua cana de cafea iar cu dreapta apuca mouse-ul. Apasă click şi rămase cu degetul aşa. Setările le făcuse în timpul schimbului de replici cu Helen.

Tony ar fi jurat ca rafala lunga miratase cu niciun proiectil. Holba ochii din nou. Benzina de la suprafaţa apei începea să ia foc. O singură rafala lunga şi din barca urmărită numai rămăsese nimic. Atinsa la pupa, îşi pierduse direcţia şi făcuse un salt de vreo 50 de metri lungime şi 20 înălţime, apoi se făcuse praf. Ceea ce îl lăsase paf era însă faptul ca Elisha urmărise cu rafala barca ce zbura în aer, lovind-o pana când aceasta căzuse în mare înapoi.

— Ţinta nu a oprit la somaţiile noastre, a fost distrusă, anunţa prin radio Tony.

— Am notat de mult, făcu vocea operatorului ardio de pe cuter. Voi nu prea mai inspiraţi încredere, să ştiţi. Nimeni nu opreşte când îl somaţi voi.

— Pai parca şi voi aţi păţit-o acum trei săptămâni nu? făcu Tony inocent.

Se auzi doar rasul operatorului. Cu trei săptămâni

înainte, cuterul respectiv trăsese cu tot armamentul într-o barca similara cu cea distrusă de ei. Nicio bucata rămasă din barca atacata nu depăşise 20 cm lungime.

Thari conducea liniştită micul Suzuki spre sediul poliţiei din Bay City. Mergea să se întâlnească cu Tony, TJ şi Samantha. Aveau de gând să o ia pe ţărm spre LA, să vadă cum mai arata acolo. Cei trei deja luaseră două ATV-uri de teren de la magazinul lui TJ. O maşină închisă la culoare tras ebrusc în faţa ei. Portiera se deschise şi doi inşi veniră la ea, scoţând-o aproape pe sus de pe locul şoferului. Amuzata, Thari văzu că îi puseră o căciulă pe fata, apoi fu condusa spre duba trasa ceva mai încolo. Numărase şase oameni, aşa că se hotăra se se distreze un piculeţ. O împinseră cam brutal în duba şi se hotăra să tina minte asta.

Duba goni, iar Thari se orienta după mişcare. Şoferul făcu câteva ocoluri ca să fie sigur ca victima nu va reţine traseul. Intrară după 20 de minute într-unul din hangarele părăsite ale docului11 ale părţii de sud a portului. Erau la marginea LA. Coborâră din maşină.

Tony se făcu negru la fata văzând Vitara ci portierele deschise. TJ şi Samantha schimbară priviri scurte.

În clădirea închisă şi întunecată se petrecea ceea ce ar fi trebuit să fie o dramă. Thari încerca să seprefaca speriată. Cu totul erau opt inşi, care îşi ţineau destul de neglijent armele.

— Vei da telefon prietenului tău, îi spuse cel ce trebuia să fie cel mai fioros. Îi spui că eşti ok şi gata.

— Pot să-i spun unde sunt? întrebă ea.

— Eşti invitata mea, rânji cu gura până la urechi fiorosul.

— Alo Tony? Thari, da sunt în regulă. Am fost răpită. Veniţi să mă luaţi. South LA, docul 11, hangar 3 sau 4, făcu ea râzând. Consternat, fiorosul îi smulse telefonul.

— Aşteaptă încă un telefon. Ar trebui s-o omor pe mica ta prietena, scrâşni el din dinţi şi închise. Se întoarse spre Thari mârâind.

Thari privi cu uimire, apoi împinse degetele

împreunate cu putere în gâtul lui. Simţi coloana vertebrală în degetul mijlociu. Cu stânga apuca arma omului şi împuşca doi dintre răpitori înainte ca fiorosul să atingă pământul. Înaintă spre ceilalţi, acoperind pe toţi în raza vizuală.

— Ieşiţi la vedere, răcni ea. Idiotule, zbira ea şi trase. Un isteţ încerca să pună mâna pe un pistol. Căzu de pe scările de oţel cu pistolul lângă el. Alinierea la mijloc, zbiera ea. Rămăseseră patru, iar unul din ei trecu pe sub pasarela suspendata de oţel care se afla prinsă cu cabluri la 6 metri înălţime. Thari profita de situaţie şi trase în cabluri. Pasarela se rupse din cabluri şi căzu drept pe om, strivindu-l. Mai repede! răcni ea incantata. Nu vedeţi ce se întâmplă? Pipăi arma. Heckler Koch 144, constata ea mulţumită. Un specialist gândi ea, un specialist fioros şi mort. Hei, în coloana spre mine, repede, comanda ea şi cei trei şocaţi încă se îndreptară spre ea. Ridica HK-ul şi trase în plin în primul. Gloanţele trecură şi prin ceilalţi doi aflaţi în spatele ei. Dădu din cap aprobator şi se gândi un pic. Dădu din umeri şi lua armele celorlalţi. Trase la întâmplare cu generozitate neuitând niciuna dintre ele, apoi le puse la loc, având griga sa imprime amprentele foştilor proprietari pe ele. Nu era o treabă extraordinar de isteaţă, se gândi ea, însă alta idee nu-i venea şi puţin îi pasa. Semăna totuşi destul de mult cu o răzbunare între membrii aceleiaşi bande. Găsi un scaun pliant textil aflat acolo şi rămase gânditoare. Apoi se ridica, lua scaunul cu ea şi se îndrepta spre ieşire. Deschise uşa hangarului şi deplie scaunul. Se aşeză pe el privind în jur noaptea.

Căpitanul îl bătu pe umăr pe Tony şi îi ura noroc. Thari avea o mutră şocata şi îngrozită. Poliţaii trebuiau să o scoată la cap cu investigaţia. Totul era plin de tuburi şi de cartuşe trase. Thari reuşise să o scoată la capăt cu bine cu declaraţia, fusese coerenta şi reuşise să inventeze nişte gogomanii uriaşe, apoi trăsese cate o mutră de om şocat. Tony o luase de lângă anchetatori. Se gândea serios să o ducă la un psihoterapeut.

— Pe aia trei de lângă bidoane i-am găurit de-odată,

şopti ea misterioasa spre TJ.

— Cu ce? şopti el.

— Cu Heckleru ăla de colo, arata ea.

— Poate de la un metru, bombăni el.

— Ete na, acuma voiai de pe cheu? De ce naiba pun ăştia paturi pe tine mereu când te-ai confruntat cu accidente şi alte astea? şopti ea ofticata.

— Procedura standard, replică TJ. Se întoarse cu spatele să nu i se vadă rasul.

Luminile oraşului XXXIII

TJ zâmbi incantat când văzu cifrele.

— Cred că cifrele sunt enorme, făcu el. Sam, ai mai găsit ceva, întrebă el pe facă care tocmai intra.

— Da, râse ea. mereu găsesc cate ceva. Thari ridica şi ea privirea de pe monitor. Cred că pentru fiecare ofertant s-a pus un contract, probabil ca balamucul se va declanşa iar. Cred că japonezii sunt cea mai mare ameninţare. Mitsubishi Electronic probabil că va câştiga.

— De fapt, făcu Samantha, contractul se va împărţi pe parcele de coasta. Până la urmă e o chestie înţeleaptă, însă tot rămâne întrebarea cine va lua cel mai mult din zone. Tot sistemul de apărare, logistica, va fi controlata de la punctul de comanda, iar lucrarea este o plăcintă prea mare pentru o singură firma. Mai ales de când firmele noastre locale, Electronic Task şi Ebonics au fost jumulite zdravăn de tot. Ma întreb dacă chiar au puterea să fie un competitor adevărat după cât război au dus între ele. Oferta vor depune oricum. În plus la licitaţie mai participa şi alte 4 firme americane şi australienii de la Aaralyn Ltd.

— Şi cam ce propui? o întrebă TJ.

— Cu japonzii e cel mai dificil…

— Dar merita banii, nu? interveni Thari. Suntem bine antrenaţi, de 2 luni asta facem, pregătire fizica şi simulator. De atunci nu am mai luan niciun contract, ar

trebui să reîncepe, suntem în forma bună. Cine plăteşte?

— Aaralyn, normal Samantha.

— Deci avem 4 zile, reveni Thari la realitate. Hotel Sagira, cinci stele, paza impecabila. În jur 5 clădiri înalte, Samantha poate accesa sistemul de securitate intern direct prin antena lor.

— Aha, deci deja hotarasei, acuza TJ.

— Pai da ce credeai. În plus şi tu voiai să zici tot asta numai că eşti prea leneş.

— Ha ha, mate, ce comic, rase TJ sarcastic. Vom vedea ce e de făcut. Să înceapă distracţia nu? Cele două fete aprobară incantate din cap.

* * *

Doctorul Abbott mai privi o dată afară din biroul aflat la etajul al patrulea al clădirii de 6 etaje. Soarele bătea frumos, cerul era senin. Nu era nici la etajul 50 şi nici în buncărul de la nivelul – 12, ci în clădirea simpla, utilata mai rustic. Mulţumit se întoarse spre Edwards. Tânărul îl privea serios, cu nişte ochi sinceri, prea nelalocul lor pentru un vicepreşedinte al Corporaţiei Ebonics.

— Da Jim, cred că ar fi o oportunitate buna, zise Abbot. Nu avem ce pierde, iar Chloe este gata. De fapt era gata de când am găsit-o sub dărâmături.

— Sunteţi sigur domnule doctor, nu-i aşa? Ştiţi, un eşec nu ar fi deloc bun pentru poziţia mea. Şi nici pentru a dumneavoastră, continuă Edwards jenat. Edwards era în fapt şeful direct al echipei conduse de Abbot, cu vreo 20 de ani mai tânăr ca doctorul, i se adresa numai cu dumneavoastră, în timp ce Abbott i se adresa la persoana întâi fără nicio jena şefului sau direct. Edwards era incantat de asta, îl respecta foarte mult pe Abbott. Nu ştim nimic despre ea, continua el. Singurul lucru pe care l-am scos de la ea este că o cheamă Chloe şi atât. De unde vine, cine a antrenat-o? întrebări fără răspuns. Echipamentul ei nu e făcut la noi. Nu este nici Urban Warrior, şi nici vestita Unit 88. Cine e?

— Nu ştiu Jim, dar nu îmi fac atâtea probleme ca tine, răspunsul probabil e mult mai simplu. Electronic Task

ar fi cea mai apropiată bănuială. Ceea ce noi voiam să facem cu Tactical Combat Unit, ei voiau să facă cu aceşti luptători mult mai uşori. Trebuie să recunoşti ca şi mie mi se pare o idee bună. Nu e o revoluţie ca TCU, nu au ajuns la o interfaţă a luptătorului cu echipamentul, însă economic este mult mai uşor să antrenezi astfel de luptători, inclusiv luând-o legal, fata de proiectul nostru, care a şi băgat groaza într-o grămadă de politicieni. Altfel te simţi ameninţat de un TCO care parulează poe străzile LA şi alta e un luptător mobil, camuflat şi cu putere de foc. Carrington a fost un vizionar, însă unul calic.

— Vreţi să spuneţi ca proiectul TCU este o greşeală? Aveţi dreptate, şi eu m-aş simţi ameninţat de un TCU plimbându-se pe strada mea.

— Nu Jim. TCU este o vizuina. Iar rolul sau este pe stradă. Şi asta face el, descurajează. Ce ai face dacă ai vedea pe strada un luptător ca Chloe? Ai arunca cu pietre. Ai mai avea acelaşi chef să faci figura asta cu un TCU? Nu ai mai avea. Proiectul nostru, este un proiect complementar dar şi cumva concurent. Concurenta stimulează calitatea, iar cele două tipuri de unităţi pot opera independent foarte bine. Ai văzut bine ce se întâmplă când lupta unul împotriva altuia.

— Da, TCU câştiga, zisa Edwards.

— Nu câştigă. În mod sigur nu au fost doar cei trei implicaţi acolo. Cei doi găsiţi morţi irecuperabil erau aparent doi vânători de recompense, după cum ştii, Springer şi Trisha Lang. Crezi ca ei lucrau pe cont propriu? Totul se leagă, şi armele, şi antrenamentul. Lucrau d e mult pentru TTR, însă cine s-ar fi gândit la asta? În plus ma tem ca doar cei 3 atacatori i-am prins noi, au fost şi alţii. Costurile? 8 unităţi TCU făcute praf, o clădire dărâmată. Nu prea a câştigat TCU.

— Nu erau gata, erau în patrulare simulata, în plus au fost luaţi prin surprindere, protesta Edwards.

— Exact, întări Abbott. Crezi ca TCU ar putea lua pe cineva prin surprindere? TCU va rămâne principala arma oarecum, însă sprijinită de luptătorii proiectului Tacita,

care începe să se lege. Luptători antrenaţi prin rutina, care însă pot lua decizii singuri, antrenarea reflexelor însă şi a minţii. Ai stat vreodată de vorba cu Chloe?

— Nu, mărturisi Edwards. Creează o stare de disconfort… aaa… mental.

— Ha, ha, rase Abbott. Vrei să spui că e perfecta? Asta înseamnă cultivarea minţii, aici mi-a venit în ajutor fără să vreau defectul ei, pe care l-am speculat. Amnezia totala, provocata de şocurile prin care a trăit. Nu mă îndoiesc că a avut o cultură fina înainte, şi de aceea m-am gândit să-i cultiv şi aceste lucruri. Citeşte mult, computere, electronica, ins aşi literatura clasica, romane poliţiste, poezie. Te intimidează, nu?

— Mărturisesc ca da. E perfecta, ar trebui să o găsesc irezistibila, însă are ceva ce mă face să nu vreau o întâlnire cu ea.

— Da, ştiu ce e, hohoti doctorul. Faptul că îţi poate rupe gâtul mai repede decât ai înghiţi tu un biscuit te face să nu o găseşti tare atrăgătoare.

— Dar dacă o folosim în misiune şi o vom pierde?

— În primul rând pierderea nu va fi aşa mare, decât pierderea mea sentimentala, zâmbi Abbott. Deja ştii ca seria întâi de cadeţi este peste aşteptările noastre. Daisy Dakota este un instructor-sef perfect. Poate şi din cauză că la fel ca şi Chloe e o luptătoare, cam aceeaşi vârstă, şi e tot femeie.

— Da, se destinse Edwards. Daisy e cu totul altceva. Ştii doctore.

— Ştiiiu, zâmbi el, şi cred că şi ea te simpatizează. Nu înţeleg de ce pe ea o vezi mai umană decât pe Chloe. Este ex locotenent Marines, e mai înaltă ca Chloe, are toate caracteristicile unei femei care ţi-ar rupe gâtul cu prima ocazie în care o enervezi. Şi totuşi ţi se pare mai umană. Oricum, revenind la subiect, Chloe e o pierdere acceptabila, deşi regretabila. Însă te asigur că nu se va întâmpla. Ea nu are ordinul să omoare şi să aducă. Ea urmăreşte, face recunoaşterea, iar dacă obţine un avantaj momentan aduce obiectivul. Dacă nu, se mulţumeşte cu

observarea. Nu ne interesează aşa tare oferta japonezilor, Ebonics nu urmăreşte decât obţinerea sectoarelor 16, 21 şi 40, după cum chiar tu ai propus, şi aş vrea să spun, grozava propunere. Totuşi mai multe informaţii ar merita, ca să nu supralicitam prea mult pentru aceste 3 sectoare mici. În plus, asta va aduce şi mai multă încredere în proiectul Tacita.

— Mulţumesc pentru aprecieri doctore, făcu Edwards respectuos.

— Nu pleca încă, ai răbdare. Vin fetele. Hai te rog, stai niţel să le cunoşti, dacă tot eşti aici, zâmbi el, când uşa se deschise.

Edwards privi la ele, puţin timid. Daisy Dakota era înaltă, avea puţin peste 1, 70 metri, îmbrăcată într-un combinezon de lupta care îi venea prefect. O figura plăcută, deloc dura, parul prins într-o coada la spate, bronzata, calma, nu dădea impresia unei luptătoare brute. Nici nu era aşa. Locotenentul Daisy Dakota fisese obligata să treacă în rezerva de la US Marines Corp deoarece făcuse scandal împotriva metodelor brutale de antrenament a roldaţilor pregătiţi pentru proiectul Land Warrior, aproximativ similar Urban Warrior al Ministerului Justiţiei. Doi sergenţi şi un căpitan cu coastele rupte îi asiguraseră respectul bărbaţilor, însă o şi trimiseseră în rezerva pentru indisciplina. Fusese o achiziţie grozava pentru Abbott, printr-o pura întâmplare, fost coleg la Medicina cu tatăl lui Daisy, care profesa la Academia Navala de la San Diego. În oarecare contrast cu ea, Chloe avea aproape 10 cm mai puţin înălţime, era mult mai subţire, parul îi cădea liber după umeri, şi avea o fată mereu zâmbitoare parca, o seninătate anume în priviri. fetele se înţelegeau de minune împreună, Daisy era un spirit foarte fair-play care nu ţinea minte toate vânătăile făcute la antrenamente şi simulări de Chloe. La close-combat era singura care putea lupta cu Chloe, fără să se rănească între ele, şi asta după mult antrenament, deoarece fata mica şi zâmbitoare avea un stil de lupta mai aparte, care făcuse ca echipa Tacita sa se înmulţească cu 3

medici ortopezi tineri care aveau material de studiu suficient.

— Bună ziua, făcu Abbott, el este Jim, şeful nostru, zâmbi el.

— Bună ziua domnule Edwards, salutara fetele senin.

— Aaa… Jim, făcu Edwards cu un zâmbet sincer, fără urma de timiditate. Se simţie brusc în largul lui. Cred că suntem cam de aceeaşi vârstă, ne putem spune pe nume, sugaera el.

— Perfect, Jim, eu sunt Daisy, ea este Chloe.

— Din păcate eu trebuie să plec… chiar trebuie să plec, spuse Edwards.

— Jim, spune-mi, mai ai vreo reţinere?

— Nu domnule doctor, aveţi tot sprijinul meu.

— Mulţumesc Jim. Edwards ieşi grăbit din încăpere.

Dakota înainta un pas.

— Doctore, nu sunt de acord să meargă Chloe singura în misiune, izbucni ea. Facem o echipa, şi doi oameni sunt mai utili fata de unul.

— Stai uşurel, făcu Abbott. În primul rând, Chloe nu va merge singura. L-am ales pe Matt Ivo să meargă cu ea.

— Ivo este un cadet, chiar dacă este un cadet foarte bun.

— Da Daisy, însă una trebuie să rămână aici, făcu hotărât doctorul Abbott.

— OK, zâmbi şi Chloe. În cazul în care păţim ceva amândouă, proiectul s-a dus. Eu şi cadetul Matt ne vom descurca ok, făcu ea.

— Şi de ce n-aş pleca eu? întrebă Dakota mai calm.

— Logic, urma liniştită Chloe. Eu nu sunt în stare să antrenez echipa aşa cum o faci tu. Amintirile mele au doar 4 vechime şi nici nu am talentul tău de a transmite altora. Da, o opri ea cu un semn din mana, ai învăţat de la mine multe, însă ai învăţat tot, şi asta e. Eu sunt lupător, tu eşti instructor, iar altul mai bun nu poate găsi nimeni pentru ca nu exista. În plus, din ce aţi dedus voi, am ceva experienţa de lupta, rase iar.

Abbott făcu un semn larg din braţe, aprobator.

— Bine, ceda Daisy Dakota. În faţa argumentelor… Aveţi grija, da?

— Vom avea grija, aproba Chloe. În plus, planul de atac şi tactica vor fi hotărâte de tine, deci suntem răspunderea ta, rase ea. Acum tu eşti instructorul, inclusiv al meu.

Abbott se duse la micul bar şi reveni cu o sticlă de vin roşu şi 3 pahare, lua şi un trabuc, deşi se cam lăsase de fumat. Simţea că momentul ar trebui sărbătorit. Proiectul Tacita îi adusese mai multe satisfacţii decât toată cariera de pana în prezent la Ebonics. Nu era nebunia de la TCU, nu erau deadline-urile ucigătoare, nu erau şefi scorţoşi ci doar Jim Edwards, iar toată echipa compusa doar din oamenii lor. E drept, proiectul era mult mai mic decât colosalul şi răsunătorul TCU, însă avea o mâna liberă de care nu se bucurase niciodată înainte. Fondurile pentru Tacita Project erau mai mari decât necesare, insignifiante comparativ cu proiectul TCU, poate tocmai din această cauză conducerea firmei găsea fondurile necesare proiectului Tacita decent de mici. De multe ori primeau şi echipament pe care proiectul TCU mult mai pretenţios îl considera depăşit, aşa ca lucrau într-o abundenta desăvârşită.

* * *

Era aproape 3 dimineaţa. De o săptămână fusese curat aerul, era o încântare să stai pe acoperişul călduţ şi să vizezi hotelul prin infraroşu. Chloe simţea ceva ca o senzaţie speciala de déjà vu.

— Cum merge Matt, făcu ea siluetei din spatele ei.

— Grozav, răspunse Matt Ivo. Mai avea niţel şi dădea din coadă, plimbarea nocturna alături de Chloe i se părea cel mai grozav lucru din tot antrenamentul, modul în care ea alesese poziţia şi preluase conducerea la locul operaţiunii, meticulozitatea cu care îşi controlase arla Heckler Koch modificată la Ebonics aproape în totalitate, apoi cele două Ingram mici automate fixate pe picior. Ştia că el însuşi e un luptător desăvârşit, ştia că Chloe este mai antrenata, însă acum realizase ca ea intra într-o alta clasa

de luptători, şi orele petrecute lângă ea îl transformaseră într-un fanatic al programului Tacita.

— Cred că vine o coloana de maşini, probabil ei sunt, făcu ea detaşată. Încă o dată îi trecu în nări un miros familiar de la cască, ceva ce mai simţise de mult, privi prin luneta obiectivul, şi parca o izbi iar senzaţia de déjà vu.

— Mişcări la L-24, şopti prompt Matt.

— Ei sunt, rase ea. Comunicau prin cablu în continuare pentru a nu-şi divulga poziţia, iar receptoarele erau pe pasiv. Echipamentul era cel minim, se bazau în primul rând pe fuga, nu pe angajat lupta.

— 6 persoane, continuă Matt, au direcţia hotel.

— Curajoşi tipi, făcu Chloe. Un atac direct i-ar fi luat prin surprindere pe japonezi, în plus probabil ca încă o echipa de atac veneau din spate bine organizaţi. Japonezii veneau în două vehicule blindate de teren, care aveau un aer de jucărie indestructibila.

* * *

În micul van aflat 2 străzi în spatele celor doi, altte 3 persoane luaseră şi ei la cunoştinţă starea câmpului de lupta.

— Va fi grozav, respira TJ incantat. Ce mai foc de artificii va fi. Ar trebui să amergem să vedem şi noi.

— Da, făcu Thari, ai dreptate. Trebuie’s agasim un loc mai bun.

— Acolo, arata Samantha, acoperişul unei mici brutarii. Pot să vă trimit situaţia tactica fără să risc să fiţi deconspiraţi. Şi pentru voi pare ok.

— E perfect, zise TJ incantat. Mulţumesc Sam. Thari, tu vei avea grijă de cei doi observatori de la K 54, însă ai grija, după felul în care stau acolo par profesionişti.

— Nicio grija, rase Thari, mă voi descurca cu ei, continua ea să râdă. Tu păzeşte-ţi fundul.

— Am plecat, făcu TJ. Ne întâlnim acolo dacă rezolvi cu cei doi, sau aştepţi un moment favorabil la panda după ei. Eu mă descurc cu restul, dar ai grija de cei doi Thari.

— Am înţeles, făcu fata serioasă.

Cele două umbre se despărţiră rapid. TJ trecu printr-un gard de sarma, sari prin 2 tomberoane şi se urca pe acoperişul brutăriei, und e primi un update asupra situaţiei tactice. Thari ajunse şi ea într-o poziţie de tragere spre cei doi intruşi din cadranul K 54. Aşteptară.

Echipa de 6 luptători intra în acţiune chiar când cele două blindate opriră în faţa hotelului Sagira. Acesta acceptase găzduirea unuia dintre participanţi la nişte preţuri enorme, e drept existând riscul ca pagubele să fie mai mari decât câştigul dacă lucrurile luau o întorsătură urata, ca de obicei când asemenea contracte erau în joc. Patronul, care se pregătea să iasă sa întâmpine delegaţia Mitsubishi Electronic îşi înghiţi brusc un nod în gât când o serie de grenade flash pocniră în blindate, iar curentul electric lasa în bezna brusc hotelul şi străzile imediat apropiate. Resemnat se aşeză pe burta şi privi liniştit la acţiunea de afară, rugându-se să nu se prelungească şi în hotel.

Uşile blindatelor se deschiseră, şi 4 umbre ieşiră afară. TJ înghiţi în sec. Erau „colegi” de-ai lor japonezi, poate chiar foştii lor colegi de antrenament, şi erau patru. Brusc dădu un ping de avertisment pentru fete, ceea ce însemna rămânere în observare, fără intervenţie. Cei 6 luptători primiră îndată ajutor de la alţi 2 camarazi care urmăriseră vehiculele. Erau foşti sau militari activi, după cum se mişcau, care purtau cu nonşalanţă echipamentul metamorfic existent pe piaţa neagra, după ce Jed Springer şi Trisha Lang atacaseră depozitul şi îl lăsaseră descoperit fără să vrea acest lucru timp de câteva ore.

Luptătorii japonezi acţionară ca la carte. Se dispersară în echipe de câte 2 în locaţii opuse şi aşteptară. Nu deschiseră încă niciun foc. Atacatorii se repliară şi ei pe poziţii, deoarece văzuseră umbrele şi acum aşteptau şi ei. Vânatul se transformase el în vânător, însă cineva trebuia să ia iniţiativa, deoarece blindatele nu puteau rămâne o veşnicie acolo, în plus unităţile speciale ale poliţiei trebuiau sigur să sosească imediat.

Atacatoriii luară iniţiativa. Pentru ei timpul se

scurgea în defavoare, erau în superioritate numerică şi îşi aruncară toată muniţia la bătaie. Detectară activ locaţia unui grup de 2 apărători japonezi şi deschiseră foc brusc cu toate gurile, începând cu lansatoarele şi continuând cu armele automate. Brusc opriră focul şi trecură la rândul lor în poziţii de camuflaj, TJ le admira organizarea. Focul susţinut dărâmase o clădire şi năucise echipa japoneza, cea care îl primise din plin. din atacatori, unul era mort, iar doi răniţi, din ce putea observa TJ. Armele Maki ale echipei japoneze erau năucitoare ca întotdeauna prin precizie, putere şi portabilitate.

Cealaltă echipa japoneza făcu o manevra de învăluire şi schimbară poziţia pentru a nu trage pe direcţia primei echipe care îşi revenea din dărâmături. Unul dintre militarii japonezi încasase câteva lovituri în plin şi necesita îngrijiri. Nu se aşteptaseră la un atac aşa hotărât şi bine pus la punct.

Fascinat, Matt Ivo privea scena aşteptând atent semnalul lui Chloe şi ascultând atent cu receptoarele pasive în direcţia unde se semnalase contactul. El descoperise coada de după ei, iar Chloe localizase semnalul, şi plecase spre micul van aflat în apropiere. Matt aştepta să fie confirmată eliminarea inamicului, urmând apoi şi neutralizarea „cozii”. Simulatorul clipea liniştitor din micul led verde.

În linişte totala, Chloe ocoli cele două blocuri cu precauţiuni maxime. Se opri, se uita atenta în jur şi brusc, intra în clădirea în beznă. Urca la primul etaj şi asculta în camere. Găsi ceea ce căuta şi folosi decodorul. Uşa se deschise, şi ea se deplasa iute la geam. Detecta mulţimea aparatelor electronice din dubita, detecta şi o urma de căldură acolo, urechile ei înregistrară o bătaie slaba, sincrona. Puse arma HK la umăr şi ţinti cu atenţie. Stătu aşa concentrată câteva secunde, apoi trase o singură dată. Se întoarse şi părăsi în fuga încăperea.

Thari monitoriza cu atenţie cei doi observatori de pe clădire, când percepu mişcarea neaşteptată a lui TJ. Cu moartea în suflet, acesta abandonase postul, renunţând

parţial la camuflaj, gonind pe ocolite în direcţia Samanthei. Thari văzu cei doi luptători japonezi teferi care depăşiră van-ul, însă nu percepuse niciun foc de arma din partea lor. Brusc, ateriza în spatele lor şi deschise focul. Proiectilele Maki doborâră imediat unul din atacatori, în timp ce coechipierul sau trecu în apărare şi riposta spre Thari, care se retrase fără nicio julitura. Luptătorul japonez trase brusc spre altcineva care cobora pe acelaşi traseu cu Thari, iar ea distinse o singură silueta şi o apuca brusc aceeaşi groaza care îl apucase şi pe TJ. Acesta intra şi el brusc în camuflaj, fără să se deconspire. Thari asculta în direcţia dubitei în care se afla Samantha. Nu se auzea niciun semn de viaţă. Samantha căzuse fulgerata direct în inima, cu o oarecare rigiditate demna, pe pupitrul său. Brusc îşi făcură apariţia şi o parte din atacatorii convoiului, care angajară militarul japonez. Scăpând de unul din urmăritori, Thari ataca brusc. Trecu strada şi intra în clădire. Cu o lovitură sparse uşa încăperii pe care o alesese într-o fracţiune de secundă, apoi lansa proiectilul exploziv imn peretele care se făcu ţăndări, ucigând instantaneu ocupanţii camerei. Thari se arunca cu capul drept înainte pentru a nu fi suflata de explozie, trase în acelaşi timp, ateriza în cap, în să se ridica imediat şi se repezi spre silueta năucită de dincolo de zid care încerca să riposteze cu foc. Trase cu arma Maki de la jumătate de metru direct în casca atacatorului, care exploda realmente. Simţi că se sufoca, alimentarea căştii era făcută praf de la impact. Renunţă la ea şi îl văzu printre dărâmături şi pe TJ. Plafonul se prăbuşise chiar când el sarise. Văzu ca TJ se mişca, îl văzu descotorosindu-se de casca făcută zob, care îi salvase viaţa la impactul cu o grinda. Părea ok după felul în care încerca să se ridice. Privi spre duba cu ochii împăienjeniţi. Muri trista, fără să ştie că moare, la fel cum fusese toată viaţa ei, pana la întâlnirea cu sora ei, lovita în inima în duba aflata la 10 metri de ea. Proiectilul o lovi în tâmplă, iar atacatorul sari peste corpul ei în cădere. TJ, lovit, reuşi să pună mâna pe arma sa Maki. Văzu ţeava unei arme identice îndreptată spre el şi trase. Modului de

tragere executa tragerea, expedie 6 proiectile în blindajul reactiv al atacatorului care nu trăsese niciun foc de arma, apoi ţeava ceramica ceda, şi al şaptelea proiectil exploda cu tot cu ţeava. Se repezi ucigaş cu patul armei spre atacator, urlând ca nebunul.

— Stai! auzi el ţipătul. Stai! TJ! auzi după o pauză. Viziera căştii se deschise şi 2 ochi îngroziţi apărură după ea.

— Chris, murmură el îngrozit.

— După mine, pe aici, tipa fata cu glasul sau firav. Văzând că nu se mişca mita arma în stânga şi îi trase un pumn direct în faţă. TJ îşi reveni şi o urma ca prin vis. Fata se dezechipa alergând, reuşi şi el să-şi scoată echipamentul, apoi Chris se urca la volan.

— Încotro? Unde stai? tipa ea la el. Trebuie să mergem la tine, la noi, tipa ea.

TJ îşi reveni brusc şi îi arata drumul. Acum privi prima oară Fordul banal, fata de la volan, şi umărul ei plin de sânge.

Ea se uita la el. Socul revenirii la vechea rutina şi în final întâlnirea cu TJ îi aduseseră brusc memoria la loc. Îşi aminti într-o clipă cum se trezise la viaţă după ce fusese transportata în stare criogenica la Ebonics. Ebonics culeseseră tot ce se putea culege, în amestecul de morţi şi răniţi nu se ştia cine era atacator şi cine victima. Îşi aminti chiar şi mitralierele TCU, flăcările de la gura ţevii, apoi nimic. Fusese resuscitata, readusa la viaţă, fără să treacă nici prin întuneric nici prin vreun tunel alb. Pur şi simplu se trezise fără să mai tina minte nimic. TJ se uita şi el îngrozit la ea.

— Hei, ştii ce ţineam minte până acum un minut, striga ea. Ca ma cheamă Chloe. Aum îmi amintesc că niciodată nu mi-a plăcut ca ma strigai Chris.

— De ce nu mi-ai spus niciodată asta? murmura el abia auzit.

— Credeam că îmi aduce ghinion, rase ea şi mai tare. S-a întâmplat în campania argentiniana, i-am spus asta locotenentului Álvarez, iar la sfârşitul zilei erau cu toţii

morţi.

— Şi acum nu îţi va mai aduce ghinion? întrebă el trist.

— Nu, striga ea fericita, acum am început o nouă viaţă!

Luminile oraşului XXXIV

Christina Chloe DeSilva stătea relaxata pe micul fotoliu plinat din curtea dărăpănată şi citea o carte. Zâmbi frumos când TJ ieşi din casa şi se îndrepta spre ea.

— Chris, adică Chloe, se scuza el zâmbind. Am aranjat cu transportul, iar într-o săptămână ar trebui să fie gata.

— Îţi pare rău după California, întrebă ea.

— Nu prea, recunoscu el. Nu mai iubesc LA-ul. Prea multe porcarii legate de locul ăsta.

— Acum 2 ani erai incantat ca California e independenta de restul Statelor Unite. Acum spui că te-ai bucurat luna trecută ca Statele Unite au redevenit Statele Unite.

— Da, deja era prea abject locul, independenta nu prea a ieşit cum trebuie, nu? întrebă el… Iar acum m-am saturat după două săptămâni de magherniţa asta idioata, în cartierul ăsta idiot.

— Aşa ca acum vrei în Florida, zâmbi ea.

— Da, cu pensionarii, făcu el. Iar în 6 zile vom fi la Miami. O să vezi, îţi va place.

— Deja îmi place, rase ea, cu siguranţă că ai gust la imobiliare, trebuia să te faci agent.

— Chris… Chloe, zâmbi el, cu actele cum mai stam?

— Bine. Vom pleca cu acte de California şi ne vom stabili acolo ca nativi din Miami, zâmbi ea. Bronzul e acelaşi oricum, nu?

— Doar mirosul diferă, rânji el larg. Oh, ce porcărie de casă, se vaita el din nou. Nu tu curte, nu tu aer curat.

— Mai ai răbdare niţel, făcu ea. Eu am stat câteva luni inconştientă şi sunt optimista.

— De aia eşti optimista, rase el. Privi la ea. Arata extrem de bine dispusa, încă de la începutul reîntâlnirii lor. Cele câteva luni de refacere şi pregătire la Ebonics îşi spuseseră cuvântul. Găsise acolo un mediu cald, liniştit, apoi îşi reîntâlnise prietenul. Nu rămăsese cu niciun semn de la întâlnirea cu TCU-ul care o adusese în moarte clinică. La Ebonics avusese parte de chrirurgie plastica de prima mana. Spre deosebire de ea, TJ era mai pesimist. În ultimele câteva luni o crezuse moarta, iar remuşeraile de a fi lăsat-o în clădirea dărâmată nu îl depăşiseră, deşi tocmai asta fusese salvarea fetei. Iar ea îi explicase ca acum e Chloe, nu Chris.

— Până la urmă cum e cu numele asta al tău, se aşeza el comod.

— Ha ha, rase ea. În copilărie eram Chloe, şi mereu am fost Chloe. Nu ştiu de ce, dar la Şcoala Militară am început să fiu strigata Christina, probabil fiind un nume mai comun. Oricum, acasă eram Chloe, la şcoala am devenit Chris. Într-o seară, după câţiva ani, le-am spus asta celor din comandou, găsisem un depozit părăsit lângă La Palma şi eram ca în tabără. În seara aceea am fost atacaţi de un comandou francez. Credeam că suntem în siguranţă, harta tactica aşa ne arata, aşa ca pusesem un minimum de detecţie. A fost ultima discuţie cu camarazii, înainte de a mă culca, glumeau şi mă strigau Chloe mereu. În seara aceea băusem prea mult, eram adormita, şi am plecat spre pădure, unde era un mic pârâiaş. Acolo mi-am golit stomacul, apoi m-am gândit că era un pic mai răcoare în locul ăla şi aşa de bine, aşa că m-am ghemuit printre ferigile acelea şi am adormit. Asta a fost salvarea mea. Dimineaţa i-am găsit pe toţi în locul unde dormeau. Morţi. Nici măcar nu m-am trezit. Mai încolo am aflat ca un comandou francez opera în zona. Hei, hai să nu mai vorbim despre asta. Tu eşti un prieten bun, vechi, ca un prieten din copilărie. Pot fi Chloe, nu-i aşa?

— Poţi fi Chloe, zâmbi el. Îţi sta bine cu numele asta.

— Bine, nu mai fi aşa stresat atunci, fii ca în vremurile bune.

Cele câteva luni de când nu-s e văzuseră îşi cam puseseră amprenta asupra lui TJ. Amândoi aveau 26 de ani, erau de 2 ani în State, împliniseră cu 8 zile în urma 2 ani de rezidenta. Chloe nu arata mai mult de 21 – 22, însă TJ parca se maturizase, începuse să-şi arate vârsta fata de cu un an în urmă. Timpul petrecut cu Samantha îşi pusese amprenta asupra lui, Sam era o alta fire, mult mai pesimista, iar Thari era şi ea extrem de rece. Însă şi TJ era pe drumul cel bun, începuse să se simtă în largul sau la fel ca altă dată alături de Chloe, mai puţin stresul de a fi lăsat-o în urma în moarte clinică.

— TJ, de fapt te deranjează că m-ai lăsat acolo, sau faptul că am împuşcat-o pe Sam? Înţelegi ca dacă aveai casca pe cap păţeai acelaşi lucru, nu?

— Daaa… râse şi el larg. E prima, faptul că te-am lăsat acolo, dar voi trece şi peste asta. Ştiu, o opri el cu mana, nu sunt idiot. Dacă te luam cu mine acum îţi aduceam flori pe mormânt, asta dacă eram în viaţă acum. Ebonics te-a salvat de la moarte, pentru lucrul acesta trebuie să le mulţumim. Iar cât despre fete, ca dintotdeauna. Cine trage primul scapa, iar dacă e prieten, păcat, ghinionul său. Oricum promit că nu voi mai fi nesuferit… când vom ajunge în Miami.

— Ha, ha, hohoti ea, e bine atunci, asta va fi foarte curând.

* * *

Doctorul Abbott se scula cu demnitate şi paşi pe aleea curata. Procesiunea mica şi discreta înainta pe tăcute. Cimitirul era supravegheat ca întotdeauna, iar ei se plimbau ca toţi cei care aduceu un omagiu tăcut celor căzuţi fără numa. În Garfield Hill puteai vedea în general militari şi poliţişti care se plimbau printre pietrele mici şi discrete care simbolizau un decedat. Acolo zăceau cei nerecunosccuti din explozii, poliţişti şi militari dispăruţi, unii erau doar un nume şi o cutie goala, fără cenuşă. Rare erau pietrele inscripţionate cu numele celui a cărui cenuşa

se afla în urna de dedesubt.

— Se pare că ai avut dreptate, spuse în cele din urmă Abbott trist.

— Nu am avut doctore, zise încet Daisy Dakota. A fost pur şi simplu unul din acele lucruri care se întâmplă uneori. Îl lua d ebrat discreta pe Abbot şi Edwards.

Edwards se gândi şi el trist la pierderea Chloei şi a lui Matt Ivo. Se ataşaseră de fata şi de povestea ei. Tentativa celor câţiva atacatori de a intra în posesia documentelor japoneze fusese un eşec. Nu se ştia cine îi angajase pe aceştia şi nu se putea spune cu certitudine dacă fata din duba, a doctorului Carrington, şi cea găsită lângă Matt Ivo fuseseră în aceeaşi echipa cu ceilalţi, echipamentul diferea substanţial. Japonez. De un an începuseră să se găsească pe piaţa neagra tot felul de echiipamente de ultima generaţie, iar vânătorii de recompense şi ucigaşiui plătiţi începuseră saintre în posesia lor. Arme HK dezvoltate de Heckler Koch, Remingtonuri, arme japoneze Maki, MG-urile germane, Lafarge-le franţuzeşti, Brett-Hewett australiene, toate se puteau integra în echipamentele de protecţie şi detecţie furnizate de oricare dintre ei, sau de alte firme cum ar fi Bauer, Ebonics, Koflach sau Intel. Land Warrior şi Urban Warrior erau mai necesari ca oricând acum, aceşti amatori nu prezentau o ameninţare încă pentru o trupa excelent coordonata şi antrenata, cu mii de ore de antrenament pe simulator.

Din Chloe nu mai rămăsese decât arma Heckler Koch găsită pe lângă staţia de tratare. Echipa de descarcerare a poliţiei găsise 3 atacatori morţi, dintre care 2 erau poliţişti, iar unul fost militari. Probabil alte cadavre avuseseră soarta Chloei, dispărute în staţiile de tratare şi epurare chimica din vecinătate. Japonezii aveau un militar pierdut şi un altul grav rănit. Mai fuseseră găsite două cadavre ale unor tinere care participaseră la acţiune, şi a unui fost student electronist. Doctorul Abbott reflecta şi sucea pe toate părţile mintea şi nu putea face legăturile de rigoare. Studentul era cadetul Matt Ivo. Fata doctorului Carrington

era data dispărută şi cel mai probabil decedata de peste jumătate de an, şi după atâta timp să apară în postura unei luptătoare, arătând total schimbată. FBI-ul şi alte agenţii guvernamentale fără îndoială ca studiau intens problema care îi pusese pe jar. Şi necunoscuta cealaltă, care era Thari, pe care Abbott o cunoştea bine. Abbot încercase în fapt cu Chloe să facă ce Carrington eşuase cu Thari, voia un luptător cu toate calităţile umane şi iniţiativa persnala, nu unul rece şi calculat care să execute ordinele. Samantha Carrington şi Thari fuseseră eliminate de arma Chloei, după cum se ştia de la cârtiţele din poliţie, Abbott reuşise să pună mâna pe un raport balistic. Clătină cu regret din cap. Thari, luptătoarea perfecta şi nemiloasa, fusese eliminata în lupta de Chloe. Întotdeauna rămânea cu regrete, însă învăţase să treacă peste ele fără să-l bântuie. Şi Thari şi Chloe trebuiau uitate, mai ales ca urma o întreagă trupa de cadeţi de care trebuia să aibă grija. Viaţa mergea înainte, cu tristeţile ei.

* * *

TJ contempla mulţumit orizontul. Căsuţa se afla la marginea oraşului Miami, unde odinioară fusese micul birou şi dispecerat al „Animal Control”. Suburbia se afla prin mlaştinile Everglades, accesul se făcea mai greu, pe o sosea proasta, de aceea casa fusese un chilipir. Avea un subsol destul de mare, excelent pentru trebuinţele celor doi. Câteva garduri de lemn şi garduri vii delimitau sfârşitul proprietăţii celor doi, curtea întinsă, mai întinsă decât orice văzuseră până atunci. Era linişte, casa se afla la 3 km distanta de ultimele case din suburbie, de aceea şi preţul fusese aşa mic. Se învecinau cu mlaştinile, iar vecinii cei mai apropiaţi, un colţ izolat dintr-o suburbie a oraşului, erau oameni cu venituri în general modeste, angajaţi ai câtorva mici fabrici de textile din împrejurimi. Oceanul era aproape, iar mlaştina înghiţea duhoarea oraşului. Clima era mult mai bună decât în Californial, iar viaţa mergea într-un pas mult mai lent. Le convenea de minune aceasta semi izolare, se puteau antrena fără a

atrage atenţia.

Chloe făcuse o treabă excelenta cu actele. Îşi aranjaseră trecutul de minune, erau posesorii unei rente bunicele din dobânda unui cont la vedere la bancă, din câteva moşteniri discrete aranjate cei doi, pentru un motel şi 2 restaurante cu specific marin de câţiva ani demolate, pe locul cărora se ridicau acum câteva blocuri de locuinţe curatele. În curte se lăfăiau două maşini micuţe 4 x4 decapotabile marca Suzuki Vitara mici, cu 2 portiere, model vechi de peste 10 ani, echipate cu motoare turbo diesel de 2, 8 l extrem de economice combinate cu motor electric, obţinute de pe modele de ultima generaţie de Vitara accidentate, luate la preţ foarte bun de la o societate de asigurări. Motoarele diesel cu turbina făceau maşina destul de versatila pe teren cât şi pe şosea, fără performante deosebite, însă maşinile erau foarte plăcute la condus, cu nimic ieşite din tiparul locului.

Ca meserie aleseseră să predea la liceul din localitate, Glades High School. Rămăseseră cu fixaţia aceasta după timpul petrecut ca studenţi în California. După ce asta se terminase şi îşi luaseră alte meserii, în perioada în care aveau magazinul pe plajă, resimţiseră acut nevoia integrării într-un mediu mai academic, intelectual. Cum liceul Glades era un loc destul de liniştit în comparaţie cu cele din zonele intens rezidenţiale, nu era aşa mare şi ducea lipsa de profesori, cei doi îşi găsiseră uşor două locuri vacante extrem de plăcute, Chloe preluase o catedra de antrenoare de înot şi baschet, în timp ce TJ, cu o pereche de ochelari de sticla pe nas şi cu o infatuare trufaşă preda literatura engleza şi conudeea echipa de dezbateri.

Cartierul Glades era modest, casa lor nu ieşea din tiparul locului, o casă de lemn şi piatra destul de cocheta reamenajata cu un living, un dormitor şi un birou minuscul. Mai era o baie mica, o bucătărie şi o nişa pentru micul dejun, din vremurile bune de altă dată. Subsolul casei era însă ceea ce conta, era suficient spaţiu pentru întreg arsenalul. Din echipamentele Maki nu mai rămăsese

mare lucru, însă îşi iprospataseră colecţia cu 2 puşti de bătaie lunga Remington, două arme automate Heckler Koch cu lansatoare de grenade suplimentare, două Brett Hewett, cinci arme automate foarte uşoare Ingram, trei pistoale Beretta genul folosite de LAPD şi trei Heckler Koch folosite de Miami PD. Echipamentele de blindaj/camuflaj şi căştile cu electrocica respectiva erau Bauer şi Koflach şi puteau fi folosite la oricare dintre arme. Standardizarea în domeniu începuse deja cu doi ani în urmă, iar acum producătorii găsiseră mai convenabil să interconecteze echipamentele…

Casa avea o curte enorma după standardele zilei, însă în zona aceea terenul era foarte ieftin, lumea se înghesuia spre salariile bune din centrele aglomerate urbane, de confortul oferit de noile Town Residenţial Building, clădiri enorme, mastodonţi verticali de câte 80 de etaje înălţime, cilindrici, în care locuiai, munceai, făceai orice. Clădirile erau practic un oraş ele însele, având cam 30.000 de locuitori, generatoare proprii de curent, apa, aer, având parcuri, cabrinete medicale, sali de sport. Erau un oraş în oraş, cu un Town President, un consiliu al inhabitanţilor, se luau decizii interne legate de clădire. În Miami erau două astfel de clădiri, în LA se construiau 6 dintr-un foc în perioada în care cei doi stătuseră acolo. Oraşele japoneze erau cele mai bogate în astfel de clădiri, europenii aveau în marile capitale cate una-două, la fel ca şi în US. Asia cunoştea o explozie a acestor oraşe-cladiri. În curte era vegetaţie crescuta la întâmplare, dar celor doi le plăcea aşa. Era acolo o piscina minuscula, suficient de adâncă pentru înotat puţin şi sărituri de la mica trambulina amplasată la 3 metri deasupra. Mai aveau un coş de baschet pe o porţiune mica de ciment, iar TJ insistase să planteze un bowl mititel pe lângă acestea, unde se dădea toată ziua cu skateboardul sau inline-urile, pretinzând că este pentru echilibru „Antrenamentele de tragere se făceau pe simulator, în subsolul buclucaş, în camera arsenalului. În spatele casei se putea pescui, însă apa era cam poluata iar TJ nu se dădea în vânt după

pescuit.

TJ se lăsă în scaunul de răchită mulţumit şi începu să recapituleze detaliile pentru mica lovitura ce urma sa se desfăşoare peste 2 zile. Chloe sarea în piscina de zor, cât încă soarele nu ardea aşa tare, uitând să-şi facă siesta după micul dejun. Peste o oră urmau să îşi ia în primire joburile de profesori semiprovinciali la Glades High.

* * *

Nu bătea niciun fel de vânt, aerul era imobil, iar TJ înjura din nou în gând. Oprise ventilaţia costumului tocmai pentru a nu face vreun zgomot şi să fie detectat de sistemele pasive plantate de Intersouth Chemicals.

Chloe se mişca iute pe partea cealaltă, ca o umbră. Locul nu părea bine păzit, însă TJ ştia că nu e aşa, doar ca paznicii erau camuflaţi cât să nu atragă atenţia. Nu avea rost să pui paza aşa puternica la o unitate de tratare a apei, ar fi atras atenţia şi mai mult asupra ei, mai ales ca zvonurile în ceea ce priveşte staţia de reactivi erau din ce în ce mai insistente.

TJ localiza cu precizie emisia pazniculuui. Acesta era îmbrăcat într-un costum de camuflaj simplu dar performant de genul celor folosite de infanteria US, cu protecţie antiproiectil mica dar suficienta, bine înarmată şi cu o mobilitate excelenta. Arma sa era un M88 ultimul model folosit de US Marine Corp. TJ avea şi el două astfel de automate în aşteptare, dăduse comanda şi acum trebuiau să vină, împreună cu un echipament de la Bell Research, dotarea care se pregătea pentru Land Warrior. Trecu aparatul de înregistrare pe pornit, apoi rămase imobil. Chloe făcea acelaşi lucru.

TJ răsuflă uşurat când stabili patternul. Baga datele în calculatorul costumului şi se mişcă puţin. Un picior îi amorţise şi îi era tare cald. Trebuia să recunoască şi el însă că era un antrenament grozav şi nu foarte periculos, şi că fusese o idee bună sa execute operaţiuni de antrenament fără niciun câştig, cum era cea de azi.

Chloe se apropie tăcută, ca o umbră. Potrivi cheia

electronica, iar în scurt timp găsi codul. Nu era nimic sofisticat, aşa ca cei doi pătrunseră uşor în incinta…

Chloe se trase lângă perete atenta. TJ pregăti bastonul electric paralizant şi aşteptă. Se uita pe micul monitor din casca şi porni cronometrul. Paznicul se ivi la timp. Cu o mişcare scurta TJ acţiona paralizantul şi acesta căzu jos. Emiţătorul sau înceta să transmită instant când Chloe se repezi cu micul generator EMP, iar cel al lui TJ porni. Acesta o lua spăsit pe traseul pe care ar fi trebuit să se mişte paznicul laboratorului. Chloe se amuza teribil văzându-l cum pleacă, apoi se apuca să desfacă încărcăturile explozive care făceau mai mult zgomot decât efect distructiv. Puse deoparte cele 4 încărcături cu fiola roşie, incendiare, le baga în buzunarul din dreapta, apoi o porni cu paşi de felina prin curte.

TJ trecu la cea de a doua tura. Nu îl interpela nimeni, nimeni nu trasein el. Privi peste gard afară, în zare se vedea strălucind oraşul Miami. Încerca să găsească din ochi mica lor suburbie, dar era mult prea mică. Mulţumit se juca un pic cu M88-ul. I se păru ca o zăreşte pe Cloe fugitiv prin partea opusa lui. Îşi continua tura şi rămase fără suflu după colţul depozitului. Degetele i se crispară pe arma, când auzi în casca rasul înfundat al Chice-i.

— Este gata, spuse ea. Am pus o încărcătură pe depozitul cu termodecanol.

— La naiba, porcăria aia o să inunde plaja.

— Ba nu, o să le inunde lor curtea. Va fi un foc de artificii grozav.

— De data asta pe cine vor da vina?

— Asta nu ne mai interesează, dar pot da vina şi pe organizaţiile ecologiste mai violente. Zgomot va fi, dar distrugeri nu. Rezervorul, patru generatoare electrice, câteva maşini 4 x4 şi sala de mese cu bucătăria.

— Bucătăria… visa TJ la o friptură. Una mare cât o pălărie, cu un morman imens de cartofi prăjiţi şi două oua prăjite, lângă o salată imensa şi o sticlă de vin bun roşu, tare şi dulce. Înghiţi amarnic în sec, de-i trosnira fălcile. Astfel de regimuri alimentare nu mai tolerau decât în

weekend, de-abia îşi reveniseră la condiţia fizica, de fapt Chloe îl readusese la condiţia fizica pe TJ, care se cam îngrăşase de la tonele de pizza înghiţite şi împinse în jos cu bere Bud.

TJ trase emiţătorul aproape şi îi palica un uşor soc EMP. Semnalul sau deveni difuz, părea mai degrabă o defecţiune tehnica. Dacă cei de la monitorizare dormeau, şi probabil că era doar un singur om, era o şansă să fie descoperita manevra lor doar după ceva vreme. TJ ieşi din incinta în urma Chloe, pe poarta principală, şi îşi arunca o ultimă privire de regret spre bucătărie. Îşi reaminti de mâncarea de la cazarma 13 din Rio, gătită de plutonierul José Canvas, un adevărat maestru bucătar. Se gândeal la mâncare şi când porni micul Suzuki şi demara liniştit pentru a nu atrage atenţia.

Mergeau fără grabă, tăcuţi, TJ conducea lin, fără zdruncinături, parca erau la o plimbare duminicala. Trecură prin zona industriala părăsită nefăcând prea mult zgomot. Ceva fâsâi brusc şi maşină se lăsă uşor de spate.

— Mergi mai departe, spuse Chloe, putem merge pe pana până la Bringhton’s Forrest. Faci pana când ne schimbam de echipament.

— O să zboare cauciucul şi o să scoatem o grămadă de scântei, se plânse TJ.

— Da-o încolo de janta, îl sfătui Chloe, cumpărăm alta.

— Nu e vorba de asta, dar drumul e accidentat, şi vom pierde anvelopa în curând, vom face zgomot ca un tanc. Uite, am dreptate, făcu el când se auzi o bufnitura înfundată.

— OK, schimbam cauciucul, recunoscu Chloe că are dreptate. Dar locul ăsta îmi da fiori.

— Atunci fi cu ochii pe mine, zâmbi el.

— Da te rog jos de pe tine camuflajul, îi sugera ea. În cazul în care cineva îl vede să nu sune la poliţie imediat.

— La naiba, cine să sune la poliţie? Ţi se pare că ar locui cineva aici sau ca dacă ar locui ar fi în relaţii bune cu legea? Oricum, stai cu ochii pe mina, da? Cobora din

maşină cu dexteritate şi se duse să scoată rezerva.

— La naiba, asta e o ambuscada, făcu înciudata Chloe, după ce îşi puse casca. Un grup de 6 indivizi vin spre maşină foarte hotărâţi.

— Au arme? şopti TJ.

— Fiecare are cate un pistol şi câte un alt obiect, cuţit, bate, lanţuri, e o bandă de cartier. Au ocolit să vină pe partea cealaltă a maşinii, să nu-i vezi tu. Tine, îi întinse ea pe geam casca, apoi şi arma Heckler.

— Nu, mulţumesc, le împinse el înapoi. O să fac pana cât mai repede, după ce vei începe tu să tragi va apărea imediat şi poliţia.

— Ma gândeam’s anu tragem, făcu ea.

— Atunci de ce mi-ai mai împins HK-ul? se amuza el. Eu mă ocup de roata în continuare. Dacă tu crezi că putem să rezolvam fără un foc, atunci aşa facem, însă nu risca, ai zis că au vreo 6 pistoale. Iar HK-urile nu prea au zgomot deloc, în plus avem amortizoarele şi muniţie subsonica, aşa ca dă-i bătaie, şi împuşcă-i elegant, nu aştepta’s îne ceara ţigări.

— 6, şi le ţin în mână. Aştept să se apropie puţin, deocamdată se ascund după fiarele de prin clădirea dărâmată de vis-à-vis. AI dreptate, nu cred să aibă poliţia senzori de înaltă fidelitate la fiecare colţ de strada aici, eu nu detectez decât pe cei normali, şi cu amortizor şi muniţie subsonica nu vor lua în seamă zgomotele.

TJ lucra în linişte mai departe. Chloe îşi potrivi bine arma în umăr şi se apleca pe geam. TJ auzi doar câteva bufnitori scurte, rapide.

— Gata, s-a terminat, anunţa ea pe tonul pe care ar anunţaca masa este gata. Nu am avut niciun fel de probleme, a durat cam 4 secunde. Tu eşti gata?

— Aproape gata, anunţă el.

Chloe auzi cum pune roata defecta în portbagaj şi apoi TJ navali în maşină. Ambreie, baga în viteza, apoi conduse fără incidente mai departe. Chloe îşi păstra casca pe cap, pentru eventualitatea vreunei alte ambuscade sau a poliţiei. Ajunseră însă fără incidente sub podul de la

Bringhton’s Forrest, unde se dezechipară rapid şi ascunseră echipamentul în compartimentul special de deasupra rezervorului de motorina. TJ privi pădurea şi mlaştina cu plăcere, apoi o ridica în braţe pe Chloe şi o depuse jos. Ea îi trase în gluma o palmă uşoară pe spate şi porniră spre casă. Păstra în buzunar detonatori, pentru cazul nefericit în care vreun deştept nu ar declanşa încărcăturile din uzina minata în mai mult de 2 ore.

Automobilul frâna cu zgomot în faţa dinerului lui Harrison, singurul deschis la ora 3 dimineaţa. TJ şi Chloe arătau destul de prăfuiţi, şi îşi aruncaseră în cap un litru de apa minerală. Păreau întorşi dintr-o călătorie pe plajele din Miami. Odată cu TJ, din maşină se rostogoli şi o minge de baschet plasată strategic, pe care acesta o trimise înapoi în maşină cu un aer profesionist. De pe bancheta din spate se vedeau două bodyboarduri, un tricou legat de bara transversala unde stătea prelata, pus la uscat, plus două perechi d erole, una legata cu şireturile de aceeaşi bara. Harrison zâmbi când îi văzu, avea doi copii un băiat de 18 ani şi o fată de 16 la liceul Glades. Fata era în echipa de înot antrenata de Chloe, în plus toţi părinţii, deşi abia îl cunoşteau, îl apreciau foarte tare pe TJ, care era considerat un profesor mai puţin „de gasca”, mai distant cu elevii, mai sever, şi cu nişte principii etice şi morale tipice unui profesor de literatura engleza cu ifose. În plus, cei doi antrenau în diverse activităţi sportive pe toţi elevii, fără a avea favoriţi printre aceştia. Chloe privi micul transmiţător din palma şi constată că încărcăturile tocmai explodaseră, apoi auzi un zgomot sec şi ceva lumina în direcţia uzinei de tratare. Îl baga în buzunar la loc şi sari vesela 2 trepte spre restaurant. TJ îi deschise uşa cu un gest princiar şi intra jubilând după ea, casca de somn, de îi trosniră fălcile.

— Oare ce au mai pus la cale javrele alea? mârâi Harrison arătând spre uzina de tratare, spre locul de unde venise zgomotul şi lumina.

TJ dădu din umeri şi făcu o strâmbătură urata arătând sentimentele nu prera nobile fata de ultimul lor

obiectiv. Harrison clătină aprobator din cap şi se grăbi să aducă comanda.

Luminile oraşului 2 (I)

T.J. urca prin coridorul îngust şi înjura când dădu cu capul de grinda de lemn pentru a suta oară. Tunelul era bun doar pentru o cârtiţă, foştii proprietari fuseseră zgârciţi cu mica lor pivniţa de vinuri, iar TJ şi Chloe munciseră pe brânci ca să poată masca mica încăpere a armelor.

Se strecura uşor prin coridor şi ieşi în garaj prin mica trapa. Nu agrea vizitele acolo, iar mentenanţa armelor o făceau după micul banc cu scule, ascuns de mica maşină, veche de 5 ani, o versiune de Toyota Supra 2018, cu un motor pe benzina de 1, 3 litri, ajutat de o turbina, plus motorul electric obligatoriu pentru toate automobilele produse după 2010. Era o maşină fără performante deosebite, uşoară, manevrabila, cu 2 locuri, vopsita într-un vişiniu închis la culoare, cu plafon demontabil. Cealaltă maşină, un Suzuki Vitara 4 x4 mic şi decapotabil, tot cu două locuri, care folosea un motor aproape identic, stătea 500 de metri mai încolo, la mica baraca de pe plajă, folosit doar la noul job.

Se strecura printre Supra şi perete şi casca. Intra direct în micul living, unde Chloe pierdea vremea cu un film documentar, îi zâmbi şi se precipita spre etaj, unde aveau dormitorul, un birou mic, şi mai ales baia cu dus, grăbit să scape de praful de care era plin.

După 5 minute ieşi afara bine dispus şi cobori la Chloe.

— Deci, începu el, am făcut numărătoarea muniţiei şi nu stam foarte bine. În plus, cred că ar fi o idee să scăpăm de lansator şi de Ingram-uri plus muniţia aferentă, ca să facem niţel loc.

— Nu ştiu ce să zic, îşi trecu ea mana prin par. Am

dat ceva bani pe ele. Nu le-am folosit prea des, însă în trecut s-au dovedit bune. Aruncătorul pe de altă parte…

TJ dădu din cap. Spre deosebire de anii trecuţi, aveau acum doar strictul necesar, nu mai dispuneau de arme pe ales, ce nu foloseau vindeau, din lipsa spaţiului de depozitare. Păstraseră iniţial o singură carabina Remington R12 cu bătaie lunga, însă Chloe cumpărase încă una, pentru cazul în care ar fi trebuit să angajeze amândoi la mare distanţă. Armele comune erau două Brett-Hewett TR, cu o cadenţa mai bună decât Heckler-Koch HK22 însă o bătaie mai redusă. În misiunile în care aveau nevoie de putere de foc foloseau un HK22, însă în cazul în care cărau o carabina după ei, trăgătorul lua un automat Brett în loc, fiind mult mai uşor de carat. Nu mai folosiseră de mult micile automate Ingram, însă le plăceau micile rajnite, aşa ca nici TJ nu ar fi dorit să scape de ele. Ca arme de mana păstraseră patru pistoale Beretta aflate şi în dotarea LAPD. LAPD şi armata foloseau Heckler Koch HK 22 şi automate M-46, sistemele de ochire erau compatibile toate de câţiva ani.

Ce era mai important, aveau cate două perechi de uniforme semiblindate Maki-Aichi A26, ultimul model japonez de camuflaj metamorfic şi electronica avansată. În privinţa aceasta, japonezii erau încă primii. TJ aştepta să înlocuiască şi cele două automate Brett Hewett cu două arme noi, Maki-Surimi M³, care abia intraseră în dotarea unor unităţi japoneze, însă deocamdată nu apăruseră pe piaţa neagra americană, iar încă un drum în Japonia ar fi bătut la ochi prea tare.

Păstrăm Ingramurile momentan, zise TJ, dar aruncătorul îl expediem împreună cu toate celelalte când vor sosi cele două Maki M³, cu lansatoarele lor vom putea angaja şi blindate uşoare. Mai mult nu cred că vom avea nevoie, să scufundam vreo vedeta a pazei de coaste de exemplu.

— De-abia aştepţi M3-urile alea, nu? zâmbi Chloe. Atunci o să te rog să te grăbeşti să scapi de lansatorul ăla tâmpit, deoarece vor sosi în 3 săptămâni, 4 bucăţi Maki-

Surimi M³, recuperate în urma unei ambuscade în China.

TJ închise puţin ochii şi se schimba la culoare.

— Chloe, cât ai plătit pe armele alea?

— Ei, n-am reuşit să le scot sub 40.000, însă voiam să-ţi fac o surpriză. Cineva le dorea neapărat şi a licitat serios.

— Daaa, făcu el, nu cumva ai dat 42.000 de dolari pe o arma, 168.000 pe toate, plus 28.000 muniţia?

— De unde naiba... vrei să spui ca... avu ea o vagă bănuială.

— Da, am licitat unul contra celuilalt, făcu el. Eu le puteam lua cam la 30.000, însă dacă nu apăreai tu...

— Ei na, iar eu puteam negocia până la 25.000 începu ea să râdă. O să-ţi scad banii din alocaţie şi gata, rase ea.

— Trebuie reparate cele 4 skijeturi, am amânat mereu.

— O să reparam două, oricum ar bate la ochi, rase ea. Oricum suntem modeşti, de la un bar pe plaja cu 7 mese şi lecţii şi închirieri de placi, kite-uri şi 4 skijet-uri şi plimbări cu barca cu motor, de unde bani de reparaţii?

— Mda, bine că am scăpat uşor, făcu el. În urmă cu 2 săptămâni o furtună stârnită din senin la miezul nopţii făcuseră ca oceanul să măture plaja şi să împrăştie cele 4 jetskiuri care-incotro, avariindu-le destul de serios. Mica barca cu motor scăpase, era pe peridoc, legată de micul Suzuki. Deţineau amândoi o mică afacere, o terasa mica, la jumătate de km de casă, pe plaja. Aveau angajaţi doi barmani şi patru chelneriţe care împărţeau programul cum doreau, şi doi îngălati la închirieri şi lecţii de sporturi nautice. Treaba mergea grozav, TJ şi Chloe dădeau o mână de ajutor la toate, angajaţii erau studenţi, nu erau plătiţi mai deosebit fata de alte localuri de acest gen, însă munca era uşoară, plăcută, băuturile şi sandvişurile gratis, şi de multe ori îi prindea pe toţi miezul nopţii la mica terasa. Dincolo de Marylin Beach începea treptat aglomeraţia oraşului Los Angeles, hotelurile pentru turiştii aflaţi în vacanţa, docurile şi micile porturi de marfa şi agrement.

Marylin Street mergea paralel cu Marylin Beach, una din plajele publice din LA, un loc curăţel, ieftin, frecventat în general de amatorii de sporturi nautice, poziţionat la 5 km de costisitoarea Gold Beach cu hotelurile sale private. Marylin Beach era izolată printr-o porţiune inospitaliera de vreo 10 km de stânci, după care începea zona comerciala a porturilor de mărfuri, în partea cealaltă.

— TJ, a apărut şi contractul pentru l docul 13, scoase Chloe nasul din monitor.

— Cât?

— Ei bine, l-am luat la 84.000.

— E grozav, făcu TJ uimit. În LA încă nu murim de foame, ba lucrurile devin din ce în ce mai prospere. Iubesc oraşul meu.

— Sunt convinsă, rase ea. Se simţeau excelent reîntorşi în LA. După doi ani petrecuţi în Miami, unde criminalitatea creştea pe zi ce trecea, se hotărâseră să-şi facă bagajele şi să se mute înapoi în LA. cu 6 luni în urmă. De atunci nu avuseseră decât câteva contracte uşoare, însă strânseseră ceva bani în Miami, şi se săturaseră de toate astea după ce TJ fusese înjunghiat la o benzinărie dintr-un cartier relativ sigur, pentru 75 de dolari şi 50 de cenţi. E drept, stăteau mult mai discreţi fata de câţiva ani în urmă, câştigau mai puţin, însă armamentul era mult mai uşor de întreţinut acum.

— Ce trebuie să facem de 84.000 Chloe?

— Păi e mai inteligenta treaba. Frank Lentini încearcă să împuşte doi iepuri dintr-un foc. Vrea să scape de portoricanii din sindicatul armelor, pentru a păstra docul doar pentru el. Piaţa medicamentelor e în creştere, se pare ca mai bogata decât cea a armelor. Lentini asta nu-i deloc un îngrămădit, cred că a pus un contract pe Martin Giunzelli fiul lui Luigi Giunzelli, recent decedat din cauza noastră. Dacă îi reuşeşte, Lentini se va extinde şi va prelua şi oamenii lui Giunzelli, logic.

— Ok, facem ambele treburi?

— Nu, se opuse ea. Prea complicat, lucrarea deja a fost luata de două sau trei echipe. Iar pe contractul nostru

mai e o echipa.

— Când se presupune că are loc executarea?

— Pe 20 iunie.

— Într-o joi… ok, avem o săptămână în care pregătim terenul.

* * *

Aerul dimineţii era uşor răcoros, era 7: 30, şi încă puteai respira. TJ opri şi se întoarse fără să se oprească din alergat. Erau cu totul cam 8 km de plaja pe care îi alerga dus-întors împreună cu Chloe sau fiecare de unul singur, în funcţie de antrenament. De data asta el se apucase să desfacă un jetski, timp în care ea îşi făcuse alergarea de dimineaţă. Sprinta uşor spre mica lor terasa numita prieteneşte „baraca”, iar Chloe îi făcu un semn cu mâna de la distanţă. Tocmai terminase de aşezat tejgheaua, iar unul din barmani, Sam, apăruse primul. Silueta ei subţire reapăru ducând sub braţ două placi de windsurf. Se opri apoi şi privi la el. Zâmbi mulţumită. În ultimele 4 luni îşi impuseseră un regim de antrenament sever, o alimentaţie atenta şi răriseră consumul de alcool. Foarte rar TJ îşi mai aprindea cate o ţigară. Amândoi se apropiau de 30 de ani, însă erau mai în forma ca la 25. Chloe fusese mereu într-o formă fizica buna deşi lipsită de forţă. Pentru puţin peste 165 cm cât măsură, nu cântarea decât vreo 48 de kilograme, fiind foarte subţire. Din păcate, în privinţa formei fizice, TJ nu era cu mult mai breaz. În urma regimului sever impus pierduse cam multe kilograme. La puţin peste 175 cm el cântarea sub 65 de kilograme. Dacă în urmă cu câţiva ani cântarea aproape 80 de kilograme şi urmărise să-şi dezvolte musculatura prin exerciţii la sala de forţă, acum arata slab, iar odată cu kilogramele în plus se dusese şi masa musculara. Tehnologia armelor se dezvoltase mult, noile module integrate de armament, detecţie şi camuflaj erau acum la dispoziţie în cantităţi mari, pentru armata, poliţie, forţele speciale ale mai multor tari, şi evident la negru. Situaţia se schimbase, nu mai aveau cel mai bun echipament, concurau echipamente similare. Iar TJ nu mai era cel mai

bun soldat din lume. TJ ştia că nu va putea fi niciodată cel mai puternic soldat din lume, însă se gândise că ar putea concura cu succes la titlul de cel mai rapid, aşa ca amândoi practicau foarte mult sport, orice sport. Practicau baschet, patinau, încercau să înveţe să meargă pe skateboard şi pedalau mult pe bicicleta. Făceau escalada, parkour, şi evident, cel mai mult, surfing, kitesurfing, windsurfing. TJ pretindea ca umbra sa are o întârziere de câteva milisecunde fata de el. Evident ca nu el era lunetistul echipei, ci Chloe.

— Hei, îl întâmpină ea, schimbă-te, trebuie să dăm o raită pe la câteva supermarketuri în zona. La 8 trebuie să ducem skijetul la atelier.

— Skijetul ăla îl pot repara eu, făcu TJ.

— Nu mă îndoiesc, însă încă ne e folositor, rase ea. Iar ce repari tu sfârşeşte în cele din urmă prin a exploda.

— Dacă te referi la boiler… făcu el cu regret.

— OK, sunt gata.

— Nuuu, nu cu sortul ăsta. Schimbă-te în spate, ai puţina elegantă.

Demarară uşor peste 10 minute, micul Vitara trăgând peridocul din nisip, cu jetski-ul pe el. Chloe făcu un semn de la revedere către Sarah şi Jessica, cele două chelneriţe care tocmai ajunseseră la bar.

TJ rula uşor. Suporta brav căldura o vreme. Se uita la ceas şi ofta. Stăteau la semafor de ceva vreme, traficul spre docuri era intens. Chloe zâmbi când îl văzu ducând mana spre butonul care ridica capota. Dădu drumul aerului condiţionat în cele din urmă. Asfaltul se topea, era un an mai cald decât precedentul, care la rândul sau fusese mai cald decât cel dinaintea sa.

În cele din urmă ajunseră la atelierul unde lăsară jetskiul cu promisiunea ferma de a-l lua înapoi reparat într-o săptămână. TJ mârâi ceva dezaprobator, baga în viteza şi Suzuki-ul o zbughi pe străzile aglomerate. Opriră într-o mică piaţa verde care taxa cu 2 dolari ora de parcare, alt motiv de nemulţumire care-l făcu să se strâmbe.

— Data viitoare luam bicicletele cu noi, zise el.

— OK, acum însă eu mă ocup de închirierea camerelor, iar tu cumperi scoicile.

— Am plecat, făcu el cu gândul la scoici. Din când în când, în afară de sandvişurile, biscuiţii şi alunele de la bar, găteau cate ceva bun pentru ei, angajaţi şi câţiva clienţi ai casei, din partea casei, evident. Asta le aducea ceva clientela în plus, iar seara aveau de sărbătorit logodna lui Mike Lomax, un amic din Paza de Coasta. Îşi făcuseră o grămadă de amici cu obiceiurile lor.

TJ o lua din loc şi începu să fotografieze detaliile. Configuraţia o ştiau în mare din satelit, însă conta sa şti dacă un anume gard e din lemn putrezit sau metalic, şi când se golesc tomberoanele. Trecu pe lângă doc, pe lângă containerele metalice. Nu avea nevoie să fotografieze decât din ochi, voia doar să ştie prin ce pot trece proiectilele, pentru alegerea armamentului şi muniţiei. Termina prea repede chiar şi o lua agale spre piaţa de peşte, unde pierdu vremea vreo 30 de minute, apoi o lua agale cu cumpărăturile spre maşină.

Chloe avea misiunea mai grea, şi anume de a găsi câteva locuri de repliere şi de montare a câtorva camere de supraveghere. Reuşi să depisteze un apartament gol dintr-o clădire de birouri golită. Îşi folosi încuietoarea electronica şi intra înăuntru. Nu avea vedere directa spre doc, nu puta fi loc de tragere, însă era un loc bun de repliere. Monta camera minuscula, care avea să transmită în flash, codat, discontinuu, din 30 în 30 de secunde, imagine şi sunet. Seta ora distrugerii camerei, care avea o mică încărcătură de termochlyte, astfel ca din ea nu mai rămânea mare lucru, fără să producă prea mult zgomot. Ieşi atenta din clădire şi o porni pe stradă.

Următoarea clădire era un hotel nu prea curat, Mayfair Hotel. Chloe intra şi dădu la recepţie peste o femeie de vreo 30 de ani, îmbrăcată mult prea strâmt pentru formele sale.

— Bună ziua, zâmbi Chloe. Aş dori să închiriez un apartament, pe perioada de 3 zile.

— Bună ziua, replica recepţionera, momentan nu

suntem aşa ocupaţi, aşa că vă puteţi alege. Vacanta?

— Nu, zâmbi Chloe. Organizez o conferinţă, nu va fi deranjul mare, e vorba de 12 persoane, pentru vineri şi sâmbăta viitoare. Doresc un apartament la etajul superior, cu vedere spre port dacă se poate.

— Sigur că da, o să vă coste ceva mai mult şi o să vă rog să respectaţi anumite reguli legate de orele de linişte. În plus, tot ceea ce ţine de caternig va trebui să ne ocupăm noi, evident, contra cost, la un tarif modic.

— La asta ma şi gândeam, zâmbi Chloe, însă conferinţa este tocmai despre produsele dietetice, aşa că va trebui să discutăm, începu să negocieze cu recepţioneră.

TJ se învârti niţel pe lângă maşină, pe străduţele laterale, aloi o lua la plimbare cu mâinile în buzunare spre obiectivele Chloei. Slab, deşirat, îmbrăcat în pantaloni pana la genunchi, cu un tricou colorat, părea exact genul de student pierde-vară neiesit prea mult din comun. Ochii săi însă înregistrau totul, atent. În dreptul unei băcanii ajuta o femeie corpolenta de vreo 40 de ani să îşi depună conţinutul căruciorului de cumpărături în portbagajul unui VW pretenţios. Primi mulţumirile de rigoare, adresa un zâmbet inocent şi îşi văzu mai departe de treaba pana dădu de o farmacie veterinara, unde îşi aduse aminte că ar trebui să caute ceva bun de mâncat şi pentru cei doi cotoi tărcaţi care făceau naveta singuri între baraca şi casă, în funcţie de chef.

În faţa Hotelului Amber, Chloe se opri cam nehotărâtă. Era un loc foarte bun, cu vizibilitate directa pe doc, cu scara de serviciu spre acoperişul pe care tronau instalaţiile de aer condiţionat. Hotelul era cam pretenţios, iar ea nu avea chef să dea fuga la un magazin pentru a se îmbrăca adecvat. Se privi într-un geam, îmbrăcată într-o rochie colorata albastra cu pete galbene, sobra ca forme, copilăroasă ca culori, potrivita pentru cineva care vinde produse de dieta, îşi zâmbi ea. La naiba, gândi, şi începu să-şi scormonească mintea cu ce ar putea născoci. Intra zâmbind în hotelul plin de imitaţie de marmura şi zâmbi

recepţionerei îmbrăcată impecabil.

— Bună ziua, zâmbi Chloe, aş dori să rezerv o cameră pentru 20 şi 21 iunie.

— Sigur că da, spuse recepţionera, privind uşor intrigate ţinuta casual a Chloei.

— Aş dori dacă aveţi la un etaj mai înalt, cu vedere spre port. Îi veni o idee grozavă. Aştept o mătuşă din Miami, şi are tot felul de probleme respiratorii şi alergii. Briza marii i-ar face foarte bine, spre deosebire de mirosul de gaze de eşapament.

— Zona aceasta nu e circulata iar aerul condiţionat… Avem camere cu vedere la strada principală, e drept puţin mai scumpe…

— Da, însă ea nu suporta multe lucruri, printre care şi aerul condiţionat, aşa că o să insist pentru vederea spre docuri. Aţi spus că ar fi mai ieftin…

TJ ieşi din magazin cu 3 feluri de mâncare uscata şi conserve pentru pisici. Noroc ca uitase să lase micul rucsac la maşina iar acum îi era folositor.

Chloe ieşi din hotel uitându-se cu coada ochiului la cei doi tipi atletici care se postaseră după ea la recepţie. Prea aveau alura de militari, mişcări antrenate şi precise. Unul lua telefonul mobil şi începu să vorbească mergând spre grădina interioară. Chloe ieşi în strada, nu observa nimic deosebit şi cauta un loc mai aglomerat. Cei doi nu ar fi încercat nimic împotriva ei, săreau în ochi cu costumele lor elegante, acum era convinsă că erau concurenţi pe contract şi ar fi avut o posibilitate buna sa o elimine. Chloe era dezavantajata nefiind înarmată şi fiind singura. Grăbi uşor pasul pe strada libera la acea ora. Brusc o mişcare îi atrase atenţia, un scuter electric, silenţios, se deplasa repede din spatele ei. Brusc, Chloe făcu ceva neaşteptat, o rupse la fuga cât o ţineau micile sandale şi brusc o coti într-un mic gang care făcea legătura cu curtea interioară a câtorva clădiri de locuinţe. Se ciocni cu o femeie cam de talia ei, îmbrăcată sport, şi reţinu bluza cu mânecă lunga, mai groasa, prea groasa pentru căldurile astea. Femeia duse mana în interiorul bluzei, iar Chloe înregistra o figura

blonda, tunsa scurt, băieţeşte, cu nişte ochi albaştri. Lovi scurt deasupra genunchiului, însă încălţămintea neadecvata o încurca. Bloca mana cu pistol şi auzi şuieratura armei, iar din perete sari molozul. Walther 0, 6, îi trecu prin cap imediat, un pistol minuscul dar la fel de ucigaş ca oricare altul în mâinile cuiva antrenat. Blonda renunţa la arma şi scoase mana de sub bluza, lovind direct cu pumnul în obrazul Chloei, care văzu stele verzi, însă reacţiona aşa cum era antrenata. Se repezi brusc înainte şi practic se urca cu picioarele pe blonda mai înaltă cu vreo 10 centimetri decât ea. Sari, se răsuci, iar în cădere o lovi cu pumnul direct în creştetul capului. Mana sa ateriza sub bluza acesteia înainte să atingă solul. Trase fără ca măcar să se uite bine. Vreo 5 – 6 proiectile loviră în conducătorul scuterului electric, fără a-l ucide. Chloe paşi peste blonda, şi la repezeala îndrepta ţeava armei spre aceasta, însă blonda o lovi cu piciorul înmâna şi o făcu să îi zboare pistolul în stradă. Lovi cu sete cu piciorul în cap pe agresoarea dezechilibrata şi o rupse la fuga spre ieşirea din gang lua de jos arma celui căzut şi trase în timp ce ridica scuterul, însă blonda se făcuse nevăzută după zid. În acelaşi timp apasa starterul scuterului, privi în jur şi constată că nu exista alt pericol, trase câteva gloanţe în rănit şi constată că scuterul a porni. Baga arma în buzunar şi porni mica jucărie. La colţul străzii aproape ca dădu peste TJ care alerga cu rucsacul zornăind de mâncarea cotoilor. Frâna şi căzu cu scuterul, deoarece în cealaltă mana avea pistolul. TJ o privi mirat. Chloe se ridica, îi arunca arma strigându-i să scape de ea şi urca iar pe scuter, înjurând piciorul care o ustura de la o julitura serioasa pe picioarele şi aşa pline de semne deja existente. TJ baga arma în buzunar şi pleca în grabă, fără să alerge, spre maşină, să se debaraseze de arma undeva pe drumul spre casă, în ocean. Chloe grăbi spre şantierul şi docurile părăsite aflate la câţiva kilometri depărtare, şi făcu vânt scuterului direct în apa, total lipsit de ceremonie. Căută din priviri un loc bun, şi îl găsi sub un pod vechi de lemn. Se camufla la sol cu ajutorul câtorva arbuşti smulşi, şi

aşteptă răbdătoare. Încerca să adoarmă ca să treacă vremea mai repede până seara, când va putea să-i dea lui TJ un telefon pentru a o putea lua acasă. Îşi aduse aminte că aveau şi o mică petrecere cu scoici seara, şi spera ca TJ să se ocupe de ele între timp, pana va veni să o ia. Nisipul era cald, avea umbră. Scoase din mica poşeta micul notebook pe care îl avea în permanenta la ea, şi începu să caute ceva de citit sau un film de văzut prin el. Se aşeză confortabil şi de-abia atunci constata că i se făcuse şi foame.

Luminile oraşului 2 (II)

Chloe recapitula în gând ultimele detalii ale misiunii, savurând cafeaua încă fierbinte, tocmai bună. Dimineaţa era răcoroasă, una din puţinele dimineţi plăcute. De regulă, imediat după răsăritul soarelui, temperatura devenea insuportabila, însă acum era 7: 30, adia o briza uşoară, cerul era senin. TJ pornise motorul unui jetsky, apoi îl oprise şi făcea câteva reglaje. O siluetă subţire se apropie de el mergând desculţa prin nisip. TJ lasa jetsky-ul şi arata ceva spre direcţia vântului, vorbi câteva minute aprins zâmbind, apoi silueta se îndrepta spre baraca lor. Chloe zâmbi şi făcu un semn de salut cu mana. Se pare ca şi alţii veniseră mai devreme, gândindu-se că e o zi plăcută. Hallie era întotdeauna prima pe plaja. Chloe zâmbi spre puştoaica subţire care se îndrepta spre ea. Hallie avea cam 15 ani, cam de aceeaşi înălţime şi greutate cu Chloe, cu o fată mica şi un nas cârn, pe care apăreau câţiva pistrui accentuaţi de bronzul verii. Parul îi era puţin peste umeri, un saten foarte deschis la culoare, din cauza soarelui, iar ochii de un albastru ciudat. Şi mai ciudat era ca oricât ar fi stat la soare, pielea ei nu se bronza prea tare. Chloe nu ştia prea multe despre ea, apăruse deodată la începutul verii şi luase toate lecţiile de surfing la baraca, pare că are o pasiune extraordinara pentru sporturile pe apă. TJ şi Chloe o îndrumaseră apoi în cumpărarea echipamentului, care îşi avea domiciliul permanent la

baraca lor. Hallie era printre vizitatorii permanenţi ai baracii, nu ştiau prea multe despre ea, decât că se mutase din New York în LA şi ca stătea mai mult singura într-o căsuţă la vreo 3 km de ei. Tatăl ei murise într-un accident de avion după ce servise în NYPD vreo 20 de ani fără să fi fost măcar zgâriat de un glonţ, mama ei murise când Hallie avea doar un an, iar acum se mutase în LA la fratele tatălui ei, care plecase la postul sau de ambasator, bine plătit, undeva într-o mică tara europeană. Din câte trăsese Chloe o concluzie, Hallie avea grijă de ea singura, având o situaţie materiala foarte bună, datorită sumelor de bani pe care unchiul sau i le plasa în cont.

— Bună dimineaţa Chole, zâmbi Hallie. Crezi că vom avea valuri astăzi?

— Da, şi încă vor fi valuri de toată frumuseţea, însă nu-i nicio graba. Vezi linia aceea întunecată în larg? Cam într-o jumătate de oră norii se vor apropia de ţărm, şi atunci vom avea valuri. Deocamdată nu-i nicio graba, bem cafeaua, luam un neopren subţire pe noi, apa e calda, plăcile sunt pregătite şi date cu ceara, nu avem nimic de făcut decât să mergem cu ele în apă.

— Poate avem noroc de valuri toată ziua, nu, Chloe?

— Cred că avem noroc de valuri toată ziua, aproba Chloe. N-o să ne oprim decât la prânz pentru dejun şi o băutură rece. Hallie, ai cafea proaspătă acolo, fierbinte arata ea. Şi dacă nu ai luat un mic dejun prea consistent, şti unde sunt fructele.

— Mai aveţi doar două banane şi câteva portocale, striga Hallie de lângă frigider. Pot să mi le adjudec?

— Doar două? Împărţim, nici eu nu am mâncat nimic în dimineaţa asta. Era cel puţin un kilogram de fructe aseară când am plecat, însă asta-i mana lui TJ. Baga în el la fructe de zici că e vreo camila.

— Camila mănâncă portocale? rase Hallie.

TJ veni şi el agale spre bar. Cele două fete erau cu spatele la el şi de la spate păreau două surori colorate diferit. La fel de subţiri, îşi purtau parul pieptănat la fel, puţin mai jos de umeri, cu o cărare pe mijloc. Chloe era

bronzata, închisă la culoare, părul aproape negru, iar Hallie o tenta deschisa de bronz, parul aproape blond. Îl auziră venind şi se întoarseră spre el, iar asemănarea se opri aici. Figura Chloei era ferma, bine desenată dar blândă, liniştită, matura, departe însă de cei aproape 30 de ani pe care avea să-i împlinească în curând. TJ şi ea erau născuţi la doar câteva luni diferenţa unul de celălalt, şi nici unia nu i se dădeau mai mult de 23 – 24 de ani. Hallie îşi arata exact cei 15 ani în figura ei copilăroasă, însă imediat ce spunea ceva aveai impresia că are cel puţin 20. Era extrem de inteligenta, liniştită, foarte diferita de adolescenţii de vârsta ei. Părea ca întotdeauna ştie ce vrea, şi era foarte discreta în privinţa vieţii sale. Plaja începu se devină zgomotoasa, obişnuiţii ei şi ai baracii începuseră să apară. TJ ieşi în întâmpinarea lor vesel, apoi aşteptă ca fetele să-şi ia plăcile de surf. Valurile erau în creştere.

— Chloe, alt punct de tragere nu puteai găsi? se vaita el. Pute îngrozitor. Chiar şi prin filtrele căştii pute, pute ca dracii, se vaita el. Glasul i se auzea clar, comunicau evident prin cablul subţire întins între ei. Se aflau cam la 10 m unul de celălalt. Nicio mişcare până acum, ofta el. Îşi aşeză la îndemână arma Heckler Koch, mulţumit că are puţine lucruri de carat. Chloe era înarmată cu un Brett-Hewett mai mic, însă ea cara Remington-ul R12, o arma destul de grea, de precizie, cu bătaie lungă. Ea făcuse planul, şi acela era sa nu angajeze o luptă de aproape, să folosească Remington-ul pentru a-l lichida pe Martin Giunzelli de la o distanţă apreciabila de 1800 m. Distanta de 1800 nu era ceva excepţional pentru cineva ca Chloe, care avusese lovituri reuşite de până la 2900 m. 1800 m era o distanta la care şi TJ putea elimina lejer un inamic, mai ales ca în ultima vreme tirul sau se îmbunătăţise foarte mult. Evident însă că nu se putea compara cu Chloe. Era o chestie nativa la ea.

— Miroase de la tomberoanele pline, făcu ea. Tomberoanele cad în sarcina ta, iar tu ai spus că e ok să fie pline, în cazul în care ne va trebui ceva să ne amortizeze

vreo săritură mai lungă. Ar fi trebuit însă sa cauţi nişte tomberoane fără peste.

— Azi dimineaţ anu era niciun peste acolo, făcu el. Lua obiectivul de observaţie şi începu să se uite la tomberonul detestat. Chicoti înfundat.

— De ce eşti aşa bucuros făcu ea? Duse binoclul la ochi şi desluşi o procesiune pisicească la tomberonul cu pricina. Zâmbi în întuneric. Îi plăceau pisicile, iar TJ pur şi simplu le adora. Chiar aveau 2 cotoi care îşi făceau apariţia mereu prin casa şi cărora le lăsau mâncare la uşă. Veneau şi plecau, erau voiajori. Toată zona lor era plină de pisici, lângă ei erau docurile şi silozurile de cereale, iar oamenii apreciau faptul ca pisicile ţineau rozătoarele la distanţă. Uneori se gândea ca TJ alesese cartierul chiar din cauza asta. Lasă binoclul şi lua luneta puternica, muta privirea spre locul unde se presupunea că va veni ţinta. Ştia că TJ ar fi fost în stare să piardă din ochi ţinta privind la o confruntare pisicească la tomberoanele cu peste.

— Hei, ceva mişcare, se auzi el în casca. Se părea ca totuşi TJ era atent la misiune până la urmă.

O limuzina eleganta se îndrepta spre docuri, urmată de două maşini Ford comune. TJ începu vizarea ţintei, raporta coordonatele, viteza vântului, iar Chloe mişca ţeava Remingtonului uşor spre limuzina, aşteptând confirmarea faptului că ţinta lor este acolo. Limuzina opri şi din ea coborâră 2 oameni. Fordurile îşi descărcară şi ele încărcătură, cate 4 gangsteri îmbrăcaţi în costume scumpe, cu gesturi împrumutate din filme. Totuşi era LA, totul se făcea ca la carte.

Nu apărea nimeni, iar oamenii începură sa se agite. Probabil ca Frank Lentini trebuia să apară la adunare, gândi TJ. Lua la repezeala aparatul de vizare puternic şi puse imaginea pe maşină. Obţinu scanări termice, detecta ce era de detectat şi marca locul cu laserul.

— Grăbeşte-te Chloe, făcu el imperativ, când gangsterii mirosiră ceva necurat la mijloc şi începură sa se agite spre automobile.

— Acum, şopti ea. Apasă uşor pe trăgaci o dată, de

două ori, apoi de încă câteva ori. Arma detuna sec. Prin luneta TJ văzu corpul din maşină cum îşi schimba poziţia lovit de gloanţele Remingtonului.

— E gata Chloe, făcu TJ. Sari în picioare şi începu să strângă instrumentele de ochire. Le baga în rucsac la repezeala, decupla cablul de legătură dintre ei, şi fugi spre Chloe să o ajute la bagajele ei. Ea avea de demontat şi Remington-ul.

Sergentul Danny Warren găsise un punct bun de observaţie. Putea vedea ce se întâmplă la docuri. Partenerul său, Huck Zander, îl urmărea cu nelinişte de la volan. Ştia că Danny are o răfuială cu Lentini, după ce cu doi ani în urmă, acesta îi băgase fratele în spital, acesta fiind client nevinovat al unui local de pe Seven Street. Încerca să se hotărască ce va face în cazul în care Warren se va hotăra să-şi încheie poliţele cu Lentini, însă ştia de pe acum ca îl va sprijini. Se cunoşteau de 6 ani şi patrulau împreună de 4 ani, de când fuseseră recrutaţi de proiectul Urban Warrior, şi apoi fuseseră vărsaţi la LAPD când se extinsese programul, la început ca instructori. Danny era înalt de aproape 2 m, solid, fără să fie masiv deloc, cu o tunsoare militărească. Zander era opusul său, mic, subţirel, la doar 1 m 70, foarte îngrijit, cu un par saten mai lung decât prevedea regulamentul. Warren era un ţintaş excelent şi un luptător corp la corp extrem de puternic, Zander era lipsit de forţă, era un boxer bunicel, şi un ţintaş mai prost decât boxa. Era un tip deosebit de agreabil şi inteligent, fiind mereu strategul echipei. Îl urmări pe Warren printre gene, şi se hotăra să fie pregătit pentru orice. Acesta urmarea mişcările bandei prin binoclu.

— Danny, Lentini nu a venit. Sau a venit înaintea noastră. Putem defila puţin prin zona pentru cazul în care îi mănâncă în fund…

— Da, aproba Warren din cap mulţumit. Încerca să-şi ascundă mulţumirea provocata de faptul ca Zander era de acord. Îşi dădu seama imediat ca fără acceptul acestuia nu ar fi continuat, aşa ca ofta uşurel, se destinse.

— Putem merge pana spre depozit, continuă Zander.

Chevy-ul Cruiser ar rezista cam la orice, însă n-ar fi exclus ca idioţii să aibă lansatoare.

— Stai, îl strânse de umăr Warren. Vin trei automobile.

Continuară sa privească în tăcere cum oamenii coborâră, apoi foarte agitaţi porniră spre automobile. Deodată scena degenera în haos, şi cu toţii se repeziră spre o limuzina, deschiseră portiera, iar Martin Giunzelli se varsă practic pe asfalt, cu jumătate de cap lipsa.

— Detecţie! urla Zander surexcitat, aici, sus, pe clădire, după care aproape ca smulse portiera Cruiserului ieşind din el. Trase arma M-46 după el şi fugi spre colţul blocului, rămânând în întuneric, camuflat. Fără o vorbă, Warren îl urma. Se înţeleseră prin semne şi vorbe în şoaptă, fără a folosi comunicatoarele din căşti, cu simţurile încordate. Fără îndoială că era vorba despre unul din cei căţia ucigaşi tăcuţi, cu contract, care acţionau în LA. Posedau acelaşi armament sofisticat, de multe ori „împrumutat" chiar de la Urban Warrior.

— Urc, şopti Warren.

— În regulă, aproba Zander. Înconjur clădirea uşor.

Danny urca uşor, ca o pisică, invizibil, în ciuda înălţimii sale, îmbrăcămintea metamorfica îl confunda cu peisajul. Urca primele două etaje şi se opri tăcut. Privi în jur, apoi deodată simţi o prezenta. Se întoarse brusc şi o siluetă cu un cap mai mică decât el, un bărbat, se izbi în el în plin. Danny reacţionă primul. Nu avea când să îndrepte arma spre silueta, aşa ca lovi fulgerător cu piciorul în silueta echipata de lupta, care spre norocul sau avea arma la spate în suport. Silueta zbura în aer uşor, vreo 3 metri, fără a întâmpina multă rezistenta. Ca într-un film cu încetinitorul, Danny începu să-şi îndrepte arma spre agresor, care ateriza pe sol într-un fel absolut elegant, ca într-o reverenţă. Cu gura căscată privi cum acesta sprintează spre el. Ar fi jurat ca începuse să dea din picioare încă înainte de aterizare. Într-o fracţiune de secundă, silueta fu grămadă peste el, împingându-l din viteza pe scările clădirii. Danny ateriza pe spate cu un

vuiet îngrozitor, scăpând arma, ameţit. Brusc silueta scoase un pistol Beretta, însă Danny ştia că nu poate penetra blindajul său.

TJ urmarea însă cu totul altceva. Trase câteva gloanţe exact în arma M-46 a poliţistului, făcând-o inutilizabila. Se repezi spre poliţist, scoţând o mică mina EMP dintr-un buzunar. Danny riposta lovind de jos cu piciorul, însă TJ era mult prea rapid. Fenta şi îl lovi cu piciorul în casca. Regla intensitatea la minim şi trânti mina în braţul poliţistului. Se auzi un scurtcircuit uşor, toate echipamentele electronice devenind inutilizabile. TJ îi trase casca în sus, pentru a fi sigur că nu va păţi nimic, îl dezarma şi de pistolul Beretta 22 pe care îl arunca într-o parte iar încărcătorul în cealaltă, îi trase de la brâu cătuşele de material plastic şi îl lega zdravăn de mâini şi de picioare, apoi se hotăra să-l lege şi de balustrada, după ce îşi aminti de dimensiunile poliţistului. Chloe trecu pe lângă el un etaj mai jos cântări din ochi camerele, apoi intra în una din ele, lovind încuietoarea cu patul armei Brett-Hewett. Ieşi la geam exact deasupra lui Zander, care aştepta ghemuit în faţa uşii imobilului.

— Lasă arma din mana, îl soma ea, dând şi un semnal din locator.

Zander cântări situaţia, îşi schimba centrul de greutate de pe un picior pe altul, şi risca. Nu apuca să mişte arma prea mult, ca fu împuşcat în braţ de de vreo 4 ori. Chloe oricum avea de gând să-l împuşte în braţ.

— Casca jos sau îţi găuresc şi capul, făcu silueta, iar Zander se execută. Chloe se urca pe pervaz. Puse arma în suportul de la spate, se prinse de pervaz pentru a reduce înălţimea, şi sari, aterizând printr-o uşoară rostogolire, Când reveni avea un pistol Beretta în mână, identic cu cele ale poliţiştilor. Îl baga la loc în buzunar şi se îndrepta spre Zander, care constata după mers ca agresorul este o femeie cu o siluetă fragila. Din clădire ieşi o alta silueta, ceva mai înaltă, un bărbat.

— Să nu fi tâmpit, făcu acesta. Cerceta din ochi locul, se îndrepta spre Cruiserul de poliţie şi reveni cu trusa

medicala după ce distruse echipamentul de comunicaţie al vehiculului.

— Poftim, făcu TJ, aruncându-i în braţe trusa. Se uita întrebător la Chloe.

— Poate, confirma aceasta, dând din cap. Împuşcat în braţ.

— Ocupă-te de tine, îi zise TJ lui Zander în timp ce-l dezarma. Amicul tău cel mare este un regula şi foarte furios, dar bine legat de balustrada. Trase cătuşele de plastic ale lui Zander şi îi lega strâns picioarele. Îl ajuta să-şi scoată vesta anti antiproiectil, apoi să-şi taie rupă mâneca uniformei. Rani curate, în două luni eşti ca nou, apărând legea.

— Îmi pare rău pentru asta, făcu şi Chloe, arătând spre braţ, dar era necesar, nu aveam chef să fim împuşcaţi.

— Multă sănătate, chicoti TJ în timp ce trase de după un tomberon două biciclete. Mi-era teama sa nu le fure careva, făcu el, mulţumesc pentru că aţi stat cu ochii spre ele.

Zander rămase zăpăcit în timp ce cei doi o ştergeau cu bicicletele pe o stradă lăturalnică. Se grăbeau niţel spre micul conteiner gol de pe doc unde urmau să ascundă echipamentele în rucsacuri şi să se îndrepte ca doi excursionişti spre locul unde parcaseră maşina, la vreo 4 kilometri. Zander dădu din umeri resemnat şi se apuca să-şi dezinfecteze rana.

— Danny, eşti ok? striga el.

— Formidabil, se auzi glasul furios două etaje mai sus.

— Îmi aduci şi mie o îngheţeta atunci, pana îmi dezinfectez rana?

Zander auzi o înjurătură înăbuşită, apoi amândoi izbucniră într-un hohot de ras stupid.

(III)

TJ casca îndelung şi îşi întinse oasele. Se uita la ceas. Ora 3, cam târziu, gândi el. Petrecerea era pe sfârşite,

muzica se auzea în surdina. Chloe adormise în braţele lui, şi îşi trase atent braţul amorţit de sub ea, atent să nu o trezească. O aşeză uşor pe canapea, apoi lua un hanorac subţire şi o acoperi. Se răcorise binişor afară, iar ploaia măruntă continua să se audă peste copertina baracii. Ultimii musafiri continuau să sporovăiască cu voci scăzute, uşor ameţiţi de la amestecurile de băuturi înghiţite. TJ simţi şi el o apăsare în ceafa, de la prea mult Cuba Libre, cu care nu prea mai e obişnuit. Majoritatea petrecăreţilor sunt obişnuiţii surferi de la baraca, discuţiile au ca punct de plecare placi, ceara, kite-uri.

Porni filtrul de cafea şi rămase căscând.

— Fă-mi şi mie te rog una, se auzi un glas. Sărbătorita apăru după mica uşa. Hallie Burton sărbătoarea a şaisprezecea aniversare, era petrecerea ei. Era niţeluş ameţită şi ea, la vârsta ei nu prea consuma băuturi alcoolice. Majoritatea invitaţilor la petrecerea organizata de TJ şi Chloe în cinstea ei erau cel puţin cu 2 – 3 ani mai în vârstă ca ea, însă în grupul surferilor de la baraca nu conta vârstă.

— La mulţi ani Hallieburton, zâmbi TJ. E gata cafeaua. TJ lua câteva cafele pe o tavă şi se îndreptară amândoi spre canapeaua unde Chloe adormise.

Nu apucară să se aşeze bine ca după baraca se auzi o rumoare brusca. TJ se ridica în picioare puţin cam îngrijorat, nu părea o simplă ciorovăiala. Chloe se scula şi ea din somb buimăcita. TJ ieşi de sub copertina. Ploaia încetase. Dădu nas în nas cu un grup de 3 invitaţi discutând aprins cu 3 necunoscuţi. TJ se inegura la fata morocănos. Cei trei erau cunoscuţi după mutre şi accent ca făcând parte dintr-o organizaţie de ruşi, o mafie care încerca să controleze regiunea, cerând taxe de protecţie. Acum se extindeau spre ei. TJ nu avusese probleme cu ei până acum, zona fiind bine acoperita de poliţie, însă grupările de genul acesta înflorea.

— Care e problema? se interesă el. Băieţi, nu aţi fost invitaţi la petrecere, însă dacă doriţi sunteţi bineveniţi la un pahar.

— Dacă pui problema aşa, e cu totul alta treaba, rânji dezgustător unul dintre ei, un tip masiv, tatuat, ras în cap, cu o figura de dur, aşa cum trebuia să fie un dur, mai ales un rus emigrat.

TJ le făcu semn larg să intre şi îi chema la tejghea să-i servească. Cei trei cercetau locul cu ochi ironici, făcând observaţii între ei. TJ le întoarse spatele şi pleca la ale lui, urmărindu-i însă atent. Chloe urmarea scena după uşa, împreună cu Hallie şi alţi doi amici.

Petrecerea se mai dezmorţise deşi se apropiau zorile, odată cu venirea ruşilor. Cu toţii evitau contactul cu ei, însă se vedea clar că au chef de cearta. TJ clătină din cap supărat presimţind probleme viitoare. Îi veni o înjurătură pe limba dar se abţinu.

În 10 minute petrecerea se dezmorţi de-a binelea. Scandalul îl începu rusul cel mai îndesat care arata ca un dulap. Îşi arătase forţa pe placa lui Andy Chan, şi ce mai rămăsese din grupul surferilor se strânse imediat şi începuseră să se împingă. Andy Chan îl pocni pe rus în figura şi începu o încăierare în toată regula. Ruşii erau mari, însă ceilalţi nu erau deloc nişte slăbănogi, şi îi depăşeau în proporţie de 2 la unu. TJ se repezi la ei să-i despartă, şi îi expediară pe plaja cu suturi în fund, printre înjurăturile ruşilor.

Brusc, situaţia lua o întorsătură brusca, fără îndoială ca ruşii asta aşteptaseră. În mod sigur ştiau cine este proprietarul localului, pentru ca în timp ce TJ îi împingea afară, lama unui cuţit sclipi. TJ se feri, prins pe picior nepregătit, iar lama îi făcu o rană serioasa pe antebraţ. Rusul rânjea sălbatic, iar grupurile se retraseră. TJ îşi apuca braţul scrâşnind din dinţi. Prin faţa ochilor îi apăru imaginea sa căzut jos pe podelele unei benzinării din Miami, cu un cuţit înfipt în stomac. Ochii i se intersectară cu cei ai Chloei care alerga spre grupul lor. Ochii ei speriaţi întâlniră ochii lui TJ, care arătau acum ca cei ai unui ucigaş psihopat.

Brusc TJ se destinse cu un urlet. Străbătu distanta de circa 3 metri în aer, pana la cel cu cuţitul, şi ateriza

lovindu-l de sus în jos cu călcâiul în stomac. Rusul se prăbuşi cu spatele pe nisip, iar TJ ateriza cu cotul exact în pieptul său, apoi sari brusc în aer într-o clipă, îi apuca pe ceilalţi doi de gât şi îi lovi cap în cap. Se lasa cu picioarele pe pământ în timpul în care cei doi se prăbuşeau. Căută din ochi ceva, găsi o padela de la un caiac, însă se linişti şi o lăsa acolo. Îşi strânse rana din curgea sângele şi se duse după un prosop. Chloe îl urma, cineva întreba dacă să sune la poliţie sau la spital, TJ făcu semn că nu. Prefera să lase lucrurile aşa cum sunt, iar Chloe avea să coasa rana, aveau un arsenal întreg de medicamente şi anestezice.

Când reveni cu braţul bandajat, ruşii plecaseră deja, del lovit în piept de-abia mai respira. Se urcaseră într-un automobil mare şi negru şi plecaseră, într-un mod în care anunţa răzbunare. Zorii zilei se anunţau, iar restul petrecerii se sparse, fiecare plecând pe la casele lor. Chloe o conduse pe Hallie acasă, apoi se întoarse şi se ocupa de rana lui TJ. Era destul de adâncă, aşa că îi făcu 2 injecţii cu anestezic şi antibiotic, apoi cusu rana, aplica un unguent şi pansa rana. În 2 – 3 săptămâni probabil că nu se va mai cunoaşte decât o urma vaga a tăieturii.

Hallie Burton se învârti de câteva ori fără rost prin casă, gândindu-se la incidentul de pe plaja. Era uimitor ce poate face un om neantrenat dar plin de furie. Nu ştia că TJ să fi pomenit a avea vreun antrenament special, să fi practicat vreo arta marţială, deşi lovise prea puternic şi prea precis. Se întrebă ce se va alege de mica baraca de pe plaja.

Deschise mica trapa şi cobora în mica pivniţa secreta, unde se aflau toate amintirile sale. Trecuseră mai mult de 12 luni de când tatăl sau fusese pierdut în ultima misiune. Cumva NSA-ul urmărise să-l elimine pe Jack Wellington în Washington D.C., după mai bine de 10 ani în care lucrase pentru ei. Fusese lovit sub ochii ei, care aştepta în urmărire la 2 km de poziţia sa. Cei de la NSA nu ştiau ca Jack îşi pregătise fiica şi ca de mai bine de un an formau o echipa, fusese un secret bine păzit, încă de când ea îşi dăduse seama de preocupările tatălui ei. Ann

Wellington fugise luând cu ea identitatea ultimei misiuni, rămânând Hallie Burton. Fugise spre sud, spre LA. Păstra cu ea o ura puternica şi câteva parole ale unor conturi, ale căror proprietari erau decedaţi de ceva vreme. Povestea unchiului bogat fusese spontana însă bine gândită. Hallie se înscrisese cu noua identitate chiar şi la biblioteca locala, făcea parte din echipa de şah a micului liceu, iar preocupările sale nocturne ţineau de procurarea unei cantităţi de armament sofisticat. Îşi privi arsenalul. Tocmai îşi procurase două sisteme de camuflaj şi detecţie metamorfice, similare cu cele purtate în misiuni de către Special Air Service, găsise mărimea ei, SAS avea din fericire destule femei în componenta sa. Atinse arma de distanta, un Accuracy International pe trepied, cel mai uşor model existent. Arsenalul era completat de două arme automate Oerlikon W12 puternice şi de o mitraliera mica, marca Sten şi de un pistol marca Webley. Afinitatea pentru armele britanice i se transmisese de la Jack. Cel mai greu era cu transportul la obiectiv, având doar 16 ani nu putea conduce un automobil, totuşi avea trei mici automobile Suzuki care o aşteptau în câteva parcări subterane mici şi discrete din diverse locuri din oraş. Reuşea să pară mult mai în vârstă ca să nu bată la ochi, folosind o tonă de machiaj, ceea ce o îmbătrânea spre 20 de ani, destul de dificil pentru o mutră pistruiata ca a ei.

Îşi găsise un loc al ei, în care se simţea bine. pentru prima oară părea că face parte din ceva, că are o viaţă a ei. La baraca lui TJ şi a Chloei găsise înţelegere, prietenie, fără întrebări inutile. Se întreba oare ce se va alege după incidentul de acum câteva ore, trista.

Şi totuşi era ea, Hallie Burton. Nu se mai concepea ca Ann, uitase cine e Ann Wellington. Era Hallie Burton, acoperise aproape 10 contracte anul trecut, şi câştigase o grămadă de bani. Şi eliminase o mulţime de oameni. De ce nu ar face asta încă o dată, pe gratis? Doar ca un antrenament. Nu numai ca un antrenament. Erau prietenii ei, era viaţa ei. Ce se va alege din Marylin Beach dacă ea va sta deoparte? Colţul ei de paradis oare cum va arata?

Timpul presează. Probabil că nu are mai mult de o zi la dispoziţie. Ziua care tocmai a început. Oboseala nesomnului este ceva obişnuit. Desface dulăpiorul şi înghite o pastilă cu Bezedrine. Trebuie să aibă mintea limpede. Oameni, locuri, studiu pe Internet. la căderea nopţii treaba trebuie făcută, răul trebuie eliminat. Hallie îşi pregăteşte o cafea fierbinte şi trece la micul sau birou.

TJ sforăia uşor după efectul anesteziculului. Chloe mulţumi în gând inspiraţiei de a fi tras un pui de somn scurt la petrecere. Luase o pastilă cu Bezedrine şi începuse să studieze. În timp ce avea grijă de TJ ştia că lucrurile nu aveau să se oprească aici. Ruşii erau răzbunători şi vor căuta să pună lucrurile la punct. Brusc trase un zâmbet larg. Caută cu febrilitate date despre mafia rusească. Până când Lentini îşi consolidase puterea în zona docurilor, chiar cu ajutorul lui TJ şi Chloe, mafia rusească ciupise puţin din teritoriul italienilor. Până acum nu se ajunsese la un conflict deschis.

Chloe urca în maşină şi demara uşor. O lua spre centrul oraşului, depăşi Marylin Street, docurile, trecu prin cartierele mizere de lângă docuri. În faţa blocurilor de locuinţe erau strânse grupuri de oameni, pierzând vremea. LA se confrunta cu un şomaj fără precedent. Oraşul era împânzit de camere de supraveghere şi microfoane, poliţia era gata să intervină în forţă pentru păstrarea ordinii. În plina zi, oraşul părea deprimant, însă noaptea ghetourile aveau farmecul lor, cel puţin când le priveai prin luneta telescopica a Remingtonului.

Chloe părăsi fără regret zona. 5 kilometri mai încolo, trecuse de o zonă comerciala moderna, cu clădiri acoperite cu sticla, într-o zonă rezidenţială cu blocuri moderne, parc şi terenuri de sport şi scoli bune. În parcările cochete stăteau maşini de mic litraj sau electrice, iar rastelurile de biciclete erau pline. Chloe parca în locul rezervat şi intra într-una din clădiri, lua ascensorul până la ultimul etaj, cel de-al paisprezecelea, şi intra în apartament.

Micul apartament cochet şi îngrijit era, alături de încă două în acelaşi gen, închiriat pentru a avea acces la o

parte cât mai mare din oraş fără a-şi expune locuinţa permanenta. De multe ori petreceau cate o zi-două în care unul din aceste apartamente, după vreo misiune.

Când ieşi din apartament, Chloe era cu totul schimbată. Purta o fusta bej deasupra genunchilor, asortata cu o cămaşă alba şi un taior bleu ţinut pe braţ. Îşi inoda o eşarfă la gât. Petrecu câteva minute îndreptându-şi parul cât mai bine, se pieptăna atent, cu cărare pe mijloc, şi îşi alese o pereche de ochelari de soare. Se privi satisfăcută în oglinda, îşi alese o poşetă asortata însă suficient de mare şi încăpătoare cât să poată conţine diverse lucruri pe care le poartă după ele femeile ca Chloe, adică un mic pistol din material plastic Kel-Tec 4, 2 mm cu muniţie ceramica, un aparat de bruiaj electromagnetic, o trusa de machiaj, un cuţit pliabil marca Berkley, evident bine ascuţit, un pachet de şerveţele, un lat ingenios făcut dintr-un fir de oţel şi două mânere de plastic, şi alte accesorii menite să o înfrumuseţeze pe ea sau pe alţii. Îşi confecţionă o legitimaţie. Michelle Landys, inspector şef departament incendii premeditare. Deschise dulăpiorul din baie şi extrase câteva flacoane şi un injector medical bicameral cu ac pe baza de gel, în care puse un anestezic uşor în prima camera, şi o otrava pe baza de nanoboţi şi mercur. Îşi puse puse hamul cu arma regulamentara Beretta 9 mm, îmbraca taiorul, încalţa o pereche pantofi cu toc şi făcu câţiva paşi. Mai exersa puţin până îşi recăpăta dexteritatea şi o porni spre ieşire.

Mai privi o dată fotografia. Marco Lentini avea 16 ani împliniţi, şi semăna cu tatăl sau, capul unei importante organizaţii mafiote. Demara uşor printre clădirile rezidenţiale frumos aranjate, îngrădite de arbori artificiali imenşi, generatoare de oxigen moderne. Aerul era foarte plăcut aici.

Clinton High se afla într-o zonă asemănătoare, în centrul oraşului. Chloe conduse fără graba pana la un garaj subteran, schimba plăcuţele de înmatriculare ale maşinii şi îşi continua drumul. Ajunse în zece minute, şi parca micul autoturism drept în faţa porţii, pe locurile

rezervate profesorilor. Îşi lua geanta, făcu loc să treacă pentru un grup de adolescente apoi intra în curtea liceului, salutând uşor din cap pe omul de paza care răspunse la salut şi atât. Se opri în faţa intrării elevilor şi urca cu paşi măsuraţi câteva scări. Intra sigura pe ea pe uşa liceului, şi evident detectorul de arme începu să urle. Cei doi paznici cu şepci care le dădeau un aer oficial se mişcară discret spre a-i bloca accesul şi ieşirea. Chloe se mişca atât cât să se vadă arma şi scotoci în geanta. Scoase legitimaţia şi o prezenta.

— Mă scuzaţi un minut doamna, făcu cel mai mărunt dintre ei, o să trebuiască să informez pe domnul director adjunct. Ştiţi, regulamentul, a mai fost un domn inspector de la pompieri acum două săptămâni, de când cu incidentul acesta am fost controlaţi destul de des, s-au făcut multe investigaţii. Ştiu că este un control inopinat, însă o să vă rog încă o dată să-mi acceptaţi scuzele, făcu omul cu mana pe telefon.

— Sigur, făcu Chloe înţelegătoare. Se uita cu atenţie la cei doi paznici. Aveau figuri inteligente, putea să pună pariu ca Clinton High nu angaja nici măcar paznici fără colegiu. Celălalt om de paza avea cam 25 de ani şi avea o mutră de intelectual perfect, cu ochelari şi un zâmbet de curtoazie pe fată.

Directorul adjunct veni în grabă. Era destul de tânăr, pana în 40 de an, şi arata la fel de intelectual ca şi paznicul. Chloe îşi prezenta legitimaţia, şi scoase arma cu tot cu toc. O întinse spre primul paznic. Acesta se retrase încurcat şi privi spre directorul adjunct.

— Puteţi păstra arma domnişoară, spuse acesta. Ma numesc John Hurley, director adjunct la Clinton High.

— Credeam ca regulamentul… începu Chloe.

— Domnişoară, sunteţi primul inspector care se oferă să lase arma paznicilor. De două săptămâni primim mereu astfel de controale şi acesta e primul subiect de cearta, nimeni nu a acceptat să-şi lase arma în seiful paznicilor.

— OK, făcu Chloe. Scoase arma, trase încărcătorul afară, verifica dacă nu are glonţ pe ţeavă, apoi arunca

încărcătorul în poşetă. Îşi puse arma în toc şi zâmbi.

— Este perfect, vă mulţumim. Unde aţi dori să vă conducem?

— Am înţeles că nu sunteţi la primul control de gen, făcu Chloe… Nu trebuie să mă conduceţi nicăieri, este o investigaţie, va trebui să vă puneţi la dispoziţia mea doar dacă va solicit prezenta.

— Am priceput, făcu adjunctul, în cazul acesta, bănuiesc că aveţi toate datele. dacă aveţi nevoie să ştiţi ceva, trimiteţi după mine.

Chloe îşi începu căutarea, începu cu centrala termica, conecta micul calculator, verifica baza de date, se plimba apoi pe holuri şi verifica aparatele de aer condiţionat. Repera foarte repede ţinta şi îşi făcu planul. Mai pierdu vremea vreo ora, verificând meticulos instalaţiile, apoi îl solicita pe adjunct, pe care îl ruga să-i pună la dispoziţie o scară plianta.

— Cu multă plăcere domnişoară, replica acesta. Însă aş fi de părere să mai aşteptaţi puţin. Vine pauza mare, iar elevii merg la cantina. Ar fi poate o idee bună sa continuaţi după aceasta pauza, în timpul cursurilor, nestingherita. Vă invit să luaţi dejunul la cantina noastră, mai mult ca sigur că vă este foame. Mă duc să aranjez cu scara, şi vă aştept la masa profesorilor.

— Vă mulţumesc, aşa voi face, totuşi voi prefera puţina discreţie.

— Sigur că da, o să aranjez pentru o masa mai retrasa, şi dacă nu este secret, poate îmi veţi spune câteva din rezultatele investigaţiei dumneavoastră.

— Va voi pune la curent, desigur.

Chloe porni cât mai discreta, evita camerele de supraveghere care împânzeau culoarele, apo trecu spre cantina. Îşi repera ţinta relativ repede. Marco Lentini traversa holul absorbit în discuţie cu o brunetă drăguţă. Chloe îşi fixa în palma injectorul, se grăbi uşor înaintea lor, apoi se opri brusc în faţa unui panou de control. Cu atenţia distrasa de conversaţie, Lentini şi bruneta se ciocniră cu ea. Chloe fixa injectorul în zona spatelui lui Lentini, care

nu simţi mica înţepătură a acului datorită anesteziculului. Chloe avu timp din belşug, câteva secunde pentru a injecta nanoboţii, apoi se retrase şi privi la cei doi, care pronunţară câteva scuze indiferente şi îşi continuară drumul. Chloe îşi propuse să rămână la masa şi pleca şi ea pe urmele lor spre cantina.

Hallie îşi verifica încă o dată planul şi armele, apoi se hotăra să doarmă câteva ore. Cu coada ochiului văzu pe monitor o ştire de ultima ora. Marco Lentini, decedase în urmă cu o oră la reşedinţa tatălui său, iar în organismul sau se găsiseră urmele unor nanoboţi. Genul de amestec era folosit de către armata rusească, iar bănuielile se îndreptau către angajaţii cantinei liceului. Hallie dădu din umeri, închise monitorul, şi trecu în dormitor.

În acelaşi moment, Chloe văzu ştirea pe monitorul maşinii. Totul decursese perfect, nanoboţii fuseseră eliminaţi, rămânând doar cei care trebuiau să rămână, şi care sugerau o infestare în jurul orei 17, ora la care se serviseră sandvişuri la cantina liceului. Chloe îşi luase tălpăşiţa pe la orele 14, după o inspecţie sumară a sistemului de ventilaţie, aşa ca nici măcar nu se obosiră să verifice camerele de supraveghere, însă oricum machiajul şi pieptănătura ar fi făcut-o greu de recunoscut chiar şi de către camerele de înaltă fidelitate.

— Hei, unde ai fost? o interpela TJ. Am încercat să te sun.

— Serios, zâmbi ea. Am fost chemată la serviciu, o inspecţie de urgenta la Clinton High.

— Da, iar inspecţia ta a avut rezultate concrete, pufni el în ras. Cum naiba ai reuşit să lucrezi aşa de curat?

— Îţi povestesc imediat, mă duc să-mi iau din bucătărie câteva fructe.

— Ţi-e foame, am pregătit o salată, o anunţă el.

— Nu, am luat masa la cantina liceului, striga ea din bucătărie.

TJ rase şi se aşeză comod pe canapea în aşteptarea povestirii.

Seara venise umeda, ameninţătoare. Ploua iarăşi, o

burniţă umeda şi nesuferită. De pe acoperişul clădirii de 20 de etaje, Hallie privi prin telescop, apoi îşi şterse vizorul. Se mişcă puţin pentru a se dezmorţi. Mângâie uşor arma Accuracy International Tropical, şi mişcă puţin mai încolo, la îndemână, automatul Oerlikon. Continua sa vizeze prin detectoare cartierul general al ruşilor, aflat cam la doi kilometri distanta. Aceştia aşteptau vizita grupării italiene, iar LAPD îşi infiltrase o grupa SWAT – Urban Warrior în câteva din clădirile din jur. Tăcuţi, aceştia aşteptau. Poliţia era în stare de alerta, iar Hallie îşi actualiza în permanenta poziţiile lor. Folosea o muniţie subsonica, o combinaţie de plastic şi hylex, cu masa inerţială mica, suficienta cât să penetreze o vesta antiglonţ la distanta aceea, foarte greu de detectat. Oerlikon-ul era încărcat cu muniţie semiperforanta MDK Clusters, menita să facă prăpăd pe distante scurte, în cazul în care va trebui să angajeze lupta. Prezenta oamenilor legii avea avantajul asigurării anonimatului, însă de la un nivel încolo pericolul deconspirării era mare. Hallie îşi potrivi mai bine panoul antiglonţ, nu avea deloc chef să fie împuşcată din spate de SWAT Te-am.

Rafalele de ploaie se potoliseră. TJ deschise fereastra, Mai arunca un ochi spre monitorul de securitate, apoi se lasă la loc în pat. Chloe veni în braţele lui, iar el o sărută pe gât şi împinse mai încolo sub perna automatul Ingram care se dovedise până la urmă cea mai comoda arma când era vorba de a dormi cu ea sub cap.